

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

KELLEY ARMSTRONG

THIRTEEN

The Epic Finale to the Otherworld Series

AYRICA KELLEY ARMSTRONG TARAFINDAN

Öteki Dünya Serisi

Isırıl

mış

Çalın

mış

Dime Store Magic

Endüstriyel Büyü

Perili

Kırık

İnsanların Dahil

Olmadığı Kişisel

Şeytan

Ölülerle Yaşamak

Frostbitten

Büyülü Cadıyı

Uyandırmak

Omnibus

Kurtadamlar Birinci Kitap: Isırıldı, Çalındı, Başlangıç

Nadia Stafford Serisi

Çıkış Stratejisi

Kırılmak İçin Yapıldı

En Karanlık Güçler Serisi

Çağırma Uyanış

Hesaplaşma

Karanlık Yükseliyor Serisi

Toplanma Çağrı

Hikaye Koleksiyonları

Öteki Dünyanın İnsanları

Öteki Dünyanın Hikâyeleri

ON ÜÇ

KELLEY ARMSTRONG

DUTTON

DUTTON

Penguin Group (USA) Inc. tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, A.B.D.

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.); Penguin Books Ltd, 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere; Penguin Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd'nin bir bölümü); Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty Ltd'nin bir bölümü); Penguin Books India Pvt Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, New Delhi-110 017, Hindistan; Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd'nin bir bölümü); Penguin Books (South Africa) (Pty) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, London WC2R 0RL, England

Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir üyesi olan Dutton tarafından

yayımlanmıştır.

İlk baskı, Temmuz 2012

Telif Hakkı © 2012 KLA Fricke, Inc.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

 TESCİLLİ TİCARİ MARKA-MARCA REGISTRADA

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA

Armstrong, Kelley.

Onüç / Kelley Armstrong.-1. baskı.

s. cm.

ISBN 978-0-525-95283-1

I. Başlık.

PS3551.R4678T45 2012

813'.6-dc23

2011052682

YAYINCININ NOTU

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ALWAYS LEARNING

PEARSON

Bu kitap Öteki Dünya'nın tüm okurlarına sesleniyor. On
yıl önce *Bitten* ile keşfedenlere de, bir ay önce yeni
keşfedenlere de.
Bir hayali aldınız ve onu gerçeğe dönüştürdünüz.
Teşekkür ederim.

İçindekiler

[KELLEY ARMSTRONG](#)
[TARAFINDAN DA YAZILMIŞTIR](#)
[BAŞLIK SAYFASI](#)
[TELİF HAKKI](#)
[İTHAFI](#)
[KELLEY ARMSTRONG'DAN BİR SÖZ ...](#)
[ISIRILMIŞ: ÖNSÖZ](#)

[PROLOG](#)
[BİR](#)
[İKİ ÜÇ](#)
[DÖRT](#)
[BEŞ](#)
[ALTI](#)
[YEDİ](#)
[SEKİZ](#)
[JAIME](#)
[DOKUZ](#)
[ON](#)
[ON BİR ON](#)
[İKİ ON ÜÇ](#)
[ON DÖRT](#)
[ON BEŞ ON](#)
[ALTI](#)

ON YEDI ON
SEKİZ ON
DOKUZ YIRMI
YIRMI BİR
YIRMI İKİ
YIRMI ÜÇ YIRMI
DÖRT YIRMI
BES
ELENA
TWENTY-SIX
PAIGE
YIRMI YEDI
YIRMI SEKİZ
YIRMI DOKUZ
OTUZ
OTUZ-BİR
OTUZ-İKİ
OTUZ-ÜÇ
OTUZ-DÖRT
OTUZ-BES
OTUZ-ALTI
OTUZ-YEDI
UMUT
OTUZ SEKİZ
OTUZ DOKUZ
KIRK
KIRK BİR KIRK
İKİ KIRK ÜÇ
KIRK DÖRT
KIRK BES
EVE
KIRK ALTI
KIRK YEDI

KIRK SEKİZ
KIRK DOKUZ
ELLI

KELLEY'DEN SON BİR NOT. . TEŞEKKÜRLER
YAZAR HAKKINDA

KELLEY
ARMSTRONG'DAN
BİR SÖZ ...

Bazı seriler büyük, kapsamlı bir planla başlar. Diğerleri tek bir hikaye ile. Benim durumumda, bu tek hikaye, belki birkaç yıl sonra bir devam kitabıyla yeniden ele alınacak, ancak kesinlikle bir seri başlatmayı amaçlamadığım, tek başına bir roman olarak yazdığım *Bitten* idi. Bu olasılık gündeme geldiğinde, bu karakterlerle daha fazla zaman geçirme fırsatı beni çok heyecanlandırdı. Ancak kurtadamlarıma odaklanan uzun soluklu bir dizi öngöremedim. Sürümün her yıl bir tehditle karşı karşıya kalması çok çabuk eskirdi.

Çözüm kurgusal evrenimi genişletmekti. Sadece diğer doğaüstü türleri dahil etmekle kalmayacak, aynı zamanda her kitapta genişleyen bir dünya örerek yeni anlatıcılara dönecektim.

Kulağa harika bir fikir gibi geliyordu. *Çalıntı* çıktığında, okuyucularımın mutlu bir şekilde yerleşeceklerini ve Elena Michaels ve Sürüsü'nü sayısız macerada takip etmek isteyeceklerini çok az fark etmiştim. Anlatıcıları değiştirmemi istemediler, özellikle de *Çalıntı*'da tanıştıkları aşırı özgüvenli genç cadı Paige'e geçmemi istemediler.

Dime Store Magic inişli çıkışlı bir başlangıç yaptı ama bence Öteki Dünya'yı gerçek anlamda bir seri olarak başlatan kitaptı. Kurt adamlardan ziyade cadılarla daha rahat olan yeni bir okuyucu kitlesi getirdi. Orijinal okuyucuların çoğu da Paige'in korktukları kadar kötü olmadığını keşfettiklerinde etrafta kaldılar.

Altıncı kitapta (*Kırık*) Elena'ya döndüğümde serinin nereye gitmesini istediğimi görebiliyordum. Nerede bitmesini istediğimi de görebiliyordum. Böylece ipuçlarını vermeye başladım. Oyunun sonunu şu kitapla başlatmadan önce beş kitap daha vardı

Waking the Witch, Spell Bound ile devam ediyor ve son olarak şimdi *Thirteen* ile tamamlıyor.

Bazıları bunun uygun olacağını söylese de Bu son hikâye için Elena'ya dönerken hep başka bir planım vardı. *Çalıntı*'da on iki yaşındaki Savannah'yı tanıtmıştım ve serinin onun yetişkin bir anlatıcı olmasına yetecek kadar uzun süre devam etmesini hayal etmiştim. Ve böylece Savannah seride büyüdü, diğer tüm karakterlerin hayatları boyunca yol aldı, yavaş yavaş olgunlaştı, ta ki *Cadı'yı Uyandırmak'la birlikte, On Üç*'le birlikte Öteki Dünya'nın gerçek bir "kadını" olarak yerini sağlamlaştıracak yolculuğa başlamaya hazır olana kadar.

Yine de her şeyin nerede ve kiminle başladığını unutmadım. Bu yüzden son yolculuğa başlamadan önce sizi geçmişe, Elena'ya, Öteki Dünya serisini başlatan önsöze doğru hızlı bir yolculuğa çıkarmak istiyorum.

BITTEN:
PROLOG

Izorunda.

Bütün gece bununla savaştım. Kaybedeceğim. Savaşım, doğumun ilk sancılarını hisseden ve bunun doğum yapmak için uygunsuz bir zaman olduğuna karar veren bir kadın kadar beyhude. Doğa kazanacak. Her zaman öyle olur.

Saat neredeyse sabahın ikisi, bu saçmalık için çok geç ve uykuya ihtiyacım var. Bir teslim tarihine yetişmek için dört gece tıka basa çalışmak beni bitkin düşürdü. Önemli değil. Dizlerimin ve dirseklerimin arkasındaki deri parçaları karıncalanıyor ve şimdi yanmaya başlıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, hislerin durmasını istiyorum ama durmuyor.

Philip yanımda uyuyor. Gitmemem için bir başka neden daha, yine gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıkıyor ve bir sürü saçma bahaneyle geri dönüyor. Yarın geç saate kadar çalışacak. Bir gün daha bekleyebilirim. Şakaklarım zonklamaya başlıyor. Tenimdeki yanma hissi kollarıma ve bacaklarıma yayılıyor. Öfke içimde sıkı bir yumak oluşturuyor ve patlamakla tehdit ediyor.

Buradan gitmeliyim. Fazla zamanım kalmadı.

Ben yataktan kayarken Philip kıpırdamıyor. Şifonyerimin altında bir yığın giysi var, bu yüzden çekmeceleri ve dolapları açarken çıkan gıcırtı ve iniltileri riske atmayacağım. Anahtarlarımı alıyorum, şingirdamasınlar diye yumruklarımla sıkıyorum, kapıyı yavaşça açıyorum ve koridora süzülüyorum.

Her şey sessiz. Işıklar sönük, sanki boşluğa yenik düşmüş gibi. Asansörün düğmesine bastığımda, bu saatte rahatsız edilmekten şikayet eder gibi bir ses çıkarıyor. Birinci kat ve lobi de aynı şekilde boş. Toronto şehir merkezine bu kadar yakın bir yerde kirayı ödeyebilecek insanlar bu saatte rahatça uyuyorlardır.

Bacaklarım hem kaşınıyor hem de acıyor ve kaşınmanın durup durmadığını görmek için ayak parmaklarımı kıvırıyorum. Durmuyor. Elimdeki araba anahtarlarına bakıyorum. Güvenli bir yere gitmek için artık çok geç; kaşıntı kristalleşerek keskin bir yanığa dönüşmüş. Anahtarlar cebimde, sokaklarda ilerliyorum, değişmek için sessiz bir yer arıyorum. Yürürken bacaklarımdaki hissi izliyor, kollarıma ve boynumun arkasına geçişini takip ediyorum. Yakında. Yakında. Kafa derim karıncalanmaya başladığında, yürüyebildiğim kadar yürüdüğümü biliyorum, bu yüzden bir ara sokak arıyorum. Bulduğum ilk sokak, yırtık pırtık bir büyük ekran televizyon kutusunun içine sıkışmış iki adam tarafından ele geçirilmiş. Bir sonraki sokak boş. Sonuna kadar acele ediyorum ve çöp kutularından oluşan bir barikatın arkasında hızla soyunuyorum, kıyafetleri eski bir gazetenin altına saklıyorum. Sonra değişimi başlatıyorum.

Derim geriliyor. His derinleşiyor ve ben acıyı engellemeye çalışıyorum. Acı. Ne kadar önemsiz bir kelime-acı daha iyi. Canlı canlı derisi yüzölme hissine "acı" denmez. Derin nefes alıyorum ve dikkatimi Değişim'e odaklıyorum, iki büküm olup yere düşmeden önce yere kapaklanıyorum. Bu hiç kolay değil -belki de hâlâ fazla insanım. Düşüncelerimi düz tutmaya çalışırken, her aşamayı tahmin etmeye ve bedenimi pozisyona getirmeye çalışıyorum - baş aşağı, dört ayak üzerinde, kollar ve bacaklar düz, ayaklar ve eller bükülmüş ve sırt kemerli. Bacak kaslarım düğümleniyor ve kasılıyor. Nefes alıyorum ve gevşemek için zorlanıyorum. Ter patlıyor, üzerimden akıyor ama kaslarım sonunda gevşiyor ve kendilerini çözüyorlar. Ardından, buna bir daha katlanmaktansa ölmeyi tercih edeceğime yemin ettiren o on saniyelik cehennem geliyor. Sonra her şey bitiyor.

Değişti.

Geriniyorum ve göz kırpıyorum. Etrafıma baktığımda, dünya insan gözünün bilmediği bir dizi renge dönüşmüş, siyahlar, kahverengiler ve griler, beynimin hala mavilere, yeşillere ve kırmızılara dönüştürdüğü ince gölgelerle. Burnumu kaldırıyorum ve içime çekiyorum. Değişimle birlikte zaten keskin olan duyularım daha da keskinleşiyor. Taze asfaltın, çürümüş domateslerin, pencere önü saksılarının, günlük terin ve milyonlarca başka şeyin kokusunu alıyorum, öksürüp başımı sallayacak kadar bunaltıcı bir kokuda birbirine karışıyor. Döndüğümde Ezik bir çöp kutusundaki yansımamın bozuk parçalarını yakalıyorum. Gözlerim bana bakıyor. Dudaklarımı geriye kıvrıyorum ve kendime hırlıyorum. Beyaz dişlerim metalin içinde parlıyor.

Ben bir kurdum, soluk sarı kürklü 130 kiloluk bir kurt. Geriye kalan tek parçam, soğuk bir zeka ve insandan başka hiçbir şeyle karıştırılamayacak kaynayan bir vahşetle parlayan gözlerim.

Etrafıma bakıyorum, şehrin kokularını tekrar içime çekiyorum. Burada gerginim. Çok yakın, çok kapalı; insan pisliği kokuyor. Dikkatli olmalıyım. Eğer görülürsem, bir köpekle karıştırılırım, büyük bir karışık cins, belki bir husky ve sarı Labrador karışımı. Ama benim cüsemde bir köpek bile başıboş dolaştığında endişe yaratır. Yolun arka tarafına yöneliyorum ve şehrin göbeğinden geçen bir yol arıyorum.

Beynim donuklaştı, şekil değiştirmemden değil, çevremdeki doğal olmayan şeylerden dolayı yönümü şaşırdım. Anlayamıyorum

Yönümü buluyorum ve indiğim ilk sokak, insan formunda karşılaştığım, soluk Sony kutusundaki iki adamın olduğu sokak oluyor. İçlerinden biri artık uyanıktı. Pislikle kaplanmış bir battaniyenin kalıntılarını parmaklarının arasında çekiyor, sanki onu Ekim gecesinin soğuşuna karşı kendini örtecek kadar genişletebilirmiş gibi.

Kafasını kaldırdı ve beni gördü. Gözleri irileşiyor. Geri çekilmeye başladı, sonra kendini durdurdu. Bir şeyler söylüyor. Sesi mırıldanıyor, insanların bebekler ve hayvanlar için kullandığı müzikal, abartılı tonlarda.

Konsantre olursam kelimeleri çıkarabilirim ama bir anlamı

yok. Ne dediğini biliyorum.

"Güzel köpekçik," çeşitli tonlamalarda defalarca tekrarlandı. Ellerini uzatmış, beni uzaklaştırmak için avuçlarını açmış, fiziksel dili sesiyle çelişiyor. Geri çekil, güzel köpek, geri çekil. Ve insanlar hayvanların onları neden anlamadığını merak ediyor.

Vücudundan yükselen bakımsızlık ve atık kokusunu alabiliyorum. Zayıflık gibi kokuyor, sürünün kenarına itilmiş yaşlı bir geyik gibi, yırtıcılar için en iyi av. Eğer aç olsaydım, akşam yemeği gibi kokardı. Neyse ki henüz aç değilim, bu yüzden ayartmayla, çatışmayla, tiksintiyle uğraşmak zorunda kalmıyorum. Homurdanıyorum, burun deliklerimden yoğunlaşma sesi geliyor, sonra dönüp sokağa geri dönüyorum.

Önümüzde bir Vietnam restoranı var. Yemek kokusu binanın ahşap iskeletine sinmiş. Arka taraftaki eklentide bir egzoz fanı yavaşça dönüyor ve her dönüşünde bir kanadı metal perde muhafazasını yakalayarak tıkırdıyor. Vantilatörün altında bir pencere açık. Solmuş ayçiçeği desenli perdeler gece esintisinde dalgalanıyor. İçerideki insanları duyabiliyorum, bir oda dolusu insan, homurdanıyor ve uykuda ıslık çalıyor. Onları görmek istiyorum. Ağzımı içeri sokmak istiyorum. açık pencereden içeri bak. Bir kurt adam bir oda dolusu korumasız insanla çok eğlenebilir.

İleri doğru sürünmeye başlıyorum ama ani bir çatırtı ve tıslama beni durduruyor. Tıslama yumuşuyor, sonra bir adamın sesiyle boğuluyor, keskin, kelimeleri buz sarkıtları gibi kırılıyor. Başımı her yöne çeviriyorum, radar kaynağını arıyor. Sokağın daha aşağısında. Restoranı terk edip ona doğru gidiyorum. Doğamız gereği meraklıyız.

Binalar arasındaki dar bir geçidin sonuna sıkışmış üç arabalık bir otoparkta duruyor. Kulağına bir telsiz tutuyor ve bir dirseğini tuğla duvara dayamış, rahat ama dinlenmiyor. Omuzları gevşemiş. Bakışları hiçbir yere gitmiyor. Bulunduğu yerden emin, burada olmaya hakkı var ve geceden korkacak pek bir şeyi yok. Belinden sarkan silah da muhtemelen buna yardımcı oluyor. Konuşmayı kesiyor,

bir düğmeye basıyor ve telsizi kılıfına sokuyor.

Gözleri otoparkı bir kez tarıyor, envanterini çıkarıyor ve dikkatini gerektiren bir şey görmüyor. Sonra ara sokaklardaki labirentin derinliklerine doğru ilerler. Bu eğlenceli olabilir. Takip ediyorum.

Tırnaklarım kaldırıma vuruyor. O fark etmiyor. Çöp torbalarının ve boş kutuların etrafından dolanarak hızlanıyorum. Sonunda yeterince yaklaştım. Arkasındaki sabit tıkırtıyı duyuyor ve duruyor. Bir çöp konteynerinin arkasına saklanıp köşeden bakıyorum. Dönüyor ve gözlerini kısarak karanlığa bakıyor. Bir saniye sonra ilerlemeye başladı. Birkaç adım uzaklaşmasına izin veriyorum, sonra takibe devam ediyorum. Bu sefer durduğunda, siper almadan önce bir saniye daha bekliyorum. Boğuk bir yemin etti. Bir şey görmüştü; bir hareket, titreyen bir gölge, bir şey. Sağ eli silahına kayıyor, metali okşuyor, sonra sanki bu güvence yeterliymiş gibi geri çekiyor. Tereddüt eder, sonra sokağın aşağısına ve yukarısına bakar, yalnız olduğunu fark eder ve bu konuda ne yapacağından emin değildir. Bir şeyler mırıldanıyor, sonra yürümeye devam ediyor, bu sefer daha hızlı.

Yürürken gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor, telaşın sınırlarında geziniyor. Derin bir nefes alıyorum, sadece kalbimi çarptırmaya yetecek ama beynimi kontrolden çıkarmaya yetmeyecek korku kırıntıları alıyorum. Takip oyunu için güvenli bir av. Kaçmayacaktır. İçgüdülerimin çoğunu bastırabilirim. Onu öldürmeden takip edebilirim. Onu öldürmeden açlığın ilk sancılarını çekebilirim. Onu öldürmeden silahını çekmesini izleyebilirim. Yine de kaçarsa, kendimi durduramam. Bu savaşılamayacağım bir cazibe. O kaçarsa, ben kovalarım. Kovalarsam, ya o beni öldürür ya da ben onu.

Köşeyi dönüp ara sokağa girdiğinde rahatlar. Arkasında her şey sessizleşmişti. Saklandığım yerden sürünerek çıkıyorum, tırnaklarımın sesini bastırmak için ağırlığımı ayak pedlerimin arkasına veriyorum. Kısa süre sonra sadece birkaç adım arkasıdaydım. Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum, uzun bir çalışma gününün doğal kokusunu neredeyse maskeliyor. Beyaz çoraplarını görebiliyorum.

Ayakkabılarının ve pantolonunun paçaları arasında bir görünüp bir kayboluyor. Nefes alışını duyabiliyorum, temposundaki hafif yükselme normalden daha hızlı yürüdüğü gerçeğini ele veriyor. Yavaşça ilerliyorum, istersem hamle yapabileceğim kadar yaklaşıyorum ve o daha silahına uzanmayı düşünmeden onu yere deviriyorum. Başını kaldırdı. Orada olduğumu biliyor. Orada *bir şey* olduğunu biliyor. Dönüp dönmeyeceğini merak ediyorum. Bakmaya, göremediği ya da duyamadığı ama sadece hissedebildiği bir şeyle yüzleşmeye cesaret edebilecek mi? Eli silahına kayıyor ama dönmüyor. Daha hızlı yürüyor. Sonra sokağın güvenliğine geri dönüyor.

Onu sonuna kadar takip ediyorum ve karanlıktan gözlemliyorum. Elinde anahtarlarla park halindeki bir kruvazöre doğru ilerler, kilidini açar ve içine atlar. Araba kaldırımından kükrüyor ve gıcırıyor. Uzaklaşan arka lambaları izliyorum ve iç çekiyorum. Oyun bitti. Ben kazandım.

Bu güzeldi ama beni tatmin etmeye yetmedi. Bu şehrin arka sokakları çok kısıtlayıcı. Kalbim harcanmamış heyecanla güm güm atıyor. Bacaklarım biriken enerjiyle ağrıyor. *Koşmalıyım.*

Güneyden esen bir rüzgâr, Ontario Gölü'nün keskin kokusunu da beraberinde getiriyor. Sahile gitmeyi düşünüyorum, kum boyunca koşmayı hayal ediyorum, buz gibi suyun pençelerime çarptığını hissediyorum ama bu güvenli değil. Eğer koşmak istiyorsam, vadiye gitmeliyim. Uzun bir yol ama gecenin geri kalanında insan kokan ara sokaklarda sinsice dolaşmayı planlamıyorsam başka seçeneğim yok. Kuzeybatıya doğru sallanıyorum ve yolculuğa başlıyorum.

Yaklaşık yarım saat sonra bir tepenin zirvesinde duruyorum. Burnum seğiriyor, yakındaki bir bahçede yanan yasadışı bir yaprak ateşinin kalıntılarını alıyorum. Rüzgar tüylerimi diken diken ediyor, soğuk, neredeyse soğuk, canlandırıcı. Üstümde, trafik üst geçitte gürliyor. Aşağıda ise sığınak, şehrin ortasında mükemmel bir vaha. Öne doğru sıçrayıp kendimi aşağı atıyorum. Sonunda koşuyorum.

Vadinin yarısına gelmeden bacaklarım ritmi yakalıyor. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve rüzgârın ağzımı kestiğini hissediyorum. Pençelerim sert toprağa çarptıkça, bacaklarımda küçük acı okları fırlıyor, ama uzun bir uykudan sonra uyanmak gibi beni canlı hissettiriyorlar. Kaslar mükemmel bir uyum içinde kasılır ve uzar. Her esnemeyle birlikte bir ağrı ve fiziksel bir neşe patlaması geliyor. Vücudum egzersiz için bana teşekkür ediyor, beni neredeyse narkotik adrenalin sarsıntılarıyla ödüllendiriyor. Ne kadar çok koşarsam o kadar hafifliyorum, sanki pençelerim hiç ağrıyıyormuş gibi daha uzun süre yere çarpıyor. Vadinin dibinde yarışırken bile, hala yokuş aşağı koşuyormuşum, enerji harcamak yerine enerji kazanıyormuşum gibi hissediyorum. Vücudumdaki tüm gerilim uçup gidene kadar koşmak istiyorum, geriye sadece o anın hisleri kalıyor. İstesem de duramam.

Ve istemiyorum da.

Ölü yapraklar patilerimin altında çıtırdıyor. Ormanın bir yerinde bir baykuş usulca ötüyor. Avını bitirmiş ve etrafta olduğunu kimin bildiğini umursamadan memnun bir şekilde dinleniyor. Bir tavşan çalılıktan fırlayıp yolumun yarısına kadar geliyor, sonra hatasını anlayıp çalıların arasına geri dönüyor. Koşmaya devam ediyorum. Kalbim küt küt atıyor. Yükselen vücut ısıma karşın hava buz gibi soğuk geliyor, burun deliklerimden ciğerlerime hücum ederken yakıyor. İçime çekiyorum, içime çarpmasının şokunun tadını çıkarıyorum. Bir şeyin kokusunu alamayacak kadar hızlı koşuyorum.

Özgürlük kokan karmakarışık bir montajda koku parçaları beynimde uçuşuyor. Karşı koyamıyorum, sonunda duruyorum, başımı arkaya atıyorum ve uluyorum. Müzik, saf neşenin somut bir çağrışımı olarak göğsümden yukarı dökülüyor. Vadide yankılanıyor ve aysız gökyüzüne yükseliyor, hepsine burada olduğumu bildiriyor. Buranın sahibi benim! İşim bittiğinde, nefes nefese kalarak başımı eğiyorum. Orada durmuş, sarı ve kırmızı akçaağaç yapraklarına bakıyordum ki bir ses dalgınlığımı delip geçti. Bu bir hırıltı, yumuşak, tehditkâr bir hırıltı. Tahtıma göz

diken biri var.

Kafamı kaldırdığımda birkaç metre ötede duran kahverengimsi sarı bir köpek görüyorum. Hayır, köpek değil. Beynim bir saniye sürüyor ama sonunda hayvanı tanıyor. Bir çakal. Tanımam bir saniye sürüyor çünkü beklenmedik bir şey. Şehirde çakallar olduğunu duymuştum ama hiç karşılaşmamıştım.

Çakalın da kafası aynı şekilde karıştı. Hayvanlar benden ne anlam çıkaracaklarını bilmiyorlar. İnsan kokusu alıyorlar ama kurt görüyorlar ve tam burunlarının onları kandırdığına karar verdiklerinde gözlerimin içine bakıyorlar ve insan görüyorlar. Köpeklerle karşılaştığımda ya saldırıyorlar ya da kuyruklarını kıstırıp kaçıyorlar. Çakal ikisini de yapmıyor. Ağzını kaldırıp havayı kokluyor, sonra kıllarını kıpırdatıyor ve dudaklarını geriye çekip hırlıyor. Benim yarı boyumda, dikkatimi çekmeye bile değmez. Tembel bir "kaybol" hırlamasıyla ve başımı sallayarak bunu anlamasını sağlıyorum. Çakal hareket etmiyor. Ona bakıyorum. Çakal önce bakış kilidini kırar.

Homurdanıyorum, başımı tekrar savuruyorum ve yavaşça arkamı dönüyorum. Tam dönmüştüm ki kahverengi bir kürk parıltısı omzuma sıçradı. Yana doğru dalarak yoldan çekiliyorum, sonra ayağa kalkıyorum. Çakal hırlıyor. Ciddi bir hırıltı çıkarıyorum, köpekçe bir "şimdi beni kızdırıyorsun". Çakal yerinde duruyor. Dövüşmek istiyor. Güzel.

Tüylerim diken diken oluyor, kuyruğum arkamda uzuyor. Başımı omuz kemiklerimin arasına indiriyorum ve kulaklarımı düz bir şekilde yatırıyorum. Dudaklarım geri çekiliyor ve hırıltının boğazımdan yukarı doğru gıdıklandığını, sonra da gecenin içinde yankılandığını hissediyorum. Çakal geri adım atmıyor. Çömeliyorum ve tam saldırmak üzereyken omzuma sert bir şey çarpıyor ve dengemi bozuyor. Tökezledim, sonra saldırganımla yüzleşmek için döndüm. İkinci bir çakal, gri-kahverengi, omzumdan sarkıyor, dişleri kemiğe batmış. Öfke ve acı dolu bir kükremeye doğrulup ağırlığımı yana veriyorum.

İkinci çakal serbest kalırken, ilki kendini yüzüme doğru fırlatıyor. Başımı eğerek onu boğazından yakalıyorum ama dişlerim et yerine kürke takılıyor ve

kıvrılarak uzaklaşıyor. İkinci bir hamle için geri çekilmeye çalışıyor ama ben üzerine atlayıp onu bir ağaca doğru itiyorum. Ayağa kalkıyor, benden kurtulmaya çalışıyor.

şekilde. Boğazını kesiyorum. Bu sefer tuttum. Kan ağzıma fışkırıyor, tuzlu ve yoğun. Çakalın eşi sırtıma düşüyor. Bacaklarım bükülüyor. Dişler kafatasımın altındaki gevşek deriye batıyor. İçimde taze bir acı yayılıyor. Konsantre olarak ilk çakalın boğazını sıkmaya devam ediyorum. Kendimi sabitliyorum, sonra bir anlığına bırakıyorum, sadece ölümcül kesik ve yırtılmayı yapacak kadar uzun bir süre. Geri çekildiğimde, kan gözlerime sıçırıyor ve beni kör ediyor. Kafamı sertçe savurup çakalın boğazını parçalıyorum. Gevşediğini hissettiğimde onu bir kenara fırlatıyorum, sonra kendimi yere atıp yuvarlanıyorum. Sırtımdaki çakal şaşkınlıkla tıslıyor ve tutuşunu bırakıyor. Ayağa fırlayıp aynı hareketle dönüyorum, diğer hayvanı oyundan çıkarmaya hazırım ama o ayağa fırlayıp çalıların arasına dalıyor. Bir tel fırça kuyruğu parıltısıyla gözden kayboldu. Ölü çakala bakıyorum. Boğazından akan kan, aşağıdaki kuru toprak tarafından hevesle emiliyor. İçimden bir titreme geçiyor, doyuma ulaşmış şehvetin son ürpertisi gibi. Gözlerimi kapatıyorum ve titriyorum. Benim hatam değildi. Önce onlar bana saldırdı. Vadideki sessizlik, içime dolan sükûneti yankılıyor. Bir cırcır böceği bile ötmüyor. Dünya karanlık, sessiz ve uyuyor.

Yaralarımı incelemeye ve temizlemeye çalışıyorum ama ulaşamıyorum. Geriniyorum ve acıyı değerlendiriyorum. İki derin kesik, ikisi de sadece kürkümü matlaştıracak kadar kanıyor. Yaşayacağım. Dönüp vadiden çıkmaya başlıyorum.

Ara sokakta üstümü değiştiriyorum, sonra giysilerimi çekiştirip gölgelerde ateş ederken yakalanmış bir keş gibi kaldırıma koşuyorum. Hayal kırıklığı içimi dolduruyor. Bu şekilde bitmemeliydi, kirli ve sinsice, şehrin çöpleri ve pisliği arasında. Ormanda bir açıklıkta, çalılıkların arasında kıyafetlerimi bırakmış, çıplak uzanmış, ormanın serinliğini hissederek bitmeli.

Altımdaki toprak ve çıplak tenimi gıdıklayan gece esintisi.

Çimlerde uyuyakalmalıydım, bitkin bir halde

Tüm düşüncelerin ötesinde, zihnimde sadece hoşnutluğun sis bulutu dolaşıyor. Ve yalnız olmamalıyım. Zihnimde, etrafımda çimlerin üzerinde yatan diğerlerini görebiliyorum. Tanıdık horlamaları, ara sıra fısıltıları ve kahkahaları duyabiliyorum. Sıcak tenlerini tenime değerken hissedebiliyorum, çıplak bir ayak baldırıma asılmış, koşma hayaliyle seğiriyor. Onların kokusunu alabiliyorum: terleri, nefesleri, kan kokusuna karışıyor, kovalamaca sırasında öldürülen bir geyiğin lekeleri. Görüntü paramparça oluyor ve bir vitrine bakıyorum, arkamdan yansıyan kendimden başka bir şey görmüyorum. Göğsüm o kadar derin ve eksiksiz bir yalnızlıkla sıkışıyor ki nefes alamıyorum.

Hızla dönüyorum ve en yakın nesneye saldırıyorum. Bir sokak lambası darbeyle birlikte titriyor ve çınlıyor. Kolumdan aşağı acı akıyor. Gerçekliğe hoş geldiniz - ara sokaklarda değişiyor ve daireme sürünerek geri dönüyorum. Dünyalar arasında yaşamakla lanetlendim. Bir tarafta normallik var. Diğer tarafta ise misilleme korkusu olmadan olduğum gibi davranabildiğim, cinayet işleyebildiğim ve etrafımdakilerin kaşlarını çatmadığı, hatta o dünyanın kutsallığını korumak için bunu yapmaya teşvik edildiğim bir yer var. Ama ben gittim ve geri dönemem. Dönmeyeceğim.

Daireye doğru yürürken, öfkem her adımda kaldırımı kabartıyor. Bir yığın kirli battaniyenin altına kıvrılmış bir kadın ben geçerken dışarı bakıyor ve içgüdüsel olarak yuvasına geri çekiliyor. Köşeyi döndüğümde iki adam dışarı çıkıyor ve av olma ihtimalimi ölçüyorlar. Onlara hırlama dürtüsüne karşı koyuyorum, ama zar zor. Daha hızlı yürüyorum ve kovalamaya değmeyeceğime karar vermiş gibiler. Burada olmamalıydım. Evde yatağымda olmalıydım, Toronto şehir merkezinde Sabah dört. Normal bir kadın burada olmazdı. Normal olmadığımı bir kez daha hatırlattı. Normal değilim. Karanlık sokaktan aşağı bakıyorum ve elli metre ötedeki bir telefon direğindeki ilanı okuyabiliyorum. Normal değilim. Kilometrelerce ötede üretime başlayan bir fırından taze ekmek kokusu alıyorum. Normal değil. Bir vitrinin önünde

duruyorum, pencerelerin üzerindeki bir çubuğu tutuyorum ve pazularımı esnetiyorum. Metal elimde inliyor. Normal değil. Normal değil.

Normal. Kafamın içinde kelimeleri sayıklıyor, onlarla kendimi kamçılıyorum. Öfkem daha da artıyor.

Evimin kapısının önünde durup derin nefes alıyorum. Philip'i uyandırmamalıyım. Uyandırırsam da beni böyle görmesine izin vermemeliyim. Nasıl göründüğümü bilmek için aynaya ihtiyacım yok: tenim gergin, rengim uçmuş, gözlerim her Değişim'in ardından gelen öfkeyle parlıyor. Kesinlikle normal değilim.

Sonunda daireye girdiğimde, yatak odasından onun ölçülü nefes alışını duyuyorum. Hâlâ uyuyor. Nefesi kesildiğinde neredeyse banyoya gidiyordum.

"Elena?" Sesi uyku dolu bir vıraklamadan ibaret. "Sadece tuvalete gidiyorum."

Kapı aralığından geçmeye çalışıyorum, ama o oturmuş, yakın gözle bana bakıyor. Kaşlarını çatıyor. "Tamamen giyinik misin?" diyor.

"Dışarı çıktım."

Bir anlık sessizlik. Bir elini siyah saçlarında gezdirir ve iç çeker. "Bu güvenli değil. Kahretsin, Elena. Bunu konuşmuştuk. Beni uyandır ve seninle geleyim."

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Düşünmek için." "Bu güvenli değil."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Banyoya giriyorum, gereğinden fazla zaman harcıyorum. Tuvaleti kullanıyormuş gibi yapıyorum, ellerimi bir jakuziyi dolduracak kadar suyla yıkıyorum, sonra özenle törpülenmesi gereken bir tırnak buluyorum. Sonunda Philip'in tekrar uykuya daldığına karar verdiğimde yatak odasına yöneliyorum. Başucu lambası açıktı. Yastığına yaslanmış, gözlükleri yerinde. Kapı aralığında tereddüt ediyorum. Eşiği geçmeye, gidip onunla birlikte yatağa girmeye kendimi ikna edemiyorum. I Bunun için kendimden nefret ediyorum ama yapamıyorum. Gecenin anısı aklımdan çıkmıyor ve kendimi burada yabancı hissediyorum.

Ben kıpırdamayınca Philip bacaklarını yatağın kenarına doğru kaydırıp oturuyor. "Patlamak istememiştin," diyor. "Endişeleniyorum. Özgürlüğüne ihtiyacın olduğunu

biliyorum ve deniyorum-"

Durdu ve elini ağzına götürdü. Sözleri içime işliyor. Bunları bir azarlama olarak söylemediğini biliyorum, ama bu sözleri bana her şeyi berbat ettiğimi, Philip kadar sabırlı ve anlayışlı birini bulduğum için şanslı olduğumu, ama bu sabrı son hızla tükettiğimi ve tek yapabildiğim şeyin arkama yaslanıp son çarpışmayı beklemek olduğunu hatırlatıyor.

"Özgürlüğüne ihtiyacın olduğunu biliyorum," diyor tekrar. "Ama başka bir yolu olmalı. Belki sabah erkenden dışarı çıkabilirsin. Geceyi tercih edersen, arabayla göle gidebiliriz. Etrafta yürüyebilirsin. Ben arabada oturabilirim. ve sana göz kulak olurum. Belki ben de seninle yürüyebilirim. Yirmi adım geride falan dururum." Alaycı bir gülümsemeyi başarıyor. "Belki de olmaz. Muhtemelen genç ve güzel bir sarışını takip eden orta yaşlı bir adam olarak polisler tarafından yakalanırdım."

Duraksıyor, sonra öne doğru eğiliyor. "Bu senin işaretin, Elena. Bana kırk bir yaşın orta yaştan çok uzak olduğunu hatırlatmanız gerekiyor."

"Bir şeyler ayarlarız," diyorum.

Tabii ki yapamayız. Gecenin karanlığında koşmalıyım ve bunu tek başıma yapmalıyım. Uzlaşma yok.

Yatağın kenarında oturmuş beni izlerken, mahvoldüğümüzü biliyorum. Tek umudum bu ilişkiyi o kadar mükemmel hale getirmek ki Philip aşılmaz tek sorunumuzu görmezden gelebilir. Bunu yapmak için ilk adımım ona gitmek, yatağa girip onu öpmek ve onu sevdiğimi söylemek olmalı. Ama yapamam. Bu gece olmaz. Bu gece ben başka bir şeyim, onun bilmediği ve anlayamayacağı bir şey. Ona bu şekilde gitmek istemiyorum.

"Yorgun değilim," diyorum. "Uykusuz da kalabilirim. Kahvaltı ister misin?"

Bana bakıyor. İfadesinde bir şey bocalıyor ve ben yine başarısız olduğumu anlıyorum. Ama bir şey söylemiyor. Gülümsemesini tekrar yerine oturtuyor. "Hadi dışarı çıkalım. Bu şehirde bir yer bu kadar erken saatte açık olmalı. Bir şeyler bulana kadar

onu buluruz. Beş fincan kahve iç ve güneşin doğuşunu izle.
Tamam mı?"

Konuşmak için kendime güvenmeyerek
başımı sallıyorum. "Önce duş mu?"
diyor. "Yoksa takla mı atayım?" "Sen
devam et."

Geçerken yanağıma bir öpücük konduruyor. Duşun
sesini duyana kadar bekliyorum, sonra mutfağa gidiyorum.
Bazen çok acıkıyorum.

ON ÜÇ

PROLOGUE

Tipik bir adam. Eve gizlice girip onunla birkaç çalıntı dakika geçirmek için cehennemde savaşıyorsunuz - kelimenin tam anlamıyla, canavar, zombi ve şeytan yumurtası lejyonlarını kesiyorsunuz ... ve o orada değil.

Eve, kılıcından rengârenk kan damlayan küçük yüzen evin etrafında volta atarken homurdandı. "Hangi cehennemdesin, Kris?"

Melek ortağı Trsiel onu daha fazla koruyamazdı ve Kristof'u kontrol etmeyi çok istiyordu. Onun için yaşayan dünyaya göz kulak oluyor, oğullarının ve kızlarının bu karmaşanın içinde kalışını izliyordu. Hayalet bir babanın yardım etmek için yapabileceği pek bir şey yoktu ama kontroller ikisini de daha iyi hissettiriyordu.

Ama yüzen evde değildi. Adliyede de değildi. Eve oraya gittiğinde adalet binasını kapalı bulmuştu. Nöbetçi gardiyan, tamir edilmesi gereken büyülü koğuşlar hakkında bir şeyler mırıldanmıştı, sadece düzenli bakım. Ki bu saçmalıktı. Öbür dünya mahkemesi kapalıydı çünkü yüksek güçler hem dünyada hem de öbür dünyada çıkan yangınları söndürmek için güçlerini seferber ediyorlardı. Ama gölgeler dünyasının savaşın eşiğinde olduğunu söylemiyorlardı. Hayır, bu hiç olmazdı.

Sadece her şey yolundaymış gibi davranın. Ve eğer ana caddede yarışan korkunç bir canavar görürseniz, bu kesinlikle boyutundan kaçmış bir cehennem köpeği değildir. Ama yine de İblis Kontrol'e haber vermelisiniz.

Eve yatak odasına girdi ve etrafına bakındı. Yatakları yapılmış, çarşaf lar sıkıca çekilmişti. Kristof hizmetçilerle, aşçılarla ve temizlikçilerle büyümüşü ve ölümünden sonra tüm bu ziynetlerden mutlu bir şekilde kurtulmuş olsa da, buradaki dünyasını hala personeli varmış gibi temiz ve düzenli tutuyordu.

Eve kılıcını Mısır pamuklu çarşaf lara sildi. Bir an için çarşaf lar tatmin edici bir gökkuşağı kanıyla kaplandı. Sonra beyaz pamuğun içinde buharlaştı. İçini çekti ve kılıcını kınına soktu.

"Peki, düzgün bir not bırakacağım." Bir kâğıt ve bir kalem yarattı.

Sevgili Kris,

Melekler ve iblisler kendileriyle ve birbirleriyle savaşırken cennet ve cehennem parçalanıyor. Yaşayan dünyada, doğaüstü varlıklar kendilerini insanlara göstermek isteyenler ile böyle bir ifşanın sahip olduğumuz her şeyi yok edeceğini bilenler arasında bir savaşa doğru ilerlemeye devam ediyor

Sevgili. Felakete doğru sürüklenirken, alemler arasındaki perde her geçen an daha da inceliyor.

Umarım her şey yolundadır. Sevgiler ve öpücükler,
Eve

Daha sözünü yeni bitirmişti ki arkasından bir patırtı duydu ve dönüp baktığında ... hiçbir şey göremedi.

Cıvalı parke zeminde bir patırtı daha duyuldu ve kadın aşağı bakınca beyaz bir tavşan gördü. Arka ayakları üzerinde yükseliyordu.

"Eve Levine," diye ciyakladı tavşan. "Balaam'ın güçlü kızı, karanlığın ve kaosun efendisi. Önünde secde ediyorum."

Tavşan zarifçe eğilmeye çalıştı, ama vücudu manevrayı tam olarak tamamlayamadı ve karnının üzerine düştü. Ona baktığında pembe gözleri doğaüstü bir ışıkla parlıyordu. Eve iyice konsantre oldu ve ikinci bir şekil kendini tavşanın üzerine bindirdi.

Sivri dişleri ve titreyen sapları üzerinde gözleri olan kurbağa benzeri bir yumru. Gözlerini kırptı ve tavşan yeniden ortaya çıktı.

"Güzel bir biçim seçimi, imp," dedi.

"Yavru bir kedi düşündüm ama karanlık bir cadıyla tanışırken bu pek akıllıca görünmedi."

"Cadılar kedi öldürmez. Özellikle de melekliğe kabul edilmiş cadılar." Kılıcını kavradı ve kaldırdı. "Ancak tavşanlar? Kemirgenler. Haşarat. El kitabında buna karşı bir şey yok."

Tavşan geri çekildi. "Lütfen leydim. Balaam'ın sizi bulmak için her boyutu tarayan bir iblis lejyonu var. Sizinle konuşmak için can atıyor."

"Öyle mi? Lord iblis babam benden ne istiyor olabilir?" Sahte bir şaşkınlıkla nefesi kesildi. "Bekle. . . Duyduğum şu büyük ifşaatla bir ilgisi var mı?"

"Evet, evet!" Tavşan heyecanla arka ayağını yere vurdu. "Görkemli planı duydun demek? Yüzyıllarca saklandıktan sonra, doğaüstü varlıklar nihayet kendilerini ortaya çıkaracak ve insan dünyasının yöneticileri olarak hak ettikleri yeri alacak iradeyi buldular."

"Tam zamanında."

Tavşan sıçradı. "Kabul edeceğini biliyordum. Babana yardım edeceksin, değil mi? Buradaki savaşa katılacaksın ve dünyalı kızını da aynı şeyi yapmaya ikna edeceksin."

"Savannah?" Eve sesini sakın tutmaya çalıştı.

"Elbette. O güçlü bir büyücü. Gerçekten de kudretli. Ve doğaüstü dünyada çok iyi bağlantıları var. Lord Balaam ona bizzat yaklaştı ama o cömert teklifini reddetti."

"Balaam yanıma yaklaştı-" Eve, kılıcı öfkesinin etkisiyle mavi renkte parlarken durdu. Ama tavşan-şeytan fark etmemiş gibiydi. Derin, sakın bir nefes aldı. "Aptal kız. Elbette onunla konuşacağım. Annesinin sözünü dinler. Ama önce bana ne yapmam gerektiğini söylemelisin."

Babamın planları hakkında bildiğin her şeyi ona düzgün bir şekilde açıklayabilmem için."

Tavşan ona her şeyi anlatmış ve o da büyük bir nezaketle tavşana teşekkür etmiş... sonra tavşanın kafasını koparmış ve tavşan tam da tekne kapısının açıldığı anda salona uçmuş. Uzun boylu, geniş omuzlu bir figür kapıyı doldurdu. Kristof Nast içeri adımını attığında tavşanın kafası cilalı İtalyan mokasen ayakkabılarına çarptı.

"Eve?" dedi, kadın ana kamaraya girerken ayaklarına bakarak. Sonra onu gördü ve gülümsedi. "Eğer uçan kesik tavşan kafaları varsa, bunun tek bir açıklaması var. Eve geri döndü." Kadının yüz ifadesini görünce durdu. "Sorun nedir?"

"Bu Savannah," dedi. "Başı belada. Daha büyük bir bela. Yapmamız gereken-"

Işık parladı. Kristof ortadan kayboldu. Yüzen ev buharlaştı ve Eve kendini başka bir boyutta, şekilsiz yaratıklarla çevrili, Trsiel yanında, kılıcı hâlâ elinde buldu.

Canavarlar hücum ederken "Ah, kahretsin," diye mırıldandı.

BİR

İüvey kardeşim Bryce'ı patlayan laboratuvarın enkazından uzaklaştırdı, onun itirazlarını ve Adam'ı görmezden geldi, Bryce her öksürdüğünde yakınımda durup yüzünü buruşturuyordu. Endişelendiği için Adam'ı suçlayamazdım. Doğaüstü Kurtuluş Hareketi Bryce'a "ölümlülüğe karşı aşı" denen bir şey enjekte etmişti, kulağa hoş geliyordu, ta ki bunun vampirlerden, zombilerden ve Tanrı bilir çetenin deneyleri için topladığı diğer yaratıklardan DNA içerdiği anlamına geldiğini anlayana kadar.

Bu yüzden Bryce'ın yakalandığı şeye ben de yakalanmak istemedim. Kaçmadan önce, ona enjekte eden kadın bulaşıcı olduğunu söylemişti. *Kolayca* bulaşabilir hale getirecek kadar deli olmadıklarına güvenmek zorundaydım. Ya öyleyse? O zaman zaten sıçmıştım. Laboratuvardan çıkmanın tek yolu su dolu bir çukura düşmektir.

bir yeraltı kanalizasyonuna bağlıydı. Bryce o kadar zayıftı ki neredeyse boğuluyordu ve ona yardım etmek zorunda kaldım. Kendi kendine uyandığında ona ağızdan ağıza vermekten kaçınmıştım ama bolca temasımız olmuştu. Yani bana da bulaşmış olabilir. Ama bu daha sonrası için bir endişeydi. Şu anda hayatta kaldığım için mutluydum, özellikle de kurtuluş hareketi kendi laboratuvarlarını havaya uçururken her yer başımıza yıkılmışken.

New Orleans'ın ara sokaklarında ıslak, pis kokulu ve kirli bir şekilde yürümekten hiç bu kadar memnun olmamıştım. Ya da Jeremy'nin

Danvers, kurt adam Alfa, ya da Jaime Vegas, büyücü kız arkadaşı. Ya da Adam. En çok da Adam.

Bryce üvey kardeşim olabilir ama Adam'ı 12 yaşımdan beri tanıyorum. Bryce mı? Pek yakın değiliz diyelim.

"Şuradaki yola sapacağız," dedi Jeremy. Patlamadan dolayı topallayarak yolu gözlüyordu. "Yeterince uzakta olmalıyız-"

Durdu ve başını eğdi, kurtadam kulağı bizim algılayamadığımız bir şeyi algıladı. Kaşlarını çatığında Adam yanına yaklaştı ve "Sorun mu var?" diye fısıldadı.

"Bir polis telsizi duyabiliyorum. Patlama alanından ayrılırken görülen iki erkek ve bir kadını arıyorlar."

"Toz ve çürükler içinde iki adam mı?" Adam dedi ki. "Ve kanalizasyonda yüzmeye gitmiş gibi görünen bir kız?"

Jeremy başını salladı.

Sırılsıklam olmuş giysilerime baktım. Zarar görmeyen tek kişi Jaime'ydi, o da bina havaya uçtuğunda bir blok ötedeydi.

Jeremy, "Anita Barrington alarm verdi, yani ifşa hareketinin üyeleri hepimizi arıyor olacak. Jaime bizi bulana kadar saklanmanız gerekecek.

bize temiz kıyafetler. O temizlerken ben de onunla gideceğim."

"Ben-" diye başladı Jaime, sonra kısa kesti. Bir büyücü olarak doğuştan gelen savunma yetenekleri yoktu. Kırk yedi yaşında, ünlüler camiasında çalışan biri olarak, sonradan edindiği bir şey de yoktu: Genellikle uğraşmak zorunda kaldığı tek şey laf atanlardı. Sonunda Jeremy'ye, "Desteğe ihtiyacım var ama bunun sen olman gerektiğini sanmıyorum," dedi. "Bryce'ın süper işitme ve süper güce sahip bir korumaya ihtiyacı var. Benim sadece arkamı kollayacak birine ihtiyacım var. Savannah bunu yapabilir. Hırpalanmamış ve yara bere içinde değil. Kot pantolonu siyah ve uzaktan ıslak görünmüyor."

Jaime bana ceketini verdi; Milano'ya yaptığımız bir gezide aldığımız şirin bir deri ceket. Ceket biraz kısaydı -o 1.75 boyunda, ben ise yaklaşık 5 cm daha uzunum- bu yüzden üzerimde

şık bir şekilde kırılmıştı. Fırçası ve eşarabının yardımıyla ıslak saçlarımı arkaya doğru bağladık ve spor ayakkabılarım her adımda sallansa da boğulmuş bir fare gibi görünmekten kurtuldum.

Adamlara beklemek için sessiz bir yer bulduk. Sonra yola çıktık.

Doğaüstü Özgürlük Hareketi. Onlara bir sesli harf verdim ve SLAM adını verdim. Görevleri doğaüstü varlıkların varlığını insan dünyasına açıklamaktı. Bunu daha önce yapmamış olmamızın çok iyi bir nedeni vardı - çünkü aptalcaydı. Dünya bizi her öğrendiğinde, kafalar yuvarlanırdı - bizim kafalarımız. Artık Orta Çağ'da olmadığımızı iddia etsek bile, sadece cinsiyet, ten rengi, din, cinsel yönelim ya da başka herhangi bir eşitlik konusunda farklı değildik. Güçlerimiz vardı. Genellikle ölümcül olan bu güçler bize insanlar üzerinde avantaj sağlıyordu. Belki askeri araştırma tesisleri tarafından kollarını açarak karşılanmayacağımızdan emin olabilirsiniz.

Peki bu hareket neden ilgi çekmeye başladı? Birincisi, doğaüstü varlıkların çoğunluğu dünyamızla benim kadar içli dışlı değil. Kaballar ve ırklar arası konseyle olan bağlantım sayesinde, olayları küresel ve tarihsel bir perspektiften görme avantajına sahip oldum. İkincisi, dışarıda pek çok hoşnutsuz doğaüstü var, özellikle de yeteneklerini neden göstermemeleri gerektiğini anlamayan genç olanlar. Yirmi bir yılımın çoğunda ben de onlarla aynı fikirdeydim; gücüm vardı ve onu kullandım. Bu genç doğaüstü varlıkların ihtiyacı olan tek şey planı olan bir adamdı. Ve onu Giles Reyes'te buldular, nam-ı diğer Gilles de Rais.

-Karizmatik bir lider onları dünyamızdaki bir dizi olağandışı olayın -ben de dahil olmak üzere, bir büyücü/cadı melezi- büyük açıklamanın zamanının geldiğini ilan eden bir tür kehaneti yerine getirdiğine ikna etmişti. Giles'ın aslında on beşinci yüzyılda yaşamış bir Fransız asilzadesi olduğunu iddia etmesi ve ölümsüzlüğü bulduktan sonra

yüzyıllar süren deneyler sonucunda, bunu tüm takipçilerine vermenin bir yolunu buldu. Bryce'a verdiği "aşı" buydu. Kendinden geçmeye hazır olan kardeşimi düşündüm.

Görünüşe göre henüz tam olarak mükemmelleşmemiş.

Şimdi, bizim yüzümüzden, Giles'ın aşısı mükemmelleştirilemeden yok edildi. Çok kızacaktı. Bunu görmek için kalabilmeyi gerçekten çok isterdim ama gitmemiz gereken yerler, yapmamız gereken şeyler ve kurtarmamız gereken bir dünya vardı.

Polis arabaları siren çalarak hızla geçerken Jaime kolumu tuttu ve sanki ilginç bir dedikodu paylaşıyormuş gibi gülerек çılgınca bir hareket yaptı.

Ticari bölgeye yaklaşmıştık ki bir polis aracı köşeyi döndü, önümüzü kesti ve frene bastı.

"Sakin ol," diye fısıldadı Jaime.

Başka bir şey yapmayı planlamamıştım.

"Hey, çocuklar," dedi Jaime memurlar -ince, orta yaşlı bir kadın ve tıknaz, genç bir devriye- arabadan inerken.

"Siren seslerini duyduk. Neler oluyor?"

"Birkaç blok ötede bir bomba patlatıldı." "Ciddi misin?"

Jaime'nin gözleri etrafı tararken yuvarlaklaştı. çatılar. "Nerede? Bir blogum var ve eğer fotoğraf çekebilirim, bu-"

"Um, *bomba*, Jaime?" Ben araya girdim. "Normal insanlar diğer tarafa kaçar."

"Çünkü normal insanların yüz bin takipçisi olan bir Twitter akışı yoktur." Cep telefonunu çıkardı ve gözlüklerini kaldırdı. "Adresi biliyor musun? Şimdi foursquare yapabilirim, oraya vardıktan sonra da fotoğrafları tweetleyebilirim."

"Bir bomba alanına gitmiyoruz, röportajınıza gidiyoruz." Memurlara döndüm, "Hollywood" diye bağırdım.

ve gözlerimi devirdim.

"Kimlik görebilir miyiz?" diye sordu kadın. "Elbette," diye cıvıldadı Jaime, sonra da kıkırdadı. "Ama tarih doğum aramızda, değil mi?"

Şunu söylemeliyim ki, Jaime aptal C-lister rolünü çok iyi oynuyor. Erkek memur arabaya geri dönmeye hazır görünüyordu ama ortağı kimlik konusunda ısrar etti.

Jaime kartlarını gösterdi ve imzalı sekize onluk göndermeyi teklif etti. Kim olduğunu açıkladı - Jaime Vegas, daha önce *The Keni Bales Show'da* ve daha fazlasında görülen ünlü spiritüalist. Erkek polis onu duyduğunu ve baldızının imzalı bir fotoğrafa bayılacağını söyledi.

Rozetine göre kadın memur-Medina- "Hayatını kazanmak için ilginç bir yol," dedi. "Görüşmenize devam etmekte özgürsünüz Bayan Vegas. Bizimle gelmesi gereken arkadaşınız."

"Ne?" Jaime çılgılık attı. "Hayır. O benim arkadaşım değil. Yani, evet, tabii ki öylesin canım." Kolumu okşadı. "Ama o benim reklamcım. Röportaj için ona ihtiyacım var."

"O zaman yeniden planlamanız gerekecek, çünkü o da bizimle geliyor. Patlamadan önce bombalanan binaya girerken görülmüş, kısa bir süre sonra da binayı terk etmiş."

"Hâlâ hayatta olduğumu düşünürsek, bombadan önce gitmiş olmam gerekmez mi?"

Medina'nın bakışı ukalalık yapmamam konusunda beni uyardı. "Sadece sizinle konuşmak istiyoruz."

"O zaman burada konuş."

"Bayan, elimizde birden fazla görgü tanığı raporu var. Bu sizi tutuklamak için yeterli ama önce bizimle konuşmanız için size bir şans vermek istiyoruz. Ortak komplocularınız hakkında biraz bilgi verin."

"Suç ortakları mı?" Jaime'ye el salladım. "Bugün birlikte komplo kurduğum tek kişi bu. Bir suç dehasına benziyor mu?"

"İki adamla birlikte görülmüşsünüz."

"İki mi?" Jaime koluma vurdu. "Aman Tanrım, çok bencilsin."

"Bu adamlar neye benziyordu?" Ben sordum.

Memurlar birbirlerine baktılar. Kadın boğazını temizledi. "Elimizde ilk eşkâller var ama sizin de bunlara ekleme yapabileceğinizi umuyoruz. Eğer yapabilirseniz durumunuza kesinlikle yardımcı olacaktır."

Başka bir deyişle, ellerindeki tek "tarif" Jeremy'nin duyduğu tarifti - havan topu tozuna bulanmış iki adam. Elllerinde benimle ilgili her ne varsa saçmalıktı. Evet, o binaya girmiştım ama çatıdan girmiştım, yani kimse girdiğimi görmemişti. Kanalizasyondan çıkmıştım. "Tanıklarının" SLAM üyeleri olduğuna dair bir his vardı içimde.

"Eğer biri beni bu binanın yakınında gördüyse, bunun bir açıklaması vardır. Ama yardımı olacaksa şehir merkezine geleceğim." Jaime'ye döndüm. "Sen git, röportajını yap-"

"Kesinlikle olmaz," dedi. "Bu genç kadın benim reklamcım ve ona bir terörist gibi davranamazsınız. Buraya olası bir hayır etkinliği için mekânları kontrol etmeye geldim. Bu doğru, hayır işi. New Orleans cehennemi yaşadı ve turistlerin geri gelmesini istiyorsanız, onları sokakta tutuklayamazsınız ..."

Medina beni kruvazöre doğru götürmeye başladığında, diva atıp tutmaya devam etti.

"Sorun yok," dedim Jaime'ye, onu susturmaya çalışarak. "Sen burada kal. Adam'a geciktiğimi söyle. Görüşmeyi ertelemek zorunda kalacak. Uzun sürmez ve-"

"Çek ellerini onun üzerinden!" Jaime polise bağırdı.

"Bana dokunmuyor," dedim. "Dinle, Jaime-"

Medina'nın inciklerine bir tekme attı. Yaklaşamadı. Kasıtlı olarak - Jaime'nin yapabildiği tek şey, stiletto giymiş bir kung fu sanatçısının hassasiyetiyle tekme atmaktı.

Genç memur Holland onu yakaladı. "Kes şunu," dedi. "Yoksa onunla birlikte karakola gidersin."

Jaime serbest kaldı. "Sakın bana elini sürmeye cüret etme!" Bir tekme daha atıyormuş gibi yaptı ve dengesini kaybederek tökezledi. "Bana çelme taktın!"

Medina, "Onu da arabaya bindirin," dedi.

Holland onu arabaya doğru iterken, Jaime çok az direnç gösterdi. Arka koltuğa geçince bana yer açmak için yana kaydı.

"Ne oluyor be?" Medina kapıyı kapatırken fısıldadım.

"Sen benim desteğimsin, ben de senin," dedi. "Eğer onlar birini alırlarsa, ikisini de alırlar."

Destegini takdir etsem de, Jeremy ve Adam'ın Bryce'ı bir doktora götürmesini sağlamasını tercih ederdim. Ben itiraz edemeden memurlar ön koltuğa tırmandılar ve arabayı çektik. Jaime bana telefonunu uzattı ve fısıldadı, "Paige'i ara."

Ben aramadım. Lucas'ı aradım. Cevap verdikten sonra ön koltukların arasındaki boşluğa doğru eğildim.

"Röportajı iptal etmek için Jaime'nin menajerini arıyorum. Sorun değil, değil mi?"

Medina hayır demeye hazır görünüyordu ama ortağı başını salladı. "Sadece kısa tut."

Lucas sabırla bekliyordu, Medina'ya yaptığım yorumdan bir şeyler olduğunu anlamıştı. "Hey," dedim ona. "*Daily*'den Adam'ı arayıp şu röportajı ve fotoğraf çekimini erteleyebilir misin? Jaime ve ben ... kendimizi tutuklattık. Adam fotoğrafçıyla birlikte bizi bekliyor. Bryce bilmem ne."

"Neler olduğunu sorabilir miyim?"

"Mmm, yapmasam daha iyi. Görünüşe göre birisi beni bir patlamanın yakınında gördüğünü sanmış ki bu tamamen saçmalık. Bebek bakıcılığı yapıyordum-" Kaşlarını çatmış gibi yapan Jaime'ye hızlı bir bakış attım. "Jaime'ye eşlik ediyordum. Her neyse, bu büyük bir yanlış anlaşılma ve eminim daha sonra ofisteki herkesi eğlendirecek. Bunun yakında açıklığa kavuşacağını umuyorum ama

Adam otuz dakikadan fazla beklemesin. Yapacak önemli işleri olduğunu biliyorum."

"Pekâlâ." Lucas durakladı ve sonra, "İkiniz de iyi misiniz?" diye sordu.

"Biz iyiyiz. Kendimizi çok kötü utandırmadık, bu yüzden acil müdahale gerekmedi."

Yine bir sessizlik oldu.

"Gerçekten mi?" dedim.

Medina dönüp bana baktı. "*Kısa bir arama.*" "Gitmem gerek," dedim.

"Pekâlâ. Yasal yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin." "Eminim ihtiyacımız olmaz. Bu sadece bir sorgulama."

Medina kapatmam için işaret etti. Hoşça kal dedim ve telefonu Jaime'ye geri verdim.

İKİ

AŞehirden çıkarken bunların eyalet polisi olduğunu fark ettim. Sanırım daha önce fark etmeliydim. Dışarıdan bir departmanın büyük bir şehirdeki davaya dahil olması garip görünüyordu, ama belki de yıllar

Katrina'dan sonra New Orleans hâlâ bürokratik bir kargaşa içindeydi.

Orman ve bataklıkla çevrili bölgesel bir yol üzerindeki küçük bir istasyona girdik. Holland defterine not alırken Medina arabadan indi. Benim kapımı açtı.

Dışarı çıkmaya başladığımda Holland Jaime'nin kapısını açtı, sonra durdu. "O da ne?" dedi.

Döndüğümde koltuğuma bulaşmış bir çeşit siyah barut gördüm. "Kahretsin," diye mırıldandım. "Ben bunun içine mi oturdum?"

Kıçımı silmeye gittim ama Medina ellerimi tuttu ve beni o kadar hızlı bir şekilde pozisyona çekti ki, kruvazörün karşısında iki büklüm durmadan önce "Hey!" diye bağırarak zamanım bile olmadı.

Jaime şimdi gerçek bir çılgılık attı ve dışarı çıkmaya çalıştı ama Holland onu tekrar içeri itti ve kapıyı çarptı.

Medina üzerimi sıvazlarken "Göründüğü gibi mi?" diye sordu. "Bombadan bir şey mi?"

"Olabilir," dedi.

Değildi. O binayı parçalayan şey düşük dereceli bir patlayıcı toz değildi. Ancak patlamaya neden olan şeyle ya da genel olarak bombalarla ilgili herhangi bir aşinalık göstermek akıllıca değildi.

Medina arka ceplerimi okşadı.

"İçindeki tek şey cüzdanım," dedim. "Ama devam et ve kontrol et."

Cüzdanı çıkardı. Sonra diğer arka cebine uzandı, durdu ve Holland'a el salladı.

"Ne?" dedim. Dedim.

Dönüp bakmaya çalıştım ama beni tekrar arabaya çarptı. Kafamdan başka hiçbir şeyi oynatmamaya dikkat ederek görmek için başımı çevirdim. Elinde katlanmış bir kâğıt parçası ve üzerine siyah toz serpilmiş ezilmiş bir karton tüp vardı.

"Bu değildi-"

Beni tekrar arabaya doğru itti, sonra gazeteyi açtı. Holland okumak için eğildi. Küfür etti. Bakışları benimkine kaydı, dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı. "Yani bombalama hakkında hiçbir şey bilmiyordun? O zaman adres neden cebinde?"

"Ne? Hayır. O cebimde değildi. Ne kâğıt ne de o toz. Cüzdanıma bak. Garip bir şey fark ettin mi? Sırılısıklam olmuş. Cebim gibi. O kâğıt ve tüp kuru, yani orada olamaz."

"Tamam, peki nasıl ıslandın?" Holland sordu.

"Biraz utanç verici, tamam mı? Bir su birikintisine düştüm. Kışımın üstüne düştüm."

Medina, "Evet, bu utanç verici," dedi. "Ama gerçek kadar utanç verici değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Cüzdanınız arka cebinizdeydi. Muhtemelen tuvalete düşmüştür. Bir keresinde cep telefonumu bu şekilde kaybetmiştim."

"Hayır, kotum sırılısıklam-"

"O zaman sanırım o banyo kazası daha da utanç vericiydi. Ya da belki bunları ıslattıktan sonra cebine koymuşsundur."

"Islak kot pantolonla üzerlerinde oturuyordum - en azından nemli olurlardı!"

Medina beni bir kez daha itti, çenem arabaya çarpacak kadar sertti. Dişlerim dilimi yakaladı ve kan tadı aldım.

Medina nemli cüzdanımdan kimliğimi çıkarırken Holland beni sabit tuttu.

"Savannah Levine," dedi. "Şu suçtan dolayı tutuklusunuz..."

Medina, Jaime'nin olaya karıştığına dair ellerinde hiçbir kanıt olmamasına rağmen onu da tutukladı. İşte o zaman bunun doğru olmadığını anladım, özellikle de Holland Medina'nın kararına şaşırılmış görüldüğünde. İtiraz etmedi. O kıdemli ortaktı. Ama içeri girdiğimizde birisi nezarethanedeki bir adamla ilgili bir sorun olduğunu bağırınca Holland yardım etmeye gönüllü oldu ve oradan hızla çıktı.

Medina ikinci bir memuru çağırdı, tıraş olacak yaşta bile olmayan bir adamdı. Arabadan ayrıldığımızdan beri tek kelime etmeyen Jaime'nin sorumluluğunu aldı. Şimdi ona baktığımda gözlerini kırptırıyor, gözleri odaklanmamıştı.

"Jaime?" Dedim.

Zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Ben iyiyim."

İyi görünmüyordu. Memur onu koridorun yarısına kadar götürmüştü ki bir tıkırtı duydum ve döndüğümde onu iki büklüm olmuş, midesini muşamba karolara boşaltırken gördüm.

"Oh, Tanrım," dedi. "Bunu yaptığıma inanamıyorum." Sesi kalın çıktı, kelimeler bulanıklaştı.

"Bugün biraz erken parti yaptınız, değil mi?" Medina söyledi. "Ne-ne?" Jaime ona bakmakta zorlanıyordu, gözleri odaklanmayı reddediyor.

Jaime'ye ulaşmaya çalıştım ama Medina beni geri çekti. "Arkadaşın iyi. Sadece içkiyi bırakması gerekiyor." Genç memura seslendi, "O da şu

Hollywood tipleri. Muhtemelen geceyi Bourbon Caddesi'nde geçirmişlerdir."

"Ne?" dedim. "Ne?" dedim. "Hayır, biz-"

Genç memur sırtarak, "Sabıka fotoğrafını gazetelere göndereyim mi?" diye sordu.

"Hayır, bu insanların istediği de tam olarak bu. Kötü reklam diye bir şey yoktur. İşlemleri ben hallederim. Sadece onu sarhoş tankına koyun."

"Suçlama bu mu o zaman? Alenen sarhoşluk mu? İkisi için de mi?"

Medina başını salladı. Ağzımı açtım ama onun bakışı ağzımı kapatmamı sağladı.

Beni bir sonraki açık kapıdan içeri itti ve diğer memur Jaime'yi hücrelere götürürken kapıyı arkamızdan kapattı.

"Neler oluyor böyle?" Medina'ya dönerek söyledim. "Önce beni bir bombalama hakkında sorguluyorsunuz. Sonra bunun için beni tutukladınız. Şimdi de kamuya açık alanda sarhoşluğa mı geçtiniz?"

"Bomba yüklemesini mi tercih edersiniz?" "Bomba yüklemesi yok. Sen-"
"Hâlâ olabilir."

Beni bir sandalyeye kelepçeledi, sonra karşıma oturdu ve cep telefonunu çıkardı. Bir dakika sonra duyduğum bip seslerinin mesaj ya da e-postadan kaynaklanmadığını fark ettim; bir oyun oynuyordu.

Sandalyeyi çekiştirdim. "Beni işlemiyorsun."

"Yapmamı istiyor musun?"

Bir yanım beni suçlaması için ısrar etmek istedi, sadece suçlayıp suçlamayacağını görmek için, böylece şüphelendiğim şeyi doğrulayabilirdim. Ama geri kalan yanım bunun çok aptalca bir fikir olduğunu söyledi.

O oyununu oynarken ben de içimde kıvranıp durdum.

"Bir telefon görüşmesi yapmak istiyorum," dedim sonunda. "Yaptın."

"Bu benim resmi çağrım değildi. Beni tutuyorsun, bu yüzden-"

"Eğer sizden ücret alırsam arama hakkınız var."

Gözlerimi kapattım ve konsantre oldum. Dinginliğin çekirdeğini buldum, sonra tüm enerjimi döküm üzerine odakladım-

"Yerinizde olsam bunu yapmazdım," dedi Medina.

"Neyi yapmazdım?"

"Her ne yapıyorsan."

Öne doğru eğildim. "Peki bu ne olabilir?" Onun bakışlarıyla karşılaştım. "Oh, bekle . . . Biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum."

Tam da şüphelendiğim gibi. "Kimin için çalışıyorsun? Kendi binalarını bombalayan aptal özgürlük hareketi için mi?"

Başını kaldırdı. "Beni terörist olmakla mı suçluyorsunuz Bayan Levine?"

"Öyle olduğunu mu düşünüyorsun? Güzel, o zaman aynı fikirdeyiz. Her iki durumda da, beni tutmak çok kötü bir fikir. Tekrar düşünmeni ve Cortezes'le bir anlaşma yapmama izin vermeni öneririm."

Gözleri kısıldı. "Bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?" "Eğer gereken buysa."

Ayağa fırladı ve beni ve sandalyemi duvara çarptı. İttirirken omzumu tuttu, yüzüme doğru eğilirken parmakları içeri girdi.

"Bu Cortezlerin kim olduğunu bilmiyorum ama size söz verebilirim ki hiçbir çeteden korkmuyorum. Beni satın alamazlar ve tehdit edemezler. Siz de edemezsiniz. Size bir şans veriyordum, Bayan Levine. Arka cebinizde bulduğumuz kanıtlar konusunda üstlerime danışana kadar sizi daha hafif bir suçlamayla tutuyordum. Ama eğer bu suçlamayı istiyorsanız-"

"Hayır. Bilmiyorum. Ben bir hata yaptım."

"Çok büyük bir hata." Beni tekrar itti, sandalye duvara çarptı. "Ve bu senin davana yardımcı olmayacak. Burayı sevmiyor gibi görüldüğüne göre, bakalım arkadaşınla birlikte sarhoş tankında olmayı tercih edecek misin?"

ÜÇ

[Jaime'yi hücrenin bir köşesinde kıvrılmış, titrer ve solgun bir halde buldum. Onu uyandırmaya çalıştım ama yapmadı.

gözlerini açtı. Bir koruma çağıracağımı söylediğimde mırıldanmayı başardı: "Hayır, daha fazla sorun çıkarma. Sadece bir dakika ver. Yemek ... zehirlenmesi."

Etrafa bakındım. Hücre bir hücreye benziyordu. Yaklaşık 1,5 metreye 1,5 metre. Küçük bir karakolda suçlanmayı ya da ayılmayı bekleyen insanları tutmak için tipik bir yer. Görünüşe bakılırsa daha fazla hücreye ihtiyaç vardı. Bu hücrede şimdi beş kişi vardı. Jaime gibi ikisi de yerde yatıyordu. Sarhoş olduklarını tahmin ettim. En azından sessizlerdi.

Bir yatak vardı, şu anda "Bunu bir keresinde çok sarhoşken yaptırmıştım" diye bağırarak türden dövmelemleri olan bir hatun tarafından işgal edilmişti. Miktarına bakılırsa bir kereden fazlaydı. Çok daha fazla, bu da bunun seri sarhoş aptallığından ziyade tamamen zevksizlik olduğunu gösterebilir. Sarı saçlarının uçları, sanki düzleştiriciyi fazla kullanmış gibi kıvrılmıştı. Birkaç rulo ile cutoffs giydi çukurlaşmış selülitleri aşağıya sarkıyordu. Üst kısmı da sarkıyordu, atleti sutyen için çılgınlık atıyordu.

Kısacası, kibarca başa çıkabileceğim türden bir insan değildi. Yine de denedim.

"Hey," dedim. "Arkadaşım gerçekten hasta. Sence ranzayı alabilir mi?"

"Cehenneme git, seni sıska kaltak."

Son bir saatin tüm hayal kırıklığı alevlendi ve onu yakaladığımda ellerim bembeyaz parladı.

Kadın çığlık attı. "Beni yakıyorsun. Seni kaltak, sen-"

Onu yataktan ittim ve yere, yaşlı bir evsiz kadının üzerine düştü. Yaşlı kadından özür diledim ama beni duymuyor gibiydi.

Motorcu kız ayağa fırladı ve saldırdı. Yumruklarımı kaldırdım. Pençelerini çıkardı, tırmalıyor, tükürüyor ve miyavlıyordu. Saçımı çektiirmeden önce karnına indirdiğim bir darbe onu durdurdu. Sendeleyerek geri çekildiğinde, onu bir tekmeyle yere serdim.

"Buna pişman olacaksın," diye sızlandı yerden. "Ben insanları tanırım."

"Erkekler demek istiyorsun. Büyük, çirkin bisikletlere binen büyük, çirkin adamlar." Onun üzerinde yükseldim. "Sana bir tavsiye. Eğer boş konuşacaksan, kışını o orospu koltuğundan kaldır ve kendin için dövüşmeyi öğren."

Biraz daha sızlandı ve tısladı, sonra sustu. Yanındaki yaşlı kadın doğruldu. "Biri

avukat mı çağırdı?" diye sordu.

Parmaklıklara doğru döndüm. Orada kimse yoktu.

"Bu senin avukatın mı?" dedi. "Bana yardım edebilir mi? Buradan çıkmam gerek."

Yaşlı kadının bakışlarını odanın ortasına kadar takip ettim. Hâlâ kimse yoktu.

Jaime inledi. Hemen yanına gittim ve karyolaya uzanmasına yardım ettim. Uzanmadan önce ona bir göz attı. "Ona dokunmak istediğimden emin değilim," dedi.

"Sen yıkanabilirsin," dedim. "Ama bir daha düşündüm de ..."

Ceketimi çıkarıp yastık olarak kullandım, böylece saçları yatağın üzerinde yaşayan yaratıklarla temas etmeyecekti.

"Teşekkürler," dedi. "Başımız ne kadar belada?"

Yanına çömeldim. "Bombalama olayıyla ilgili suçlanmadık ama bir şeyler şüpheli. Bu toz ve

Belli ki notlar bana ait değildi. İkimize de işlem yapılmadı. İkimiz de suçlanmadık. Ama kilit altındayız."

"Medina birileri için çalışıyor," dedi Jaime, sanki konuşmak canını acıtıyormuş gibi kelimeleri ağır ağır geliyordu. "Hareket ya da bir Kabal."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ona söyledim ve şimdi onu Cortezes adlı bir çeteye tehdit etmeye çalıştığıma ikna olmuş durumda."

"Belki, ama-"

Durdu ve başını eğdi. Kaşlarını çattı. Sonra hücrenin etrafına ve ötesindeki boş koridora baktı.

"Hayalet mi?" Dedim.

"Emin değilim. Duyduğumu sandım ..." Sözünü yarıda kesti, başını salladı, sonra sanki bu hareket midelerini bulandırmış gibi soldu. "Oh, Tanrım. Ne yedim ben?"

"Sadece bir poğaça ve bir kahve saatler önce."

"Bir latte. Sütten olmalı. Sanki-"

"Biri avukat mı çağırdı?" diye tekrar mırıldandı yaşlı kadın.

Döndüğümde Jaime'nin etrafında geçirdiğim onca yıldan tanıdığım bir bakışla boş bir noktaya baktığını gördüm. Bir hayalet görüyordu. Akıl hastalarında bazen böyle olur.

"Babam mı o?" Jaime'ye söyledim. "Duyduğunu sandığın kişi o mu?"

Başını salladı, gözleri hâlâ

kapalıydı. "Bakabilir misin?"

Burada mı diye bakabilir misin?"

Belli belirsiz, acı dolu bir gülümseme. "Eğer baban olsaydı, onu yüksek sesle ve net bir şekilde duyardım. Kristof Nast kendisinin görmezden gelinmesine izin vermez. Patlamadan sonra seni aramaya çıktı." Kaşlarını çattı ve gözlerini açtı. "Ondan haber alamadım-"

Gözlerini kırptırdı, sonra yaşlı kadınla aynı boş noktaya baktı.

"Oh," dedi.

"O orada mı?"

"Evet, ama... baygın. Bir sorun var." Ayağa kalktı ve dinlemek için çabaladı. Sonra bir "Oh." daha.

"Ne diyor?" Ben sordum.

"Zar zor geliyor. Belki de hasta olduğum içindir." Jaime iletişim kurmak için elinden geleni yaptı ama başarılı olamadı.

Sinirlenmeye başladığında onu durdurdum ve "Sen dinlen. Bugün ikinci bir temas yolum olabilir."

Çabalarımızı sakın bir şekilde takip eden yaşlı kadına başımı salladım.

"Mmm, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi Jaime. "Hayaletleri görecektir kadar deli, ama bu aynı zamanda tam olarak tutarlı olmadığı anlamına da geliyor."

"Alınma ama sen de pek iyi değilsin.

Dinlenin, ben de ne bulabileceğime bakayım."

Ben yaşlı kadının yanına otururken motorcu kız kaçtı.

"Beni buradan çıkaracak mısınız?" dedi yaşlı kadın, üstümüzdeki boşluğa bakarak.

"Onu görebiliyorsun, değil mi?"

Dedim. Başını salladı.

"Güzel," dedim. "Şimdi o konuşacak ve sen de bana ne söylediğini anlatacaksın."

"Çıkmak istiyorum."

"Sen onunla konuşmama yardım eder etmez bunu yapacaktır."

Kara gözlerini bana çevirdi. "Yani onu duyamıyor musun?"

"Hayır."

Gülümsedi. "O zaman o tamamen bana ait." Başını kaldırdı ve "Beni buradan çıkarın." dedi.

Babam onu kandırarak Lucas'ı aramasını istememi söyleyen bir mesaj iletmeyi başardı ama ondan sonra durumu anladı. Ona aptal olmadığını ve benimle birlikte ona yardım etmesi gerektiğini söyleyerek sızlandı. Sonra da

feryat etmeye başladı.

Ben yaşlı kadını sakinleştirmeye çalışırken Jaime, "Aldırma ona," diye mırıldandı. "Artık onu daha iyi duyabiliyorum."

Ayağa kalktım ve Jaime'nin yanına gittim. Babam da onu takip etmiş olmalı çünkü kadın sinirden bir çığlık attı. Ellerini havaya kaldırdı ve anlamadığım bir şeyler bağırdı.

Sonra gülümseyerek kendini yere bıraktı ve kendi kendine mırıldanmaya başladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Jaime. "O deli değil. Ya da sadece deli değil. O bir büyücü."

"Ne?"

"Babanı daha yeni sürgün etti."

"Mine olmadan mı?"

"Daha iğrenç bir yöntem kullandı. Hiç öğrenmediğim bir yöntem çünkü kullanmak için ayartılmak istemiyorum. Bir ruhu boyutlar arasında savurur."

"Kahretsin!" Ayağa fırladım ve etrafıma bakındım.

"Merak etme Savannah. Baban geri dönüş yolunu bulacaktır. Yoksa annen onun izini bulur." "Ona haber verebilir misin?"

Başını iki yana salladı. "Şimdi olmaz. O görevdeyken arayamam."

Bunun acil bir durum olduğunu iddia etmek istiyordum ama Jaime'nin babamın gereksiz yere acı çekmesine izin vermeyeceğine güveniyordum. Tamam, yapabilirdi ama sadece annem bunu öğrenmezse, ki bu durumda eninde sonunda öğrenecekti.

"Pekâlâ," dedim. "Babam bana devam etmemi ve telefon görüşmemi talep etmemi söylüyordu. Bunun kulağa hoş geldiğinden emin değilim ama ..."

"Güvenli olmasaydı bunu önermezdi. O yüzden devam et. Birini indirmeye çalışın."

Geldiğimden beri koridor boştu. Yürüdüm ve parmaklıklara yaslandım ama hiçbir şey göremedim. Bir algılama büyüsü yapmaya başladım, sonra durdum. Sıradan yöntemler işimi göreceksen otomatik olarak büyülü bir çözüme başvurmamalıydım. Artık büyü yapan bendim-

On iki yaşındaki bir çocuğun gücüne eşdeğer bir güçle, sahip olduğum tüm suyu korumak zorundaydım. Ve sanırım bu genel olarak iyi bir kuraldı.

Ben de bir muhafız çağırdım. Kimse cevap vermeyince bağırdım. Hala kimse gelmeyince, algılama büyüsünü tekrar başlattım. Tekrar durdum. Jaime'ye doğru yürüdüm. "Aynanız var mı?" diye sordum.

"antamı aldılar ve stm aradılar."

İçini çekip bluzunun altından bir kolye çıkarana kadar orada durup bekledim. Bir madalyondu. Açtım. Bir tarafında Jeremy'nin küçük bir resmi vardı. Diğer yüzünde ise bir ayna.

Başımı salladım. "Bazı insanlar için bu gizli silahlardır. Sende ise aynalar."

Yüzünü buruşturdu.

"Dikkat et," dedim. "Yoksa seni içine bakmaya zorlarım." "Hayır, teşekkür ederim," diye mırıldandı, parmaklarını

Karmakarışık saçlarının arasında.

Koridorun her iki tarafına da bakmak için aynaya aı verdim.

"Bir masa görüyorum," dedim. "Ama boş. Sayfalar yere saçılmış gibi görünüyor."

"Kargaşa ıkar. Bu konuda iyisin."

Bir gardiyan için tekrar bağırdım. Sonra Jaime'nin ayakkabılarını kaptım ve bir B filmi mahkmu gibi parmaklıklara vurdum.

Düşen sayfalara tekrar baktım; birileri aceleyle gitmişti. Kavgamız sırasında çığlık atan motorcu kızı hatırladım. Sonra babam onu görmezden geldiğinde çığlık atan yaşlı kadını. Eğer kimse bunun için gelmediyse, benim ınlamalarım için de gelmeyecekleri kesindi.

melip kilidi inceledim.

"Onu tokayla mı tutturacaksın, tatlım?" diye alay etti motorcu hatun.

"Hayır, ben onunkiyle seçeceğim."

Jaime'ye doğru yürüdüm ve elimi uzattım. Saından iki tane kopardı.

"Gördün mü, belaya hazırlıklı geliyorsun," dedim.
"Aynalar, stiletolar, saç tokaları. İçimden bir ses daha önce hapse girdiğini söylüyor."

Karyolaya uzanırken beni tersledi.

Tekrar kilidin yanına çöktüm. Tabii ki bir hapisane hücrelerinden saç tokasıyla kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Ama ben kilit açma büyüleriyle kapıyı açmaya çalışırken iyi bir kılıf oldu.

İki gün önce gizemli bir öteki dünya varlığı tarafından bana büyülerimin aslında yok olmadığı söylendi. Sadece güç kaynağım çok azalmıştı. Acemi bir cadı gibi, pratik yaparak güç kazanabilirdim ve ben de pratik yapıyordum.

Işık topu gibi basit şeyleri başarıyla yapabiliyordum. Ve motorcu piliçle yaşadığım o büyü patlaması, daha önce bir kez deneyimlediğim bir şeyi pekiştirmişti - gücümün yeterince derinine inersen, bir büyü bile okumadan duygularımla büyü yapabilirdim. Bu ciddi bir sihirdi. Eğer bu geçici güç kaybı bir gün o seviyeye ulaşabileceğim anlamına geliyorsa, o zaman buna değerdı. Ama şu anda, alabileceğim tüm enerjiye ihtiyacım vardı. Ne kadar zaman ve konsantrasyon gerektirirse gerektirsin bu kapıyı açmaya kararlıydım. Çok zaman aldı. Yirmi dakika sonra küçük bir *tıkırtı* duydum.

"Sonunda."

Ayağa kalktım ve kapıyı çektim. Çeyrek santim kadar hareket etti, sonra sıkıştı, içindeki bir şey gıcırdadı.

Motorcu kız, "Bir hücreyi saç tokasıyla açamazsın, seni aptal dangalak," dedi.

Ona hırlamak için döndüm, sonra sinirli öfkemi topladım ve kapıya doğru fırlattım. Bir *tık* daha. Çekiştirdiğimde biraz daha gevşedi ama yine de açılmadı.

"Oraya varıyorsun," dedi arkamdan bir ses.

Jaime'yi görmek için döndüm, hafifçe sallanıyordu. Omzumu sıktı. "Anlıyorsun. Sadece devam et-"

Koridorun sonundaki kapı uçarak açıldı ve tekrar kapanmadan önce içeriden bir bağırış kakofonisi yükseldi. Sessizlik.

Sonra ağır botların gümbürtüsü.

Bir an sonra, bir adam ortaya çıktı. Bıyığı ve fener çenesine kadar basmakalıp bir polise benziyordu. Ama üniforma giymiyordu. Kan giyyordu.

Çıplak göğüslü. Teni kırmızıya boyanmıştı. Yanlarından sarkan ellerinden daha fazla kan damlıyordu, parmakları güdüktü, tırnakları pençeye dönüşmüştü.

Geri adım atacağım pek bir şey yok. Değişiminin bir parçası olan bir kurt adam da bunlardan biri.

DÖRT

[Jaime'ye doğru geri çekildim, kollarımı onu korumak için açtım. Etrafımda dönmeye başladı, çenesi yukarı kalktı, ağzı sertleşti, aşağı dudakları hafifçe titriyordu.

"Ben bunu halledebilirim," dedi.

"Jaime . . ."

"Bana dokunamaz. Ben Alfa'nın ..." Sesi alçaldı, kararsızdı, sonra daha güçlü bir şekilde geri geldi. "Ben Alfa'nın eşiyim. Bana dokunmaya cesaret edemez."

"Normal şartlar altında buna katılırdım. Ama bu adamın umurunda olduğunu sanmıyorum."

Kurt adam hücrenin önünde durdu. Kısmen değişen elleri bir şeylerin ters gittiğini doğrulamadıysa da gözleri doğruladı. Gözbebekleri o kadar büyüktü ki gözleri siyah görünüyordu. Beyazları kırmızıyla boğulmuştu. Nefes alışları sert ve düzensizdi.

"Uyuşturulmuş," diye fısıldadı Jaime. "Kim birine ilaç verecek kadar aptal olabilir ki?"

"Merhaba hanımlar," dedi kurt adam, sesi derin bir gümbürtü, neredeyse bir hırıltı gibiydi, sanki ses telleri de değişiyordu. Yüzü de öyleydi; ciddi bir şey yoktu ama düzlemleri ve açıları değişmiş, şekli bozulmuş gibi görünüyordu.

"Onun nesi var?" diye sordu motorcu kız.

Şimdiye kadar sessiz kalan kadın -takım elbise ceketi ve pantolon giymiş otuzlu yaşlarında bir sarışın- ayağa kalktı. "Kapa çeneni," diye tısladı motorcu pilice.

"Burada ne güzel hanımlar var," dedi, bakışları Jaime ve benim üzerimde gezinirken. "Kafeste güzel bayanlar."

"Kilitli olan," dedim. "İçeri girmek istiyorsan anahtarı alman gerekecek."

"Evet." Jaime parmaklıklara yaklaştı ve kızın saçlarını geriye doğru taradı. "Bizi ziyaret etmek istiyorsan anahtarı bulmalısın."

"Sen-?" diye bağırarak durdu motorcu kız.

Donmuş. Bağlayıcı bir büyüye

yakalanmış. "İyiydi," diye

fısıldadı Jaime. "O ben değildim."

Sarışın Jaime'nin yanına yaklaştı ve bluzunun üst düğmesini açtı. "Git anahtarı bul," dedi kurt adama. "Sonra oynayabiliriz."

Nefes aldı, burun delikleri genişledi, sonra hantalca uzaklaştı.

O gittiğinde sarışın, "Onun ne olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadı.

"Canis lupus," dedim. "İnsan türü." "Ve sen?"

"Savannah Levine."

"Sav-?" Gözleri irileşti. Sonra başını salladı. "İyi." "O kadar da iyi değil. Benim büyüm bozuldu, o yüzden sana güvenmek zorundayım."

"Peki ya . . . ?" Jaime'ye baktı. "Bekle. Seni tanıyorum. Sen-"

"Sahnedede iyi," dedi Jaime. "Dövuşte berbat. Başka bir necro daha var." Yaşlı kadına başıyla işaret etti. "Ve tahminimce masum bir seyirci." Şimdi yere yığılmış olan motorcu kıza bir bakış attı.

"Keiran Courville," dedi sarışın. "Benim de durumum pek iyi değil. Beni buraya getirdiklerinden beri köpek gibi hastayım. Uyuşturulmuşum sanırım."

"Kahretsin." Jaime'ye baktım. Sonuçta gıda zehirlenmesi değilmiş. Ya Medina ya da Holland ona bir şekilde enjekte etmiş olmalı. Ben paramı Medina'ya yatırmıştım.

Yani bir kafeste dört doğaüstü var, üçü muhtemelen uyuşturulmuş. Uyuşturulmuş bir kurt adam serbest. Bu da ne?

neler oluyordu?

"Siz hanımlar şimdiden benim için kavga mı ediyorsunuz?" diye sordu bir ses.

Kurt adam tekrar ortaya çıkınca hepimiz irkildik.

"*Anahtara* ihtiyacın var," dedim.

"Anahtarı boş ver, zahmet etme. Şimdi girmek istiyorum."

Kapıyı tutup çekti, boyun tendonları şişti ve kapı kırılarak açıldı.

Jaime'nin önüne geçtim.

"Tamam, koca adam," dedim. "Şu anda ciddi bir bokun içinde olduğunu biliyorsun. Bu kan bana birinin öldüğünü söylüyor. Ve buranın bir polis karakolu olduğunu düşünürsek, o kişi bir polis, yani-"

Beni gömleğimin önünden yakaladı. "Ağzını kullanmayı seviyor musun, sürtük? Sana nerede kullanabileceğini göstereceğim."

"Dur tahmin edeyim?" Dedim ki. "Burası mı?"

Kasıklarına diz attım. Evet, ucuz bir vuruştı ama şu anda adil dövüşmekle ilgilenmiyordum. Ya da onun üreme yeteneğini korumakla.

Beni kışımın üstüne düşürdü. Kendisi de düşmeliydi, çünkü müthiş bir darbeydi. Ama sadece homurdandı, sonra ben geri çekilirken üzerime geldi.

"Hey, yakışıklı," diye seslendi Jaime. "Küçük kızı unut. Bende istediğin bir şey var."

Benden ona baktı, sonra ona doğru yürüdü. Keiran ona bir enerji şimşegi ile vurdu.

"O da neydi öyle?" diye bağırdı motorcu kız, kurt adam yan tarafında yanık bir lekeyle geriye düşerken.

Bir ateş topu fırlattım -daha çok bir ateş böceği gibi- ama nişan almam iyiymi ve gözüne isabet etti. Kasıklarına vurduğumda çıkardığından daha yüksek sesle böğürdü.

Bu öfke patlaması, durmuş olan Değişim'ini hızlandırdı. Kaşları ve çenesi geriledi, ağzı ve burnu çıkıntı yaptı. Göğsünden ve sırtından kalın, siyah saçlar fıskırdı.

"Bu da ne?" diye bağırdı motorcu kız. "Ne oluyor lan?"

"Bu bir kurt adam mı?" dedi yaşlı büyücü. "Ben hiç kurt adam görmedim."

Ona saldırdı. Bir bağlama büyüü yaptım. İşe yaramadı. Keiran bir şey fırlattı ve belki de işe yaradı ama onu durdurmadı. Onu yavaşlatmadı bile. Yaşlı kadını saçlarından yakaladı ve çekiştirdi. Boynu kırıldı. Onu hücrenin diğer ucuna fırlattı. Kadın duvara çarptı ve bir bez bebek gibi yere yığıldı.

Motorcu kız çığlık atmaya başladı. Gerçekten çığlık atmaya. Kurt adamın dikkatini bir tavşanın ciyaklaması gibi çeken tiz bir feryat. Ona döndü.

Bir bağlama büyüü daha denedim. Yine başarısız olunca Jaime'yi tutup kırık hücre kapısına doğru ittim ve Keiran'a takip etmesi için el salladım.

Koridora doğru yuvarlanırken Jaime arkasına baktı. Gözleri büyüdü ve durdu. Onu koridor boyunca ittim, mücadele etmedi, sadece bakışlarını çığlık atan kadından ve kurt adamdan ayırdı ve bir daha arkasına bakmadı.

Hiç arkama bakmadım. Cesaret edemedim, çünkü bakarsam geri dönüp onu kurtarmaya çalışabilirdim. Eğer denersem, bizi oradan çıkarma fırsatını kaybedecektim. Bu yüzden bakmadım.

Motorcu kız uzun süre çığlık atmadı.

İstasyonun ana bölümüne açılan kapı açıldı. Kısa süre durdum, diğerlerini geride tutmak için kollarımı açtım.

Medina içeri girdi, onu Holland izledi. İkisi de omuzlarının üzerinden bakıyordu. Medina kapıyı sessizce kapattı, sonra alnını kapıya yasladı.

Holland'ın bakışları kapıya sabitlenmişti. Elleri göğsünün önünde çırpınıyordu. Ne yaptığını anlaması bir saniye sürdü. Haç çıkarıyordu.

"Sorun yok Rory," diye mırıldandı Medina, yüzü hâlâ kapıya dönüktü. "Artık güvendeyiz."

Holland haç çıkarmaya devam etti ve gözlerini kapattı. Jaime ve Keiran'a kıpırdamamalarını işaret ettim, sonra öne doğru süründüm ve silahı Holland'ın kılıfından çıkardım. O fark edene kadar yarısını çıkarmıştım. Silahı almak için hamle yaptı ama ben silahı çektim. Medina kafasını kaldırdı. Kendi silahına davrandı ama kılıfı boştu. Dudakları bir lanetle aralandı.

Holland ağzını açtığında, silahı vurgulamak için kullanarak sessiz olmasını işaret ettim. Medina'ya kapıyı açması için el salladım. Başını salladı.

Öne çıktım ve fısıldadım, "Aç şu lanet kapıyı yoksa-"
"Yapamam."

Jaime omuzlarını kaldırıp geçti, kolu tuttu ve çekti. Kapı yerinden oynamadı.

"Bu bir zaman kilidi," dedi Medina. "Birkaç dakika içinde açılacak. Ama sen . . . sen . . ."

"Oraya gitmek istemezsin," diye fısıldadı Holland.
Medina başını salladı. "Burada güvende oluruz. Sadece-"

Hücrenin içinden mide bulandırıcı bir çıtırtı geldi. Sonra bir homurtu. Medina hareketsiz kaldı, sonra silahı elimden kaptı ve hücreye doğru yöneldi.

Onu uyarabilirdim. Ama zaten bir şeyler döndüğünü bildiğini düşündüm. Ve o bir polisti. Vergi mükelleflerine hizmet eder ve onları korurdu. Ben de vergi mükellefiydim.

Hücrenin önünde, olduğu yerde durdu.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Homurtu. Bir homurtu. Medina'ya doğru koştum. İsteyerek yapmadım. Jaime ve Keiran beni yakalamaya bile çalıştı. Yine de koştum.

Kurt adam dört ayak üzerindeydi, sırtı kamburdu, kürkü hâlâ seyrekli, bir kurdun kâbus versiyonuydu.

Motorcu piliç ölmüştü. Ve . . . artık tek parça değildi.

Kurt onun üzerindeydi, çenesinden kanlı köpükler ve başka parçalar damlıyordu. Hırladı, tüyleri diken diken oldu, uyuşturucu-

puslu gözleri Medina'ya
sabitlenmişti. "Vur onu,"
diye fısıldadım.

"Kurşunlar. Onlar ... değil." Yutkundu. "Gümüş
değiller."

"Oh, Tanrı aşkına." Silaha uzandım.

Onu benden çekip aldı ve tökezleyerek geri çekildi.

"Hayır, sadece düşmanlaştıracaksın-"

Kurt hücre kapısına doğru koştu ve ben de kapıyı
çarparak kapattım. Kapı kırıktı ve kilitlenmiyordu ama
canavarın elleri yoktu, yani sürgüyle açmak imkansızdı-

Kurt kapıya çarptı. Bütün duvar titredi. Çenesine bir
çubuk aldı ve çekti.

"Silah," dedim, dönerek. "Bana ver-"

Medina zaman kilitli kapıya doğru koşmaya başladı.
Onu bacağından yakaladım. Yere düştü. Silah uçtu.
Kıvrıldı, kurt gibi beni atmaya çalıştı-

İki seri atış. Kurdun yere yığıldığını görmek için tam
zamanında arkama baktım. Jaime orada durmuş, silahı
elinde tutuyordu.

Ayağa kalkarken, "Jeremy'nin derslerinin karşılığını
aldığını görüyorum," dedim.

"Alfa'nın kız arkadaşı olduğunuzda, o adamları nasıl
durduracağınızı bilmeniz gerekir."

Medina'nın yararlanması için "Alfa" kelimesine biraz
daha vurgu yaparak ve bakışlarını polise doğru
kaydırarak heceliyordu. Yeterince emin, Medina
solgunlaştı.

"Görünüşe göre evrenin bizim tarafıyla ilgili bir şeyler
biliyor. Ne güzel." Ona doğru yürüdüm, hâlâ yerde
büzülmüştü. "Yine de yüzündeki ifadeye bakılırsa, bilmesi
gerektiği kadar çok şey bilmiyor. Mesela tam olarak kimi
gözaltına aldığını. Ve muhtemelen şu anda yolda olan, kız
arkadaşının izini süren, duruma çok sinirlenmiş ve bunu
gördüğünde daha da sinirlenmek üzere olan kişi." Kafesteki
ölü kurdu işaret ettim.

"BEN-BEN-"

"Biz geldiğimizde nezarethanede yaşadıkları sorun da buydu, değil mi? Birini hapsedecek kadar aptal değildiniz" - Hâlâ kapının yanında duran Holland'a şok içinde baktım. Bunun ne kadar nüfuz edici olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama riske girmemeliydim-"böyle bir adam, ama ona da ilaç verdin. İçindeki hayvanı kasıtlı olarak serbest bıraktın."

"Hayır." Ayağa fırladı. "Ben sadece onu tutukladım. Bu benim görevim."

"Özgürlük hareketinden mi?"

"Evet. Bizim gibi insanları getiriyorum." "Bizim gibi mi? Nesiniz siz?"

"Acies," dedi. Görme yetisi geliştirilmiş bir yarı iblis, çok hafif güçleri var. "Bana sakinleştirici veriyorlar, sonra biri gelip mahkûmları kefaletle serbest bırakıyor ve laboratuvara götürüyor.

Bazen konuları kendim buluyorum. Bazen de ihbar ediliyorum. Sana da öyle oldu. Bir telefon aldım. Bağlantım bana kim olduğunu söylemedi, sadece seni tarif etti ve nerede bulabileceğimi söyledi. Sakinleştiriciler her zaman işe yaramıştır." Hücreye baktı ve yutkundu. "Son parti olmalı. Her şey yolundaydı-"

"Evet, gayet iyi. Tek yaptığınız türümüzü sahte suçlamalarla kaçırmak, sonra da bizi korkunç deneylerde kobay olarak satmaktı."

Kadın sinirlendi. "O deneyler bizi kurtaracak. Onlar iyi-"

"İyi huylu mu?" Yumruklarımı o kadar sert sıkıştırm ki parmak eklemlerimin hafifçe çatırdadığını duydum. "Bunu sulu bir çukura attıkları deneklere anlat. Ölmeden önce!

O *iyi huylu*-" Ellerimi vurgulamak için kaldırdım ve her yere kıvılcımlar saçıldı.

Jaime dirseğimi yakaladı. "Suçlama oyununu bırakmaya ne dersin? Jeremy eninde sonunda beni bulacak ve bu onun gözü kapalı girmemesi gereken bir şey."

Haklıydı. Çoğu kurt adam arabayla seyahat ederken kokuyu takip edemez ama Jeremy sıradan bir kurt adam değildi. Tehlikede olduklarında ailesini bulmasına yardımcı olan ekstra bir kitsune kanı vardı. Jaime ailesiydi. Yoluna devam edecekti.

"Uyuşturulmuş muyum?" Medina'ya sordum.

Başını iki yana salladı. "Sadece bir tane daha alacak kadar param kalmıştı. Yeterince uyumlu görünüyordun." Jaime'yi işaret etti. "Kavga eden oydu."

"Buraya geldiğinizde neyden kaçıyordunuz?" Hücreyi işaret etti.

"Başka bir şey yok mu?"

Başını iki yana salladı.

Yani kurt adam serbestti ve o ve ortağı ondan kaçmak için buraya saklandılar, ancak kendilerini onunla birlikte tuzığa düşürdüler. Onun aptallığı yüzünden ölenler onlar olmasaydı, bunun uygun olduğunu söyleyebilirdim.

"Yani o kilit açılır açılmaz gitmekte özgür müyüz?" Keiran sordu.

Medina başını salladı.

Holland sersemlemiş halinden sıyrıldı. "Hayır, hayır. Evrak işleri var. Evrak işlerini yapmak zorundayız. İnsanlar öylece çıkıp gidemezler."

Etrafına bakındı, sonra koridorun zeminine sıçrayan kanı gördü. Hücreye doğru tökezledi, Medina onu durdurmak için koluna yapıştı. Çok geç kalmıştı. Holland içeride ne olduğunu gördü, iki büklüm oldu ve kustu.

Kapının kilidi tıkladığında hâlâ öğürüyordu, Medina yanı başındaydı. Keiran kolu tuttu. Ayağımı araya sokup durdurdum.

Keiran bana ters ters baktı. "Ben gidiyorum, tamam mı? Konseyin bu dağınıklık ve benim temizlemeye yardım etme 'görevim' hakkında ne söylediği umurumda değil-"

"Ben de tam dikkatli ol diyecektim."

Ayağımı çektim ve o da içeri süzüldü. Ben de onu takip etmek üzereydim ama Jaime kolumu yakaladı.

"O kadar çabuk değil," diye mırıldandı. Bir stiletto'sunu kapı aralığından içeri kaydıldı, sonra kulağını boşluğa dayadı.

Medina oraya doğru yürüdü. Ortağını kafesteki katliamdan uzaklaştırmıő ve onu duvara yaslanmış, başı dizlerinin üzerinde oturur halde bırakmıştı. Kapıyı tuttu. Jaime onu durdurmak için hamle yaptığında, "Ben cadının iyi olduğundan emin olana kadar burada kal," diye tersledi.

Medina kapıdan çıkarken Jaime bana sorgulayan bir bakış attı.

"Tabii ki hayır," diye mırıldandım. "Kahramanı oynamaktan bıktım artık. Onları yem olarak göndermedik. Onların seçimi. Bundan faydalanabiliriz."

Keiran'ın topuklu ayakkabılarının koridor boyunca uzaklaştığını duyabiliyorduk, ardından Medina'nın mokasenlerinin daha yumuşak gümbürtüleri geldi. Medina yetiőirken bir ses mırıltısı. Bir kapı tıkırtısı. On saniye daha bekledik.

"Henüz ığlık yok," dedi Jaime.

"Her zaman iyiye iőarettir."

Kayarak ıktık.

BEŞ

W

koridorda sürünerek ilerledi. İki kapı vardı. Sonunda. Soldaki sorgu odasına, sağdaki ise ana ofise yöneldi.

Sağ taraftaki kapıyı araladım ve dinledim. Bir hafta önce bu kadar temkinli olduğum için kendimden utanırdım, kendime korkak küçük bir cadı fare derdim. Güçlerimin *olmadığı* bir hafta bana fazladan bir saniye daha beklemememin tek nedeninin ego olduğunu öğretti.

Hiçbir şey duymadığımızda, kapıyı yavaşça açtım ve önce ben içeri girdim.

Her şey sessiz ve hareketsizdi. Jaime'ye her şeyin yolunda olduğunu söylemek için döndüm. Sonra durdum.

Sessiz ve hareketsiz. Bir kurt adam tarafından tahrip edilmiş bir karakolda.

"Ne oldu?" Jaime fısıldadı.

Bir parmağımı dudaklarıma götürdüm ve duymak için zorlayarak döndüm. Jaime omzuma dokundu ve ben sıçradım.

"Hadi gidelim," diye fısıldadı.

O haklıydı. Eğer güçlerimi kaybetmek beni dikkatli yaptıysa, aynı zamanda paranoyanın eşiğine getirmişti. Bir kurt adam, Medina ve Holland da dahil olmak üzere sadece dört memur gördüğüm ıssız bir polis karakoluna saldırmıştı. Diğer ikisi çoktan gitmiş olmalı. Ya da ölmüş. Kurt adamın üzerindeki kana bakılırsa, ikinci seçenekten şüpheleniyordum. Bu sessizliği açıklıyor.

Dörtlü bölmelerin yanından geçtik. Ayağımın altında bir Şey  ıtırdadı ve yere baktığımda kırık bir kalem gördüm. Kalemler sol tarafıma dağılmıştı. Kağıtlar masaların etrafındaki zemini kaplamıştı. Sayfalarda kıpkırmızı kan lekeleri vardı. Ama sadece damlaydı. Birisi yaralanmıŐ ve arkasından ofis malzemelerini dağıtarak dışarı çıkmıştı.

Bir adım daha attım ve bir araba kapısının çarpma sesini duydum. Park yerinde oturmuş, silahını çekmiş, birinin ya da bir Şeyin  n kapılardan çıkmasını bekleyen bir kurtulan hayal ettim.

Jaime'ye döndüm.

"Bir yan çıkış aramalıyız," diye fısıldadım.

Başıyla onayladı.  n tarafta resepsiyon alanı vardı. Sağımızda, kısmen açık duran başka bir kapı vardı. Oraya yöneldiğimizde, muşambaya daha fazla kan bulaştığını fark ettim. Hâlâ ıslaktı. Kurt adamdan geldiğini tahmin ettim. Etrafından dolandım ve devam ettim.

Önümüzde daha çok kan var. Çok daha fazla. Kısmen açık kapının önüne bulaşmış. Çizgiler boyunca uzanıyordu. Sürüklenme izleri. Bu kan izlerinin tek sorumlusu kurt adam mıydı? O kapıdan geçecek kadar emin değildim.

"Diğer yol mu?" Jaime arkamdan fısıldadı.

Başımı salladım. Geldiğimiz yöne doğru sürünerek geri dönerken, kapının yanındaki kan lekelerine bakıp durdum. Ya içeride yaralı biri varsa?

Silkindim. Dediğim gibi, kahramanlık yapmayı bırakmıŐtım. Paige ve Lucas'ın teşvik ettiği fedak r yanımda tekrar ortaya çıkacağından emin olsam da, arka odada  l  bir kurt adam varken ortaya çıkmayacaktı. Kaçmak zorundaydık. Bu Medina'nın pisliğiydi. Bırakalım o halletsin. Ya da güvenli bir yere ulaŐtıktan sonra sürünün yapmasına izin vermeliydik.

"Alo?" diye seslendi resepsiyondan bir erkek sesi.

"Burada biri mi var?"

Jaime durdu ve bana baktı.

"Bir kaza raporu doldurmak istiyorum," diye seslendi. "Alo?"

Jaime'ye beni takip etmesini işaret ettim ve bir dosya dolabının önüne geldik. Onu arkalarından çekiştirirken odanın öbür ucunda bir şeyin parıltısını yakaladım. Jaime'nin nefesi kesildi. Ben de döndüm.

Orada hiçbir şey yoktu.

Jaime gözlerini yarı kapalı tutuyor ve derin nefesler alıyordu.

"Ne gördün?" Ben sordum.

"Sadece bir hayalet. Bir çeşit-" Derin bir nefes daha.

"Sanırım bir kalıntı. Beni korkuttu. Özür dilerim."

Bir kalıntı, genellikle korkunç bir ölümün tekrarı olan hayali bir görüntüydü, yani Jaime'nin kusmasına beş saniye kalmış gibi görünmeye hakkı vardı. Ama neden bir titreşim yakalamıştım?

Resepsiyondaki adam tekrar seslendi. Kendimi Jaime'ye yasladım. Kalbim çarpmaya devam etti. Sakinleşmeye çalıştım. Sadece bir adamdı. En kötü ihtimalle resepsiyonistçilik oynayıp ondan kurtulabilirdim.

Yine de kendi kendime konuşmam işe yaramadı çünkü kalbimi hızlandıran o adam değildi. O flaşı düşünmeye devam ettim. İçimdeki bir şüphe bana tekrar bakmamı söyledi.

Dışarı baktım ve o kadar hızlı geri çekildim ki Jaime'ye dirsek attım. "Ne-?" diye başladı.

Elimi ağzının üzerine kapattım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki artık zorlukla nefes alabiliyordum. Elimi çekti ve "Gördün mü?" diye mırıldandı.

Başımı salladım. *Ne görmüştüm?* Bilmiyordum. Beynim sıkışmış bir film kamerası gibi parçaları bir araya getiriyordu.

İnsan değil. Hayır, *insansı değil*. Aklımı kurcalayan da buydu, çünkü ne insan ne de canavar dı ve bu mümkün değildi. Canavarlarla dolu bir dünyada yaşıyordum ama hepsi tanınabilir şekilde insandı. Sadece kurtadamlar şekil değiştirebilirdi. Bu . . . Bu bir kurtadam değildi.

Gözler. Gözleri görmüştüm. Soğuk, göz kırpmayan, odayı tarayan sürüngen gözler. Bizi arıyorlardı.

Ne olduğunu unutun - şimdi bizi arıyordu ve bizi bulduğunda ...

Kan. Biçimsiz çenelerden kan ve kan damladığını görmüştüm. Yerdeki lekeye baktım ve şimdi sürüklenme izlerinden daha fazlasını gördüm. Pençe izleri gördüm.

"Alo?" diye seslendi adam. "Aman Tanrım. Burada biri olmalı."

Bir gıcırta. Kapı açılıyor. Bir hırıltı. İnsanlık dışı bir çığlık, yarı çığlık, yarı hırıltı.

Saklandığımı yerden sıçradım. O şey adama doğru uçtu. Kelimenin tam anlamıyla uçtu, kösele gibi kıpkırmızı kanatları dalgalanıyordu. Gagaya benzeyen burnu açıldı ve korkunç bir çığlık daha attı.

"Vay anasını," dedi adam. "Lanet olsun-"

Canavarı bir enerji şimşegiyle vurdum. Ya da denedim. Zararsız kıvılcımlardan oluşan bir sprey yaratığın üzerine yağdı. Acıdan çok kızgınlıkla bir çığlık attı ve geri çekildi. Dört pençeli ayak parladı. Dördü de adamı yakaladı. Onu yakaladı ve parçaladı. Kan fişkırdı. Bir kol ayaklarımın yanına düştü. Adam çığlık atıyordu. O kadar kan ve ayağımın dibinde yatan o kol ve adam hala çığlık atıyordu.

Kendime gelmem için Jaime'nin beni birkaç metre sürüklemesi gerekti. İkinci kapıya doğru koşarken onu önümden ittim. Spor ayakkabılarım kanın üzerinde kayıyor ve gıcırdıyordu. Odanın öbür ucundan bir homurtu geldi. Canavar. Adam artık sessizleşmişti. Tanrı'ya şükür sessizleşmişti. Ama bu, canavarın ayakkabılarımı duyduğu anlamına geliyordu.

Jaime kapıyı kırarak açtı. İçeri yuvarlandık. Kapıyı çekip kapattım. Canavar bir gümbürtüyle çarptı, duvar titredi. İki elimle kapıyı tuttum, ayaklarımı destekledim. Çığlıklar atarak kendini tekrar tekrar kapıya attı.

Jaime omzumu tuttu. Onu uzaklaştırmak için elimi kaldırdım, sonra elinde çelik bir cop olduğunu fark ettim. Onu kapı koluna sıkıştırdık. Kapı iki kez daha sallandı. Sonra durdu. Canavar geri çekilirken pençeleri muşambaya çarptı.

Jaime'ye baktım. O şeyin ne olduğunu ya da buraya nasıl geldiğini sormadı. Şu anda tek önemli olan onun burada *olmasıydı*.

"İçeri girmek için başka bir yol arıyor," diye fısıldadı Jaime. "Bu da başka bir çıkış yolu bulmamız gerektiği anlamına geliyor."

Döndüm. Bir ofisteydik. Şefin ofisi olduğunu tahmin ediyordum. Büyük, ferah, doğal ışıkla dolu ... hepsi tepedeki tavan pencerelerinden geliyordu. Çubuklu tavan pencereleri. Başka çıkış yok.

Bir bağırış oldu. Sonra kulakları patlatan bir çığlık. Kapıya doğru döndüm.

"Hollanda!" Dedim ki. "Biz unuttuk-"

Bir çığlık beni kısa kesti. Parçalanan adamdan duyduğum korkunç çığlığın aynısıydı.

Jaime dirseğimi kavradı. "Çok geç," dedi. "Bir çıkış yolu bulmalıyız."

Yaratık genç subayı yutarken çığlığın yerini ıslak şapırtılar ve homurtular alırken donup kaldım. Sonra her şey sessizleşti.

Kulağımı kapıya dayadım.

Jaime beni geri çekti. "Burada daha büyük bir yemek olduğunu hatırladım."

Bir adım attım ve neredeyse kışımın üstüne düşüyordum. Ayağımın kaydığı şeye baktım; kapıdan gelen kan izinin uzantısına.

Devasa masanın yanından devam etti. İki adım attım ve eğilip yerde halata benzeyen bir şey gördüm. Bir adım daha. İp değil. Bağırsak, ... giydirilmiş bir gövdeden geriye kalanlardan uzanıyordu.

"Medine," diye fısıldadım, üniformasının üzerindeki isim levhasını görünce.

Onu ancak bu şekilde tanıyabilirdim. Bacakları ve bir kolu kopmuştu. Kafasına gelince, zar zor da olsa hâlâ yerindeydi. Yüzünün olması gereken yerde kanlı bir krater vardı.

Jaime masanın etrafından dolandı. Görüş alanını kapattım. "Arkasında biri var," diye fısıldadı Jaime.

Masanın arkasına baktım. Orada cesetler vardı. İki, belki de üç. Bunu söylemek imkânsızdı. Bir yüz yığının içinden yukarı bakıyordu. Sarışın cadı Keiran.

Jaime derin bir nefes alarak, "Tamam," dedi. "İhtiyacımız olan-" Etrafına bakındı. "Telefon. Telefonu bulmamız gerek-"

Gözleri yuvarlaklaştı. Öne doğru atıldı. "Savannah!" Soğuk çelik boğazıma dayandı.

ALTI

I'Kimse kıpırdamasın' derdim," dedi cılız bir erkek sesi.
"Ama sanırım bıçak bunu gereksiz kılıyor."
Bir büyü fısıldamaya başladım. Bıçak nefes boruma saplandı.

"Ben buna hareket etmek derim," dedi. "Bir kelime daha edersen konuşamayacaksın. Ya da nefes alamazsın."

"Dışarıda bir şey var," dedi Jaime. "Bir tür canavar."

"İblis," dedi. "En azından şeytani. Özellikle zor bir yeni büyüğü deniyordum."

Bir büyücü. Cadı büyüğü bilen biri, bu da onun nasıl birden ortaya çıktığını açıklıyor. Örtü büyüğü.

"Kimsin sen?" Jaime sanki aklımı okuyormuş gibi sordu.

Sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "O canavar tam olarak çağırmayı umduğum şey değildi, ama şimdi onu geri gönderdim.

Görünüşe göre tok bir karınla. Jackie Medina'ya yazık oldu. Birlikte çalışmak için iyi bir insandı. Kendini davasına adanmıştı. Çok saf."

"Bizi daha uyumlu hale getirmek için ilaç vermiyordu, değil mi?" Jaime söyledi. "İlaçların doğaüstü canlıları delirtmesi gerekiyordu. Neden?"

"Burası ana planımı açıkladığım nokta mı? Hayır. Teşekkürler ama yapacak daha önemli işlerim var."

"Bu pisliği temizlemek gibi," diye mırıldandım.

"Bu da benim listemde yok. Eminim belediye ya da Kaballar'ın hızlı bir suç mahalli temizleme ekibi vardır.

Çevir. Ve serpintiden kaçınmak . . . ?" Kıkırdadı.

"Kesinlikle planın bir parçası değil. Planın kendisine gelince, Bayan Medina beni arayıp Jaime Vegas ve Savannah Levine'in gözaltında olduğunu söylediğinde ciddi bir değişikliğe uğradı diyelim. Kader yüzüme gülüyor olmalı. Kader değil belki ama biri gülümsüyor. Büyümü test etmek için bir şans istedim ve sen bana hayal edebileceğimden daha iyisini verdin. Şimdi, Bayan Vegas, bana bir iyilik yapıp

Eve Levine'i arar mısın? Hızlı arama listesinde olduğunu biliyorum." "Yapamam-" Jaime başladı.

"Evet, yapabilirsin." Boğazıma dayadığı bıçağı işaret etti.

Annemi aramamı yoksa öleceğimi söylemeleri mi?

Ciddi bir deja vu. Önce Leah O'Donnell, cehennemden dönen yarı iblis. Şimdi de bu pislik. Herkes annemi istiyordu. Yani bir yanımdan korkmam gerektiğini söylese de aslında sadece sinirlenmiştim. Ve sabırsızlıkla bu büyücünün Jaime'yle pazarlık yaparken yakalanmasını ve kaçmama yetecek kadar gevşemesini bekliyordum.

"Onu arayabilirsin," diye tekrarladı. "Ve arayacaksın, çünkü aramazsan kızının boğazını kesip onu bu ceset yığınının üzerine bırakacağım."

"Anlamıyorsunuz," dedi Jaime. "Eve'e ulaşamıyorum. Ona ulaşamayacağım bir yerde."

"Yani bir melek görevine mi gitti?"

Jaime cırtlak bir kahkaha attı. "Um, hayır. Güven bana, Eve Levine hayır-"

"O bir melek. Yükselmiş melek. Göksel ödül avcısı."

Jaime'ye baktım ve gergin bir gülüş değil, gerçek bir kahkaha bekledim.

Ağzı açıldı. Kapandı. Yutkundu. Bana baktı ve kızardı. Melek mi? Annem bir melek miydi?

Gölmek istedim. Ama gölemedim, çünkü bu bana mantıklı geliyordu -karanlık cadı yarı iblis annemin ilahi bir ajan olduğu kavramı ne kadar mantıklı olabilirse o kadar.

Leah annemin onun peşinde olduğunu söylemişti. Annem onun cehenneme dönmesini engelleyebilirmiş. Bunu bir melekten başka kim yapabilir ki?

Annem Leah'yı almaya geldiğinde, onun soluk hatlarını görmüştüm. Ayrıca yanında parlayan bir şey görmüştüm. Leah'nın bedenini kansızca kesmek ve ruhunu cehenneme geri göndermek için kullandığı bir şey. Bunu göksel bir kılıçtan başka ne yapabilir ki?

Bize yardım eden bir yarı iblis olan Kimerion, Leah'nın cehennem boyutundan kaçmak için ilahi yardım almış olması gerektiğini söyledi. Bunun melekler ve şeytanlar arasında bir işbirliği olduğunu iddia etti. Sonra annemi sordu.

Leah bu yüzden onu istiyordu. Bu yüzden bu adam onu istedi. Çünkü annemin göksel olanla doğrudan bir bağlantısı vardı.

Kafamın karıştığını hissettim. Sonra bu duygu kayboldu ve yerini korku ya da gurur almadı. İncinmişim. İncinmişim çünkü bu orospu çocuğu annemin bir melek olduğunu biliyordu ama ben bilmiyordum.

İncinmişim çünkü Jaime'ye güvenmişim -on dört yaşımdan beri ona güveniyordum- ve şimdi annemle ilgili önemli bir şeyi benden sakladığını fark etmişim.

Sonunda Jaime, "Eve'in ne olduğunu biliyorsan, onun her zaman benim emrime amade olmadığını da anlarsın. Yılın altı ayı o bir melek. Onu çağıramam. Yasaklıyım-"

"Yapamaz mısın?" dedi. "Yoksa yasak mı? Bunlar iki farklı şey. Eve Levine kızının öldüğünü ve senin onu aramaya cesaret edemediğini öğrenirse, boyutların ötesine uzanır ve o bağırsakları göbek deliğinden söküp atar."

"Yapamam-"

Bıçak boğazımdan geçti. Derimin yarıldığını hissettim. Kanın boynumdan aşağı aktığını hissettim. Jaime'nin çığlığını duydum. Dönmeye çalıştım,

Ama bıçak hâlâ oradaydı, daha derinden kesiyordu, diğer eli şimdi saçlarımı sarmış, başımı yukarı kaldırıyordu.

Anne! Anne!

Nefes nefese kalırken gözlerim büyüdü. Onu buldum. Bir şekilde buldum.

Hâlâ nefes alabiliyordum. Boynumdan aşağı kan sızdı. Ama fişkırmadı. Mücadele etmeyi bıraktım.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı büyücü. "Bayan Vegas, top sizin sahanızda."

Annemin adını söylemeye başlamıştı bile, annemin gümüş yüzüğünü çekip çıkarırken kelimeler ağzından dökülüyordu. "Eve, sana ihtiyacım var, lütfen, Savannah'nın sana ihtiyacı var."

Nefes almak için durakladı ve bıçağı tekrar sapladı, nefesim kesildi, gözlerim acı içinde yuvarlandı, çılgılığım içimde kaldı

Boğazımı bıçakla daha fazla sıkıştırmasından korktuğum için nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

Büyücü bir şeyler mırıldanıyordu. Bir büyü mü?

Mo-

Düşünmeyi bıraktım. Gözlerimi sıkıp kapattım. Onu arama. Onu arama.

Delirdin mi sen? Bir bıçak var-

Onu arayamam. Aramayacağım. Annem bir melekti. Lanet olası bir melek ve eğer insanlar bir meleği çağırabildiğini bilselerdi, her hafta boğazıma bıçak dayarlardı. Jaime'ye güvenmek zorundaydım.

"Sanırım geliyor," dedi Jaime. "Onu hissediyorum ve-"

"Ona şuradan geçmesini söyle."

İşaret etti. Bakmaya çalıştım ama bıçak izin vermedi.

"Ben- ben altında değilim-"

"Ona oradan geçmesini söyle. Çemberin içine."

Daire mi? Şimdi bakmama gerek yoktu. Bir ruhu bağlamak için bir şey olmalı.

"Hayır," dedim hırıltılı bir sesle. "Jaime, sakın-"

Bıçak ısırdı ve ben de bağırdım. Elimde değildi, bıçağın daha fazla saplanması neden olsa bile.

Kırmızı sisin içinden Jaime'yi zar zor görebiliyordum. Ama ona öfkeyle baktım, içimdeki tüm öfke ve ihaneti bu bakışlara döktüm.

Sakın bir meleği bağlamasına izin verme Jaime. Sakın buna cüret etme.

"Ona nereden geçeceğini söyleyemem. Öyle bir şey değil. O-"

"Eve!" Sesi bir haykırışa dönüştü. "Eminim beni duyabiliyordursundur. O çemberin içine gireceksin yoksa kızın ölecek."

Gözlerimi kapattım ve olabildiğince konsantre oldum. *Çemberin içine girmeyin.* Bu adamın kim olduğu ya da neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir meleği kullanmak istiyordu ve olan biten her şeyle birlikte - özgürlük grubu, ölümsüzlük aşısı- bunun olmasına izin veremezdik.

Leah'yı kandırmıştım. Onu da kandırabilirdim. Sadece yeterli zamana ihtiyacım vardı.

Büyücü büyüüne yeniden başladı, şimdi kelimeleri bağırarak söylüyordu. Büyüyü tanıyamadım. Dili bile tanımadım. İbranice, Yunanca ya da Latince değildi.

Daha eski bir şey.

Sesi yükselirken bıçağı boğazımdan çekti ve saçlarımı sıkıca kavradı. Kanla kaplı bıçağı sola doğru salladı. Çembere doğru.

Yumruğum havaya kalktı, dudaklarımda büyü vardı ama bıçağı o kadar sert geri savurdu ki dizlerimin bağı çözüldü, sadece saçlarımı tutuşu beni dik tuttu. Beni ayağa kaldırdı.

"Çember, Eve!" diye bağırdı. "Karşıya geç-"

Durdu. Ve güldü, alçak sesle, hırıltılı bir kahkaha. "Evet. İşte bu. Teşekkür ederim."

Boynumdaki bıçak, çembere bakıp görebileceğim kadar hafifledi.

Annemi. Annemi gördüm. Silik bir görüntü ya da gölgeli bir hayalet değildi. Annemi gördüm, dokuz yıl önce bize bir ev bulmak için hücremizi terk ettiğinde görüldüğü kadar gerçekti.

Kapana kısıldığımız yerden çıkmanın bir yolunu bulduk.
Bir daha geri dönmedi.

"Eve," dedi büyücü.

Sırtından bir şey çıkardı. Bir metre uzunluğunda, metal kısmı mavi renkte parlayan bir kılıç.

"Jaime? Ona kılıcını bırakması için beş saniyesi olduğunu yoksa benimkini kullanacağımı söyle," dedi, bakışları ona sabitlenmişti, kara gözleri alev alev yanıyordu.

Annemi duyabiliyordum. *Neden* onu duyabiliyordum? Ama o da duyabiliyordu. Bıçağı bir takırtıyla yere düştü. Beni bıraktı ve dizlerimin üzerine düştüm, ellerim boğazıma gitti.

"Güzel," dedi.

Ona doğru yürümeye devam etti ama kılıcını indirdi. Ona baktım.

Seni görebiliyorum. Ve o da seni görebiliyor, değil mi? Neden -?

Bakışlarım annemin çizme izleri bıraktığı yere kaydı.

Bot izi bırakmamalı.

Cehennem canavarı. Bir cehennem canavarını çağırmış ve o da cisimlenmişti. Boyutları aşmış ve fiziksel olarak bizimkine girmişti.

Ayine başlamadan önce ne demişti?

Özellikle zor bir yeni büyüü test ediyorum.

"İşte," dedi Eve'e. "Savannah'nın gitmesine izin verdim. Sadece seni buraya getirmek istedim Eve. Çok özel planlarımız var.

."

Annem kılıcını kaldırdı. Leah'ya yaptığı gibi onu da cehenneme göndermeye hazırды.

Bıçağı savurdu. Gövdesine temiz, zahmetsiz bir kesik attı. Büyücünün gözleri yuvalarından fırladı. Ağzı çalıştı. Sonra üst yarısı yere kaydı, kan fışkırdı, bacakları yere düşerken feryadı bir hırıltıya dönüştü ve orada yattı, gözlerini kırptırıyordu, ağzı hâlâ açıktı, çıkardığı her ses Jaime'nin çığlıklarıyla bastırılıyordu.

"Ne oluyor be?" Annem fısıldadı.

Geri çekildi, kılıcını uzattı, bakışları sanki elinde canlanmış gibi ona sabitlendi. Kanın üzerinde kaydı ve yere baktı.

"Ne oluyor be?"

Büyücünün kanıyla sıırıslıklam olmuş kot pantolonuna ve bluzuna baktı.

"Ne oluyor be!"

Orada durup onu izledim ve o korkunç, ikiye ayrılmış vücuda bakmamak için çok ama çok uğraştım.

Annem gözlerini kırıştırdı. Sonra ileri atıldı, kılıcını kaldırdı ve hâlâ gözlerini kırıştıran büyücüyü kalbinden bıçaklayarak ölüme terk etti.

Jaime çığlık atmayı kesti. En azından sesli çığlık atmayı bıraktı, yumruğunu ağzına sıkıştırdı, gözleri kapalıydı. Sonra kaskatı kesildi. Gözleri açıldı ve göremediğim bir şeye sabitlendi.

"Onu sen aradın," diye fısıldadı. "Ne yaptığını bilmiyorum ama-"

İrkildi ve büyücünün hayaletiyle konuştuğunu anladım. Annem öne atladı ama Jaime ellerini kaldırdı.

"Sorun yok. O gitti." Jaime etrafına bakındı. "Anlamıyorum."

"İstiyorum." Sesim yumuşak çıktı, zar zor duyuluyordu. Sonra anneme döndüm. "Sen gerçeksın. Yani, buradasın."

Bir adım öne çıktım ve uzandım. Parmaklarım koluna dokundu. Kumaş parmaklarımın altında çukurlaştı ve sonra ona dokunmaya başladım. Ona. Anneme. "Oh, Tanrım."

Gözlerim doldu ve bana doğru uzandı. Yutkundum. Boynumdan aşağı taze kan damladı. Kısa bir süre durdu, gömleğini çekti ve Jaime'nin üzerine yürüdü.

"İlk yardım. Bir kit bulun. Hemen!"

Annem gömleğini yırtıp çıkardı, düğmeleri patladı ve boğazıma bastırdı. Sonra beni bir sandalyeye götürdü ve

Oturdum. Tek *düşünebildiğim annemdi. Annem burada. Onu görebiliyorum. Onu duyabiliyorum. Uzanıp ona dokunabiliyorum.*

O ve Jaime bana bakarken ben hiç acı hissetmeden orada oturdum. Boğazıma kadar. Sanırım şoktaydım. Annemin kesiğın göründüğünden daha sığ olduğunu söylediğini belli belirsiz duydum - büyücü ne yaptığını biliyordu, ciddi görünmesini sağlarken minimum hasar veriyordu.

Umurumda değildi. Annem buradaydı. Tam buradaydı. Bunu anlamaya çalışıyordum ama beynim reddediyordu.

Beni bantladılar. Kimse fazla konuşmadı. Sanırım hepimiz şoktaydık, sanki sihirli bir şekilde iyileşmesini bekliyormuş gibi ikiye ayrılmış cesede bakmaya devam eden annem bile.

"Bunu nasıl yaptı?" Fısıldadım. "Bu mümkün değil." Jaime'ye baktım. "Öyle mi?"

Başını iki yana salladı. "Zombiler, evet. Yaşayan bir bedende yaşayan bir hayalet, evet. Bir hayaleti bedensel formda geri getirmek? Böyle bir şey olmaz. Olamaz."

"Tıpkı senin bir cehennem canavarını ortaya çıkaramayacağın gibi," dedim. "Ama o yaptı."

Kimse bana cevap vermedi.

Jaime sonunda, "Gitmemiz gerek," dedi. "Biz ... şekil Tüm bunları daha sonra konuşuruz. Şimdilik aramak zorundayız-" Önce telefona, sonra da cesetlere baktı.

"Telefon etmek yok," dedim kendime gelerek. "Yoksa polislerin izini süreceği ilk kişi, katliamdan sonra telefonla arayan kişi olur."

"Dikkatli ol bebeğim," dedi annem. "Muhtemelen konuşmamalısın."

Bebeğim. Bunu duymayalı ne kadar olmuştu? Taze gözyaşları odayı yüzdürdü. O bana doğru eğilirken gözyaşlarımı sildim, kanı görmezden gelerek önce belli belirsiz sarıldı, sonra dokunuşuyla buharlaşmadığımda daha sıkı sarıldı.

"Sorun yok," diye fısıldadı. "Her şey yolunda."

Ama öyle değildi. Ölü insanlarla dolu bir odadaydık. Oyulmuş, parçalanmış ve çığnenmiş ölü insanlar ve her an biri karakolun kapısından içeri girecek ve şefin ofisini süsleyen kan ve bağırsaklarla karşılaşacaktı.

Jaime haklıydı. Buradan gitmemiz gerekiyordu. Ve evet, bu dokuz yıl sonra anneme sarılmak için duramayacağım anlamına geliyordu, her an öbür dünyaya geri dönebilecek olsa bile. Ama durum böyleydi. Hayat adil değil. Ortadan kaldırılması gereken cesetler varken değil.

Bunu yapamayacağımızı anlamamız yaklaşık otuz saniye sürdü. Cesetleri saklamak, kan miktarı göz önüne alındığında işe yaramazdı. Yapabileceğimiz tek şey, dokunduğumuz ilk yardım çantasını alıp etrafa bakmak ve kapıdaki cop dışında başka bir şeye dokunmadığımızı tespit etmektir.

Onu da al. Ayak izlerimizi kana bulayın. Umarım kanım fark edilmez. Saçlarımızın dökülmemesi için dua ettik, daha doğrusu saçlarımızın bulunmaması için dua ettik. Aslında, genel olarak, Cortezes'in bunu örtbas edebilmesi için dua ettik.

Bir Kabal bile bunu örtbas edebilir mi? O kadar emin değildim. Bunu düşünmek istemedim.

Sonra anneme ve bana temiz gömlekler bulmak için soyunma odasına gittik. Medina'nın dolabından bir bluz ve bir spor kıyafeti aldık. Jaime, Medina'nın spor ayakkabılarını giydi.

Çok uygun değillerdi ama iş görürlerdi, yine de topuklu ayakkabılarını da almakta ısrar etti - en sevdikleri onlardı. Ceketim hücreye geri dönmüştü, oldukça temizdi.

Cüzdanım ve Jaime'nin çantası ön odadaydı. Annem Medina'nın masasının içine saklanmış işlem kağıtlarımızı buldu. Onları da aldık.

Sonuncusu ve belki de en önemlisi video gözetimiydi. Ama orada şansımız yaver gitti. Kamera sadece resepsiyon odasını görüntüleyen eski bir kasetti. Oraya hiç girmemiştik. Yine de kaseti aldım.

Ayrılmadan önce, Jaime'nin çantasında bulunan telefonunu ödünç aldım ve Adam'a mesaj attım. Basitçe, *biz iyiyiz, peşimizden gelmeyin*. İhtiyacımız olan son şey Adam ve Jeremy'nin tam da yetkililer içerideki kan gölünü keşfetmişken ortaya çıkmalarıydı.

Telefonu kaldıracak zamanım bile olmadı.
Mesaj attım. *Arayabilir misin?*

Annem ekranı okumak için eğildi ve başını salladı.
"Sonra görüşürüz."

Hemen mesaj attım.

YEDİ

A Daha önce de belirttiğim gibi, istasyon evi bataklık tarlalarla çevrili bölgesel bir otoyol üzerindeydi. Yani kolay kaçış yok. Katliam mahalline yakın bir evden bir araç kayboldu, polisler onu bulana kadar dinlendiler.

Bu da New Orleans'a doğru, ayakkabılarımız çamurda ezilerek, bataklıktan oluşan otların arasından yürüyerek geri dönmek anlamına geliyordu. Güneş tepemizdeydi ve nem nemli zeminden buhar banyosu gibi yükseliyordu. Yosun yüklü bir selvi şeridine vardığımızda Adam'ı aradım.

"İyi misin?" dedi selam vermek yerine. "Ben iyiyim. Bryce nasıl?"

"Bekliyorum. Jet neredeyse geldi. Miami'ye gidiyor. -En azından geçici olarak. Ama senin hakkında. . . ?"

"Evet, şifreli mesaj için özür dileriz ama Jeremy'nin Jaime'nin izini sürmeye çalışmadığından emin olmak istedik."

"Henüz gelmedi. Lucas aradı ve ikinizin tutuklandığını ve peşinizden gitmemizi istemediğini söyledi. Her şey hakkında çok sakindi."

"Lucas her konuda çok sakin."

Adam kıkırdadı. "Evet, ama ben değildim. Jeremy bile tedirgin olmaya başlamıştı. Ama Lucas paniğe kapılmamızı gerektirecek bir durum ortaya çıkana kadar dayanmamızda ısrar etti. Yani şimdi her şey yolunda mı? Çıktınız mı?"

"Öyleyiz. Tamam'a gelince..."

Bir sarmaşığa takılıp tökezledim. Annem kolumu tuttu ve "Adımına dikkat et Savannah" diye fısıldadı.

"Kim o?" Adam söyledi.

"Uh . . ." Anneme baktım. "Uzun hikâye. Her neyse, evet, hapishane hakkında . . ."

"Kaçtın mı?"

"Pek sayılmaz. Bizi tutuklayan memur gitmekte özgür olduğumuzu söyledi. Azgın kurt adam olayından sonra."

"Azgın kurt adam mı?"

"Uyuşturulmuştu."

"Bu da her şeyi açıklıyor." Adam derin bir nefes aldı. "Tamam, tam hikâyeyi sonra anlatırım. Kısa versiyonu: azgın kurt adam ve doğaçlama hapishane tahliyesi. Bunu düzeltmek için biraz konsey çalışması gerekecek, ama asıl mesele senin dışarıda olman ve-"

"Daha fazlası var."

Bir duraklama. "Bilmek istiyor muyum?"

"Muhtemelen değildir. Polisleri kemiren sadece kurt adam değildi. Bir cehennem canavarı vardı."

Adam beni hoparlöre alıp Jeremy'nin de dinleyebilmesi için Lucas'ın Miami'den konferansla bağlanmasını sağlamadan önce hikâyemde fazla ilerleyememiştim. Jaime'nin telefonunu da hoparlöre verdim.

Ceset yığını ve kapıda salyalarını akıtan cehennem canavarıyla ilgili bölüme geldiğimde Lucas, "Bu..." dedi.

"Bağlantıyı mı kaybettim yoksa gerçekten nutkun mu tutuldu?" Dedim.

Adam, "Sanırım o ilaçlardan sende olup olmadığını anlamaya çalışıyor," dedi.

"Ben yapmadım."

"Jaime?" Jeremy söyledi. "Sen iyi misin? İğnenin kalıcı etkileri var mı? Sanırım bu bir enjeksiyondur."

"Ben iyiyim," dedi Jaime. "Ama gerçekten, bu şartlar altında, bu bizim birinci önceliğimiz değil."

Ölü kurt adamı yakından takip eden de oydu. Geri kalanına gelince, o top Lucas'ın sahasındaydı.

"Cortezler bunu temizleyebilir mi?" diye sordum.

"Dur bakalım," dedi Adam. "Hâlâ dünyamızda tezahür eden şeytani bir varlıkla ilgili kısma takıldım. Bu bir sonraki

İmkansız. Bununla ilgili anlatılar var, ancak hiçbiri iki yüz yıldan daha eski değil, yani hiçbiri doğrulanmadı.

Emin misin-?"

"Yarasa kanatları, gagası ve kasap bıçağı pençeleri olan yaratığın gerçekten çirkin bir polis köpeği olmadığını mı?"

"Hayır, demek istediğim .. . Bunun bir büyü olduğunu söylemiştin. Belki bir illüzyon. Bir büyücünün tuzak teli gibi. Bu tür şeyler herkesin ödünü koparmaya yeter."

"Ama kimsenin içini dışına *çıkarmazlar*. Bir adamı parçaladı, Adam. Tam Jaime ve benim önümde. Onu lime lime etti-"

Jaime tekrar hastalanmaya hazır görünüyordu, ben de durdum. "Özür dilerim," dedi Adam. "Bu açık değildi ve ben-" "Açık olmalıydım. Sen araştırmacısın.

Biliyorum."

Lucas araya girdi. "Şu anda kuvvetleri harekete geçirmem gerekiyor. Bana verebileceğin tüm detayları ver. İstasyon numarasını ya da adresi fark ettin mi?"

Annem fısıldadı, ben de tekrarladım. Ben bitirdiğimde Lucas sessiz kaldı.

"Yanımızda biri var," dedim.

"Evet, fark ettim. Bir an için, sanki ..." Uzun bir duraklama. "Boş ver. Yine o adres. ?"

"Bizimle birlikte olan kişi," dedim. "Sesinin tıpkı anneme benzediğini söyleyecektin."

Sessizlik.

"Öyle," dedim.

Sessizlik.

"O benim annem. Büyücünün getirdiği cehennem canavarı mı? Asıl yapmak istediği şey için bir deneme sürüşüydü, yani annemi çağırmak için."

"Yani o ?" Adam başladı. "Tam burada. Kanlı canlı."

Daha fazla sessizlik. Sonunda Jeremy, "Merhaba Eve," diyerek sessizliği bozdu.

"Selam Jeremy," dedi annem gülümseyerek. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. *Seni pek* çok kez gördüm ama belki şimdi nihayet yüz yüze görüşme şansımız olur."

"I . . ." Adam başladı. "Anlamıyorum. Nasıl ?"

"Nasıl olduğundan emin değiliz," dedi annem. "Ama elimizde bir

Neden buraya getirildiğim konusunda oldukça iyi bir fikrim var. Ben sıradan bir hayalet değilim." Durakladı.

"Jeremy, imzayı attıktan sonra açıklayabilir misin?"

Jaime'ye baktım.

"Ona söylememiş," diye mırıldandı annem bana. "O her şeyi anladı." Sesini yükseltti. "Jeremy sana benim neden bu kadar değerli bir mal olduğumu anlatacak. Şimdi sizleri temizlik işleriyle baş başa bırakalım. Savannah ..." Sargılı boğazıma baktı. "Gerçekten bu kadar çok konuşmamalı."

"Ne?" Adam dedi ki. "Onun iyi olduğunu sanıyordum. Savannah?"

Annem yüzünü buruşturdu. "O iyi, Adam. Sadece boğazına bir darbe aldı. Birkaç gün ağrıyacak."

"Üflemek mi?" Nefesinin altında küfretti. "Tamam, bize nerede olduğunu söyle. Hemen geliyoruz."

"Bunu yapamayız," dedim. "Kimsenin bizi bu şeyle ilişkilendirmediğinden emin olana kadar ortalıkta görünmemeliyiz."

"O zaman seninle birlikte saklanacağız. Eğer yaralıysan, Jeremy seni kontrol etmeli."

Annem telefonu aldı ve hoparlörü kapattı.

"Hey, Adam," dedi aramıza biraz mesafe koyarken.

"Savannah için endişelendiğini biliyorum ama söz veriyorum

O iyi ve haklı, ortalıkta görünmemeliyiz..."

Sesi kesildi. Birkaç dakika sonra geri geldi ve telefonu Jaime'ye uzattı.

"Adam mutlu değil ama Lucas bizimle aynı fikirde. Bryce için gelen jetle onları Miami'ye geri çağırıyor. Elimizden geldiğince çabuk takip edeceğiz."

Aramayı yaptıktan sonra ormanda ilerlerken, sonunda kafama dank etti. Gerçekten ve gerçekten vurdu. Annem buradaydı.

Şimdi. Benimle birlikte. Ona sarılabiliyim. Onunla konuşabilirdim. Ama yapamazdım. Tam olarak değil. Konuşabilirdim ve dokunabilirdim ama istediğim şekilde değil.

Elini tutup oturabileceğimiz bir yer bulmak ve ona "Bana her şeyi anlat" demek istedim. *Bana yeni hayatından bahset. Nasıl melek oldun? Nasıl bir şey bu? Mutlu musun? Babam nasıl? Nasıldı? Onca yıldan sonra tekrar bir araya gelmek? Mutlu musunuz?* Bu büyük bir soruydu: *Mutlu musun?* Elbette Jaime benim için onunla her iletişime geçtiğinde bunu ona sorabilirdim ama hiç sormadım çünkü yüzünü görmediğim sürece cevabına güvenemezdim. Şimdi görebiliyordum. Ama yine de sormadım. Ne yeri ne de zamanıydı.

Bu anı kaç kez hayal etmişim?

O yeraltı hücrelerinde birlikte kaldığımızda ve o bir çıkış yolu bulduğunda, güvenli olduğundan emin olana kadar beni geride bırakmıştı. Hücremde oturduğumu hatırlıyorum.

Bekliyorum. Beklemek. Sonra bizi esir alanlar gelip bana onun öldüğünü söylediler ve ben de *yalan söylüyorlar diye* düşündüm. Onu kaçarken yakalamışlardı ve bizi cezalandırmak için ayrı tutuyorlardı. Ama o küçük hücrede günler ve geceler geçtikçe gerçekten yüzleşmek zorunda kaldım. Eğer annem hayatta olsaydı, benim için yeri göğü inletirdi. Yani ölmüş olmalıydı.

Yine de fanteziye kapıldım. Paige ile yaşamaya

başladıktan sonra, birçok gece uyanık yattım ve

Kapının açıldığını, annemin orada olduğunu, benim için geri geldiğini hayal edin.

Şimdi gelmişti ve rüyalarımındaki gibi değildi. Evet, benim için geri gelmişti. Evet, beni kurtarmıştı. Ama artık bir çocuk değildim. Beni cehennem gibi bir hayattan kurtarması için anneme ihtiyacım yoktu. Hayatım gayet iyiydi. Her zaman iyiydi -Paige'le olan sorunlarım ideolojik çatışmalar ve ergenlik öfkesiydi, uzun zaman önce çözülmüştü.

Ama bu yine de bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Belki daha da iyiydi, çünkü artık ondan hiçbir şey istemiyordum. Sadece onunla birlikte olmak istiyordum. Onunla vakit geçirmek. Özel, sessiz zaman... bu şartlar altında tamamen imkansız. Bu yüzden ormanda ilerledim ve gizlice ona doğru baktım, hala orada olduğuna dair kendime güvence verdim ve onun da bana aynısını yapmasını izledim. İlerlemeye devam. Yapabileceğimiz tek şey buydu. Bir de kaderin, baş başa kalabileceğimiz kadar uzun süre kalmasına izin vermesi için dua etmek.

Orman yürüyüşü Jaime için kolay değildi, spor ayakkabılarla bile. Kurt adam partneri olsun ya da olmasın, ormanda çok fazla zaman geçirmiyordu. Ben geçirdim - Adam'la bir sürü kamp ve yürüyüş gezisi yaptık. Ve annem iyi dayanıyordu. Sürekli kılıcının bir ağaca takılmasını bekliyordum ama o sanki anatomisinin bir parçasıymış gibi engellerden kaçıyor ve yan çiziyordu.

Sonunda kılıcı göstererek, "Kasabaya vardığımızda bundan kurtulman gerek," dedim.

Sırtına asılmıştı. Sanki mıknatıslanmış gibi, ince bir kordona takılmış, öylece asılı duruyordu. O büyüklükte bir metal parçasıyla bunu yapmak fiziksel olarak imkânsız ama sanırım fizik kuralları göksel teçhizat için geçerli değil.

"Yapamaz," dedi Jaime. "Melek birliğinde büyük bir hayır-hayır." "Bu şartlar altında, sanırım bir istisna," dedim. "Onu karakoldan çıkarmamız gerekiyordu, çünkü o bir cinayet silahıydı. Ama şimdi medeniyete doğru gidiyoruz ve bu bir çakı değil. Ondan kurtulmanız gerekiyor."

"Biliyorum. Sadece ..." Başını salladı ve yürümeyi bıraktı. "Deneyeceğim."

Sırtından çıkarırken patikadan çıktım ve ölü bitkilerle dolu sığ bir çukur buldum. O Bıçağı yana doğru sapladı. Üstünü örttüğünde hala bir parıltı görebiliyordum. Suyu girdim ve aşağı itmek için uzandım.

Annem ceketimin arkasından tuttu ve beni geri çekti.

"Uh-uh, bebeğim," dedi. "Fırın eldiveni olmadan ona dokunamazsın. Endüstriyel fırın eldiveni."

Onu daha da aşağı itti, üzerini daha fazla molozla örttü, sonra da devasa bir dalı üzerine sürükledi. Aşırıya kaçmış gibi göründü ama onu kendi haline bıraktım. İşi bittiğinde geri geri yürüyerek oradan uzaklaştı ve "Şimdiye kadar çok iyi" diye mırıldandı.

"Sorun değil," dedim. "Eğer bunun için geri dönmen gerekiyorsa, işaretlenmiştir. Şimdi-"

Muazzam bir çatırtı beni kollarımı başımın üzerine kaldırarak yere atlattı. Yere düştüğümde, ikiye ayrılmış devasa bir dalın havaya doğru süzüldüğünü gördüm. Ölü bitkilerden oluşan bir kasırga yukarı doğru döndü, sonra patladı, ıslak ve çürük kokuyordu. Yüzümden pençeledim ve etrafıma bakındım.

Jaime bir metre ötede çömelmişti. Annem onu bıraktığım yerde duruyordu. Sırtındaki kılıç mavi mavi parlıyordu, o kadar parlaktı ki başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

"Kahretsin," dedi. "Gerçekten bunun olmamasını umuyordum."

Kalkmama yardım etti ve giysilerimdeki ölü yaprakları temizledi.

"Yani onu geride bırakamazsın," dedim. "Gerçekten bırakamam. Bu ... uygunsuz."

Jaime ayağa kalktı, saçındaki yaprakları topladı. "Yalnız olmadığımız zamanlarda bir bulanıklık büyüsünün arkasına saklanabilirsin. Muhtemelen iyi bir fikir. Hayalet olmaya o kadar alışmışsın ki duvarlara çarpıp yaşlı kadınları ezebilirsin."

Bu ideal bir çözüm değildi-annem uzun süre bulanıklık büyüü altında kalamazdı. Bunu Jaime'ye söylemedik. Gerektiğinde bir yolunu bulurduk.

Tekrar yola koyulduk ve ben de annemin yanına düştüm. "Peki kılıç ne zamandır sende?"

"Ne zamandır melek olduğumu mu soruyorsun?" Sesi düştü. "Özür dilerim. Bunun büyük bir şok olduğunu biliyorum."

"Önlenebilecek bir şeydi." Arkamızdan gelen Jaime'ye baktım.

"Hayır," dedi annem sertçe. Jaime'ye parmağını salladı. "Ona öyle bakma ve özür dileme."

"I-" Jaime başladı.

"Kendini kötü hissediyorsun ve hissetmemelisin." Annem bana baktı. "Sana söyleyemezdi Savannah. *Söyleyemezdi*. Biplenirdi."

"Biplendi mi?"

"Kozmik müdahale. Evet, belki bunu aşmanın bir yolunu bulabilirdi ama deneseydi, Kader artık onun ruh rehberi olamayacağıma karar verirdi. Ve bunu kimse istemezdi, değil mi?"

"Doğru." Jaime'ye baktım. "Özür dilerim." Başını salladı. Yine de suçlu görünüyordu.

"Peki o büyücü nasıl oldu da sansürlenmedi?" Dedim. "Bana senin ne olduğunu söyledi."

"Hiçbir fikrim yok. Tıpkı beni nasıl cisimlendirdiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı gibi."

"Bu bir büyüydü. Büyü yaptığını duydum. Yine de dili tanıyamadım."

"Hmm." Bir dalı kenara itti ve mırıldandı, "Böyle bir büyüünün var olabileceğine inanmakta zorlanıyorum. Çok tehlikeli. Bu da onun bulup çıkardığı eski bir büyü değil de başka bir şey olduğu anlamına gelebilir." Başını iki yana salladı. "Bunu daha sonra çözeceğiz."

"Eğer hâlâ buradaysan," dedim. "Kaderler ne olduğunu anladıklarında seni geri çağıracaklar, değil mi?"

Her an ortadan kaybolabilirsin. Demek istediğim de buydu. Yine de söyleyemedim, sanki kelimelere dökersem öyle olacaktı gibi.

"Bilmiyorum," dedi. Durdu. "Belki de bu kadar acele etmemeliyiz. İstasyondan yeterince uzaktayız. Biraz dinlenelim."

Dinlenelim. Konuşalım. Yapabiliyorken birlikte olalım.

Tanrım, bunu nasıl da istemiştin. Ama bunu yapmamamız gerektiğini biliyordum ve yüz ifadesinden onun da bunu bildiği anlaşılıyordu. Arkamızda bir katliam bırakmıştık, açıklanamaz ve doğüstü kokan bir katliam.

"Zamanımız olacak," dedim ve yürümeye devam ettim.

"Eminim yapacağız." Uzanıp saçlarımı karıştırdı, sonra da güldü. "Artık bunu yapmak o kadar kolay değil, değil mi?"

Başımı salladım ve boğazım düğümlendi. Kolunu omuzlarıma doladı, beni sıktı ve ormanda ilerlemeye devam ettik.

SEKİZ

W

İlk motele kadar gidebildik, hala birkaç Şehirden kilometrelerce uzaktaydı ve bunun yeterli olduğuna karar verdi. Yer tam bir çöplüktü. Ama resepsiyon görevlisi altmış dolar nakit ve

bizden kimlik, kredi kartı ya da isim bile istemedi.

Muhtemelen Jaime ve bana şöyle bir baktı ve çalışan kızlar olduğumuza karar verdi. Jaime'ye bunu söylemedim. Egosu buna dayanamayabilirdi. Uyuşturulduktan ve hastalandıktan sonra, parçalara ayrılmış ve ikiye bölünmüş insanları gördükten sonra, bataklık tarlalarda kilometrelerce yürüdükten sonra, her zamanki göz alıcı hali değildi. Ben daha kötüydüm. Otel görevlisinin boğazımı incittiğimi nasıl anladığımı düşünmek bile istemiyorum.

Biz giriş yaparken annem binanın arkasına saklandı. Onu duvara yaslanmış halde bulduk, ikimizden de çok daha soğukkanlı ve sakin görünüyordu. Medina'nın gömleği çok küçüktü -annem benim 1.80'immin biraz altındaydı- ama Levine kadınları kıvrımlarla kutsanmamıştı, bu yüzden dar ve kısa gelmişti. Öbür dünyadan çok da meleksi olmayan yıpranmış bir kot pantolon ve deri çizmelerle gelmişti. Düz siyah saçları sırtının ortasına kadar sarkıyordu. Tam olarak hatırladığım gibi görünüyordu, sanırım bu da mantıklı. Hayaletler yaşanmaz. Ama o, şey, diyelim ki onu şimdi görünce, neden herkesin birbirimize benzediğimizi söylediğini anladım. Benim saçlarım biraz daha kısa ve gözlerim maviydi. Moda anlayışım da daha iyiydi - kot pantolon ve botlara da düşkündüm ama benim zevklerim

daha çok beşinciydi.

Walmart'tan daha büyük bir cadde. Bunun dışında, bir aynaya doğru yürümek gibiydi.

Hafifçe kaşlarını çatarak tarlaya bakıyordu. "Bir şey mi gördün?" Dedim.

"Hayır, sadece ..." Jaime'ye baktı. "Kris'in şimdiye kadar seni rahatsız etmemesine şaşırdım. Benim durumumu savunmak için doğruca Kader'e gitmiş olmalı."

"Aslında hayır," dedi Jaime. "Sen gelmeden önce buralardaydı ama bir sorun vardı. İçeri gel de açıklayayım."

Annem babamın durumu hakkında çıldırmamaya çalıştı. "Çıkış yolunu bulacaktır. Eninde sonunda. Adam çok zeki ama yön duygusu çok kötü. Bir keresinde bana sahile gitme sözü verdi ve bizi Sahra'ya ışınladı."

"Kum var," dedim.

"Aynen söylediği gibi. Dürüst olmak gerekirse, orada plajda eğleneceğimden çok daha fazla eğlendim."

"Ama eğer yön duygusu *kötüyse* ..."

"Bu sadece çok kaybolduğu anlamına geliyor. Yani çok fazla *kaybolması* gerekiyor." Parmaklarıyla yatak örtüsüne vurdu. Sonra daha vurgulu bir şekilde, "Geri dönüş yolunu bulacaktır. Pekala çocuklar, bir sonraki adım ..."

"Dinleniyor," dedi Jaime. "Lütfen bana dinlendiğini söyle."

"Dinlenmek için gerçekten oturman gerekiyor," dedim.

"Geldiğimizden beri orada dikilip duruyorsun. Yataklar oldukça temiz. Sadece örtüyü geri çekin ve kıyafetlerinizi çıkarmayın."

"Lütfen," dedi annem. "Bir kez olsun giysilerinizi çıkarmayın." Jaime yüzünü ona çevirdi. Annem örtüyü geri çekti,

Sonra uzandı ve Jaime'yi yatağa doğru sürükledi, öyle ki Jaime yatağa düştü.

Jaime gözlerini devirdi ama olduğu yerde kaldı ve Jaime rahatlarken birkaç dakika şakalaştılar. Onları izlemek tuhaftı. Annemin yıllardır Jaime'nin ruh rehberi olduğunu biliyordum ve sanırım arkadaş olduklarını da biliyordum, ama onları birlikte, birbirleriyle bu kadar rahat görmek

Kıskandım mı? Bilmiyorum. Ama kendimi tuhaf hissetmememe neden oldu. Annem bir keresinde bana dünyasının merkezi demişti.

Bu annelik abartısı değildi. Gerçekten de ben onun dünyasının merkeziydim, o da benim. Şehirden şehre taşınır, bir yerde asla uzun süre kalmazdık. Bağlantıları ve öğrencileri vardı ama ben onları nadiren görüyordum, onlar da onu iş dışında hiç görmüyorlardı. Arkadaşlarıyla bile mesafeli dururdu. Jaime ile olan bu ilişki farklıydı. Yine de onun adına mutluydum.

Jaime, "Tamam, önce dinlenelim, sonra bir taksi çağırıp gerçek bir otele gidelim," dedi. "İşte, bir planımız var."

"Şey," dedi annem, "büyüklerimle tartışmaktan ne kadar nefret etsem de-"

"Hey, yaş şakası yok. Benden sadece iki ay küçüksün."

"Mmm, gökyüzündeki büyük kayıt salonunu ziyaret ettiğimi söylemiş miydim? Görünüşe göre muhasebenizde ufak bir tutarsızlık var."

"Eğer varsa, annemi suçlayın. Yaşım hakkında asla yalan söylemem. Gereklemedikçe asla söylemem ama asla yalan da söylemem."

Annem cevap vermeyince, Jaime'nin cep telefonunu tuttuğunu görmek için ona baktık.

"Hey, nasıl-?"

"Kahretsin, bunlar on yılda çok değişmiş," dedi annem. "Merak etme, Jeremy'ye müstehcen mesajlar göndermeyeceğim.

Bunu zaten yeterince

yapıyorsun." "Ben asla-"

"Hayalet, hatırladın mı? Sen beni göremezken bile ben seni görebiliyorum." Durakladı. "Bu kulağa hoş gelmiyor. Şunu açıklığa kavuşturmamama izin verin: İşler daha ileri gittiğinde asla etrafta dolaşmam.

mesajlaşıyor." Birkaç tuşa bastı. "Acaba birkaç kişiyi arayıp bana iyilik borçlu olduklarını hatırlatarak kaç kalp krizine neden olabilirim?"

"Savannah olduğunu düşünürler."

"Kahretsin."

"Konumuza dönelim," dedim. "Dinlenemeyiz - en azından uzun süre. Annem de tam bunu söyleyecekti ki parlak yirmi birinci yüzyıl teknolojisi dikkatini dağıttı."

"Oh, evet, dinlenebiliriz." Jaime yatağa uzandı ve gözlerini kapadı. "Bak, şu anda bunu yapıyorum. Çok rahatlatıcı. Siz de bunu daha sık denemelisiniz."

"Biz-"

"-bir bombadan, hapsedilmekten, bir kurt adamdan, bir cehennem canavarından, bir büyücüden ve Eve'in gerçekten keskin kılıcından kaçtık. Bir molayı hak ettik. Ya da ben kazandım. Siz de bize eşlik edebilirsiniz."

"İhtiyacımız olan-"

"Koşmayı içeriyor mu? Dövüşmeyi? Öldürmek? Uh-uh. Önümüzdeki"-yatağın başucundaki saate baktı-"altı saat için değil."

"Bir."

"Beş."

"Bir."

Annem güldü.

Jaime ona ters ters baktı. "Bunun komik olduğunu düşünüyorsun. Tabii ki öyle. Onu sen büyüttün." Bana döndü. "Dört buçuk."

"İki."

"Güzel. İki saat. Bu süre zarfında hiçbir şey yapmayacağız ya da söylemeyeceğiz-"

"Olanları tartışmamız ve sonraki adımlarımızı planlamamız gerekiyor. Bunun yerine dinlenmek isterseniz, eminim birkaç battaniye küveti çok rahat hale getirecektir."

"Tamam. Konuş."

Karakolda olanları bir araya getirerek başladık. Ya da bildiklerimize dayanarak makul bir tahminde bulunduk. Medina Doğaüstü Özgürlük Hareketi için çalışıyor, doğaüstü canlıları sakinleştiriyor ve nihayetinde onları aş1 için kobay olacakları laboratuvara götürüyordu. Sonra büyücü adam denkleme dahil oldu. Ya SLAM'e girmenin bir yolunu bulur ya da Medina'nın her zamanki ilaç tedarikçisini ortadan kaldırır. Ona, gözaltındaki doğaüstü varlıkları ajite edecek, onları hastadan deliye ve psikoza kadar her şeye dönüştürecek ilaçlar verir.

Neden? Pek çok sorudan ilki buydu. İlaçlara verilen tepkilere şaşırmış görünmüyordu. Neden doğaüstü bir varlık kasıtlı olarak böyle bir olaya sebep olsun ki? İnsanların güçlerimizi keşfetme riskini mi göze aldık? Elbette, SLAM'in nihayetinde istediğı buydu, ancak bu bizi toplumun barışçıl ve üretken üyeleri gibi gösterecek türden bir "ifşaat" değildi.

Sebepe ne olursa olsun, Medina'ya uyuşturucuyu veriyor. Sonra SLAM'den gelen bir telefon üzerine bizi arıyor. O da öğreniyor. Ve bunun üzerinde çalıştığı yeni büyüüyü denemek için gerçekten çok iyi bir zaman olduğuna karar verdi. Annemi cezbetmek için Jaime ve beni kullanacak, sonra da onu yaşayanların dünyasına çağıracaktı.

Neden?

"Bir melek her zaman işe yarar," dedi Jaime. "İblisler arasındaki bir savaşta bile. Özellikle de kendiniz de yarı iblis iseniz. Eve'e herhangi bir politikacıdan daha fazla nüfuz taciri saldırıyor."

"Bunu görebiliyorum," dedim. "Balaam ifşa tarafını yönetirken *ben* bile işe yarıyorum. Birkaç gün önce şahsen ortaya ç ı k t ı . " Anneme döndüm. "Görünüşe göre ifşa hareketi onun birkaç uşağını barındırıyor. Sierra ve Severin adında gerçekten hoş bir ağabey-kardeş ikilisi. Buz

İşkence yeteneği olan yarı iblisler. Balaam ittifak teklif edebilmek için beni rehin aldı."

"Orospu çocuğu." Annemin kılıcı yanında sallanıyor, parlak mavi renkte parlıyordu. "Seninle konuştuğunu ama seni rehin aldığını duydum-"

"Eve?" Jaime dedi ki. "Bir iblis efendisini tehdit etmeyi erteleyebilir miyiz? Baban olsa bile mi?"

"Yani seninle de mi iletişime geçti?" Dedim. "Ya da denedi mi?" Annem tereddüt etti.

"Sorun değil," dedim. "Ben büyük bir kızım. İkinci tercih olmaya alışkınım. Ve ayrıca sana ulaşmanın bir yolu olarak kaçırılmaya da."

Yüzündeki ifade bunu söylediğime pişman olmamı sağladı.

"Özür dilerim bebeğim," dedi. "Benim kızım olduğu için cehennemi yaşadığını biliyorum. Bunu asla istememiştim."

Omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse, fayda-maliyet oranı benim lehime. Senin kızın olmaktan çok fayda görüyorum ve sadece arada sırada hayatıma yönelik tehditler alıyorum. O bile sadece son bir hafta içinde oldu. Bunun tesadüfi olmadığından şüpheleniyorum."

"Öyle değil. Kaderler bu melek işini her zaman gizli tutmayı başardı. Eğer artık durum böyle değilse, bir şeyler bozulmuş demektir." Durakladı. "Aslında pek çok şey bozuldu. Orası cehennem gibi. Şaka yapmıyorum."

"Hareket," dedim. "İblisleri böldü ve bu her şeye yayılıyor, değil mi?"

"Sadece iblisler değil. Melekler de bölünmüş durumda. En azından yükselmiş olanlar."

"Onlar doğaüstü varlıklar mı?"

"Çoğu, ama bölünme bu çizgide değil. Bazıları - eski insan ve doğaüstü - maruz kalmanın herkes için en iyi şey olduğunu düşünüyor. Benim gibi diğerleri ise bunun bir felaket olacağını düşünüyor. Yani Kaderler ve diğer herkes düzeni sağlamaya çalışırken ve bu konuda çok kötü bir iş çıkarırken kaos var.

Balaam haftalardır cinleri ve iblisleri dışarı çıkarıyor,

Beni bulmak için boyutları tarıyorlar. Onları sağda solda katlediyordum. Ama tam kanlı bir melek beni biriyle konuşurken gördü. Bir de baktım ki, Balaam için çifte ajan olduğum dedikodusu yayılıyor, zaten çoğu da buna inanıyor."

Kimerion'un ne dediğini hatırladım. "Leah'nın kaçmasına yardım ettiğini düşünüyorlar, değil mi?"

Jaime doğrulup oturdu. "Ciddi misin? Evet, Paige'i öldürmeye çalışan kaltağı serbest bıraktın, böylece dünyaya geri dönüp bir şans daha verebilecekti. Belki kızını da dışarı çıkarır."

"Onların teorisine göre, Leah'nın Paige'e yaptıklarına o kadar da üzülmemiştim. Leah'nın Kristof için çalıştığını düşünürsek, muhtemelen Savannah'nın velayetini daha kolay alabilmesi için bu işte parmağım vardı. Daha sonra Leah'nın haksızlığa uğradığını düşünerek kendimi biraz kötü hissettim. Bu yüzden onu Balaam için, bu özgürlük hareketine yardım etmek üzere, Savannah'dan uzak duracağına söz vermesi şartıyla serbest bırakmayı kabul ettim. Anlaşmadan caydığında, onu ispiyonlayamadan cehennem boyutuna geri sürükledim."

"Buna inanıyorlar mı?" Dedim.

"Melek birliğinde, yükselmişler kurtarılan ruhların çetelesini tutarlar. Kılıçlarımızdaki çentikler gibi. Trsiel" - bana baktı- "ortağım benim için başka bir çetele tutuyor. Kazanılan düşmanlar. Bu noktada, listeler neredeyse eşit. Ve ben işimde çok ama çok iyiyim."

Yatakta bağdaş kurup oturmak için ayaklarını yukarı çekti. "Kader bunun saçmalık olduğunu biliyor. Ama Leah'nın kaçışında bir meleğin parmağı *vardı*. Bunu onlar da biliyor. Bu yüzden beni bu davaya verdiler, ayrıca kızgın olduğumu ve adımı temize çıkarmaya hevesli olduğumu da biliyorlar. Tüm bunlar, bu büyücünün beni buraya getirmesinin birden fazla nedeni olabileceği anlamına geliyor. Belki de dövüş için bir melek istedi. Ya da rehine olarak bir melek istedi. Ya da Balam'ın kızını istedi. Ya da Leah'yı kimin serbest bıraktığını öğrenmeye çok yaklaşmıştım. Ana nokta

Şimdi mi? Beni o getirdi. *Bu* adamın kim olduğunu bulmamız gerekiyor, ki bu da olmayacak-"

Bir cüzdan tuttum. "Ölü büyücü adamın cüzdanı, içinde kimliği de var."

Annem gülümsedi. "Akıllı kız."

"Ben lisanslı bir özel dedektifim anne, her ne kadar resepsiyon masasının arkasında sahadan daha fazla zaman geçiriyor olsam da."

"Tamam o zaman," dedi annem. "Sen ve ben duş alabiliriz, sonra da yola koyuluruz. Jaime? Sen dinlenmeye devam et. Saçındaki kanı yıkamana gerek yok. Zaten kırmızı. Ve bunun kusmuk *olmadığına* eminim-"

Jaime sözünü bitirmeden önce banyoya girmiş, kapıyı çarpmıştı.

Annem motelin kırtasiye malzemelerini aldı ve yazmaya başladı. Duş başlar başlamaz kâğıdı komodinin üzerine koydu, yataktan kalktı ve kılıcını sırtına astı. "Hadi gidelim, bebeğim."

"Ama ..." Banyo kapısına baktım. "Ah."

"Evet, divadan kurtuluyoruz. Beni daha sonra öldürecek diyeceğim ama bunun mümkün olmadığından eminim ve öyle olsa bile, sadece bu sabah olduğum yere geri döneceğim."

"Birisi-"

"Lucas zaten yerel bir ajan gönderdi. Az önce onun telefonuyla yaptığım da buydu, motelin adresini ona mesaj atıyordum. Şimdi gel bakalım."

"Bir saniye."

"Yapamayız-" diye başladı.

Jaime'nin cep telefonunu aldım. "Buna ihtiyacımız olabilir." Annem gülümsedi. "İşte benim kızım."

Kabal ajanı beş dakika içinde gelecekti. Onunla köşede buluşacaktık.

O gelene kadar motele göz kulak ol.

Oraya varana kadar hiç konuşmadık. Sonra annem dedi ki, "Ben de onu kandırmayı sevmiyorum Savannah."

"Ben asla-" demedim.

"Bunu yüzünde görebiliyorum. Evet, ona geride kalmasını söylemeyi tercih ederdim ama her ne kadar aksiyonun dışında kalmaktan yakınsa da bunu asla kabul etmezdi."

"Ve eğer gelirse muhtemelen yaralanacaktır. Bu yüzden onu geride bırakmamız onun için daha iyi olur."

"Aynen öyle."

"Saldırgan güçlerinin olmaması, bir savaşta pek yardımcı olamayacağı anlamına geliyor, bu da sadece bakılması gereken fazladan bir kişi olacağı anlamına geliyor."

Nefes verdi. "Bunu inkâr etmemi mi istiyorsun Savannah? İnkâr etmeyeceğim. Benim asıl endişem onun zarar görmesi."

Saatimi kontrol ettim, sonra Jaime'nin alışılmadık derecede kısa bir duş almaya karar vermesi ve bizi dışarıda araması ihtimaline karşı bir ağacın gölgesine geri yaslandım.

"Aynı fikirde değilsin," dedi annem.

İçimde bir panik balonu patladı. Elbette öyle. Her zaman annemle aynı fikirdeydim. En iyisini o bilirdi. O ilgilenirdi-

Derin bir nefes aldım ve on iki yaşındaki Savannah'yı susturdum.

"Prensipte aynı fikirdeyim ama ben olsam aynı şekilde davranmazdım."

"Güzel," dedi, o kadar vurgulu bir şekilde ki yerimden sıçradım. "Sen benim karbon kopyam değilsin Savannah. Olmanı da istemiyorum. Kendi kişiliğin olmanı istiyorum. Bu durumda kararımın arkasındayım. Aynı fikirde olmadığımız konusunda hemfikiriz. Ve yolumuza devam edeceğiz. Sen istemedikçe..." Başıyla motele doğru işaret etti.

Başımı salladım. "Artık bitti ve sanırım şu köşeyi dönen Cabal'ın arabası."

Araba Lucas'ın Jaime için gönderdiği adama aitti. Tipik bir ajandı, muhtemelen bir eli arkasında bağılyken bir Ultimate Fighting unvanı kazanabilecek, tamamen mütevazı bir adamdı. Kimliğini kontrol ettik, Lucas anneme bilgilerini mesaj atmıştı. Ayrıca bize bir kod cümlesi göndermişti, adam da bunu tekrarladı.

Ajan isimlerimizi sormadı. Annemin sırtındaki parlayan kılıcı fark etmesi dışında zerre kadar merak göstermedi. O zaman bile tek yaptığı göz kırpmak oldu. Annem "Arkadaşımızı Dungeons and Dragons kongresine gitmek için ekiyoruz" dedi. Gülümsemedi bile. Jaime bu adamı çok sevecekti. Ve sadece onu terk ettiğimiz için değil, ona arkadaşlık etmeye zorladığımız için bizi daha da çok sevecekti.

Gitti. Motelin kapısına varana kadar bekledik, sonra havai fişekler başlamadan önce yola çıktık.

JAIME

Jaime duşun altında durmuş, gözleri kapalı, buharlı suyun boynuna ve sırtına masaj yapmasına izin veriyordu. Burası ucuz bir motel olabilirdi ama görünüşe göre öğle vakti kimse suyu kullanmıyordu ve o da istediği kadar sıcak su istedi. Ve çok şey istiyordu. Yirmi dakikalık haşlamadan sonra bile, her gözenğinde hâlâ kan ve pislik hissettiğine yemin edebilirdi.

Her zaman itiraf ettiği gibi, macera dolu bir hayat için biçilmiş kaftan değildi. Zengin yemekler, yumuşak yataklar ve parfümlü banyolarla birlikte gelmediği sürece. Ve Jeremy. Birlikte geçirdikleri dört yıldan sonra, arada bir sabahı uyuşturulmuş ve hasta bir halde, kir ve haşere kaplı bir hapishane karyolasında geçirmek anlamına gelse bile, Jeremy hayatının en önemli unsuruydu.

O karyolayı düşünen Jaime, mini şampuan şişesinin kalanını kafasına boşalttı. Ellerini indirdiğinde uzun tırnaklarının altında kurumuş kan olduğunu fark etti. Bir ürperti ile kanı kazıyarak çıkardı ve nereden geldiğini düşünmemeye çalıştı. Bu da işe yaramayınca, geçmişte pek çok badireyi atlatmasını sağlayan "tüm bunlar bittiğinde ne yapacağım" oyununu oynadı. Jeremy daha dün akşam, herkes harekete geçerken Cortez karargâhında oturup kendini çaresiz hissettiğinde ona bu oyunu oynatmıştı.

Jeremy İtalya'yı önerdi. Bir İtalyan villasında bir hafta, sadece ikisi. Belki bir haftadan fazla, eğer ikisi de bunu başarabilirse. Genellikle anlaşmazlığa düştükleri nokta buydu; kendi programları ve sorumlulukları, Jaime'nin kariyeri ve Jeremy'nin Alfası. Ama asla şikâyet etmez ya da her şeyin farklı olmasını dilemezlerdi. Onlar çocuk değildi. Çocuk değillerdi.

Tanışmadan önce de kendi hayatları vardı ve hâlâ bu hayatları sürdürüyorlar, bu hayatların kesiştiği her andan faydalanıyorlardı; bu da onları bazen çocuk gibi hissettiriyor, sorumluluklarından kaçıp birlikte okulu kırıyorlardı. Alfa'lığı bıraktığında bu aralar daha da sıklaşacaktı ve belki bir gün birlikte yaşayacaklar, birlikte yaşlanacaklardı. Ama şimdilik bu işe yarıyordu ve işe yarayan bir şeyi bozamazdınız.

Uzaktan gelen bir ses onu ürküttü. Suyu kapattı ve dinledi. Temizlikçi ya da pizza dağıtıcısı olmalıydı - cehennem canavarları ve kötü büyücüler kapı çalmazdı- ama işini şansa bırakmıyordu.

Kapı tekrar çaldı.

"Bu bizim kapı mı?" diye seslendi.

Kimse cevap vermedi. Jaime etrafına bir havlu sardı, küvetten çıktı ve kapıyı açtı.

Yataklar boştu. Kapıyı itti. Bütün oda boştu. Dışarıdan boğuk bir adam sesi duydu. Dinlemek için kendini zorlarken, yatağın yanındaki telefon çaldı.

Etrafına bakındı. Silah. Ona bir . . . lazımdı. Lavabodan bir bardak aldı ve kırmaya gitti, sonra plastik olduğunu fark etti. "Lanet olası ucuz motel," diye küfretti.

Yerde bir su birikintisi içinde kalan giysilerine baktı. Kemerini çıkardı ve bir elinde tuttu. Banyodan çıkarken silahını kavradı ve Eve'in dışarıda *olmaması* için dua etti, yoksa bunu asla unutamayacaktı. Eve ona hâlâ "çorap kukla" olayını hatırlatmaktan hoşlanıyordu; Jaime büyüü keşfeden çılgın insanlardan oluşan bir tarikatla savaşıması gerekirse diye bir cam parçasını tutmak için bir çorap kullanmıştı. Jaime bu derme çatma silahı oldukça dahiyane bulmuştu ama itiraf etmek gerekirse Eve'in kılıcının yanında sönük kalmıştı.

Telefon hala çalıyordu.

"Bayan Vegas?" diye seslendi kapının dışındaki adam.
"Lütfen cevap verir misiniz?"

Jaime telefona baktı. Bunların anında ölüm yöntemi olarak kullanıldığını hiç duymamıştı, bu yüzden komodine doğru süzüldü, bakışları kapıya sabitlenmişti. Sonra, hâlâ kemeri tutarken, aynı eliyle ahizeyi kaldırdı.

"Jaime?"

Tek bir kelimeyle yatağa düştü, rahatlayarak iç çekti ve silahları düştü. Jeremy'ydi.

"Jaime? Orada mısın?"

"Evet. Yalnız. Bir motel odasında. Bir yabancı kapıyı çalıyor. Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Sesine biraz gerginlik katmaya çalıştı ama gerginlik konusunda pek iyi değildi. Havlu giymiş, kemerle silahlanmış bir halde kendini savunmak zorunda kalmayacağını fark ettiği için rahatlamıştı.

Jeremy arkadaşları tarafından terk edildiğini ve Lucas'ın bir bebek bakıcısı gönderdiğini açıkladığında, haklı bir öfke kıvılcımı hissetti ama sadece bir kıvılcım. Evet, geride bırakılmak egosunu incitmişti ama bunun dışında kalmasının daha iyi olacağını biliyordu. Onu kızdıran şey -gerçekten kızdıran şey- Eve'in ona bu kararı kendi başına verme fırsatı vermemiş olmasıydı.

"Biliyorum," dedi Jeremy kız şikâyet ettiğinde. "Bunun daha iyi olduğunu düşündü."

"Daha iyi değil. Daha kolay. O lanet kılıcı kullanmakta hızlı ama iş kişisel yüzleşmelere geldiğinde o kadar cesur değil. Tüm o dağınık duygular. Kanı temizlemek çok daha kolay."

Jeremy kıkırdadı -içini titreten o zengin, derin kıkırdama- ve yatağa uzanıp onunla konuşmak için can attı. Olan biten her şeyi unutmak istiyordu. Ama kapısının önünde hâlâ bir adam duruyordu ve onu içeri almadan önce giyinmesi gerekiyordu.

"Evet, bunu tercih ederdim," dedi Jeremy, kız ona aynı şeyi söylediğinde. "O yapmayabilir ama ben yapardım."

Güldü. "Tamam o zaman. Maceram sona erdi, Tanrı'ya şükür." Durakladı. "Ama Eve'den haber alırsan ..."

"Geride bırakıldığın için ölümcül derecede kırgınsın."
"Aynen öyle."

Zavallı adam yeterince beklemişti. Havlusuna sarınan Jaime kapıyı bir santim açtı, adama giyinmek için banyoya girdiğini söyledi ve koşarak uzaklaştı. Motelin kapısının kapandığını duyana kadar en az bir dakika geçti. Ona eskortluk edecek kadar zeki biri, Jaime Vegas'a havluyla gizlice bakmanın kurt adam Alfa'yı kızdırma riskine değmeyeceğini anlayacak kadar mantıklı olurdu.

Aceleyle sildiği kıyafetlerini giymeyi neredeyse bitirmişti ki dış kapının bir kez daha çalındığını duydu. Kaşlarını çatı. Muhafız içeri girmişti; onun yatak odasında dolaştığını duyduğundan emindi.

Tiz bir ses. "Anne? Kapı neden kilitli?" Yatak odasından bir iç çekiş. Gardiyan geri seslendi, "Yanlış odaya girmişsiniz."

"Anne?" Daha yüksek sesle. "Sen misin anne?"

Jaime kemerini pantolonunun içinden geçirdi, sonra da banyonun kapısını açtı. Bekçi - takım elbiseli, siyah saçlı bir adam

-Dudaklarını büzmüş, pencereden dışarı bakıyordu. "Sesi küçük bir kıza benziyordu," dedi Jaime.

Ona doğru bir bakış attı. "Öyle. Ondan kurtulacağım. Ama ben kurtulana kadar senden geri çekilmeni isteyeceğim."

Jaime başını salladı ve geri çekildi. Kadın kapıyı kapatana kadar bekledi. Onun zinciri çözdüğünü duydu.

"Sen kimsin?" diye sordu bir kız.

"Annen değil. Şimdi, oda numaranı unuttuysan, ofise git-"

"Anneme ne yaptın? Onu burada duydum."

Jaime içini çekti. Kızın sesi daha iyisini bilecek kadar büyük geliyordu, ama "annesinin" burada olduğu konusunda ısrar edip duruyordu.

Jaime ıslak saçlarıyla uğraşmayı bıraktı ve kapının koluna uzandı. Kafasını dışarı uzatarak bu "anne sesi" sorununu çözebilirdi.

"Buraya gel, seni küçük-" Bir hırıltı. Sonra bir acı nefesi.

Kapıya doğru bir şey uçtu. Yağmur gibi şırıldayarak çarptı, bir kısmı halıya düştü. Parlak kırmızı kan damlaları duvara ve halıya sıçradı.

Yeterince büyük müydü? Olsa iyi olur. Havlu çubuğunu çekiştirdi, gerçekten elinde serbest kaldığında şaşkınlıkla geriye doğru sendeledi. Kalitesiz inşaat için Tanrı'ya şükürler olsun. Sesi bastırmak için çubuğu bir havluya sardı, sonra da pencereyi kırdı. Camın çoğunu temizlemeyi başardı, sonra biri -ya da bir şey- kapıyı çekiştirmeye başladı.

Kalan camı hızlıca süpürdü ve dışarı çıktı, kıvrılırken midesini ısırarak kıymıkları görmezden geldi. Eğer düşünebilseydi, önce ayağa kalkardı. Öyle yapmadı ve kafa üstü yere yuvarlandı, garip bir takla atarak yere inmeyi başardı ve zıpladı

tekrar ayağa kalktı. Tam olarak dövüş sanatları sayılmazdı ama bazen onlarca yıllık yoga işe yarıyordu.

Motel bir tarlaya sırtını dayamıştı ve yaklaşık elli metre ötesinde bataklık bir orman vardı. Her iki tarafta da binalar mesafenin en az yarısı kadar uzanıyordu. Orman aslında Jeremy'nin alanıydı, onun değil. Arka duvar boyunca birkaç koşar adım attı, sonra uzak uçtan uzanan bir gölge gördü. Bir başkası da ona katıldı. Döndü, sırtı duvara dönüktü. Kırık pencereden banyo kapısının çatırdayarak açıldığını duydu.

Yabani otlarla kaplı tarladan ormana doğru baktı. Derin bir nefes aldı, sonra koşmaya başladı.

DOKUZ

W

Annemle birlikte yol boyunca yürüdük.
her araba geçtiğinde büyür.

"Belki bir viyolonsel kutusu," diye
mırıldandım, yeniden ortaya çıktığında kılıca
baktım.

"Çello çalan biri gibi mi görüneceğim? Yoksa otomatik
tüfek saklayan bir suikastçıya mı?"

Geçerli bir nokta. Annem bir suikastçıya benzemiyordu,
ama bir senfoni salonuna adım atma olasılığı daha da düşük
görünüyordu.

"Hokey çantası da olur," dedi annem yola devam ederken.
"Bir keresinde, melek işine girdikten hemen sonra, babana
hokey maçında bir mesaj iletmem gerekmişti ve yeni
mesleğimi henüz takım arkadaşlarıyla paylaşmaya pek
hevesli değildik, ben de mesajı çantasına sakladım."

"Babam hokey mi oynuyor?"

"*Oyun biraz abartılı olabilir. Daha çok ceza sahasından
izlemeler gibi.*"

Güldüm. "Bunu görebiliyorum. Ama, um ..." Kılıca
baktım. "O bir melek kılıcı anne. Onu bir hokey çantasına
tıkıştırmak bana doğru gelmiyor."

"Bu bir alet, bebeğim. Bazı ciddi şeylerle birlikte gelen
bir ..." Yüzü bir an için bulutlandı, sonra başını salladı.
"Şöyle diyelim, dört ayak uzunluğunda bir metal parçasını
kullanmaktan hoşlanmaya başlamış olsam da, lanet olası
şeyi işimi gören her şeyin içine sokmakla ilgili bir sorunum
yok. Saygısızlık, evet, ama Kader benden daha azını
beklemiyor."

"Tamam. Hokey çantası işe yarayabilir, ama New Orleans'ta bulma şansın . . . ?"

"Mmm, haklısın. Yine de bir spor mağazası en iyi seçeneğimiz."

Öyleydi. Onu dışarıda bıraktım, içeri girdim ve bir yay çantasıyla döndüm. Hâlâ metal dedektörlerinden geçemiyorduk ama annem normal bir insan gibi dolaşabiliyordu, bu da Jaime'nin uyardığı gibi, tekrar bedensel olmaya alışana kadar birkaç kişiye çarpacağı anlamına geliyordu. Ayrıca kendime boğazımdaki kesiği kapatan sahte bir balıkçı yaka atlet almıştım.

Ölü büyücünün evine taksiyle gittik, kimliğinden adını öğrendik. Shawn Roberts. Fransız Mahallesi'nde, yüksek kaliteli maskeler satan bir dükkanın üzerindeki bir dairede yaşıyordu.

O da yalnız yaşamıyordu. Bir karısı vardı. Ve bir Rottweiler. İkisi de cüzdanındaki fotoğraflarda belirgin bir şekilde yer alıyordu. Ankesörlü telefonda yaptığım kısa bir aramayla ikisi de evdeydi. Hayır, köpekle konuşmak istememiştim ama havladığını duydum. Ve havlıyordu. Ve havlıyordu.

"Kim bir apartman dairesinde Rottweiler besler ki?" Binanın yanında dururken annem hiddetlendi. "Ve saat öğleden sonra iki. İşte olması gerekmiyor mu?"

Ellerinde plastik bardaklarda pembe içkiler olan birkaç sarhoş turist için geri çekildik. Annem onların ardından baktı, sonra saatimi kontrol etmek için bileğimi tuttu. "Biraz erken değil mi?"

"Bourbon Caddesi'nden bir blok ötedeyiz."

Sanki bunun ne fark yarattığını bilmiyormuş gibi yüzü asıldı. Sonra yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, gerçekten çok uzun zamandır ölüymüşüm. Ayrıca New Orleans'tan da çok uzun zamandır uzaktayım. Bu kokunun ne olduğunu merak edip duruyordum."

"Çürüyen çöplerin, idrarın ve kusmuğun belli belirsiz izleri, sokak temizleyicisiyle karışmış. Eau de la French

Quarter. Ve

"Muhtemelen öbür dünyada kokusunu alamayacağın dört şey." "Doğru." Derin bir nefes aldı. "Ne kadar iğrenç olsa da

hoş anıları geri getiriyor. Eski günlerde burada çok iş yaptım. New Orleans'ı neredeyse Savannah, Georgia'yı sevdiğim kadar severdim."

Gülümsedim. "Hatırlıyorum. Roberts'ın karısının neden evde olduğuna gelince ..." Roberts'ın cüzdanından birkaç kartvizit çıkardım. Karısının kartvizitleri. Düşünceli bir koca olduğu için bunları karısına vermiş olmalıydı. Kadın fırıncıydı.

İş adresi onların dairesiyle eşleşiyordu.

"Kahretsin," dedi annem.

"Onları dışarı çekmemiz gerekecek. Asıl soru, hem kadını hem de köpeği ne-"

Bir ıslık. Ardından mutlu bir havlama. Saklandığımız yerden eğilip fotoğraflardaki kadının, tasmaındaki köpekle binadan çıktığını gördüm.

"Zamanlamamız mükemmel," dedim.

Spor malzemeleri dükkanından hırsızlık malzemeleri almıştım. Orada bulabilecekleriniz inanılmaz. Tam olarak düzenlenmiş kedi hırsız aletleri değillerdi ama işimi görürlerdi.

Kazmaya yakın çubuklarım vardı ama annemin kilit açma büyüğü bunu halletti. Sonra, o izlerken, anahtar deliğine bir kalem soktum ve ucunu kırdım.

"Adam'ın numarası," dedim. "Açılmasını zorlaştırıyor. Kaçabilmemiz için bize yeterince ön uyarı verecek."

"Bunun için bir çevre büyüm var."

"Kullanabileceğin. Destek almaktan asla zarar gelmez."

İçerisi köpek kokuyordu; kürk ve konserve mama kokusu ve Rover'ın yeterince hızlı dışarı çıkarılmadığı bir ya da iki zamandan kalma hafif bir koku. Bu da beni düşündürdü.

"Hızlı çalışmalıyız," diye fısıldadım. "Köpeği çiş molasına götürüyor olabilir."

Bilgisayarları aldım. Masa raflarında iki tane dizüstü bilgisayar vardı. İlki sorunsuz açıldı, şifre gerekmedi. Onun bilgisayarıydı. İkincisi korumalıydı. Kırmak için zamanım yoktu. Dizüstü bilgisayar olduğu için sabit disk kolayca alamazdım. Her şeyi alabilirdim ama bu kayıp bir sabit diskten çok daha hızlı fark edilirdi.

Ben de annemin arayışına katıldım. Kârı bulmuştu. Bir cep telefonu. Kontrol ettiğimde Roberts'ın üzerinde yoktu ve arabasında bıraktığını düşündüm. Bu eski bir modeldi ve henüz atmaya hazır değildi herhalde. SIM kartı çıkarılmıştı, ama bir sürü kontağı vardı. telefonun kendisinde kayıtlı bilgiler. Birlikte çalıştığı kişiyi bulmamıza yetecek kadar.

Telefonu aldık ve gittik.

Bir kahve dükkanına gittik. Fransız Mahallesi'nde bulmak yeterince kolaydı. Spor mağazasının yakınında nakit para çekmişim - Lucas makineyi kullandıktan sonra hemen oradan ayrıldığım sürece yeterince güvenli olduğunu düşünmüştü. Cepleri boş dolaşmasın diye birazını anneme vermişim.

"Eskiden bunu yaptığımı hatırlıyor musun?" demişti. "Her zaman cebinde birkaç dolar olduğundan emin olurdun?"

"Bunun acil telefon görüşmeleri için olduğunu sanıyordum." "Bunun için sadece bir çeyrekliğe ihtiyacın var. Ben sadece . . . I Küçükken üzerimde biraz para olmasını severdim. Kendimi daha güvende hissederdim."

Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Şimdi bile ne demek istediğinden emin değildim. Sanırım çok farklı çocukluklarımız olmuştu. Onunki hakkında pek bir şey bilmiyordum. Sadece geride bıraktığında, içindeki herkesi geride bıraktığını biliyordum.

Yavaş damlatılan kahve reklamı yapan dar bir dükkân seçtik. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kulağa umut verici geliyordu.

İçeri girdiğimizde annem bir beşlik çıkardı ve "Ben ısmarlıyorum." dedi.

"Onunla olmaz."

Menü panosuna baktı ve bir süre gözlerini dikti. Küfretti. Sonra bir onluk çıkardı.

"Sen git otur," dedi. "Bunu ben hallederim."

"Tamam, istiyorum-"

"Çırpılmış krema ve serpiştirilmiş Mocha." Sırıttı. "Değil mi?"

Evet demek istedim. Kahretsin, gerçekten istedim ama yüz ifadem beni ele verdi.

"Yani on iki yaşında içtiğin şey yirmi bir yaşında içtiğin şey değil, öyle mi?" dedi.

"Mmm, hayır. Üzgünüm. Ama Adam'la tanışma fırsatın olursa *ona* bir mocha ısmarlayabilirsin. Tatlı şeylere bayılır."

Gülümsemesi yumuşadı. "Umarım tanışmak için bir şansım olur Adam, bebeğim."

Kızardım ve bomba patlamasından sonraki öpüşmemizi hatırladım. *Öyle* mi demek istemişti? Tanrım, umarım öyle demek istemiştir, her ne kadar bu koşullar altında tamamen uygunsuz bir endişe olsa da.

Derin bir nefes aldım ve espresso alacağımı söylemeye başladım, sonra nerede olduğumuzu hatırladım ve café au lait olarak değiştirdim. Her zamanki içkim değil, ama New Orleans'ta kafein için tek seçenek olmasını sağlayan bir şey var.

Yan kapıdan çıktım ve ara sokakta bir masa buldum. Annem birkaç dakika sonra elinde iki café au lait ve çeşitli unlu mamullerle geldi.

"Acıkmış olmalısın diye düşündüm. Aç olduğumu biliyorum." Oturdu. "Bu gerçekten garip hissettiriyor. Ne olduğunu anlamam bir dakikamı aldı."

"Acıkmıyorsun, anladığım kadarıyla."

"Hayır. Hiç yorulmadım da." Kahvesinden uzun bir yudum aldı, sonra gözlerini kapadı ve titredi. "Lanet olsun, bu

Güzel. On yılımı öbür dünyada kahve içerek geçirdim ve bir şeylerin eksik olduğunu hissettim."

O seçenekler arasından yaban mersinli bir kurabiye aldı, ben de kırmızı kadife bir keki ısırdım. Benim seçimime el salladı. "Bazı şeyler değişmez."

Gülümsedim. "Evet, hâlâ tatlıya düşkünüm. Sadece kahve için değil. Tamam, hadi şu cep telefonunu kontrol edelim."

Cebinden çıkardı. Elimi uzattım. Tereddüt etti, sonra tekrar cebine koydu.

"Henüz değil," dedi. "Jaime güvende. Biz güvendeyiz." Kendi içkisinden bir yudum aldı. "Bana Adam'dan bahset."

Tekrar kızardım ve başımı salladım. "Anlatacak bir şey yok." "Oh, anlatacak çok şey var." Başını eğdi, beni inceliyordu.

Yüzüme baktı, sonra da hüzünlü bir gülümseme takındı. "Çok şey kaçırdım, değil mi?"

Hayır, yapmadı demek istedim, gerçekten yapmadı. Ama bu aptalcaydı. Ölümünden bu yana neredeyse ömrümün yarısı geçmişti. Orada olsaydı nasıl olurdu diye hayal ettim. Ona Adam hakkında ne söyledim? Onun tavsiyesine başvurur muydum? Yoksa bundan korkar mıydım? Benim için çok yaşlı olduğunu söyleyeceğinden mi endişelendin? Benimle dalga geçip onu ele vereceğinden mi?

Ama eğer o orada olsaydı, bu konu tartışmalı olurdu, çünkü hayatımda Adam diye biri olmazdı. Hayır. Paige. Lucas yok. Kurt adam sürüsü yok. Irklar arası konsey yok. Kabalalar yok, belki Nast'lar hariç ve sadece onlardan saklanacağımız için, annem beni güvende tutmaya çalıştığı için, bu da beni Nast'lardan uzak tutmak anlamına geliyordu.

Benim için Adam yok. Onun için Kristof yok. İkimiz için de tamamen farklı bir hayat.

Daha iyi bir hayat mı?

Bu hayatın benim için daha iyi *olduğunu* kabul etmek sadakatsizlik gibi geliyordu. Onun için de daha iyi olduğunu kabul etmek acı vericiydi. Ama öyleydi. Daha önce mutlu olup olmadığını sormak istediğimi

söylemiştim. Şimdi ona bakınca sormama gerek kalmadı.
Her zaman

Annemi özgür bir ruh, gezmeyi seven, her şeyi görmeye, her şeyi yapmaya, her şey olmaya ihtiyaç duyan biri olarak görürdüm. Ama şimdi geriye dönüp baktığımda, gezme arzusu görmüyordum. Onu geceleri uyutmayan endişeli bir huzursuzluk gördüm, gizlice içeri girdiğimde onu pencereden dışarı bakarken bulurdum, sadece dönüp tekrar ayrılmamız gerektiğini söylerdim. O gecelerde sesinde beklenti yoktu, pişmanlık vardı.

Artık farklıydı. Topraklanmıştı. Merkezde. Hâlâ sürekli hareket halindeydi, parmakları kahve fincanını ovuşturuyor, bakışları sokağı inceliyordu. Ama bu endişe değildi, sadece annemin her zamanki dikkatiydi.

"Bana kendinden bahset," dedim. "Yeni işin hakkında. Melek olmak. Bu harika olmalı." Sırıttım. "O kılıcın büyüklüğüne bakılırsa, melekliğin arp çalıp dua dinlemek olmadığını tahmin ediyorum."

"Öyle değil. Daha çok kelle avcılığına benziyor. Olmamaları gereken yerlerde cehennemi andıran herkesin ve her şeyin peşinden gideriz. İfritler ve yarı-şeytanlar, cehennem boyutundan kaçanlar, genel olarak öbür dünyayı rahatsız edenler."

"Bu da neden Leah O'Donnell'ın peşine düştüğünüzü açıklıyor. Yani bu çok sık oluyor? Cehennemden kaçan ruhlar?"

"Öyle değil. Eğer kaçarlarsa, bu küçük, geçici bir cehennem boyutundan olur. Daha çok, katılmaya ya da yeniden katılmaya hazır olmadan önce bir süre ara vermeye ihtiyaç duyan insanlar için bir bekletme hücresi gibi. -Ahiret toplumu. Ve öbür dünyaya ya da perdenin bizim tarafındaki başka bir aleme kaçarlardı. Buraya gelmek için ciddi bir büyü gerekir, bu yüzden Kaderler Leah'nın kaçışının münferit bir olay olmadığını tahmin etmeliydi."

"Ama işini seviyorsun?" Dedim. "Sorun yok gibi görünüyor."

"İş iyi. Onsuz da yaşayabilirim." "Görevlendirme mi?"

"Yükselmiş melekler göksel askerlerdir. Kariyer askerleri. Biz melek aleminde yaşarız, tıpkı bir askerin kışlada yaşadığı gibi. Arada bir izin alırız ama onun dışında bu bir çağrıdır, dokuzdan beşe bir iş değil."

"Ama Kristof . . . ? Sen ... ile yaşamıyorsun. ?"
Durakladım. "Hayır, bekle. Bu yüzden Jaime, sen görevdeyken izinli olduğunu söylüyor. Ne o sana ulaşabiliyor ne de sen ona."

Başını salladı. "Üç ay açık, üç ay kapalı. Altı ve altı ile başladılar ama ben yeniden pazarlık yaptım."

"Ve senin için sorun olan kısım da bu. Ondan ayrı kalmak."

"Bununla başa çıkmayı öğrendik. Bu konuda sızlanmayı bırakmayı öğrendim. İşimi seviyorum. Seviyorum, ama umarım Kader bunu itiraf ederken beni dinlemiyordur. Babana gelince. Diyelim ki diğer yükselmişlerden daha fazla firar ettim. Neyse ki, ortağım ve ben en iyi ruh çarpıtma siciline sahibiz, bu yüzden gösteriş yapmadığım sürece Kaderler başka türlü bakıyor."

Öne doğru eğildim. "Bana bir hikaye anlat."

Kahvesini yudumlamayı bıraktı. "Hmm?"

"Bana yatmadan önce hikayeler anlatırdın. Vahşi maceralarını. Eminim ki temizlemişsindir. Şimdi bir tane anlat.

Öbür dünyadan. Artık temizlemek zorunda değilsiniz."

Güldü. "Aslında olabilir, çünkü aklımdaki babanla ilgili. Tamam o zaman. Bir öbür dünya hikayesi. Bir zamanlar baban mahkemedeymiş, yarı iblis bir adamı savunuyormuş..."

Bana hikâyeyi anlatırken sandalyemde arkama yaslandım, bir elimde kahve, diğerinde kek ve dünyanın geri kalanı sanki dönüp duruyordu. Bana anlattığı şeyin detayları önemli değildi. Yine on yaşındaydım, yatağımda kıvrılmış annemin sesini dinliyordum. Bundan sonra ne olduğu da önemli değildi. Bu birkaç dakika için, onun arkasındaydım. Kötü şöhretli kara cadı Eve Levine değil. Eve değil

Levine, Balaam'ın kızı. Yükselmiş melek Eve Levine bile değil. Sadece annem. Ben ve annem.

Ondan sonra işe koyulduk. Roberts'ın eski model akıllı telefonuna aşına değildim, ancak yeterince kolay anladım. Kişiler, son aramalar, e-postalar ve takvim.

Bunlar istediğimiz şeylerdi. Ne yazık ki, bağlantılarının hiçbiri "bildiğimiz yaşamı yok etme planındaki kötü müttefikler" olarak işaretlenmemiştir.

"Takvimde birkaç olasılık var," dedim. "Görünüşe göre spor salonunda çok zaman geçirmiş. Size vücut geliştirmeci gibi görünmedi, değil mi?"

"Hayır. Sadece sıradan bir ofis asalağı, yedek lastiğini uzak tutmak için haftada bir veya iki kez spor salonuna uğruyor."

"Spor salonunda insanlarla buluşuyor gibi görünüyor. Onlara tek bir baş harfle hitap etmeseydi daha faydalı olurdu. Ve eğer bir satıcı olmasaydı."

"Büyük bir kişi listesi mi?" "Benimkinden daha büyük."

Gülümsedi. "Eğer seninki de benimki gibiyse, bu büyük bir şey. Tamam"-bir yudum kahve daha. Bir mutluluk ürpertisi daha -"Şu listeyi gözden geçirmeye başlayalım. Biz-"

Cep telefonum, yani Jaime'nin telefonu çaldı. Seksenlerin berbat bir melodisi.

Annem yüzünü buruşturdu. "Bunu değiştirebilirim, değil mi? Üç yıl boyunca bunu dinledikten sonra, lütfen bana bunu değiştirebileceğimi söyleyin."

"Yapabilirsin. Bu aramadan hemen sonra. Lucas arıyor." "Jaime ne kadar kızgın?" diye sordum. "Seni aradı mı?"

Ses tonunda bunun sıradan bir soru olmadığını gösteren bir gerginlik vardı.

"O iyi, değil mi?" Çabucak söyledim. "Adamın kimliğini kontrol ettik, şifreyi aldık, kapıyı çalmasını izledik. Yani, içeri girdiğinden emin olmak için etrafta dolaşmadık ama -"

Annem öne doğru eğilmiş, kaşlarını çatıyordu. Telefonu biraz uzağa çektim ve duyabilmesi için sesi açtım.

Lucas, "Jeremy'nin Jaime'yle konuşması gerekti ama Jaime açtı. Operatörün onu bir otele götürmesi ve daha fazla talimat için araması gerekiyordu. Bir saat sonra Jeremy endişelenmeye başladı. Gerçi ajana Jaime'nin ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin olmasını söylemiştim, bu yüzden onların . . ."

"Alışveriş."

"Evet. Otuz dakika sonra Jeremy adamımızı aramam konusunda ısrar etti. Jaime alışveriş yapmayı seviyor olabilirdi ama bu şartlar altında sadece kısa bir otel konaklaması için gerekli olanları alacaktı. Ben de aradım. Operatör cevap vermedi. Mesaj bıraktım. O zamandan beri yirmi dakika geçti."

Ulusal Muhafızları çağırmanın tam zamanı değildi. Jeremy'nin sessiz ama kaçınılmaz bir şekilde baskı uyguladığından şüpheleniyordum.

"Bana otelin adresini ver," dedim. "Bir uğrayıp görebiliriz. Hayır, çoktan aramış olmalıydınız. Henüz giriş yapmadı."

"Doğru. Paige şu anda Jaime'nin kredi kartlarını yönetiyor. Güvenlik departmanından ajanın aracının GPS kayıtlarını aldırıyorum. Bu arada Jeremy senin motele dönmeni istiyor."

ON

Lucas bize kiralık bir araba ayarladı. Tüm evraklar Cortez Corporation adına doldurulmuştu, bu yüzden sadece kimlik göstermem gerekiyordu. Arabayı ben sürdüm. Kimsenin annemi kenara çekip onu sormasını istemedik.

Ruhsat.

Motelin otoparkına girdiğimizde "Kahretsın," diye fısıldadı.

Odamızın önüne koyu mavi bir Toyota park edilmişti.

Ajanın kullandığı koyu mavi Toyota'nın aynısı.

Ben durmadan önce annem arabadan çıkmıştı. Kılıcını bagajda bırakıp içeri koştu. Motel odasının kapısı kilitli değildi.

Arabadan iniyordum ki araba sarsıldı, arka tarafı yükseldi. O kadar sert çarptı ki dişlerim takırdadı. Lanet şey metali parçalamadan önce bagaj açma düğmesine bastım. Kılıç, kılıfıyla birlikte motel odasının kapısından içeri uçtu.

Peşinden koştum. İçeri girdiğimde-

Kan. Tanrım, çok fazla kan vardı.

Ajan sırt üstü yatmış, kollarını bir şeyden korunmak için kaldırmıştı. Kıyafetleri parçalanmış, açıkta kalan derisi ezilmiş ve yırtılmıştı, sanki ... tarafından saldırıya uğramış gibiydi.

Neyin saldırısına uğradığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yatağın altına bakmak için düştüm.

"Çoktan kontrol ettim," dedi annem. Şimdi odanın ortasında durmuş, yavaşça dönüyordu.

Banyoya koştum.

"Orayı da kontrol ettim," diye seslendi annem.

Yine de baktım. Aranacak başka bir yer yoktu. Banyo boştu ama yerde kanlı ayak izleri vardı.

Küçük spor ayakkabı

izleri. "Anne . . . ?"

İçeri geldi. Parmak izlerini gösterdim.

"Jaime o spor ayakkabıları tekrar giymiş olmalı," dedi.

Ayağımı izlerden birinin yanında hareket ettirdim.

Benimki neredeyse iki katı büyüklüğündeydi.

Annem daha iyi görebilmek için çömeldiğinde, parmak izlerini yatak odasına kadar takip ettim ve o sırada banyonun kapı kolunun eğri olduğunu fark ettim. Kırılmıştı.

"Jaime kendini oraya kilitledi," dedim. "Operatörü kim öldürdüyse içeri girdi ve-"

Durdum. Banyo kapısının dışında bir el izi vardı. Benimkinin üçte ikisi büyüklüğündeydi.

"Burada bir çocuğun el izi var," dedim. "Bir çocuk nasıl-?"

"Çocuklar," dedi annem. "Parmak izleri birden fazla kişiye ait. Ve-"

Perde dalgalanırken durdu ve banyo penceresine döndü. Onu yukarı çekti. Pencere kırılmıştı, çerçevede köpekbalığı dişi gibi sivri camlar vardı. Kanlı köpekbalığı dişleri.

"Buraya çıktı," dedi annem.

Klozet kapağındaki küçük bir ayakkabı izini gösterdim. "Ve onlar da takip etti."

Biz de öyle.

Motelin hemen arkasında, bir orman parçasını çevreleyen çalılık bir şerit vardı. Jaime'nin ya da onu takip edenlerin hangi yöne gittiklerine dair hiçbir iz yoktu. Jaime, onu takip edenlerin

yola çıktı. Ona izin vermişler miydi? Yoksa onu ormana mı sürmüşlerdi? Ben ikincisi üzerine bahse girmiştim.

Haklıydım. İçeriye doğru uzanan tek bir patika vardı. Yumuşak toprakta taze ayak izleri. Sarmaşıklar ve çalılar çiğnenmiş.

Hızlı ve sessizce hareket ettik, kulaklarımız uyumluydu. Ara sıra kuş sesleri duyuyordum. Hepsi bu kadardı.

Jaime ne kadar önce kaçmıştı? Bunu düşünmek istemedim. Tabii ki hala düşünüyorum. Yaklaşık iki saat önce gitmiştik. İki saat boyunca ormanda koştuk, onu takip edenlerden kaçtık.

Eğer kaçmış olsaydı, bir telefon bulur ve Jeremy'yi arardı. Eğer aramasaydı . . .

Daha hızlı koştum.

Patika dallandığında, hangi yöne gittiklerini anlayamadık. Daha sık orman, kırmak için daha az çalılık ve parmak izi tutmayan daha kuru zemin anlamına geliyordu. Ayrıldık.

Çeyrek mil kadar gitmiştim ki ormandan bir şekil fırladı. Bir kızdı. Gerçekten bir kızdı, en fazla on bir yaşındaydı. Çocukları aradığımızı biliyordum ama buna pek inanmamıştım, başka bir açıklaması olduğundan emindim.

Bir çocuktu, kuduz bir köpek gibi hırlıyor ve hırlıyordu, ağzından salyalar akıyordu, mavi gözleri parlıyordu, at kuyruğu dallarla dikilmiş ve kirle kaplanmıştı. Kir derisini ve giysilerini kaplamıştı. Kir ve kan. Kanın bir kısmı ona ait olmalıydı; yüzü ve çıplak kolları kesik ve sıyrıklarla doluydu. Ama hepsi ona ait olamayacak kadar çoktu.

Motel odasındaki ceset aklıma geldi. Operatör.

Kız bana doğru koştu ve ben de içgüdüsel olarak büyü yapmaya başladım. Büyü seçimimi düşünmedim. Sadece o bedeni düşündüm ve içgüdülerimle büyü yaptım. Bir iblis ortaya çıkarma büyü.

Kız korkunç bir acı çığlığı attı, eğer şüphelerimi doğrulamasaydı beni durdurabilirdi. Büyüyü bitirdiğimde, ona çarptım. Küçük beden

Bir bez bebek gibi katlandı ve yere düştü. İrkildim ama yine de yere düştüm, üzerine çıktım, gözleri kapalı bir şekilde kıvrılırken ellerini başının üzerine sıkıştırdım.

"Gözlerini kapalı tutmanın bir faydası olmaz," dedim. "O çığlık bana haklı olduğumu söyledi, iblis."

Gözlerini açtı. Mavi, turuncuya çalan bir kırmızıya dönüşmüştü. Tükürdü, uludu ve kıvrandı.

"Savannah!" Annemin sesi. Ayaklarının patikaya vurduğunu duydum.

"Buraya," diye seslendim. "Bir tane buldum."

Annem yanıma gelirken bakışlarımı kızdan ayırmadım.

"Bu bir çocuk," diye fısıldadı.

"Tam olarak değıl. Gözlerine bakın. Bu rengi hiç görmemiştim ama kesinlikle şeytani."

"Hayır, bebeğim, olamaz. O sadece bir çocuk. Berithian Anlaşması-" Kızın gözleri parlayınca bakakaldı. "O bir iblis."

"Um, evet. I-"

Kız şaha kalktı, dişlerini gösterdi ve kolumla çarpışma rotasına girdi. Annem onu bir bağlama büyüyle yakaladı.

"Teşekkürler," dedim. "Bir iblis ifşası yaptım, bu da büyülerimin bir süre onun üzerinde işe yaramayacağı anlamına geliyor."

"İşte bu yüzden bir iblisten şüpheleniyorsanız bunu kullanmamalısınız."

"Ne yaptığımı biliyordum anne."

Doğru seçimi yapmıştım; kıza zarar verme riskine girmeden önce iblisi ortaya çıkarmıştım. Daha sonra üzerinde büyü kullanamamam savunmasız olduğum anlamına gelmiyordu.

Annem kızın yanına çömeldi. "Anlamıyorum. Berithian Antlaşması ..." Kızın arkasına geçti ve omuzlarını sıktı. "Tamam, onunla konuşabilmemiz için büyüü serbest bırakacağım. Oh, ve göz rengi? Bu onun gerçek bir iblis olmadığı anlamına geliyor. Daha çok şeytani bir varlık. Sende olmayacak

bu adamlarla hiç deneyimim olmadı. Kesinlikle cehennem boyutu sakinleri. En azından şimdiye kadar."

Bağlama büyüsunü bozdu ve kız dişlerini gıcırdatmaya ve tekmelemeye başladı. Onu sıkıca bağlamıştık ve hiçbir yere gitmeyeceğini anladığında, gözleri kırmızı ve turuncu arasında titreşerek tıslamakla yetindi.

"Jaime Vegas nerede?" Annem söyledi.

Kız tükürdü. Annem onun yerine diziyle bir omzunu sıkıştırdı ve kılıcı kızın başının üzerine kaldırdı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Kız kıkırdadı. "Evet, ama onu kullanamazsın meleğim, yoksa çocuğu öldürürsün."

"Onun içine nasıl girdin? Berithian Anlaşması çocukların şeytani bir şekilde ele geçirilmesini yasaklıyor-"

"Anlaşmalar korkaklar içindir. Tengu korkak değildir."

"İnsanları nasıl ele geçirdiniz?" Dedim ki. "Sadece tam iblisler canlıları ele geçirebilir-"

"Hiçbir şey eskisi gibi değil. Her şey olması gerektiği gibi. Ya da yakında olacak."

"Nasıl olduğunu boş ver," dedi annem. "Jaime Vegas'ı istiyoruz. Peşinde olduğun kadın."

"Kimi kovaladığınızı biliyoruz. Tengu aptal değildir. Diğerleri şans peşinde koşarken, biz bekler ve fırsat kollarız. Sonra da saldırırız."

Saldırdı, dişleri koluma battı. Annem ona bir enerji şimşegiyle vurdu. Bıraktı ve çılgılık atarak geriye düştü.

"Çocuğa zarar verdin," diye fısıldadı kız. "Çocuğa zarar verdin."

"Evet, peki, çocuğun canını gerçekten ne yakar biliyor musun?" Annem diğer dizini kızın omzuna koydu, sonra iki eliyle kılıcı sardı ve kızın göğsünün üzerine doğrulttu.

"Yapmayacaksın," diye kıkırdadı kız. "Yapmayacağımı biliyorum. Sizin türünüz için bir masumu öldürmek yasaktır."

"Kim öldürmekle ilgili bir şey söyledi ki?" Annem kılıcı kızın karnına doğru indirdi ve ucunu kullanarak gömleğini sıyırdı. Sonra kılıcı kızın çıplak teninin bir santim yakınına indirdi. "Tek yapmam gereken seni oradan çıkaracak kadar büyük bir delik açmak. Seni kılıcıma saplarsam kapana kısılırsın."

Kız gözlerini kapattı. Tekrar açtığında gözleri yine maviydi. Annesine baktı.

"Ne? Kimsin sen?" Kılıcı gördü ve çığlık attı.

"İyi deneme," dedi annem.

Ucu kızın derisine değene kadar indirdi. Derisi kabarıırken kız acı ve dehşet dolu bir çığlık attı.

"Lütfen," diye hıçkırarak bana baktı. "Beni incitmesine izin verme."

Tereddüt ettim ve tutuşum gevşedi. Kız bir elini serbest bıraktı ve ben onu tutmak için hamle yaptım, ama o sadece kolumu kavradı, ince yüzünden yaşlar süzülürken parmakları titriyordu.

"Lütfen," dedi. "Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum ama özür dilerim. İyi olacağım. Sadece beni daha fazla incitmesine izin verme."

"Anne?" Dedim ki. "Ya-?"

"Büyünü tekrar yap, bebeğim."

Ben yaptım. Kız gözlerini sımsıkı kapadı ve açığa çıkma onu yakıp kavururken çığlığını tutmaya çalıştı.

"Dediğim gibi," diye mırıldandı annem, "iyi denemeydi, iblis."

Kılıcı kızın karnına dokundurdu. Temas ettiği anda kabardı, midemi bulandıran ateşli kırmızı bir leke oluştu. Evet, kabarcıklar, yanık, belki bir kesik, hepsi iyileşirdi. Bunu bir yetişkine yapmak aklıma bile gelmezdi. Ama bu bir yetişkin değildi ve çocuk şimdi hissetmese bile iblis gittiğinde hissedecekti.

Annem dikkatimi çekti ve iblisin duymaması için bir gizlilik büyüsü yaptı.

"Bu yüzden çocuk sahibi oldular. Bunun kolay olmadığını biliyorum bebeğim. Olmaması gerekiyor. Mesele de bu zaten."

Başımı salladım. Annem kılıcın ucunu kızın karnı boyunca sürükledi. Baskı uygulanmadı ama deri kırıldı.

Her neyse, kan sızıyor.

"Çocuğa zarar verdin!" diye bağırdı iblis. "Çocuğa zarar vermemelisin!"

"Hayır, seni incittim. Ve eğer yapmazsan seni çok daha fazla incitmek üzereyim-"

"O kaçtı. Büyücü. Bizden kaçtı." "O zaman neden hâlâ buradasın?"

Sessizlik. Annem kılıcı sığ kesik boyunca geri çekti. İblis kıvrandı, sonra tükürdü, "O burada. Tengu onun kokusunu alabiliyor. Ama onu bulamıyoruz. Saklanıyor."

Annemin rahatlama nefesi o kadar derindi ki kılıç titredi ve iblisin ulumasına neden oldu. Kılıcı kızın derisinden kaldırdı.

"Tamam," dedim. "Yani bulmamız gerek-"

"Birazdan," dedi annem. "Jaime güvende. Saklanacak bir yer buldu. Birkaç soru daha sormamız gerekiyor."

"Ama-"

Kılıcı tekrar indirdi. İblis kıvranırken ben de kıvranıyordum. Evet, sorularımız vardı ama asıl soru cevaplanmıştı. Gerisini kendimiz çözebilirdik.

"Seni kim gönderdi?" Annem sordu.

"Bizi kimse göndermedi. Biz bir fırsat gördük. Harekete geçtik. Tengu'lar köle değildir."

"Hayır, ama onlar yalaka kurbağalar. Jaime'yi yakalamak için bir fırsat gördün. Peki ne yapacağım? Onu kim istiyor? Onu birine teslim edecektin. Kime?"

"Anne?"

Parmağını kılıçtan kaldırarak beklememi söyledi.

"Anne, Jaime'yi istemiyorlar. Bu bir fırsat değil. gördüler. Bu sensin. Senin için geldiler. Jaime sadece bir amaç için bir araç."

Annem iblisin yanına döndü. "Bu doğru mu? Cisimlendiğimi gördün ve benim için geldin. Beni almak için Jaime'nin peşinden gittin. Kim-?"

İblis o kadar tiz bir feryat kopardı ki kulaklarım acıdı. Sonra kızın vücudu gevşedi, başı sallanıyordu.

Geri. Gözler kapanıyor.

"İşte yine başlıyoruz," diye mırıldandı annem. "Tengu dramayı sever."

Kızın göz kapakları çırpındı. Sonra yavaşça açıldılar. Gözlerini kırptırdı. Kaşlarını çatı. Ağaç tepelerine baktı. Sonra kılıca.

"Bu da ne?" dedi kız.

Kılıcı annemin koluna kadar takip etti, sonra da hâlâ omuzlarında diz çökmüş olan anneme ulaştı.

"Ne oluyor be!"

Kız çırpındı, tekmeledi, vurdu ve galiz küfürler etti. On bir yaşındaki bir çocuğu taklit etmeye çalışırken kullanacağınız bir dil değildi bu. Yine de kızın yırtık pırtık kıyafetlerine bir kez baktığınızda, onun okul bahçesinden koparılmış rastgele bir çocuk olmadığını anlıyordunuz. O bir sokak çocuğuydu.

Bu sefer açığa çıkarma büyüünü yapan annemdi. Kız irkilmedi, sadece çırpınmaya ve küfürler savurmaya devam etti.

Annem kızın omuzlarını gevşeterek kılıcını indirdi ve onun yerine kızı kolundan tuttu. Kız annesinin ona yardım etmesine izin verdi, sonra bir yumruk attı. Annem kılıcını kaldırdı ve "Ah-ah, tatlım." dedi.

"Ben senin tatlın değilim," diye hırladı kız. "Eğer beni buraya bir sapık için getirdiysen, pişman olacaksın. Arkadaşlarım var, biliyorsun. Bıçakları var ve-"

Annemle konuşmak için döndüğünde yüzünü buruşturdu. Gömleğini yukarı çekti. "Ne oluyor be? Beni kestin! Ve beni yaktın! Bunu yapamazsın. Haklarım var."

"Evet, biliyorsun," dedi annem, kızın kolunu sıkıca kavrayarak. "Yaralandığın için üzgünüm. Böyle olsun istememiştik. Ama biri sana bir şey verdi -uyuşturucu ya da başka bir şey. Sen de bir arkadaşımıza saldırdın."

"Ben hiç kimseye saldırmadım-"

Kız durdu. Kan lekeli gömleğine baktı. Sonra ellerini kaldırdı. Tırnakları kabuk bağlamıştı.

Kan. Gözleri irileşti ve sert küçük kız yüzünü kaplayan dehşetle yere yığıldı.

"Bu senin hatan değildi," dedim çabucak. "Sana uyuşturucuyu kim verdiyse o suçlu. Arkadaşımız da iyi. Ama burada başka çocuklar da var. Belki arkadaşlarınız. Onlara da aynı ilaçlar verilmiş. Sizi güvenli bir yere götüreceğim ve-"

Beş çocuğun etrafımızı sarmasıyla orman patladı. Kızı yakaladım ve kendime doğru çektim. Parmaklarım geri teperek havalandı, ama kız bağırdı ve büyümü bozarak kendini uzaklaştırdı.

"Beni yalnız bırakın," dedi. "Bunlar benim-"

Çocuklardan biri bir çığlık attı ve kıza doğru uçu, elleri pençe şeklinde kıvrılmıştı. Kızı tam zamanında yoldan çektim ve tekme atarak onu kalçasından yakaladım. Yere yığıldı, dişlerini gıcırdattı, dudakları grotesk, insanlık dışı bir hırıltıyla geriye çekildi.

Diğerleri orada durmuş, etrafımızda dönüyor, hırılıyor ve düşen çocuğa kararsız gözlerle bakıyorlardı.

"Mickie," dedi kız. "Benim, Sara."

Ayağa kalktı, dudakları hâlâ geriye çekikti. Koyu renk gözleri titredi, sonra turuncu renkte parladı. Sara bana doğru tökezledi. Kolumu ona doladım ve orada tuttum.

"Sorun yok," diye mırıldandım. "İlaçlar yüzünden." Anneme baktım. "Onları yok edebilir miyiz?"

"Ritüel olmadan olmaz." Kılıcını havaya kaldırdı. "Ya da bu."

"Bunu kullanırsan çocukları öldürürsün," dedi çocuk - Mickie-. En fazla on dört yaşındaydı, dudağı yara içindeydi ve saçları düzensizdi. İçlerinde en yaşlılarıydı. Diğerleri onu izliyor, bir işaret bekliyorlardı.

"Tamam," dedi annem çocuğa. "Yani kılıcı kullanamam. Motelde o adama ne yaptığını gördüm. Hepinizle dövüşecek kadar aptal değilim. Yani, kızımın seni öldürmesine izin verirsen ve küçük kız git-"

Mickie alaycı bir kahkaha atarak onun sözünü kesti. "Tenguların aptal olduğunu mu düşünüyorsun? Kendini bize öylece teslim etmezsin."

kolayca. Kızınızın gitmesine izin vermeyeceğiz. Onun da değerli olduğunu söylüyorlar. Büyücü bulunana kadar burada bizimle bekleyeceksin. Sonra bizimle geleceksin ya da bütün çocukları öldüreceğiz. Teker teker öldürürüz."

Kız çığlık atmaya başladı. Nedenini anlamam bir anımı aldı. Sanırım hayatımı yaşamamanın getirdiği bir şey bu - bir tehdit duyuyorum ve ciddi olabileceğinden şüphelenmek için iyi bir neden olana kadar üzerimden atıyorum.

Annem liderle pazarlık ediyormuş gibi yaparken ben de kolumu kıza doladım.

"O-o dedi-" Sara'nın ince bedeni o kadar titriyordu ki kelimeleri güçlkle çıkarabildi. "Bizi öldürecekmiş. Mickie bizi öldürecek."

"Öyle demek istemedi. Uyuşturucu yüzünden. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz."

"Gitmek istiyorum," diye fısıldadı. "Lütfen, gitmeme izin vermelerini sağlayabilir misin?"

"Sadece bekle."

"Nasıl yapılacağını biliyorum..." Yakalayamadığım bir şeyler fısıldadı, sesi gözyaşları ve burun çekmelerle tıkanmıştı.

Eğildim. "Bu da ne?"

"Yapabileceğimiz bir yol bildiğimi söyledim..."

Kulağıma fısıldayabilmek için bana işaret etti. Eğildim.

"Yapabiliriz-"

Saçlarımı tuttu ve dişlerini boynuma, bandajın hemen üstüne geçirdi. Onu uzağa fırlattım. Tökezleyerek geri döndü. Derimden bir parça dişlerinin arasından sarkıyordu. Çenesinden aşağı kan damlıyordu. Gözleri turuncu parlıyordu.

Saldırdım, onu ensesinden yakaladım ve tam arkamdaki çocuk saldırırken onu diğerlerine doğru fırlattım. Annem ona bir darbe indirerek yana doğru uçmasını sağladı. Kolundan tutup onu kenara çektim ve bize açık bir çıkış yolu açtım.

Bir kız önümüzde koşmaya çalıştığında, annem ona bir enerji şimşegi ile vurdu ve onu yere düşürdü.

Mide. Bir diğeri ileri atıldı. Annem kılıcını salladı.

"Bunu kızımı korumak için kullanmayacağımı mı sanıyorsun?" dedi. "Dene bakalım."

Durdular. Arkasındaki öne doğru süründü. Elim dışarı fırladı. Bir geri tepme büyüğü çocuğa o kadar sert çarptı ki, bir ağaca çarptı.

"Git Savannah," dedi annem, bakışları çocukların üzerindeydi. "Jaime'yi bulmak için algılama büyüğü kullan, sonra da buradan git."

"I."

"Savannah ..." Bana bakmadı ama ben yine on yaşıdaymışım gibi hissettim, yemekten dönerken bir grup doğaüstü haydut yolumuza çıkmıştı.

O zaman beni göndermekte haklıydı. Ama artık on yaşında değildim ve tek tük büyüğümlerimle bile savaşabilirdim. Az önce bunu kanıtlamamış mıydım?

"Onları haklayabiliriz," diye fısıldadım. "İkisi zaten yaralı."

Çocuklar ayaklarını sürüyerek ilerledi.

"Olduğun yerde kal!" Annem kılıcıyla havayı yararak konuştu.

Çocuklar tısladılar ve hırladılar ama bakışları kılıcı takip etti ve hareket etmeyi bıraktılar.

"O ajanı gördün," diye fısıldadı annem. "O doğaüstü biriydi. Eğitimli bir muhafız. Biz-"

Çocuklardan biri saldırdı. Bir geri tepme fırlattım. Başarısız oldu ve annem kılıcını savurduğunda ileri atılmak üzereydim. Çocuk hâlâ en az bir metre uzaktaydı. Bir uyarı darbesi diye düşündüm ama sonra kılıcın ucu çocuğun gömleğini deldi ve içinden turuncu bir parıltı sızdı. Annem iblisi ustalıklarla şişledi ve kılıcını geri çekti. Çocuk yere yığıldı. Tengu, annemin kılıcına saplanmıştı, kırmızı ve turuncudan oluşan parlayan bir miasma, kendi üzerinde yuvarlanıyordu, bir an gözleri, dişleri ve pençeleri beliriyor, sonra o kadar hızlı kayboluyordu ki bunlar zihninin bir oyunu gibi görünüyordu.

Kılıç turuncu ve kırmızı bulutu ikiye böldü, bir ıgılık havayı yırttı, sonra iki yarı buharlaşırken soldu.

Hâlâ yerde yatan çocuğa baktım. Göğsü inip kalkıyordu. Bilinci yerinde değildi. Gömleğinde bir kan çizgisi vardı, ama ince bir kan çizgisi, bir et yarası.

"Kılıcı kullanacağımdan şüphesi olan başka biri var mı?" Annem söyledi. Çocuklar hareketsiz kaldı.

Annem bana, "Jaime'yi getirmeni istiyorum," dedi. "Dışarıda onlardan daha çok olabilir. Yardıma ihtiyacı var. Ben iyi olacağım."

Haklıydı. İlk Tengu'nun ıgılığı diğerlerini de koşturmuştu ama bu hâlâ Jaime'yi arayanlar olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Tamam," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim, bebeğim."

Annemin iblis çocuklardan oluşan kalabalığı kontrol altına aldığından emin olana kadar geri çekildim. Sonra patikadan aşağı indim.

ON BİR

O Ormanda olmanın ne avantajı var? Algılama büyümün işe yaradığını biliyordum. Polis karakolunda, olumsuz bir sonuç ya oranın boş olduğu ya da büyümün başarısız olduğu anlamına gelebilirdi. Orman asla Boş. Bir sürü küçük sinyal aldım.

Her seferinde işe yaramadı. Aslında, kıvılcım çıkardığından daha sık fiyaskoyla sonuçlanıyordu. Ama araştırdıkça, her birkaç adımda bir büyü yapmayı bıraktım ve büyüyü mantıklı bir şekilde kullandım.

Bir tavşandan daha büyük ama Jaime için yeterince büyük olmayan bir ping yakaladım. Bir geyik olabilirdi, ama onlardan herhangi bir iz görmemiştim, bu yüzden başka bir çocuk olduğunu tahmin ettim. Uzak durdum. Mecbur kalmadıkça savaşmanın anlamı yoktu.

Sara'nın içindeki Tengu ormanda Jaime'nin kokusunu alabildiğini söyledi. Bu, kılıçla denediğimiz gibi kendini yaprakların altına gömdüğü anlamına gelebilir. Ama çürüyen bitkilerin içine dalmak kesinlikle Jaime'nin son tercihi olurdu. Ne yaptığına dair iyi bir fikrim vardı. Çoğu insanı kandıramayacak basit bir numaraydı ama Tengu'lar bizim dünyamızda kimseyi takip etmeye alışık değillerdi.

Ben de bakışlarımı ağaç tepelerine dikerek yürüdüm. Elbette, yanık turuncu bir şey gözüme ilişti. Jaime'nin bluzu. Gözlerimi daha da kıstım. Yüzü yirmi metre yukarıdaki yapraklı dalların arasından dışarı bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı ve sanki daha yükseğe tırmanmaya hazırmış gibi yukarıdaki dala uzandı.

"Ben ele geçirilmedim," dedim. "Miami'deyken Paige bana fazladan bir doz ele geçirilme karşısı çay içirdi."

Yolun yarısına kadar indi, sonra Y pozisyonuna geçti. "Hâlâ buralardalar. Bir dakika önce bir tanesi geçti."

"Annem çoğunu uzakta tutuyor. Geride kalanları ben halledebilirim. Zaten asıl istedikleri o. Her zamanki gibi."

Jaime kendine bir dal daha indirirken, "Bir de bana sor," diye mırıldandı. "Mülkiyet karşısı biralara ihtiyacımız yok. Eve karşısı biralara ihtiyacımız var." Durakladı, içini çekti ve sonra "O iyi, değil mi?" dedi.

"Onu son gördüğümde öyleydi ama seni güvenli bir yere götürmek ve ona yardım etmek için geri dönmek istiyorum."

"Doğru. Özür dilerim."

"Bu numara işe yaradığı için şanslısın," dedim. "Tengu folklorundan hatırladığım kadarıyla, onların kuş ruhları olması gerekiyor. Yırtıcı kuşlar gibi."

"Bu da kurbanlarını yerde aramaya alışkın oldukları anlamına gelir."

Bunun ne kadar doğru olduğundan emin değildim ama işe yaramıştı, bu yüzden tartışmıyordum.

Aşağı kayarken, yakınlardan gelen bir çığlık onu yere yuvarladı. Onu ağaçla aramda güvenli bir yere kadar destekledim. On üç yaşlarında pejmürde bir kız patikada duruyordu. Ağzı o kadar geniş açılmıştı ki tekrar çığlık atarken çenesi çatladı.

"Diğerlerini arıyor," dedim. "Dışarı çıkmamız gerek-"

Yolun diğer ucundan başka bir kız daha çığlık şölenine katıldı. Jaime'yi yakaladım, ormana doğru ittim ve koşmaya başladık.

On saniye kadar sonra fark ettiğim gibi, bu benim en iyi fikrim değildi. Zemin bataklıktı ve kayıp düştük. Tengu antilop gibi hızlı ve emin adımlarla koşuyordu. Jaime'yi sola doğru sürdüm ve patikaya geri döndüm.

Ayak seslerinin gürültüsü beni Jaime'yi tekrar ormana doğru ittirdiğinde tam ona ulaşmıştık.

"Bekle!" dedi.

Eliyle işaret etti ve ben de parmağını takip ederek annemin kılıcının mavi ışıltısını gördüm. Bir saniye sonra annem, Tengu'nun ele geçirdiği üç çocuğun sadece birkaç adım önünde belirdi.

Peşimizdekilerden biri ormandan fırladı. Elim fırladı ve daha ilk büyü sözcüğü ağzımdan çıkmadan ona bir darbe indirdi.

"Motele geri dön," diye bağırdı annem. "Hemen arkanızda olacağım."

"Bu taraftan mı?"

"Umarım öyledir."

Öyle değildi. En azından tam olarak değil. Yaklaşık beş dakika sonra, ileride bir yol görebildik. Oraya doğru koştuk ve kendimizi motelin yaklaşık çeyrek mil yukarısında bulduk. Biz koşarken yanımızdan bir araba geçti ve yavaşlamadı bile.

Motelin otoparkındaki bir adam bizi fark etti. Köşeden kükreyerek döndüğümüzde, kiralık aracımıza doğru koştüğümüzda ve içeri atladığımızda arabasından inmek üzereydi -Jaime ve ben önde, annem arkada. Peşimizdeki çocuklara baktı, kan lekeli giysilerine ve çizik, kanlı yüzlerine baktı, kamyonetine geri atladı ve daha uygun bir yer aramaya başladı.

Tam arabayı geri vitese takmıştım ki iki çocuk kendilerini bagajın üzerine fırlattı. Bir diğeri kaputun üzerine uçtu. Diğerleri yan camlara yöneldi.

"Biliyor musun, sanırım bu kâbusu ben de görmüştüm," dedi Jaime, onlar çarpıp ulurken ve kanlı yüzlerini cama yapıştırırken. "Zombiler hariç."

"Yeterince yakın," diye mırıldandım. "Bekle."

Geri vitese taktım. Sanırım fizik dersinde daha dikkatli olmalıydım. Tavana tırmanan arabanın üzerinden fırladı ama hâlâ bagajda olan Sara geriye doğru uçtu.

Onu ezmeden önce frene bastım. Dönmek için yeterli yerim olduğunu umarak vitesi boşa aldım. O sırada

Çatıdan uçan çocuk tam yolumun üzerine sıçradı. Dikiz aynasını kontrol ettim. Sara sallanarak ayağa kalkmış, denge için bagaja tutunmuştu. Başka bir çocuk çatıya tırmandı.

"Orospu çocuğu!" Dedim ki. "Neden çocuk olmak zorundalar?"

"Aynı nedenle sen de geri vitesle takip canı cehenneme demiyorsun," dedi annem.

"Öndeki çocuk daha büyük," dedi Jaime. "Darbeyle daha iyi başa çıkabilir."

"Harika," dedim. "'Çocuklara zarar vermeyin'den 'Hangisi en az zarar görür'e geçtik."

"Yavaşça ilerle," dedi Jaime. "Onu dikkatlice yere ser."

"Ez onu. Ama nazikçe," diye mırıldandım ve nazikçe gaza bastı.

Çatıdaki çocuk aşağı yukarı zıplamaya başladı. Bir kız çocuğu da koşarak tavana atladı ve aynı şeyi yaparak arabayı salladı.

"Sadece devam et-" Annem başladı.

Jaime penceresi kırılınca çığlık attı. Bir çocuk içeri uzandı ve saçından bir avuç yakaladı. Annem çocuğun kolunu yakaladı ve uluyup bırakana kadar büktü, ama bir başkası çoktan içeri uzanmıştı.

Bir çarpma. Bir şey başımın yan tarafına öyle sert çarptı ki yıldızları gördüm. Yanımdan bir tuğla düştü. Eller kırık sürücü camından uzandı.

Gaza bastım. Elleri direksiyonu kavradı ve çekti, araba kaldırımın üzerinden fırladı ve motele çarptı. Çarpmak için döndüm -ya da başka bir şey- ama çocuk aniden geriye doğru savruldu. Asfalta düştü ve orada kıpırdamadan yattı.

Anneme baktım ama o Jaime'nin çocukları defetmesine yardım ediyordu. İçlerinden biri uçmaya başladı. Bu sefer havada asılı kaldığını gördüm, sanki bir şey onu tutuyormuş gibi çırpınıyordu. Sonra başı geriye fırladı ve çığlık attı. O sırada

Çılgılık yarıda kesildi ve çocuk baygın bir şekilde kaldırıma yığıldı.

"Ah, küçük bir deus ex machina," dedi annem, Jaime'nin saçını yakalayan çocuk da uçarken. "Ya da melek ex machina."

"Bu Trsiel," dedi Jaime. "Ya da ben öyle sanıyorum. Tam kanlılardan asla emin olamıyorum. Tek gördüğüm parlayan bir siluet."

"Bu o," dedi annem. "Başka hiçbir tam kanlı Zahmet etme." Pencereden dışarı eğildi ve "Geç olması hiç olmamasından iyidir" diye bağırdı.

Jaime, "Sanırım az önce sana parmak attı," dedi.

Annem güldü. "Vitesi boşa al, bebeğim. Bunu halledebilir ve resepsiyon görevlisi otoparkında bilinçsiz sokak çocukları olduğunu fark ettiğinde etrafta olmak istemeyiz."

Arabayı geri vitese taktım-Sara artık gitmişti, kaderinden kaçmak için otoparka doğru koşuyordu. Onu geçtik ve otoparktan çıktık.

"Demek bunlar Tengu'ydu," dedim arabayı sürerken. "Adlarını duymuştum ama fazla değil. Dediğin gibi, karşı tarafa geçmiyorlar."

"Hayır," diye mırıldandı annem. "Genelde olmaz. Ama özel koşullar altında olabilir."

"Bir ayın mı?"

Başını iki yana salladı. "Savaş. Tengu'lar savaşın habercisidir."

Tengu'yu kaybettiğimizden emin olmak için motelden yeterince uzaklaştığımızda Jaime Lucas'ı aradı ve bizi hoparlöre verdi. Olanları anlattım.

O gün ikinci kez Lucas'ın nutkunu tuttum.

"Yani Tengu, cehennem canavarını çağıran büyücüyle doğrudan bağlantılı görünmüyor," dedi sonunda.

"Doğru. Görünüşe göre annemin karşıya geçtiğini gördüler ve onun için geldiler, ama bu tamamen ayrı bir bok fırtınası. Motel odasındaki zavallı adamla ilgili bir şey yapmamızı istediniz mi bilmiyorum..."

"Hayır. Eğer otoparkta bilinçsiz çocuklar varsa, uzak durmanız gerekir. Güvenlik ekibinin bir kısmını karakoldan yönlendirmek için bir mesaj gönderdim bile, ancak bu şartlar altında, birileri ajanın cesedini bulmadan önce oraya varacaklarından emin değilim."

Başka bir ses geldi. "Bunu hâlâ halledebiliriz. İki ekip daha New Orleans'a doğru yola çıktı, bir güvenlik ekibi ve bir medya temizleme ekibi."

"Selam Benicio," dedi annem. "Uzun zaman oldu."

"Öyle," dedi. "Seni duymak güzel Eve, diyeceğim ama ..."

"Geri döndüm ve şimdiden sorun yaratıyorum. Biliyorum."

"Peki ne yapmamızı istiyorsunuz?" Ben sordum. "Bir yere mi saklanalım?
Miami'ye mi geldin?"

"Miami'ye gitmiyorum," dedi annem onlar cevap vermeden önce. "Büyücünün kimliğini tespit ettik ve elimizde potansiyel bağlantıların bir listesi var. Burada o listeyi inceleyip doğaüstü varlıkları seçebilecek bir bağlantım var.

Bir sonraki durağım orası."

Lucas ve Benicio onu Miami'de istiyorlardı. Tercihen zaptedilemez bir hücrede, sanırım. Annem, bağlantısının başka kimseyle konuşmayacağını savundu. Jaime'yi Miami'ye götür. Beni Miami'ye götürün. Annemi olası kaçıranlarla tek başına yüzleşmesi için bırakın. Eğer başka kimseyi riske atmıyorsa, bu onun seçimi.

Son kısımda anlaştılar. Ben kabul etmedim. Annemin arkasını kollayacak birine ihtiyacı vardı.

Bu ne annemin ne de Lucas'ın hoşuna gitmişti ama sonunda bir uzlaşmaya vardılar. Jaime gidecekti. Ben kalacaktım ama sadece onlar annemle kişisel bağlantısı olmayan birini, belki Clay ve Elena'yı gönderene kadar.

Bunu kabul ettim ve Cortez jetinin inmek üzere o l d u ğ u bölgesel havaalanına doğru yola çıktık.

Jaime gitmeden önce onu annemle birkaç dakika yalnız bıraktım. İkisi de buna ihtiyaçları olmadığını söyledi ve birbirlerini zaten çok sık "gördükleri" konusunda şakalaştılar. Ama ben ısrar ettim. Birlikte çalıştıkları onca yıl boyunca -şimdi anladığım kadarıyla arkadaşlıklar- aslında fiziksel düzlemde hiç birlikte yaşamamışlardı. Annem uzun zaman önce ölene kadar tanışmamışlardı.

Annemin kucaklayan bir tip olmadığını söylemek hafif kalır. Çocukken benim dışımda kimseyle sevgi dolu bir fiziksel temas kurduğunu gördüğümü sanmıyorum. Ama şimdi, onları yalnız bırakmak için uzaklaştığımda ve kucaklaştıklarında, bunun sadece Jaime için değil, ne kadar anlamlı olduğunu gördüm.

Annem jet havalanana kadar kaldı. Sonra yeni cep telefonumu aldık ve hasarlı kiralık arabayı Benicio'nun ilgilenmesi için havaalanında bıraktık. Bize bir tane daha kiralamıştı -küçük bir Mercedes, muhtemelen onun ekonomik araç anlayışı buydu- onu da mahvetmemiz halinde kullanılamaz hale gelecekti.

ON İKİ

Mom'un eski bağlantısı I-'in hemen dışında bir karavan parkında yaşıyordu.
10. Katrina yüzünden yerinden edildiğini ve hâlâ bir evi olmadığını düşündüm ama annem hayır dedi, Toby hep bir karavanda yaşıyordu.

Bu bölgenin kasırgadan k u r t u l d u ğ u n u bilmeseydim, bu karavanın sel tarafından sürüklenip geri getirildiğinden emin olurdum. Kesinlikle öyle görünüyordu. Hatta pas olduğunu görecekt kadar yaklaşıp kadar çamur sıçramış gibi görünüyordu. Çok fazla pas. Bir pencere tahtayla kapatılmıştı. Çatı iki köşeden sarkıyordu. Tek bir menteşe kapıyı yerinde tutuyordu. Diğer karavanların güzel çim ön "bahçeleri" ve hatta çiçek tarhları varken, bu karavanda çamur vardı ve bira kutuları heykel gibi yığılmıştı.

Bunun dışında iyi bir karavan parkıydı. Annem güvenlik büyüğü yapmış olsa da Mercedes'i ziyaretçi otoparkında bırakırken rahat hissetmemizi sağlayacak kadar saygın bir yerdi.

Terk edilmiş karavana gizlice yaklaşma konusunda endişelenmedik - kalan pencereler karartma perdeleriyle karanlıktı.

"Tipi nasıl?" Yaklaşırken sordum. "Sarışınlar, sanırım. Güvendesin."

Ona bir bakış attım.

"O bir Aduro," dedi. Orta dereceli ateş yarı iblis.

"Bununla nasıl başa çıkacağını biliyorsun sanırım?"

"İstiyorum."

"Güzel."

Karavanın yan tarafına doğru yürüdü, parmaklarını alüminyuma dayadı ve kirli camdan bir gözetleme deliğini temizler gibi ovuşturdu. Yaptığı tam olarak buydu, ancak bir Aspicio yarı-iblisi olarak camdan daha fazlasını görebiliyordu.

Gözlerini gölgeledi ve içeri baktı. Sonra işlemi daha ileride tekrarladı.

"Evde," diye mırıldandı. "Televizyon izliyor. Sana arka tarafa gitmeni söyleyeceğim. Eğer haklıysam, başka bir pencere de kaçış kapısı olarak kullanılıyor."

"Anladım."

Tahtalı pencereyi buldum ve annem kapıyı çalarken bekledim. Bir dakika geçti. Sonra pencerenin üzerindeki tahta açıldı. Gözlüklü, kel bir adam kafasını dışarı çıkardı.

"Merhaba," dedim.

Toby durdu. Gözlerini kırıştırdı. Karavanın önüne doğru baktı.

"Hayır, çift görmüyorsun," dedim. "Annem hâlâ ön kapıda."

"Sen ..." Kalın gözlüklerinin büyüttüğü gözleri irileşti. "Kahretsin!"

Bana doğru savurdu, parmakları parlıyordu. Adam'ın etrafında büyümemiş olsaydım o parlayan eller daha çok işe yarardı. Ön kollarına indirdiğim keskin bir yan darbe onları yere serdi ve dengesini bozdu. Pencereden yuvarlanırken onu yakasından yakaladım ve dik tuttum.

"Yakaladım onu!" Ben aradım.

Annem köşeyi döndü. Toby mücadele ediyordu ama onu görünce sakinleşti.

"E-Eve," dedi. "Öyle olduğunu sanmıştım..." Bana baktı. "İyi bakamadım ve kızınızın size benzediğini biliyorum, bu yüzden onun olduğunu düşündüm."

Kapım. Tanıştırılmadan kimseyle konuşmadığımı biliyorsun. Bu yüzden kaçtım. Eğer sen olduğunu bilseydim-

"

"Daha hızlı kaçabilirdin."

"I-"

"Kolay kurtulduğunu sanıyordun," dedi kılıç çantasını yere bırakırken. "Sen Aziz Bulutlar'la anlaşmamızı bozduktan hemen sonra öldüm. Para sende kaldı ama ben ölüyüm ve itiraz edemedim. Sürpriz."

"Anlaşmadan caymadım. Sana parayı verecektim-"

"Bu yüzden duyduğuma göre kamyonunu römorkuna bağlayıp bilinmeyen bir yere kaçmaya hazırmışsın. Ta ki ben ortadan kaybolana ve sen de güvende olduğunu düşünene kadar."

"Tamam, demek geri döndün. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Bekle, sen hiç ölmedin, değil mi? Hepsi bir oyundu çünkü Nast'lar sonunda seni yakaladı. Lanet olsun! Yani, seni görmek güzel Eve."

"Eminim öyledir. Şimdi komşulara boktan kutunuzu tahliye ettirmek için bir bahane vermeden önce kışınızı içeri sokun."

Doğaüstü dünyadaki pek çok şey gibi, görünüşler de aldattıcıdır. Toby'nin boktan karavanının kapısını açtığınızda en az dışı kadar köhne görünen küçük bir çamur odasına giriyordunuz. Dış kapıyı meraklı gözlere kapatıp içeridekini açtığınızda ise sanki lüks bir SoHo çatı katına taşınmış gibi olurdunuz.

Burası profesyonelce dekore edilmiş olmalı. Postmodern yüksek teknoloji, ki bu muhtemelen bir tasarım kategorisi değildir, ama bana öyle göründü. Paige cennete giderdi. Dekor onun tarzı değildi ama donanım ağzının suyunu akıtacak cinstendi. Ben bile ağzımın kenarlarında hafif bir ıslaklık hissettim.

Sanki Toby ülkenin en iyi elektronik mağazasına girmiş ve limiti olmayan bir kredi kartı almış gibiydi,

ve dedi ki, "Bana her şeyin en iyisini ver." Karavanın her köşesinden yumuşak bir müzik yayılıyordu. Biz yürüdükçe ışıklar yanıyordu. Masaüstü TV boyutunda bir bilgisayar ekranı hisse senedi fiyatlarını gösterirken, bir yazıcı gürültüsüz bir şekilde büyüyen bir yığının içindeki sayfaları tükürüyordu. Işıklar bizi içeri sokuyor, yolumuzu aydınlatıyor, sonra biz kanepeye otururken alçalıyor gibiydi.

Televizyonun sesi otomatik olarak açıldı. Toby kanepenin kenarındaki bir düğmeye dokundu ve televizyon kapandı, müzik kesildi ve ışıklar tamamen yandı. Etkilenmemeye çalıştım.

"Tamam," dedi anneme dönerken. "I-"

Kanepenin gölgesine sıkıştırdığı yay çantasına baktı. Fermuarın içinden mavi ışık yayılıyordu.

"Hiç şu suç sahnesi programlarını izledin mi?" Dedim ki. "Kanı tespit etmek için parlayan cihazlar kullandıkları yer mi? Temizliği çok daha kolay hale getiriyor."

Gülmeye çalıştı. Gerçekten başaramadı.

"Tamam Eve, sana borcum var. On bin dolardı, değil mi?" "Yirmi. Artı faiz."

Başını salladı ve başka bir düğmeye bastı. Sehpadan bir dizüstü bilgisayar kalktı. "Faizi son on yılın oranlarına göre hesaplarsak."

"Oranlarıma göre hesaplıyoruz. Onların ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Bu çok saçma. Hiç kimse bu maliyetle borç para almaz."

"İşte bu yüzden hiç borç vermek zorunda kalmadım. İsterseniz devam edip hesaplamaları yapabilirsiniz, ancak muhtemelen alternatif bir teklifle size biraz zaman kazandırabilirim. Borcundan feragat edeceğim bilgi için."

Tereddüt etti, belli ki neyin bu kadar değerli olabileceğini anlamaya çalışıyordu.

"New Orleans'ta doğaüstü varlıkları kaçıran bir grup olduğunu biliyor muydun?" Annem söyledi. "Onları laboratuvar faresi olarak mı gönderiyorsunuz?"

"Ne-ne?" Gözleri yuvalarından fırladı. "Hayır. Ciddi misin? I-"

"Seni de oraya sürüklememeleri için bir anlaşma yaptığını biliyorum. Zaten bunu istemezlerdi. Yıllar içinde kendini uygun bir denek olamayacak kadar çok uyuşturucuyla doldurdun. Ama başka tür bir fare olarak işe yarıyorsun. Borçlu olduğu her doğaüstünü ele verecek türden."

Toby'nin çenesi çalıştı. Sonra şöyle dedi: "Kimseyi ele vermedim. Yerel vahşi yaşamı tartışmak için geldiler ve ben de birkaç karaborsa girişimcisi ismi önerdim."

"Kimler makul bir şekilde tutuklanabilir ve sessizce ortadan kaybolabilir ve eğer size borçları varsa ya da sizinle yatırım yapmışlarsa . . . O zaman onlar dönene kadar paralarına göz kulak olursunuz. Güzel plan. Her şeyin cehenneme dönmesi çok kötü oldu."

"Ne?"

"Laboratuvar bu sabah patladı." Dizüstü bilgisayarına el salladım. "Haberleri kontrol et."

Annem konuşurken o da tıkırdıyordu.

"Yani laboratuvar gitti," dedi annem. "Zaten daha fazla denek alacak değillerdi ya. Memur Medina'yı tanıyor musun? İyi bir kadın. Çok zeki değil. Birisi sakinleştiricileri uyarıcı ya da halüsinojenlerle değiştirmiş. Yeni partiyi alan ilk doğaüstü varlıklardan biri bir kurt adamdı. Nasıl sonuçlandığını tahmin etmek ister misin?"

Toby'nin yüz ifadesinden bunu tercih etmediği anlaşılıyordu.

"Medina öldü. Personelin geri kalanı ve mahkumlar da öyle. İnsanların bir polis karakolunun yok edildiğini fark etmeleri ne kadar sürer bilmiyorum ama yakında olacak. Asıl soru Cortez Cabal temizlik ekibinin bu işi daha önce yapıp yapamayacağı."

"Cortez. . ."

"Cortezleri seviyorsun, değil mi? Onlar da seni seviyor. Sonunda seni Miami'ye götürmek için bir bahaneleri olduğu için ne kadar mutlu olacaklarını bir düşünsene. Güzel bir şehirdir. Güneşlenebileceğinden pek emin değilim ama hücrelerinde tavan pencereleri olduğunu duydum."

"Aslında yok," dedim. "Yok mu?"

"Yeraltındalar. Miami'de olmak için hiç de iyi bir yer değil. Benicio her türlü önlemi aldıklarına yemin ediyor, ama kasırgada sel olursa, aşağıda neyi kurtaracaklarını sanıyorsun? Arşivleri mi yoksa mahkumları mı?"

"Doğru," dedi annem.

"Bak," dedi Toby. "Ben Jackie'ye isim verdim, uyuşturucu değil."

"Jackie Medina," diye sordum açık olmak için, o da başıyla onayladı. "Cortez'lerin umurunda olmayacak," dedi annem.

"Bu onlara seni sokaklardan kurtarma şansı verecekse hayır. Boku yedin Toby. Ya da benim yardımım olmadan öyle. Çünkü Medina'ya uyuşturucuyu veren adam aynı zamanda çok özel bir büyü yaptı."

Uzandı ve çantasını açtı. Işık dışarı taşdı. "Görüyorsun ya Toby, yanılmışsın. Saklanmıyordum. Ölüydüm. Bir büyücü beni karşıya geçirene kadar öbür dünyada dolaşıyordum. Ve bunu taşıyordum."

Kılıcını çıkardı. Toby geriye sıçradı, dizleri dizüstü bilgisayarına çarptı ve onu kanepeye fırlatırken devirdi.

Annem kılıcı döndürdü, mavi çelik ışıktan bir alan bıraktı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun Toby? Bir ipucu; ışın kılıcı değil."

"Ben-ben-"

"Bir tahminde bulun." Bıçaktan tuttu ve ona doğru uzattı. "Daha da iyisi, bir tut. Bir dene."

Kabzaya uzandı. Parmakları dokunduğunda bir çığlık attı ve elini kaldırarak geriye düştü. Her parmağının ucunda kabarcıklar çıktı. "Kutsal Meryem Ana," diye fısıldadı.

"Demek dindar bir adamsın? Bu iyi bir şey. Bu işi kolaylaştırır. Eğer bu kılıç bir ateş şeytanını yaktıysa, eminim

ne olduğunu tahmin edebilir. Ve bunun" -kulpundan kavradı, sonra fırlattı ve bıçağından yakaladı- "bir parti numarası olmadığını. Bütün bunlar sizi Cortezlerden koruyabileceğimi söylemek için. Ve ihtiyacım olan bilgiyi bana vererek bu davaya yardımcı olmanız akıllıca olabilir."

Toby kılıca bir kez daha baktı ve kendini konuşkan hissettiğine karar verdi. Annem kanepeye geri yerleşti ve kılıcı bir hatırlatma olarak sehpanın üzerinde parlar halde bıraktı.

Annem açıklamasını bitirip suçluyu teşhis ettiğinde, "Roberts'ı tanıyorum," diye mırıldandı. "Adını Jackie'ye vermeliydim. Ben de yapardım ama bir karısı, eski karısı ve bir çocuğu var, yani birileri onu özleyebilir."

"Onunla temas kurdun mu?"

"Ben ve Roberts aynı çevrelerde dolaşmıyoruz. O bizim için çok iyiymiş gibi davranan adamlardan b i r i y d i . Tertemiz. Ama öyle değildi, değil mi? Lanet olsun. Keşke bilseydim. Bana tatlı bir gelir akışına mal oldu. Jackie her isim için bin dolar ödedi."

"Ona da çok pahalıya mal oldu," dedim. "Hayatına. Eminim bu konuda üzgünsünüzdür."

Doğru pişmanlık ifadesini bulması bir anını aldı. Sonra bize Roberts hakkında bildiği her şeyi anlattı, ki bu çok fazla bir şey değildi. Roberts'ın bağlantı listesini verene kadar bir yere varmaya başlamamıştık.

"Evet, bu adamlardan birkaçını tanıyorum." Roberts'ın kayıtlarından yarım düzine kadarının isimlerini ve doğaüstü türlerini sıraladı. İki diğ er doğaüstü varlıklara temel hizmetler sağlama işindeydi.

"Bu adam bir doktor." Toby yazdığım listedeki bir ismi işaret etti. "Özel kliniklerden daha pahalı ama iyi bir doktor. Ağzı da sıkıdır. O da öyle." Listedeki tek kadın ismini işaret etti. Amanda Griffin.

"Ne iş yapıyor?"

"Fahişe. Güçlerini saklamak konusunda endişelenmek istemeyen erkekler için. Amanda çok tatlı biri. Çoğu

Doğaüstü varlıklar sevişmekten çok konuşmak isterler. Sadece özgürce konuşabilmeyi severler. Ne yazık ki. İyi bir konuşmacı ama düzüşmede daha da iyi."

"Uh-huh. Roberts'ın çok konuşmaya ihtiyacı var gibiydi. Eğer ajandasındaki A ise, haftada birkaç kez sohbet ediyorlardı."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Toby. "Amanda bana onunla görüştüğünü bile söylemedi. Adamın kirli çamaşırlarını ortaya dökmek istediğimi biliyordu. Bunun için iyi de para öderdim."

"Ağzı sıkı biri olduğunu söylemiştin."

"Elbette, ama o piç kurusuna iyi bir şantaj yapabilirdik."

Roberts'ın takvimine baktım. "Fahişeleri işe alma konusunda pek tecrübem yok ama haftada üç kez biraz fazla olur diye tahmin ediyorum."

"Biraz da pahalı," dedi Toby. "Amanda ucuz biri değil."

Listeye devam ettik. Bir ya da iki olasılık daha vardı ama hiçbirinin baş harfleri takvimdeki randevularla eşleşmiyordu. O zaman Amanda'ydı. İşimiz bittiğinde, annem kılıcını aldı.

"Biraz ip bul Savannah," dedi.

"Ne-ne?" Toby ayağa kalkmaya başladığını söyledi. "Neden ipe ihtiyacın var-?"

Annem kılıcı Toby'nin boğazına doğrulttu ve Toby minderlerin üzerine düştü. "Sana sırrımı söyledim Toby. Geri döndüğümü ve ne olduğumu biliyorsun. Bu çok değerli bir bilgi. Geçen sefer bana ihanet ettikten sonra sana güvenmiyorum."

"Ama-ama bana söylemene gerek yoktu! Senin bir melek olduğunu bilmesem de teklifini dinlerdim."

"Huh. Benim hatam, o zaman. Ama madem biliyorsun, etrafta koşturmana izin veremem. Burada Cortezes'i beklemen gerekecek."

Sesi tizleşti. "Beni Cortezlerden koruyacağına söz vermiştin."

"Hayır, *yapabileceğimi* söyledim. *Yapacağımdan* değil."

"Seni kaltak!" Ayağa fırlamaya başladı. Kılıcın bir bilek hareketiyle tekrar yerine oturdu. "Beni tuzağa düşürdün."

"Sadece iyiliğe karşılık veriyorum.

Savannah?" "Biraz ip getireyim."

Uzatma kabloları ve elektrik bandıyla yetinmek zorunda kaldık ama işimizi gördüler. Sonra Lucas'ı aradım ve Toby'nin nerede olduğunu söyledim. Ona soracak bir sürü soruları olacaktı, Cortez'lerin gözetiminde cevaplanması daha iyi olacak sorular. Annem bu yüzden melek kartını oynamıştı; pazarlığı yerine getirdikten sonra bile onu Cortez'lere götürmek için bir bahane. Elbette büyük, parlayan kılıç onda olduğu için bahaneye ihtiyacı yoktu ama bu adil olmazdı. Annemin dünyasında adil davranmak önemlidir, her ne kadar onun tanımını biraz değişken olsa da.

Arabaya döndüğümüzde, "Kılık değiştirmemiz lazım" dedim.

Annem kaşlarını kaldırarak baktı.

"Ya kılık değiştiririz ya da arkamızda bağlı ve ağzı tıkalı doğaüstü varlıklardan oluşan bir iz bırakırız," dedim. "New Orleans'ın doğaüstü nüfusunun yarısının bu boka batmış olduğu düşünülürse bu uygun olabilir. Ama sizi tanıyan bir sonraki kişi görüş alanımıza girmeden önce kaçabilir."

"Görüş alanımda değil," dedi. "Benim insanüstü bir görüşüm var, unutmayın."

Ona bir bakış attım.

"Evet, demek istediğinizi anlıyorum," dedi. "Ben kolay kolay kılık değiştirmem, sizin de öyle olduğunuzu sanmıyorum ama bir çözümüm olabilir. Diğer taraftan birkaç numara öğrendim. Umalım da işe yarasınlar."

Numara değiştirilmiş bir cazibe büyüsyüdü. Normal büyü, büyüyü yapanın başka bir kişinin görünümüne bürünmesini sağlar, ancak yalnızca hedef diğer kişiyi görmeyi bekliyorsa işe yarar.

Annemin "modifikasyonu" aslında eski bir versiyonu, kullandığımız büyüden önceydi ve çalışması için beklenti gerektirmiyordu. Bunu daha önce duymuştum. Hatta Cortez karargâhındaki bir grimoire'da -eski bir büyü kitabı- görmüştüm. Ama özel bileşenlerin en sıkıntılısı olan insan kurban etmeyi gerektiriyordu. Bir cadının bu büyüde ustalaşması ortalama yüz tekrar gerektiriyordu. Cortezler bile Benicio'nun zamanından beri kimseye bunu kullanmayı öğretmemişti. Fayda-maliyet oranı çok yüksekti.

Neyse ki, annem göksel ödöl avcılığı görevlerine yardımcı olması için büyüyü öğrenmişti, bu da ceset sayısı olmadığı anlamına geliyordu

-Öbür dünyada birini öldürmenin bir yolu yok. Yani annem büyüyü ceset olmadan da yapabilir. Ya da öbür dünyada yapabilir. Burada mı? Emin değildi. Ayrıca, bunu yapmak zordu.

Çünkü büyüyü yaptıktan sonra bile bana aynı göründü. Bu yüzden yoldan geçen birkaç masum insana saldırdık ve bu da New Orleans'taki bazı insanların saçlarının ne renk olduğunu soran çılgın kadınları merak etmesine neden oldu.

Ama büyü işe yaramıştı. *Glamour*'dan aldığımız iki fotoğrafa dayanarak kendimizi büyülemiştik. Sayfalarındaki en ortalama görünümlü iki genç kadını seçmiştik, ki bu yine de ortalamanın çok üzerinde olduğumuz anlamına geliyordu. Kıyafet olarak da formalarımızı, spor ayakkabılarımızı ve kot pantolonlarımızı giydik. İki öğrenci, güzel ama tehditkâr değiller.

Amanda'yı neredeyse kaçıırıyorduk. Biz geldiğimizde elinde spor çantasıyla çıkıyordu. Otuzlu yaşlarının başında

görünüyordu, yumuşak yüz hatları ve zarif, omuz hizasında, kül sarısı saçları vardı. Pantolon, çizme ve Oxford gömlekle şık ve muhafazakâr bir şekilde giyinmişti. Eline bir kırpıcı verdi

ve ata binmeye hazır görünürdü. Atlara yani. Görünüşe göre yaşamak için yaptığı türden bir binicilik değil.

Arkasından yaklaştım ve "Amanda?" dedim. Amanda Griffin?"

Döndü. Bana yukarıdan aşağıya ifadesiz bir şekilde baktı. "Evet?"

"Um . . ." Ellerimi kot pantolonuma sildim. "Üzgünüm, sadece biraz gerginim. Ben Brianne White. Arkadaşım Sami ile birlikte Delgado'ya gidiyoruz. Biri bize senin adını verdi ve, uh ..."

Kaşları kalkıktı. Eğlendi. "Eğer küçük bir üniversite deneyimi arıyorsan, tatlım, sana birkaç isim verebilirim. Benim olayım bu değil."

"Deney-?" Tiz bir kıkırdama çıkardım. "Oh, hayır. O değil. Yani..."

Annem eğildi ve bana fısıldadı.

"Oh, doğru. Tamam." Etrafa gergin bir bakış attım, sonra avucumda bir ışık topu yaktım.

"Ah, anlıyorum," dedi Amanda.

"Evet. Kasabada yeniyiz ve bu tür şeylerin olduğunu duyduk ve tanıştığımız Shawn Roberts adındaki adam sizin-"

"Yalan söyleme, Bri," diye fısıldadı annem. Başımı çevirdiğimde bana doğru eğildi ve alaycı bir şekilde fısıldadı. "Bunu kontrol edebilir. Doğruyu söyle."

"Tamam. Tamam." Ellerimi tekrar sildim. "Roberts bize seni nerede bulacağımızı söylemedi ama bizi Toby adında bir a d a m a gönderdi. O da bize yardım etmek istemedi. Ama sonra Sami . . ." Anneme bilmiş bir bakış attım. "Onu bir şekilde . . . onu ikna etti."

"Eminim öyledir," dedi Amanda. "Ve eminim zor olmamıştır. Bakın kızlar, ne duyduysanız-"

"Doğaüstü Özgürlük'ü biliyoruz-" "Kurtuluş," diye fısıldadı annem.

"Doğru. Doğaüstü Kurtuluş Hareketi. UCLA'ya giden birkaç arkadaşımızı işe aldılar. Bizim

Arkadaşlar katılmamızı istiyor ama bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değiliz."

"Öyle değil," dedi Amanda.

Nefes verdim. "Her ne yapıyorsan, sana yardım edebiliriz. Sami, onun bir Conspicio olduğunu söylüyorlar ama biz Aspicio olduğunu düşünüyöruz. X-ışını görme olayını yapabiliyor."

Bu Amanda'yı olduğu yerde durdurdu. Binanın duvarına doğru el salladı. "Burası kapıcının dairesi. İçeri bak ve bana ne yaptığını söyle."

Annem yürüdü ve gözetleme deliğini temizledi. "Kızın nerede olduğunu bilmiyorum ama içerde bir adam var. Yaklaşık 3 0 0 kilo ağırlığında, porno izliyor, üzerinde sadece bir şey var - hayır, üzerinde bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bu iyi, değil mi?" Ben de öyle dedim. "Yani çıplak adamla ilgili değil ama Sami'nin gücüyle ilgili. Yararlı olabilir, değil mi?"

Amanda omuz silkti ama gözleri parlıyordu. "Peki ya kör edici güç?"

"Geçici körlüğe neden olabilirim," dedi. "Sadece birkaç dakika sürüyor ama işe yarıyor."

"Eminim öyledir."

"Ben de yardım edebilirim," dedim. "Üçüncü seviyeye kadar cadı ve büyücü büyüsü biliyorum ve genellikle işe yarıyor."

Bana doğru küçümseyici bir baş sallaması. Amanda elini annemin koluna koydu. "Bugün antrenmanı es geçip size bir içki ısmarlasam nasıl olur? Yolun aşağısında güzel, küçük bir yer var. Çok özel."

ON ÜÇ

[Biz bara doğru yürürken Elena'dan bir mesaj geldi.

Uçakları inmişti ve bara gitmeye hazırdılar.

Annemin korumaları olarak. Temas kurduğumuzu ve bu işi halletmem gerektiğini söylemek için geri mesaj attım.

Amanda bizi içerisi zaten karanlık olan ve şerbetçiotu kokan bir mahalle barına götürdü. Arka tarafta bir masaya oturduk ve Amanda durumu açıkladı. Onun yerinde olsaydım, potansiyel askerler için çok daha az detayla giderdim. Ama daha önce hiç devrimci deneyiminiz olmadan bir devrim başlatırsanız böyle olur. Her şey büyük, maceralı bir oyun gibi görünür. Elbette ketum olacaksınız, çünkü bu çok gizli bir şey. Ama ortaya dökmek için bir nedeniniz olduğunda, örneğin bir Aspicio yarı-şeytanını davaya çekmeye çalışmak gibi, hepinizin ne kadar korkunç derecede zeki olduğunu kanıtlama fırsatı bulduğunuz için mutlu olursunuz.

Amanda'nın grubu SLAM karşıtıydı. Roberts ilaçları değiştirdiği için bundan şüphelenmiştim ama dürüst olmak gerekirse, kurtadamları uyarıcılarla beslemenin her iki taraf için de avantajını göremiyordum.

Amanda açıklayınca anladım ki onlar aptaldı. Planları sadece bu isyan içindeki deneyimsizlikleri konusunda haklı olduğumu kanıtlıyordu. Planın onlara mantıklı geldiğinden eminim ama doğaüstü yaşamın karanlık yüzünü gören herkes için bu çok ama çok aptalca bir fikirdi ve korkunç bir şekilde ters gideceği kesindi.

Bak, plan şuydu.

Amanda, "Kontrollü doğaüstü faaliyet patlamaları," diye açıkladı. "Bu SLM grubu doğaüstü varlıkları dolaptan çıkmanın iyi bir fikir olduğuna ikna etmeye çalışıyor. Ama öyle değil. Bunu biliyoruz, değil mi?"

Annem ve ben başımızı salladık.

"Sorun şu ki, pek çok doğaüstü varlık bu kadar emin değil. Doğalarını saklamak zorunda kalmasalar hayatın ne kadar basit ve iyi olacağını düşünüyorlar ve kendilerine insanların o kadar da kötü tepki vermeyeceğini söylüyorlar. Yani, Engizisyon sona erdi."

Tekrar başımızı salladık.

"Ancak bizim iddiamız, insanların cadılardan ve yarı-şeytanlardan geçmişte olduğundan daha az korkmayacağı yönünde. Şu haliyle, var olduğumuza inanmıyorlar. Eğer aksini bilselerdi, bu en az cadı avları kadar kötü olurdu. Doğaüstü varlıklara bunu söylemenin de bir faydası yok. Gösterilere ihtiyaçları var."

"Kontrollü doğaüstü faaliyet patlamaları," dedi annem.

"Aynen öyle. Bunun farkında olmayabilirsiniz ama SLM New Orleans'ta faaliyet gösteriyor. Hem de yoğun bir şekilde. Diğer doğaüstü varlıkları tutuklamak ve sakinleştirmek için kolluk kuvvetlerindeki doğaüstü varlıkları kullandıklarını duyduk. Sonra da onları beyinlerini yıkadıkları bir tesise götürüyorlar."

Tam olarak değil.

"O tesisi bulmamız gerekiyor," dedi. "Yerel işe alımlar için kullandıkları bir ofis bulduk ama burası laboratuvar değil."

"Demek New Orleans'ta bir ofisleri var," dedi annem.

"Arkadaşlarımız öyle söyledi. Gray Caddesi'nde, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "McNally. Ama bu sadece eğitim için. Laboratuvara ihtiyacımız var. Gerçi yaklaşıyoruz. Bu arada, adamlarımızdan birini uyuşturucu kuryesinin yerine geçirmeyi başardık. Onun yerine bir memura çekingenliği azaltacak ilaçlar temin etti."

Annem, "Doğüstü canlıların güçlerini kullanma olasılığını artırıyor," dedi.

Amanda gülümsedi. "Çabuk kavırıyorsun tatlım. Biz konuşurken, gerçekten hapsedilmek istemediklerine karar verecek ve güçlerini kaçmak için kullanmamaları gerektiğini unutacak olan birkaç hapsedilmiş doğüstü var.

Ciddi havai fişekler görmek üzereyiz."

Havai fişekleri almışlardı. Ve bunu fark ettiklerinde, doğüstü bir patlamayı "planlamanın" ne kadar aptalca olduğunu anlayacaklardı.

Sonra Amanda bizi sordu. Sahte biyografilerimizi genişlettik, cep telefonu çalana kadar çene çaldık.

"Selam," dedi cevap verirken. "Ben de tam seni düşünüyordum. Burada iki yeni acemim var ve uğrayıp tanışmak istedim-"

Durakladı. Yanlış duymuş gibi yüzü asıldı. "Ne?"

Bir duraklama daha. Sonra, "Lanet olsun. Sen-"

Yutkundu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Bir duraklama.

"Hayır, tabii ki yapmazsın. Ama emin misin? Belki Roberts-"

Gözlerini kırıştırdı. Nefesini içine çekti. Sonra dinledi, sadece dinledi, bakışları boştu, başını salladı ve nefesinin altında "Tamam, tamam" diye mırıldandı.

"Toby?" diye yutkundu. "Sen-?" Bu kez kendini tuttu.

"Pardon, pardon. Roberts öldü ve Toby'nin arabaya bindirildiği görüldü-" Bize bakarken kendini tekrar yakaladı, biz dinlerken şok olmuş gibi yaptı. "Hemen geliyorum."

Ayağa kalktı, para bulmak için çantasını karıştırdı ve "Gitmem gerek" diye mırıldandı.

"Bir sorun mu var?" Ben de ayağa kalktım. "Belki de-"

Annem masanın altından elimi tuttu ve beni cümlemin ortasında durduracak kadar sıkı. Ona bir bakış atarak yerimde durdum. Amanda fark edemeyecek kadar telaşlıydı. Anne

başını salladı. Ona ters ters baktım ama gizlilik büyüsüne güvenmedim. Bu yüzden oturup Amanda'nın duyamayacağı bir yere gelmesini bekledim.

"Onunla gitmeliyiz," dedim. "Bizi de götürmesi için onunla konuşabilirim. Bu olay dikkatlerini dağıtacaktır. Bilgi almak kolay olacaktır."

"Evet, ama buna ihtiyacımız yok. Hareketlerinin bu bölümü çökmek üzere ve yeni bir bölüme katılanlara eşlik etmek için parçaları toplamakla çok meşgul olacaklar."

"Ama-"

"Bize bu SLAM çalışanlarını nerede bulacağımızı söyledi. Şu anda yapmam gereken de bu. Onlar kendi pisliklerini temizlemekle meşgulken içlerine sızmak. Ve Bryce'a tam olarak ne verdiklerini öğren."

Yutkundum. "Bryce. Doğru." Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Hadi gidelim."

Tekrar elimi tuttu. "Miami'ye gitmeni istiyorum. Elena ve Clayton şu anda buradalar. Arkamı kollayabilirler."

Bunun üzerine kaskatı kesildim. Annem olarak, birbirimizi tekrar göremeden öbür dünyaya geri götürülebileceği anlamına gelse bile, beni güvenli bir yere götürmek istiyordu. Yine de, dikkatle boş bıraktığı ifadesinden, reddetmemi umduğunu anladım. Ona kalmam için bir sebep vereceğimi umuyordu.

Ben de dedim ki, "Bu insanları tanıyorum. Beni esir aldılar. Liderle ve tüm kilit oyuncularla tanıştım. Bana ihtiyacınız var."

Başını iki yana salladı. "İdare edebilirim, bebeğim. Miami'de güvende olursun. Onların istediği de bu. Paige, Lucas, Adam ..."

"Onları arabadan arayacağım," dedim. "Kalmaları için onlarla kavga etmeyeceğim ama ısrar etmedikleri sürece gitmeyeceğim."

Tereddüt etti, sonra başını salladı.

Kiralık eve doğru yürürken telefonumu kontrol ettim ve Adam'dan bir mesaj beklediğimi gördüm. Sadece bir satır:

Seve seve

Konuş.

O mesaja bakakaldım. Sadece "Hey, sıkıldım, bana bir güncelleme yap!" anlamına gelebilecek dört kelime. Adam'ın bunu kastetmesi dışında, yazdığı şey tam olarak buydu. Bu farklıydı. Bu . . . "Daha kişisel" doğru ifade değil. Adam annem öldüğünden beri hayatımın bir parçası. Yıllardır arkadaşım. Ona hiç kimseye söylemediğim şeyleri söyledim ve sanırım o da bana aynısını yaptı. Her zaman kişiseldi. Ama bu farklı görünüyordu.

Farklı olmasını istedim. Bu kesin. Bunca yıldır farklı bir şey olmasını bekliyordum ama bu sabaha kadar aramızda hiçbir şey değişmemişti.

Gerçekten sadece bu sabah mıydı? Sanki bir hafta önceydi.

Ama bu sabah Adam beni öpmüştü ve bu sadece yanaktan bir öpücük değildi. "Seni gördüğüme sevindim. bir moloz yığınının altında yok olmadı" türünden bir öpücük. Bu gerçek bir öpücüktü, on iki yaşımdan beri hayalini kurduğum türden bir öpücüktü ve beni özgür bırakmak için hücreme girip adım hapishane duvarıma bir kalp içinde yazmıştı. Onun adını da kalbime yazmıştı.

Anlaşıyor, değil mi? Sonunda adamı öpüyorsun ve gerçekten ciddi olup olmadığını anlayamadan seni alıp götürüyorlar. Hapse atılırsın. Hapisten kaç. Bir cehennem canavarından kaç. Annenin ölümünden dirildiğini gör. İçine şeytan girmiş çocuklardan kaç. Bir muhbiri korkut. Bir fahişeyle içki iç. Şehri terk etmeden önce düşman saflarına sızmak için acele et. S a n k i evren bizi ayrı tutmak için komplo kuruyor, sadece -saatime baktım- on saatten az olsa bile.

Lucas yerine onu aramayı düşündüm. Ama bu bir işti ve Lucas yetkiliydi.

Adam aracılığıyla mesaj göndermek sadece korkakça değildi, güvenliğim hakkında karar vermesini istemek haksızlıktı.

Ben de ona mesaj attım: *En kısa zamanda arayacağım.*

Gönder tuşuna basar basmaz bunun yeterli olmadığını fark ettim. Bu yüzden ikinci bir tane gönderdim: *Seni görmek için sabırsızlanıyorum.*

Dügmeye bastım. Parmaklarım titriyordu, kalbim Sanki ölümsüz aşkımı ilan eden bir mesaj atmışım gibi gümbürdüyordu. Parmaklarımı büktüm, yutkundum ve o lanet ekrana baktım, bir geri dönüş mesajının bip sesini bekledim, kendime muhtemelen boş bir dakikası olana kadar bile almayacağını söyledim ve-

Telefon çaldı. Mesaj görüldü: *Ditto*. "Ditto mu?"

Fısıldadım, boğazıma bir kahkaha takıldı.

"Ciddi misin? *Ditto*?"

İkinci bir bip. Bir gülen yüz.

Kendi yüzümdeki gülümsemeyi silemesem de ona birkaç isim takarak nefesimin altında mırıldandım.

"Adam?"

Yanaklarım alev alev yanarken başımı salladım. Annem bana gülümsedi, sonra bizi otoparka yönlendirdi.

Lucas'ı aradım. Kalmamdan pek hoşlanmasa da, bu operasyona sızanlardan biri ilgili tarafları gerçekten tanırса başarı şansının daha yüksek olacağını anlamıştı.

Dikkatli olun, ama devam edin.

Başka bir kafedeydik, cam kenarında oturmuş bir çiftin yaklaşmasını izliyorduk. El ele yürümüyorlardı. Adamın kolu kadının belinde değildi. Yakından bakıp yürürken ellerinin birbirine değdiğini fark etmediğiniz sürece çift olduklarına dair hiçbir işaret yoktu.

Annem masanın üzerine eğildi. "İtiraf etmeliyim ki, Clayton Danvers diğer taraftan ne kadar iyi görünüyorsa

şahsen daha iyi." Durakladı. "Bunu söylediğimi Elena'ya söyleme." Bir duraklama daha. "Ya da babana."

Gülümsedim. "Satın almak istemediğin halde vitrinlere bakmanın yanlış bir tarafı yok. Elena buna alışkın. Onu incelediğini fark etmesini istemeyeceğin kişi Clay. Bunu pek hoş karşılamaz. Cassandra'ya sorman yeterli."

Annem yüzünü buruşturdu. "Vampirler."

Clay ve Elena içeri girdi. İkisi de sarışın ve mavi gözlüydü. İkisi de kot pantolon, spor ayakkabı ve t i ş ö r t giymişti, hiçbirisi beş yaşından küçük değildi. Ama fark etmezdi. Hâlâ *Outdoor Living* dergisinden fırlamış gibi görünüyorlardı; yeni tıraş olmuş, atletik ve çekiciydiler. İkisi de

ama bir kurt adamın yavaşlığı ile kutsanmış yaşlanma ve hızlı metabolizma.

Ayağa kalktım ve el salladım. Önce Clay fark etti. Bana boş boş baktı. Gülümseyip onu yanıma çağırdığımda kaşlarını çatı ve gözlerini kaçırıldı. Hâlâ kılık değiştirdiğimizi hatırlamadan önce bir anlık şaşkınlık yaşadım.

Masanın karşısında annem kıkırdadı. "Çok haklısın. Sevimli kızlardan bile ilgi görmekten hoşlanmayan bir adam var."

Elena bize baktı ve bir anlık duraksamadan sonra gülümseyerek Clay'e fısıldadı. Kaşları çatıldı. Annemin yanına geçtim ve karşımızdaki kabine oturmalarına izin verdim.

"İyi kılık değiştirmeler," dedi Elena.

"Teşekkür ederim," dedim. "Ve bonus olarak Clay'in halkın geri kalanına karşı nasıl davrandığını gördüm. O çatık kaşlar mı?

Gerçekten çekici değil."

Elena güldü. "Sanırım mesele de bu."

Clay homurdandı ve tabağımdaki biscotti'yi aldı.

"Hey," dedim. "Kaba olmaya geri dönebilir miyiz ve küçümsemek mi? O zaman en azından yemeğimi yiyebiliyorum."

Yarısını kopardı. Ona uzandım. Elena'ya uzattı.

Annem, "Gidip biraz daha getireyim," diyerek beni dışarı çıkardı. "Kahve ister misiniz?"

"Evet ama bırak Savannah alsın," dedi Elena. "O bizim nelerden hoşlandığımızı bilir."

Elena bana bir yirmilik uzattı ama "ricası" bu kadardı. Alınmadım. Bana sürünün bir parçasıymışım gibi davranmasına sevindim. Yazları Stonehaven'da Sürü'yle birlikte geçirerek büyümüştüm ve zihniyeti anlıyordum. Çocuklar şımartılır ve kucaklanır, ki bu harika bir şekilde güvenli ve rahattır, ta ki siz bu şımartılmayı reddedeceğiniz yaşa gelene kadar. İşte o zaman yetişkin bir Sürü üyesine dönüşmeye başlıyorsunuz, bu da - hiyerarşik bir yapı olduğu için- en alttan başladığınız anlamına geliyor. Seçilmiş Alfa olarak Elena, Jeremy dışında herkese kahve getirmesini emredebilir.

Tezgâha doğru giderken Elena'nın kendini ve Clay'i tanıttığını duydum ve annemle hiç tanışmadıklarını unuttuğum için kendime kızdım. Annem daha önce Jaime aracılığıyla merhaba demiş olmalıydı ama bu aynı şey değildi.

Geri döndüğümde Elena'nın yüzü ciddi, gözleri sıkıntılıydı. Clay bile -arkada oturuyor, beta pozisyonunu alıyordu -Endişeli görünüyordu. Annemin sesinde tuhaf bir belirsizlik vardı.

"Ne oldu?" Dedim.

Sanki ürkmüş gibi başlarını kaldırıp baktılar. Kahve ve biscotti'yi bıraktım.

"Yoğun bir sohbe benziyordu." Elena'ya baktım.

"Beni kahve almaya göndermedin, değil mi?"

Bakışlarına karşılık verdi. "Hayır. Annenin bu görevle ilgili fikrini almak istedim."

"Elena bundan hoşlanmıyor," dedi Clay. "Katılıyorum. Bu psikopat de Rais seni koleksiyonu için istiyor Savannah. Ondan bir kez kaçtın zaten. Şimdi geri mi dönüyorsun?"

"Yani Giles'ın gerçekten de Rais olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunun bir önemi var mı? Birkaç yüz yıl önce çocukları katleden adam olmasa bile, bugün doğaüstü canlıları katleden adam-"

Elena araya girdi. "Benicio ve Lucas'a endişelerimi anlattım ve onlar da bana riskin çok az olduğunu söylediler. Büyünün işe yarayacağına inanıyorlar ve eğer bir sorun çıkarsa içeri girmeye hazır olacağız. Ayrıca Eve de kılıcıyla birlikte orada olacak. Hâlâ mutlu değilim ama annen neden orada olman gerektiğini açıkladı."

Kahvesinden bir yudum aldı, sonra bardağı yere bıraktı. "Yine de bu görevi kısa tutmanızı rica edeceğim. Biz binayı bulacağız. Sen içine sızacaksın. Birkaç ayrıntı öğreneceksin. Sonra da hemen çıkacaksınız."

"Yapacağız," dedim.

Elimizde sadece buluşma yerinin sokak adı vardı, eğer kısa bir sokak olsaydı çok daha faydalı olabilirdi. Ayrıldık ve "aktivist hücresi içeride" diye bağırarak bir ofis cephesi aramak için zıt uçlardan başladık. Hiçbiri bulamadı. Sadece sıkıcı alçak ofis binalarından oluşan sıkıcı bir caddeydi.

Biz yürürken annem Aspicio güçlerini mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde kullanarak binaların içine baktı ama hiçbir şey görmedi. Sonra bir minibüs bir blok ötedeki bir sokağa girdi. Düz beyaz panelli bir minibüs. Tıpkı SLAM'ın beni toplantı salonundan taşımak için kullandığı gibi.

Anneme bunu onu kaldırım boyunca iterken söyledim. Koşmaya başladık. Sokağa ulaştığımızda bir erkek ve bir kadın sesi duyduk ve ben daha onları tanımadan ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Severin ve Sierra," diye mırıldandım.

İkizler Giles'ın infazcılarıydı. Yaptıkları işle ilk kez Walter Alston adında bir doğaüstünün evinde karşılaşmıştım. Giles, Alston'dan Lucifer'i çağırmasını istemişti. Çağıramadı. Severin ve Sierra onun gerçekten

Ona ölümüne işkence ederek bundan emin olabilirsin. Ateş inanılmaz bir güçtür, ama katıksız iğrençlik için bir buz iblisi gibisi yoktur.

"Yani bunlar Balam'la çalışan iki kişi mi?" Annem söyledi. Yay kutusu mavi renkte parlıyor, ışık dışarı sızıyordu. Son derece sakın görünüyordu ama o kılıç herhangi bir ruh hali yüzüğünden daha iyiydi.

"Evet," dedim. "Eğer onları yakalayabilirsek, sızmayı boş verelim derim."

"Anlaştık."

Minibüsü sürdükleri dar şeridi işaret ettim. Bir adım daha attık. Sonra, yolun aşağısından acı dolu bir nefes geldi. Bir yemin. Sierra hırıliyordu, "Yakalayın onu!"

Genç bir kadın çıplak ayaklarıyla dışarı fırladı, bir bileğinden bir ip sarkıyordu. Önümüze kırdı, neredeyse bize çarpıyordu. Durdu. Gözlerimiz buluştu. Maskarası yanaklarından aşağı akıyordu. Yanaklarından birinde derinin donduğu yerde beyaz bir çizgi vardı.

Arkasından koşan ayak sesleri duyulduğunda ne yapmam gerektiğini biliyordum. Kızı yakalamak. İkizlerden kaçamayacaktı, çok yakındaydılar. Onu durdurup teslim etmeli ve kendimizi tanıtmalıydık. Ama aklıma Walter Alston'dan geriye kalanlar geldi; gözleri oyulmuş, parmakları ve dişleri masaüstüne dizilmişti. Donup kaldım.

Annem genç kadını ayaklarından çekerken köşeden hızla biri geldi. Benden birkaç yaş büyük, sıradan bir adamdı. Severin. Annemin hedefini tuttuğunu görünce kayarak durdu.

"Bu senin mi?" Annem söyledi.

Severin'i hiçbir şeyin korkuttuğunu görmemiştim; adamın damarlarında gerçekten de buzlu su dolaşıyor gibiydi ama annemin kızı tuttuğunu görünce gözlerini kırıştırdı. Sonra bakakaldı.

Cazibesi gitti diye düşündüm. Oh, kahretsin. Benimki de öyle.

Sierra köşeyi döndü. Doğruca bana baktı ve içim sıkıştı, bir büyü yapmaya hazırdım. Yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi, sonra anneme döndü.

"Bu bizim sarışın," dedi.

Rahatlayarak nefes verdim.

"Biliyorum," dedi annem. "Senin için tutuyordum." Severin'e baktı. "Nereye koymamı istersin?"

"Giles'ı görmeye geldik," dedim. "Ona vereceğimiz bilgiler var."

Sierra, "Giles'ı kimse görmüyor," dedi.

"O kısmı atla," dedi annem, bakışları hâlâ Severin'in üzerindeydi. "Esirini nerede istiyorsun? Tercihen ıglık atıp kalabalığı üzerine çekmeden önce."

Kızın gözleri büyüdü. O daha sesini çıkaramadan, annesi boştaki eliyle ağzını kapattı. Severin sırtıttı. Sierra kaşlarını çatı.

"Onu şuraya götürün," dedi Sierra, minibüse doğru el sallayarak, "diğerleriyle birlikte."

Şeride girdiğimizde, iki adamın diğer tutsakların minibüsten çıkmasına yardım ettiğini gördük. Üçüncü bir adam bize doğru geliyordu. Anneme baktım. A planına geri döndük.

Severin annemi takip ederken, "Demek Giles'ı görmeye geldin," dedi.

Üçüncü adam kapıya doğru geri çekildi ve diğer ikisinin tutsakları binaya doğru sürmesine yardım etti. Biz yürürken Severin anneme yardım etmek için hiçbir çaba sarf etmedi, sadece arkasından gitti, sanki bir çöp torbası taşıyormuş gibi çırpınan genç kadını rahatça yönlendirmesini izlemekten zevk alıyor gibiydi. Yürürlerken bakışları kadının kışına kaydı.

Sierra'nın gözleri kısıldı ve annemin sırtına buzdan hançerler gönderdi. Kardeşiyle olan ilişkisinin en eski tabuyu yıktığından şüphelenmiştim ve bu bakış bunu doğruladı.

Boğazımı temizledim. "Doğru ya. Biz-"

"Senin adın ne?" Severin anneme sordu.

"Sami," dedi annem. "Arkadaşım da Bri. Delgado'da öğrenciyiz. UCLA'dan bazı arkadaşlarımız bize sizden söz etti. İşinize yarayabilecek bazı bilgiler edindiğimizde, Giles'la tanışma zamanının geldiğine karar verdik."

Sierra, "Eğer bilginiz varsa *bize* söylersiniz," dedi. "Kimse konuşmuyor-"

"Senin gücün ne?" Severin araya girdi, hâlâ anneme hitap ediyordu. "Yarı iblisim sanırım. Ateş mi? Buz mu?"

"Vizyon."

Güldü. "Doğru." "Ben bir Aspicio'yum."

Sierra şimdi gülüyordu. "Balam'ın kızı mı? Saçmalık." Gerildim ve anneme baktım.

Annem genç kadını bana fırlattı. "Tut şunu."

Minibüse doğru yürüdü, metal taraftan baktı ve gördüklerini anlattı. Sonra diğerlerinin geçtiği kapıya doğru yürüdü. Kapıdaki adama el salladı, çelikten içeri baktı ve gördüklerini anlattı.

Sonra Severin ve Sierra'ya döndü ve bekledi. "Vay anasını," dedi Severin.

"Mümkün değil," dedi Sierra. "Yaşayan tam üç Aspicios var ve hepsinin nerede olduğunu biliyoruz."

"Öyle mi?" Annem dedi ki. "Görünüşe göre Lord Balaam fetihlerini gerektiği kadar dikkatli takip etmiyor."

Artık Sierra bile kaşlarını çatmayı bırakmıştı. Eminim Balaam'a bu hediye verdiğinde ne kadar sevineceğini düşünüyordu. Uzun zamandır kayıp bir çocuk. Torunu bir sürtük gibi davranıp onu reddederken savaşa katılmaya hazırды.

Sierra kapıdaki adama kızı benden alması için el salladı. Aldı, sonra da telsizle içeriden birinin gelip kızı almasını istedi.

"Peki Giles'a söylemen gereken haber nedir?" Sierra sordu.

"Toby White'ı tanıyor musun?" Annem sordu.

Yüz ifadelerinden tanıdıkları anlaşılıyordu.

"Shawn Roberts?" dedi. Aynı
tepki.

"Peki ya onlar?" Severin söyledi.

"Haberleri dinlediniz mi bilmiyorum ama şehrin hemen
dışındaki bir polis dükkanında bir sorun çıktı. Bir sürü ceset
içeren bir sorun. Bunlardan biri Shawn Roberts'tı."

"Ya Beyaz?" Sierra sordu.

"Farklı ama bağlantılı bir konu."

Severin nefesinin altında küfretti.

Sierra, "Seni içeri götüreceğiz," dedi. "Giles oradaysa
seninle konuşabilir. Konuşmayabilir de. Her iki durumda da
onun çok meşgul bir adam olduğunu unutmayın."

ON DÖRT

A Bizi yan kapıdan geçirdiklerinde Elena'ya nerede olduğumuzu bildirmek için gizlice mesaj attım. Annem yay çantasını açıklamakla meşguldü - kızla ilgilenmek için çantayı bırakmıştı ve Severin ancak şimdi

ve Sierra fark etti. Annem tam olarak görüldüğü gibi bir yay olduğunu söyledi. Okçuluk dersine giderken toplantı evinin önünden geçip etrafı kolaçan etmeye karar vermiştik ve kaçan kişiyi yakalayıp tanışma fırsatı bulmuştuk. Bu iyi bir bahane miydi? Hayır. Ama silah kaçırmaya çalışıyorsak, yaydan biraz daha az dikkat çekici ve biraz daha ölümcül bir şey yapardık.

İçeri girdiğimizde etrafa bakındım. Bir SLAM toplantı evine en son gittiğimde beni en çok etkileyen şey ne kadar sakin olduğuydu. Bir tarikat ya da komünden hayal edebileceğim gibi.

İşin içine bir de bomba girince o huzur yerle bir oluyor. İnsanlar bir kapıdan diğerine koşuşturuyordu. Sinirle, öfkeyle, endişeyle yükselen sesler duydum. Bir yerlerde biri, iki *saat* içinde burayı boşaltmak mümkün değilse bile umurunda olmadığını haykırıyordu.

Sierra ve Severin içeri girdiğinde insanlar yavaşladı ve seslerini alçalttı, belli ki fark edilmemeye çalışıyorlardı. Biz geçer geçmez, kaos onların ardından yükseldi. Sonunda koridordaki tek sessiz kapıya ulaştık. Sierra kapıyı çaldı. İçeriden bir kadın kapıyı kırarak açtı. Kadın

Benim yaşılarımdaydı ve ikizleri süper modellere benzetecek kadar kısaydı. Veronica Tucker, daha çok Roni olarak bilinir.

Roni, Leah'nın işlediği cinayetleri çözdüğüm dönemde SLAM ile ilk tanışmam olmuştu. Kendisi o sırada "tesadüfen" kasabada bulunan bir cadı avcısıydı. Elbette böyle bir tesadüf yoktu. Beni avlamış, sonra da tuzağa düşürülmüş gibi davranarak beni tuzağa düşürmüştü ve Giles'a teslim etmişti.

"Kimseyle görüşmüyor," diye fısıldadı Roni. "İhtiyacın olacak-"

Severin açık olan elini kapıya çarptı ve Roni'yi tökezleterek geri gönderdi. Sierra kapıyı itti ve Roni ciyaklayınca onu kenara itti.

Oda küçük ve boştu. Sierra ikinci bir kapıya yöneldi. Kapıya vurdu ve "evet?" cevabını bekledikten sonra içeriyi göremeyeyim diye açıklığı kapattı.

"Burada birkaç yeni kız var. Onlar-" "Acemiler mi?" dedi bir kadın. "Bu karmaşa içinde, bize acemiler?"

"Hayır," dedi Sierra, sesi soğuktu. "Size bilgi getirdim. Potansiyel olarak önemli bir bilgi. Giles mı? Kızlar karakoldaki sorunun Shawn Roberts ve Toby White'la ilgili olduğunu söylüyorlar. Onlarla konuşmak ister misin?"

"Evet, evet." Giles'ın sesi. "Elbette."

Muhtemelen odada başka kim varsa ona bir şeyler mırıldandı. Bir süre sonra üç kişi dışarı çıktı. İkisini esir tutulduğum zamandan tanıdım. Üçüncüsünü -Ellili yaşlarında şık bir adamdı. Bir yabancıydı. Durdu ve bize bir göz attı.

"Canlarım," dedi elini uzatarak. "Davamıza hoş geldiniz diyen ilk kişi ben olabilir miyim?" Kapıya doğru döndü. "Giles? Bu güzel genç hanımlara etrafı gezdirecek birine ihtiyacınız varsa..."

"Zamanını daha iyi değerlendirebilirim, Gord," dedi Giles kuru bir sesle, hâlâ yan odadan geliyordu. "İşim biter bitmez seni göreceğim."

burada."

Gittiler. Severin kapıyı tuttu ve anneme içeri girmesi için el salladı. Ben de takip ettim. Kapı arkamızdan kapandı, Severin ve Sierra koridorda kaldılar.

Önce Giles'ı göremedim. Sonra onu bir masada, önüne kâğıtlar saçılmış halde gördüm. Ayağa kalktı ve bize doğru adım attı, elini uzattı, dudaklarında hoş bir gülümseme vardı.

Giles Reyes. Ya da hikâyeler doğruysa, Jeanne d'Arc'la birlikte ata binmiş bir Fransız soylusu olan Gilles de Rais. Ancak de Rais'i tarih kitaplarına geçiren şey bu askerlik hizmeti değildi. En az kırk çocuğun ölümünden yargılandı ve hüküm giydi. O çocuklara neler yaptığına dair hikayeleri biliyordum. Onları tekrar etmeyeceğim. Kim olduğunu iddia ettiğini duyduğumdan beri onu ilk kez gördüğümde aklıma gelen ilk düşüncenin şu olduğunu söylemem yeterli

onu öldürebilirdim. Eğer kusmadan ona dokunmayı başarabilirsem. Tabii onu öldürebilirsem. Ölümsüz olduğunu iddia ediyordu ve bu iddiasını desteklemek için Cassandra DuCharme'ın yetmiş yıl önce onunla ilgili görgü tanığı ifadesine sahiptik.

Tek yapabildiğim onu hatırladığım adam olarak görmeye çalışmaktı-Giles, SLAM'in lideri, daha fazlası değil. Otuzlu yaşlarında, sakallı, siyah saçlı ve siyah gözlü, iyi giyimli bir adam.

"Boşaltıyor musun?" Annem öyle dedi. "Seni suçladığımı söyleyemem. Laboratuvarı duydum."

Gözleri karardı, ağzının kenarları kızgınlıkla kırıştı. "En azından bazı değişiklikler yapıyoruz. Benim için bilgin olduğunu mu söylüyorsun?"

Sanki ona anlatabileceğimiz hiçbir şeyin tüm dikkatini vermesine değmeyeceğine çoktan karar vermiş gibi bakışları kâğıtlarına geri döndü.

Annemden önce ben cevap verdim. Giles'la yeterince zaman geçirdiğim için onu biraz anlayabiliyordum. O oynayabilirdi

Dost canlısı, soğukkanlı bir liderdi ama annemin yaptığı gibi onu dürtmek, dinlenmekte olan bir kobrayı dürtmek gibiydi.

"Biliyoruz efendim. Böyle kötü bir zamanda geldiğimiz için üzgünüm ama bunun önemli olduğunu düşünüyoruz. Toby White ve Shawn Roberts'ı tanıyor musunuz?"

"Bay White ile çalıştım. Kaynaklarım Bay Roberts'ın benim davama inanmayan bir doğaüstü olduğunu söylüyor. Sanırım bunu doğrulamak için buradasınız?"

"Roberts, Jackie Medina ile yaptığınız anlaşmayı kaçırın bir grubun parçasıydı. Doğaüstü varlıklara kendilerini ifşa etmenin çok kötü bir fikir olduğunu öğretmeyi planlıyorlardı."

Şimdi tüm dikkati bendeydi. Oturmamızı işaret etti. Ona ifşa karşıtı hareket hakkında biraz daha bilgi verdim. Başka isim ya da ayrıntı vermedim, aptal olup olmamaları umurunda değildi, bu psikopatı onların üzerine salmayacaktım.

Sözlerimi bitirdiğimde, "Sierra karakolla ilgili bir şeyden bahsetti?" dedi. "Korkarım bu olay hakkında hiçbir şey duymadım. Bana ne söyleyebilirsiniz?"

Lucas'ın haberlerde söylediklerinin hemen hemen aynısını tekrarlardım. Sonra dedim ki, "Bulunan cesetlerden biri Shawn Roberts. Henüz kimliği belirlenemedi ama oradaydı. Jackie Medina da oradaydı."

"O istasyon muydu?" Ayağa kalktı. "Sierra!" Kapıyı açtı.

"Jacquelyn Medina'nın karakolunun haberlerde yer aldığı neden bana söylenmedi?"

"Jacquelyn . . . ? Memur Medina? *Onun* olduğunu bilmiyorduk, efendim. Bu bir mazeret değil, biliyorum. Derhal soruşturacak birini bulacağız."

"Evet, yapacaksın."

Kapıyı kapattı.

Giles bize döndü. "Bana başka ne söyleyebilirsiniz?"

"Toby White hakkında da bilgi sahibi olmanız gerektiğini düşündük.

Bir Kabal tarafından yakalandı."

Giles'in ağızı sanki öfkesini bize yansıtmamak için mücadele ediyormuş gibi sert bir şekilde kapandı. Önce ırklar arası konsey üyeleri laboratuvarını havaya uçurdu. Sonra bu ifşa karşıtı hareket onun kontrolü altındaki bir polis karakolunu havaya uçurdu. Şimdi de Kaballar şehirdeydi ve doğaüstü canlıları yakalıyorlardı. Her taraftan saldırıya uğruyormuş gibi hissediyor olmalıydı. Nasıl hissettiğini biliyordum.

"Hangi Kabal sorumlu?" diye sordu.

"Sadece karakol olayı haberlere çıkmadan önce tutuklandığını duydum, yani Kaballardan biri bunu biliyordu ve daha büyük bir haber olmamasını sağlamaktan sorumlu olabilir."

"Sierra!" diye tekrar seslendi, şimdi böğürüyordu. Sierra kapıyı açtı.

"Efendim?"

"Bu genç kadınlar çok yardımcı oldular. Lütfen Severin onlara Odele'ye kadar eşlik etsin. Atlanta'da onun ekibine katılacaklar." Aniden bize teşekkürlerini mırıldandı, bu onun görgüsünün kaçınmasına izin vermeyeceği bir görevdi. Sonra ayağa kalktı ve Sierra'ya "Gordon ve diğerlerini derhal buraya getir ve bu karakol işiyle ilgili elimizdeki her şeyi getir" dedi.

Kovulduk.

Severin bizi binanın derinliklerine, Odele'nin bizimle buluşacağını söylediği küçük bir salona götürdü. Orada bizimle takılmaya, anneme okulda ne okuduğunu, New Orleans'ı nasıl bulduğunu sormaya meyilli görünüyordu. Bir an için onun normal bir adam olmadığını unutabilirdim... Ta ki Sierra gelip de getirdikleri bir minibüs dolusu esiri "terbiye etmek" için kışına tekmeyi basana kadar.

Bizi orada korumasız ve yalnız bırakacaklarını umuyordum. Bıraktılar ama Sierra bizi kapının kilitlenmek üzere olduğu ve bir daha açılmayacağı konusunda uyarmadan önce değil.

Büyü gücü. Eğer deneseydim, *kendimizi* küçük bir disiplinin içinde bulurduk.

Sierra kardeşini götürürken koridordan genç bir çift geçiyordu. Kapıyı açık tutan Severin onları yanına çağırdı.

İkisi de benden çok büyük değildi, adam açık renk saçlı, geniş yüzlü ve gülümsüyordu, kız ise ufak tefekti, koyu renk saçları ve belirgin bir bebek yumrusu vardı. Elleri kenetlenmiş, parmakları birbirine dolanmıştı.

"Siz Odele'nin ekibindensiniz, değil mi?" dedi.

"Elbette," dedi adam. "Sadece yola çıkmayı bekliyoruz."

Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Aslında, evet. Size katılacak birkaç acemimiz var. Odele gelene kadar onlarla kal."

"Yapacağım," dedi adam.

"Hainleri yakaladığınızı duydum," dedi kız bize katılırken. "İyi iş çıkardınız. Bize böyle düşman olduklarına inanamıyorum. İkisi bizim ekibin üyeleri idi. Hiçbir şeyden şüphelenmedim."

"Hiç kimse bunu yapamaz," dedi Sierra. "İşte bu yüzden tetikte olmalıyız."

Genç çift başıyla onayladı. Severin ve Sierra kapıyı arkalarından kapatarak ayrıldılar. Adam bize adının Jake, hamile kız arkadaşının da Lori olduğunu söyledi. Annem ve ben kendimizi tanıttık, sonra hepimiz beklemek için sandalyelere yerleştik.

"Hainler hakkında bir şey mi söyledin?" Annem birkaç dakikalık sessizlikten sonra konuştu. "Severin ve Sierra'nın getirdiklerini gördüklerimiz bunlar mıydı?"

"Hı-hı," dedi Lori. "Onlar hareketin üyeleri idi. Ya da biz öyle sanıyorduk. Laboratuvar havaya uçtukten sonra kaçmaya çalıştılar. Nedenini anlamamız uzun sürmedi. Bombayı onlar kurdu. Görünüşe göre Kabal'ın adamlarıymışlar."

Yani SLAM bombalama için kendi üyelerini mi suçluyordu? Teknik olarak doğru. Bombayı içlerinden biri patlattı,

Ama o sadece maruz kalmamak için protokole uyuyordu ve kendisi ölmüştü. Giles grubunun gerçekte ne olduğunu öğrenmesini engellemek için gerçekten masum üyeleri suçlayacak mıydı? Yoksa o kadar da masum değiller miydi? O patlama onların bağılılıklarını yeniden düşünmelerine ve gruptan ayrılmaya çalışmalarına neden olmuş muydu?

"Burası cıvıl cıvıl," dedi annem. "Hepinizi bomba yüzünden mi getirdiler?"

"Oh, hayır," dedi Jake. "Biz zaten buradaydık, eğitim görüyor ve konuşlanmaya hazırlanıyorduk. O bomba sadece programı hızlandırdığımız anlamına geliyor. Görev bu gece başlıyor. Lori ve ben ilk katılanlardan ikisiydik ve dürüst olacağım, bunun gerçekleşeceğini emin olmadığımız zamanlar oldu. Ama Giles başardı. Serumü mükemmelleştirdi ve yeni bir doğaüstü çağ başlatmak üzere." Jake, Lori'nin karnını okşadı. "Hem de tam zamanında."

Lori kızardı. "Bebegimiz doğduğunda her şey farklı olacak. Biz de bu yüzden katıldık. Çocuğumuza daha iyi bir hayat vermek için. Güçlerini saklamak zorunda kalmayacağı bir hayat."

Onlara baktım, yeni temizlenmiş yüzleri parlıyordu ve beyni yıkanmış çocuklar görmedim. İki normal genç gördüm.

Doğaüstü varlıklar, aşıklar, bebekleri var ve çocukları için doğru olduğunu düşündükleri şeyi yapıyorlar. Onlara kaçmalarını söyleseydim, kandırılmış olanın ben olduğumu düşünürlerdi.

"Serumün mükemmelleştirildiğini mi söyledin?" Annem söyledi. "Bu ölümsüzlük serumu, değil mi?"

"Doğru," dedi Jake.

Lori öne doğru eğildi. "Buna inanabiliyor musun? Ölümsüzlük mü?" Hafifçe güldü. "Giles bize kaç yaşında olduğunu ilk söylediğinde ona inanmamıştık. Bunun bir işe alma hilesi olduğunu düşündük. Ama sonra bu serum üzerinde ne kadar sıkı çalıştığını görünce, ciddi olduğunu anlamaya başladık."

"Ama ölümlülüğün tedavisini yüzyıllar önce keşfetti,

değil mi?" Dedim ki. "Eğer kendisi de ölümsüzse ..."

"Ama bu onun kopyalayabileceği bir şey değildi. En azından büyük ölçekte."

Biz de öyle düşünmüştük. Kendi ölümsüzlüğünün on beşinci yüzyılda öldürdüğü çocuklarla bir ilgisi olduğuna bahse girecektim. Kolayca tekrarlanabilecek bir şey değil ama

Bunun başka yollarla nasıl yapılabileceğine dair fikirleri olmalı ve yüzyıllardır bunu deniyordu. Cassandra onunla İkinci Dünya Savaşı sırasında tanıştığında, bir tür zombi ve vampir melezi üzerinde deney yapıyor gibi görünüyordu.

"Şu plan," dedi annem. "Bize bundan bahset."

"Sanırım yeni askerlerimizin şu anda bilmesi gereken tek şey bu," dedi kapı aralığından gelen bir ses,

Uzun boylu, koyu tenli bir kadın içeri girdi. Jake ve Lori ayağa kalktı. Biz de onları takip ettik.

"Selam Odele," dedi Lori, gülümsemesi kararsızdı. "Severin, Bri ve Sami'nin Atlanta'da bize katılacağını söyledi, ben de açıklamanın sorun olmayacağını düşündüm..."

"Öyle." Odele bir eliyle genç kadının omzuna vurdu. "Ama sanırım geri kalanını yolculuğa saklayabiliriz. Atlanta'ya uzun bir yolculuk olacak ve gerçekten gitmemiz gerekiyor." Lori'ye yaklaştı ve sesini alçalttı. "Bunu yapabileceğine emin misin tatlım?"

Lori başını salladı. "Ben de bunun bir parçası olmak istiyorum."

Jake kolunu onun beline dolayarak, "İşi onu kenarda tutuyor, bu da benim için sorun olmadığı anlamına geliyor," dedi.

Odele bize döndü. "Pekâlâ kızlar. Burada hızlı hareket ettiğimizi biliyorum ama arabaya binene kadar çene çalmayı bırakmamız gerekecek." Anneme döndü. "Sami, değil mi?" Sonra da bana. "Bri?"

İkimiz de başımızı salladık.

Odele her birimizin sırtını birer eliyle sıvazladı ve bizi kapıya doğru itti. "Takıma hoş geldiniz kızlar. Tarih yazmak üzereyiz."

ON BEŞ

O ıkış yolunda Odele planın birinci adımını açıkladı: bizi Atlanta'ya götürecek minibüse ulaşmak. Ne yazık ki bu, kapıdan çıkıp minibüse binmek kadar basit değildi.

"Bir kere, sizin de fark etmiş olabileceğiniz gibi, burada park yerimiz biraz az," diye açıkladı. "Bir blok ötedeki halka açık alanda arabalarımız var, ama bu minibüsler? Diyelim ki halka açık bir otoparkta bırakmak isteyeceğimiz bir şey değiller."

Jake, "İlk dalga görevler için komuta merkezlerini hazırlıyorlar," dedi. "Tüm teçhizatımız, iletişim ekipmanımız, Atlanta'da ihtiyaç duyacağımız her şey."

"Serum dahil mi?" Dedim.

Odele başını salladı. "Bu çok değerli. Giles'ın kendisi tarafından ayrıca teslim edilecek."

"Peki minibüs nerede?" Annem sordu.

"Burada, New Orleans'ta bir depoda."

Annem bana baktı. Bu durumu tam olarak açıklığa kavuşturmuyordu. Tek yapabileceğim hızlı bir güncelleme mesajı göndermeye çalışmak ve Elena ile Clay'in takip edebileceğine güvenmekti.

Beşimiz orta boy bir arabaya sıkıştık. Ben arkada annem ve Jake ile birlikteydim. Elena ve Lucas'a bazı detayları mesaj atma şansı bulmayı umuyordum ama Jake cesurca ve söyleyebileceğimiz hiçbir şey onu etkilemeyecekti. Mesajlaşmak yoktu. Bunun yerine, yolculuğu tekrar anlatarak geçirdik.

hikayemizi Odele'ye anlattık. O da bize geçmişini, Atlanta'da bir lise öğretmeni olduğunu ve doğaüstü türünü anlattı. O bir Tempestras'tı, Adam'ın üvey babası gibi bir fırtına iblisiydi. Jake ve Lori'nin ikisi de şamandı. O halde bir dövüşte, Odele izlenmesi gereken kişi olacaktı.

Görevle ilgili daha fazla ayrıntı almayı umuyordum. Annemle Atlanta'ya gitmeye hiç niyetimiz yoktu ama planlarını öğrenmeye o kadar yaklaştığımız ki öğrenmeden geri dönecezdik. Yine de daha fazlasını öğrenemeden depoya vardık.

Şehrin kenarına gitmeyi umuyordum. Bunun yerine, Fransız Mahallesi'nin hemen kuzeyinde, Press Caddesi demiryolu raylarının yanındaki Bywater bölgesinde bulduk kendimizi. Burada, muhtemelen iskelenin daha işlek olduğu zamanlardan kalma, en az bir ya da iki yüzyıl öncesine ait çok eski depolar vardı. Birçoğu yeniden modellenmiş, yerlerine çatı katları ve korkak galeriler inşa edilmişti. Ama hâlâ eski depoların bölümleri vardı. Dar bir yoldan Katrina öncesi yıkım için planlanmış gibi görünen depoların bulunduğu bir yuvaya doğru ilerledik. Şimdi, canları bağışlandığı için, şehir daha fazla loft ve galeriyi daha iyi destekleyene kadar ayakta kaldılar.

Başka bir araba zaten oradaydı. Ekibin diğer yarısı. Kenara çektiğimizde Odele arabanın yanında bekleyen üç kişiyi işaret etti. Deri ceketli, siyah saçlı bir adam olan Will bir Adtendo yarı iblisiydi, bu da gelişmiş işitme gücüne sahip olduğu anlamına geliyordu. Otuzlu yaşlarının başında, iri yapılı bir kadın olan Andi bir büyücüydü.

Peter, belki birkaç yıl

Benden daha yaşlı ama çoktan kelleşmiş bir sihirbazdı. Gerçek saldırı gücüne sahip tek kişi hâlâ Odele'ydi. Bu farkındalık biraz rahatlamama yardımcı oldu.

Park ettik ve çıktık.

"Yeni askerler mi?" Will öne doğru adım atarak, "Yeni askerler mi?" dedi. "Giles şimdi bize yeni askerler vererek ne halt ediyor?"

Odele, "Lance ve Marg'ın yerini doldurmamız gerekiyordu," dedi.

Gruptan birkaç kişi isimler karşısında tedirgin bir şekilde kıpırdandı. Bunların Kabal bitkisi olduğu ortaya çıkan iki kişi olduğunu tahmin ediyordum.

"Will, "Öyleyse onları grubun kendini kanıtlamış üyeleriyle değiştirin," dedi.

"Sami burada bir Aspicio. Giles onun takıma çok değerli bir katkı sağlayacağını düşünüyor."

"Onun süper görüşü artı senin süper işitmen," dedi Jake sırtarak. "Kabul etmeliyim ki bu harika bir kombinasyon. Ve Bri bir cadı. Bu da bize sahip olmadığımız bir şey katıyor." Kolunu Lori'ye doladı ve depoya döndü. "İşte burada, millet. İlk büyük adım. Kim hazır? Ben hazır olduğumu biliyorum."

İyi denemeydi ama Will'i yıldıramadı. Kim olduğumuz, nereden geldiğimiz ve Tanrı aşkına bize güvenilebileceğini düşündüren şeyin ne olduğu hakkında daha fazla bilgi istedi. Kimse gizli hikâyelerimizi derinlemesine araştırmadığı için, hepsi de son derece geçerli sorulardı. Giles gerçekleri nereden öğrendiğimizi bile sormamıştı. Will'in endişelenmeye hakkı vardı. Ama diğerlerinin yüzlerine bakınca kimsenin umursamadığını anladım. Giles girdiğimizi söyledi, biz de girdik. Will ayrıntılar için ısrar edince, Odele onu susturdu. Bu onun göreviydi. Giles bizi onun ekibine almıştı. Bilmesi gereken tek şey buydu.

Depoya doğru yola çıktık.

"Anahtarlar bende, yani ben kullanacağım, değil mi?" Jake söyledi. "Lori de ön koltukta mı oturacak?"

"Elbette," dedi Odele. "Eminim bu onun için çok daha rahat olacaktır."

Lori, Jake'e doğru sırtarak, "Bu yüzden sormuyor," dedi. "Yön bulucuya ihtiyacı var yoksa kendimizi Körfez'de buluruz. Adamın kesinlikle yön duygusu yok."

Annem güldü. "Öyle birini tanıyorum."

Lori ona baktı. "Hiç köşedeki dükkana dondurma almaya gidip iki saat sonra elinde erimiş bir poşetle döndüğü oldu mu?"

"Hey, kaybolmamıştım," dedi Jake. "Köşedeki dükkânda en sevdiğinden olmadığınızı biliyordum-"

Yüzüme bir şey sıçradığını hissettim. Sonra Andi çığlık attı ve bir şey bacaklarımın arkasına çarptı. Yüzüstü yere düştüm. Düşerken dönmeye çalıştım ama annem yanıma indi ve "Yere yat!" diye bağırırken eliyle başımın arkasına vurdu.

Peter tam önüme düşmüştü. Ona baktım ve bir an için beynim ne gördüğümü algılayamadı. Yüzünü kaplayan bir şey vardı.

Hayır, yüzünü örten hiçbir şey yoktu. Yüzü yoktu.

Yanağıma dokundum ve parmağımı geri çektim. Kan. Üzerime kan püskürtülmüştü. Ne tür bir büyü-?

Lori dizlerinin üzerine çöktü, çığlık atıyor ve omzunu tutuyordu. Parmaklarının arasından kan sızıyordu. Jake onun yanına düştü.

"Get-!" Annem başladı.

Lori öne doğru sarsıldı, elleri dışarı fırladı. Göğsünde kırmızı bir çiçek açtı.

Büyü değil. Bir silah. Etrafıma bakındım ama hiçbir şey görmedim, sadece biz, arabalar ve en az elli metre ötedeki birkaç bina-

"Keskin nişancı," diye fısıldadı annem. "Yerde kal, bebeğim. Lütfen yerde kal. Bir siper büyüü yaptım."

"İçeri girmemiz gerek," dedim. "Depoya doğru ilerleyebiliriz."

"Tamam. Sadece karnının üstünde kal. Giderken bulanıklık büyüü yapacağım."

Geri geri gitmeye başladık. Jake Lori'yi sürüklüyor, birinin yardım çağırması, 911'i araması için çığlık atıyordu. Annemin eli koluma sıkıca yapıştı.

"Onlara yardım edemezsiniz," dedi.

Etrafıma bakındım. Andi orada durmuş, bir kurşun daha yanından geçerken bile sersemlemiş görünüyordu. Sadece Will birkaç metre ötede, paslanmış bir yağ varilinin kısmen gizlediği yerde yüzüstü yatıyordu.

"Onlara içeri girmelerini söylemeliyiz," diye fısıldadım. "Hayır, ateş açacaklar."

Yardım etmeye çalışırsam bize ateş açabileceklerini kastetmiş gibi davranabilirdim. Ama yapmadı. Tıpkı hapisanede Jaime'yle birlikte cadının -Keiran'ın- yolu açacağını bilerek gitmesine izin verdiğimiz zamanki gibiydi.

"İçeri gir!" Bağırdım. "Bu bir keskin nişancı. Depoya girmeniz gerek."

"Hayır!" Will bağırdı. "Arabalara. Arabalara binin. Depoda kapana kısılacğıız."

"Bir keskin nişancı sizi arabaların içinde görebilir.

Yapmanız gereken-" "Arabalar!" diye araya girdi.

"Herkes arabalara binsin." O

Odele ve Andi arabalara doğru koşmaya başladılar, Odele öndeydi. Sonra bir kurşun onu dışarı çıkardı. Andi dondu ve iki tarafa da baktı. Depoya doğru titrek bir adım attı.

"Hayır!" Will bağırdı. "Andi, arabalara doğru koş!"

Lanet olsun, onları öldürtecekti. Tartışacak zaman yok. Andi'nin hangi yönü seçtiğini görmedim. Deponun kapısına vardık ve annem beni içeri çekip kapıyı çarparak kapattı.

ON ALTI

Jake çoktan deponun içine girmiş, Lori'nin üzerine eğilmişti. Yanında diz çöktüm ve nabzına baktım. Nabız yoktu. Orada ömelmif, cansız bedenine ve şişmiş karnına bakıyordum. Jake hıçkırır hıçkırır ağlıyordu.

Yardım ağırısı, birinin yardım çağırısı yapması gerekiyordu, sesi artık zar zor duyuluyordu, sadece aynı döngüyü tekrarlıyordu.

Bir araba kapısı çarptı. Sonra bir çığlık duydum, o kadar kısıktı ki Andi mi Will mi anlayamadım. Bir an sonra biri depo kapısına çarptı, sanki kapıya düşmüş gibiydi.

Will, "Beni içeri alın," diye mırıldandı. "Vurulдум."

Annem sözümü kesti ve beni kapının arkasına itti. "Orada kal."

Will şimdi vuruyordu. "Aın kapıyı! Lanet olsun, a kapıyı!"

Duvara doğru tökezledim ve kendimi duvara yapıştırdım. Cep telefonumu kontrol ettim. ekmiyordu. Tabii ki çekmiyordu. Tahminimce bloke edilmişti. Eğer bir pusu kuracaksanız, kimsenin yardım çağırmasını engelleyecek kadar akıllı olmalısınız.

Kapının arkasında duran annem kapıyı açtı. Will'in içeri girmesine yardım etmedi, sendeleyerek içeri girmesini bekledi, sonra da kapıyı çarparak kapattı.

"Vurulдум, seni kaltak," diye mırıldandı kolunu kavrayarak.

"Bu, geri kalanımızın da seninle birlikte ölmesine izin vermek için bir sebep değil. Onlara arabalara binmelerini söyleyen aptal sen olduğun halde. I

bir motor sesi duymuyorum. Andi'nin bize katılmayacağını varsayabilir miyim?"

"Onu yakaladılar."

"Arabanın camından vuruldun, değil mi?" Bir ışık topu fırlatırken söyledim.

Küstahça baktı. "Bana yardım edecek misin yoksa önce benim sürünmemi mi istiyorsun?"

"İkisi de değil," dedi annem. "Savannah? Daha derine gir. Kapıya bir çevre büyüğü yapıyorum. Sonra daha fazla giriş noktası için keşif yapmamız gerekecek."

"Savannah?" Will söyledi. "Adının-" olduğunu sanıyordum.

Annem cazibe büyülerimizi bozdu. Ya da öyle olduğunu varsayıyorum çünkü Will'in ifadesi göz açıp kapayıncaya kadar "Bu da ne? "den "*Bu da ne? "ye dönuştü.*

Will bana bakarak, "Seni tanıyorum," dedi. "Sen Lucas Cortez'in oğlusun."

Bunun üzerine annemin kaşları havaya kalktı ama sadece "Daha derine in Savannah. Şimdi."

Annemin itirazlarına aldırmadan Jake'in yanına sürünerek geri döndüm. Koluna dokundum. "O gitti," dedim.

Başını salladı, gözyaşları Lori'nin vücuduna dökölüyordu. "Olamaz."

"Öyle olduğunu biliyorsun," diye fısıldadım. "Ve burada oturup vurulmayı beklemeni istemeyeceğini de biliyorsun."

"Umurumda değil," diye fısıldadı.

Lori'ye baktım ve onu toplantı evinde, çocukları için yeni bir hayattan bahsederken düşündüm. Tek istedikleri buydu. Sanırım her yeni ebeveynin istediğı şey. Lori ve Jake aptal değildi. Kötü de değillerdi. Onlar sadece iki çocuktı, benden çok büyük değillerdi, birbirlerine aşıklardı ve bir bebekleri olacaktı.

Ne kadar yanlış yönlendirilmiş olurlarsa olsunlar, o bebeğin geleceğini güvence altına almak için birleşmişlerdi ve şimdi o çocuk asla doğmayacaktı ve sanırım Giles'la tanıştığımdan beri gördüğüm tüm trajediler arasında bu en kötüsüydu. Giles'ın

Dışarı koşup "Hepinizin ne istediği umurumda değil, şu yaptığınıza bakın!" diye bağırasım geldi.

Onun yerine derin bir nefes aldım ve Jake'e, "Umurunda *olurdu*. O senin yaşamanı isterdi. Bunu biliyorsun."

Koluna girdim. Onu götürmeme izin verdi.

Eğer bir depo gördüyseniz, hepsini görmüşsünüz demektir. Tam olarak değil ama benim yaptığım gibi kalabalıkla koştuğunuzda çok sayıda terk edilmiş ya da az kullanılmış depo görüyorsunuz.

İşe yaramayan doğaüstü varlıkların saklanmak için tercih ettikleri yerlerdir. Bu da diğerlerine benziyordu; içi pislik dolu devasa bir boşluk.

"Sen Savannah Levine'sin," dedi Will, ben yolu açmak için bir kutuyu kenara iterken bizi takip ederek. "Lucas Cortez için çalışıyorsun. O senin koruyucun."

"Savannah Levine," diye fısıldadı Jake, sanki kendi kendine. "Baban Kristof Nast'mış."

"Bu saçmalık," dedi Will. "Annen senin Kristof'un kızı olduğunu iddia ederek Nast'ları dolandırmaya çalıştı."

"Affedersiniz?" Annem karanlıktan çıktı, başıyla selam verdi. Elinde çanta, parıltı sızıyor. "Kristof'un onun babası olduğunu *hiç* iddia etmedim."

Will, Jake ve onun yanından geçip bana yetişmeye çalışırken ağzı açık kaldı. "Sen Eve Levine misin?"

Anneme baktım. "Sanırım ilk kez benden *sonra* teşhis ediliyorsun."

"Çok uzun zamandır ölüyüm." Bir çöp yığınınına el salladı. "Siz çocuklar içeri girip saklanın, aksi takdirde pek işe yaramayacaksınız gibi görünüyor. Savannah ve ben binanın güvenliğini sağlayacağız. Şu anda etrafını sarıyor olmalılar. Kapana kısıldığımız için acele etmiyorlardır."

Will ağzını açtığında, bu yüzden buraya gelmemesini tavsiye ettiğini söylemesini bekliyordum. Onun yerine, "Yani o bir Nast *değil, öyle mi?*" dedi.

"Bu şu anda pek önemli değil ama bana para avcısı sürtüğ denmesinden nefret ettiğim için bunu doğrulayacağım. O bir

Nast. Şimdi saklan."

Will sanki biri karnına vurmuş gibi görünüyordu. Çevreyi dolaşırken annem ona katılmam için el salladı. Hiç pencere yoktu, bu da bizim için daha güvenliydi. Duvarlar boyunca hızlıca yürüdük, sırayla döküm yapıyorduk. algılama büyüleri. Dışarıda kimse yoktu. Henüz yoktu. Annemin dediği gibi, kapana kısılmıştık, bu yüzden ağı kapatmak için acele etmiyorlardı.

Annem kılıcını çantasından çıkarıp sırtına astı. "Silahlara karşı işe yaramaz ama onu taşımaktan daha kolay." Çantayı bir sandığın üzerine bıraktı. "Şimdi, bir mesajı nasıl ileteceğimizi bulmamız gerek-" Durdu. "Cep telefonları. Aradınız mı-?"

"Servis yok. İlk denediğim şey buydu."

"Doğru." Başını iki yana salladı. "Gerçekten de çok uzun zamandır ölüyüm."

"Eminim Elena ne olduğunu görmüştür. Tek umudum dışarıdaki her kimse onun tarafından yakalanmamış olmaları."

"Dışarıda kimin olduğunu biliyoruz. Benicio Cortez bu işi bizim halletmemize izin vermemeye karar verdi."

"Lucas asla-"

"Benicio yapardı. Ve bunu yapmak için Lucas'ın arkasından iş çevirirdi."

Benicio'nun ben etraftayken asla bir ekibe ateş açma emri vermeyeceğini düşünmek isterdim ama onun için öneminizi varsaymak asla akıllıca olmaz. Ama başka birinin önemini varsayabilirim.

"Beni tehlikeye atarsa Lucas'ı varis olarak kaybeder," dedim. "*Bunu* riske atamaz. Hector ve William öldüğüne göre elinde sadece Carlos var, o da onu devirmenin bir yolunu bulur, sonra da Kabal'ı yerle bir eder."

Annem cevap olarak kayıtsız bir ses çıkardı.

Turumuza devam ettik. İki çıkış daha vardı; biri küçük, diğeri büyük iki kapı. İkisi de kilitliydi. Annemin algılama büyüüne göre ikisi de korunuyordu.

"Tamam," dedim tekrar deponun önüne geldiğimizde.
"Ben minibüsü kullanalım derim. Kapıları kırın ve devam edin. Ben sürerim-"

"Ben kullanacağım. Sen arkada
olacaksın." "Diğerleriyle
birlikte."

"Umurumda bile değil-"

"Biliyorum. Hayatımı riske atacak kadar değil ama minibüse binmelerini söylemek için zaman ayıracak kadar." Ona baktım. "Senin böyle yapmayacağını biliyorum."

Sırtımı sıvazladı. "Dediğim gibi, sen ben değilsin ve olmanı da istemiyorum. Onları minibüse götürmek için fazladan bir dakika ayıracamız. Nasıl olsa anahtarlar Jake'te. Şimdi-"

Annem beni bir tahta yığınının arkasına çekti. İlerideki karanlığın içinden ışık sızarken dışarı baktık, kapı açıldı. İki kişi içeri girdi. Kapı tekrar kapandığında her şey karanlığa gömüldü. Ayak seslerini duyabiliyordum.

Nasıl görebiliyorlar? Annemin kılıcı olmasaydı kör olurduk. Hiç gece görüş büyüğü yoktu-

Gece görüş gözlükleri. Önce keskin nişancı tüfekleri, şimdi de yüksek teknoloji gözetleme teçhizatı. İfşa karşıtlarının bu kadar donanımlı olmasına imkan yoktu.

Bir Kabal olabilir. Cortezler kesinlikle öyleydi.

Benicio hakkında yanlışmış mıydım? Hayır. Lucas babasının ikiyüzlülük kapasitesini asla hafife almamasını söylüyordu ama Benicio için hiçbir şey Kabal'ı kadar önemli değildi, hemen ardından da en küçük oğlu. Benicio'nun bana olan sevgisinden şüphe duyuyor olabilirim ama Lucas'ın ve Paige'in sevgisinden şüphe duymuyorum.

Beni uyarmadan keskin nişancıları göndererek Lucas ve Paige'in güvenine ihanet eden Benicio, Lucas'ı ve nihayetinde Kabal'ını kaybedecekti.

Bunun arkasında Carlos olabilir mi? Oldukça beceriksizdi ama destekçileri vardı. kontrol edebilecekleri bir suçlama. Bunu onun için yapabilirler.

O zaman Benicio'yu suçla ve Lucas'la arasını aç.

Şimdilik bu adamların kim olduğu önemli değildi, sadece bir Kabal'dan olabilirlerdi, yani çok iyi silahlanmış ve çok iyi organize olmuşlardı.

Minibüse o zaman. Önce Will ve Jake'e. O anahtarlar olmadan fazla uzağa gidemezdik. Annemin sırtında neon tabelası gibi parlayan o koca kılıçla da fazla uzağa gidemezdik.

"Bunu yapabilirim," dedi bulanıklık büyüsü önerdiğimde. "Ama yine de karanlıkta görünecek. Çantayı almak için geri dönmeliyim..."

Gözlerini kısarak deponun karanlığına baktı.

"Parıltı çok uzağa nüfuz etmiyor," dedim. "Sadece bulanıklığı kullan."

Başını iki yana salladı. "Sen git. Ben dikkatlerini dağıtıp onları yavaşlatacağım."

"Hayır-"

"Evet." Ses tonu, çok iyi hatırladığım, yemekten önce kurabiye yemeyeceğimi ve eğer onu rahatsız etmeye devam edersem hiç kurabiye yemeyeceğimi söyleyen ses tonuna dönüştü. "Hemen arkanda olacağım bebeğim. Unutma, bana yapabilecekleri en kötü şey geldiğim yere geri göndermek olur." Yanağıma dokundu. "Burada seninle olmayı ne kadar sevsem de sen . . ."

"Geri dönmek istiyorsun."

Gözlerini kırıştırdı. "Öyle demek istemedim. Sadece-"

"Evet, anne. Geri dönmek istiyorsun. Şu anda değil ama eninde sonunda." Alaycı bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Ben büyük bir kıyım. Bununla başa çıkabilirim. Senin hayatın orada. He-Dad orada."

Durakladı. "Ona böyle seslendiğini hiç duymamıştım."

Yapmadım. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, yapmalıydım. Kristof benim için "baba" olmasa bile, onun için öyleydi - çocuğunun babası, hayatının aşkı. O da beni seviyordu,

Ama o oradaydı, onun hayatı oradaydı ve onsuz da iyi olduğumu biliyordu. Birbirimiz olmadan da iyiydik.

"Bu benim hatam," dedi. "Jaime'yle birlikte gitmeni sağlamalıydım. Bencillik ettim. Seninle daha fazla zaman geçirmek istedim."

Ona sarıldım.

"Özür dilerim bebeğim," diye fısıldadı. "Güvenli olmadığı halde kalmana izin vermemeliydim."

"Ben olsam gitmezdim." Geri çekildim ve yanağından öptüm. "Çok çabuk ölmemeye çalış, tamam mı? Anneme biraz daha zaman ayırabilirim." Tıkanan boğazımı temizlemek için durakladım. "Ama anlamazsam anlarım."

Beni sıktı. "Ne olursa olsun her zaman iletişimde kalmanın bir yolunu bulacağım."

"Güzel."

Bir an daha, orada oyalanarak, birbirimize sarılarak. Sonra beni yoluma gönderdi.

YEDİ

W

Ekmek kırıntıları bırakmalıydım. Tüm ben bir kıvılcım büyüklüğünde bir ışık topuydu. Daha büyüğünü riske atmak istemedim.

Annemin saldırganların dikkatini nasıl dağıtacağına gelince, bir sürü gürültü, bağırış çağırış ve belki biraz da silah sesi bekliyordum. Hiçbir şey duymadım. Ayak sesi bile duymadım, bu da peşimden gelmedikleri anlamına geliyordu. Her ne yapıyorsa, işe yarıyordu.

Sadece iki çöp yığınının kontrol ettikten sonra Jake ve Will'i buldum. Sessizlik için işaret ettim, sonra da planımızı fısıldadım.

"İstersen burada kalabilirsin," dedim. "O minibüs gittiğinde hepimizin içinde olduğunu anlayacaklar."

Will, "Bir doktora ihtiyacım var," dedi. "Beni buradan çıkaracaksın, sonra da yarı şeytanlar için bir kliniğe götüreceksin."

"Emir vermiyorsun-"

"Bunları unuttun mu?" Jake'ten almış olması gereken anahtarları salladı.

Elinden kaptım. "Teşekkür ederim. Şimdi bizimle gel ya da geride kal. Seçim sizin."

O da geldi. Hâlâ hiçbir şeyi sorgulayamayacak kadar keder içinde kaybolmuş olan Jake de öyle.

Sürünerek ilerlerken, omurgamda bir karıncalanma hissettim. Tuhaf bir şekilde bir çevre büyüsünün tetiklendiğini hissettim. Ama ben bir şey ayarlamamıştım. Annemle birlikte-

Depoda bir uluma yankılandı.

"Kurt adam mı?" Will bana döndü. "Bir kurt adam mı getirdin-"

Onu yüzüstü yere çarptım. "Hayır, o bir kurt adam değil," diye fısıldadım kulağına. "Şimdi kapa çeneni."

Bir kurt adam iyi olurdu, özellikle de dışarıda gizlenen iki kurt adamdan biri olsaydı. Ama uluma, annemin arka girişlere yerleştirdiği tetikleyici halüsinasyondan geliyordu. Bir cehennem köpeği hayali.

"Burada kal," diye fısıldadım.

Işık kıvılcımımınla sürünerek ilerledim. İki adam da beni takip etti. Onları bağlayıcı büyülerle kilitlemeyi düşündüm ama bu sınırlı gücümün çok büyük bir kısmını tüketti.

Zaten uzağa gitmeme gerek yoktu. Arka tarafa düşündüğümünden daha yakındık ve birkaç metre içinde yakın karanlıkta hareket eden şekillerin çok loş hatlarını seçebiliyordum. Etrafıma bakındım, sonra en yakın şeyin arkasına saklandım ve kıvılcımı söndürdüm. Çocuklar yakınımda kaldı.

Arkasına sığındığımız "her neyse" kırık kasalar gibi görünüyordu. Eğildim ve daha iyi bir görüntü almaya çalıştım.

Davetsiz misafirlere bak. Eğer Kabal'dan olsalardı, üniformaları olurdu. Kabal içi düzenlemeler. Her biri ayırt edilebilir bir üniforma giymek zorundaydı, böylece bir görevde birbirleriyle karşılaşırlarsa başka bir Kabal tarafından tanımlanabilirlerdi. Muhtemelen birbirlerini öldürmelerini engellemek içindi, ama Kabalların bunu sadece kendi adamlarını kazara öldürmemek için kabul ettiklerinden şüpheleniyorum.

Bu adamlar koyu gri bir manzaraya karşı şekilsiz siyah hayaletlere benziyorlardı.

Işığa ihtiyacım vardı.

Açıları, yörüngeleri ve olası sonuçları hesapladım. Sonra istilacıların yoluna küçük bir ışık topu fırlattım ama onu uzaklaştırmak yerine kendime doğru çektim. Onu gördüler. Ben de onları gördüm.

Sandıkların arkasına çekildim.

"Bu bir Cabal."

"Cortezler mi?" Jake fısıldadı. "Senin peşinden geldiler, değil mi?"

Başımı salladım.

"Ne?" Will söyledi. "Hayır, olamaz-"

"Neyi yapamazsın?" Dedim ki. "Cortezes olamaz mı?"

"Demek istediğim, bir hata yapıyor olabilirsiniz. Bu bir Kabal bile olmayabilir."

"Üniformaları biliyorum. Bunlar Cortezler."

Will nefes alışını sabit tutmak için mücadele etti. Yüzünden aşağı ter damlıyor, kıvılcımının loş ışığında parlıyordu.

"Sorun yok," dedim. "Bununla başa çıkabilirim. Bu bir hata, burada olduğumu bilmiyorlardı. Onlara ben olduğumu söylemem yeterli, böylece güvende olursun-"

Will kaçmak için ayağa fırladı. Gömleğinin arkasından yakaladım ve onu beton zemine çarptım. Sonra sırtına bindim ve avucumu vurulan omzuna bastırdım. Bağırmaya başladı ama onu bastırdım.

"Çeneni kapalı tut yoksa tekrar basarım," diye fısıldadım. "Cortezler koşarak gelirler. Gerçekten koşarak gelmelerini istemiyorsun, değil mi?"

"Bize zarar vermezler, değil mi?" Jake söyledi. "Biz seninleyiz." "İyisiniz. Will mi? O pek iyi değil. sana tuzak kuran kişi."

"Ne?" Jake söyledi.

"Nast'larla bir anlaşma yaptı. Dışarıda olduğunu düşündüğü kişi oydu. Bu yüzden depo yerine arabalara doğru koşmanızı istedi. Sizi yakalamalarını kolaylaştırmak için. Sonra buraya peşimizden geldi, böylece bize göz kulak olabilecekti. Bu yüzden Nast olduğumu öğrenince çok endişelendi. Ölenlerden birinin Thomas Nast'ın torunu olduğunu öğrenirlerse büyük paralar ödemeye o kadar istekli olmayabilirler."

"Yani biliyor muydun?" Jake söyledi.

"Dışarıdakilerin Cortez'ler olduğu fikrinden hoşlanmadığımda anladım."

Ama Will'in planı başarısız olmamıştı. Tam olarak değil. Depoyu tarayan güvenlik ekibi mi? Nast'*lardı*. Sadece yardım için bağırmasını istemedim. Ona Nast'ların buradan canlı çıkmasına asla izin vermeyeceğini söyleyebilirdim ama bana inanmazdı.

"Ne yapacağız?" Jake fısıldadı.

"Bana onu bağlayacak bir şey bul. Sol tarafta bir makara tel gördüm. Eğer bulamazsan, gömleğini kullanırım."

Başını salladı ve gitti. Spor ayakkabılarının çıkardığı sestten irkildim ama etrafımızdaki diğer her şey sessizdi, güvenlik ekibi çoktan gitmişti. Sadece Will ve-

Bir tüfek sesi. Sonra sol tarafta bir gümbürtü. Jake'i gönderdiğim yerde. Will'in üzerinden yuvarlanırken, duymak için kendimi zorladım. Will de öyle yaptı. Süper işitme yeteneğiyle, bir şey olsaydı, Jake'in yerde kıvranışını bile duyardı.

Onun yerine tatmin olmuş küçük bir homurtu çıkardı. Jake ölmüştü.

Gitmesine izin vermemeliydim. Lanet olsun, gitmesine izin vermemeliydim.

Odaklan. Jake'i düşünme. Kendimi ve o minibüse nasıl gideceğimi düşün-

Will sertleşti. Bir sesi takip etti. Başımı kaldırdığımda, yerde hareket eden bir şey gördüm. Kırmızı bir nokta. Benim küçük ışık topum mu? Hayır, o-

Tüfeğin dürbününden çıkan nokta üzerimde gezinmeye başladığında yolumdan çekildim. Bir çatırtı, kulaklarımı çınlatacak kadar yakındı. Atış Will'i yan tarafından vurdu ve sandığa çarpmasına neden oldu, kutu yuvarlandı, ben sıçrayıp kamburlaşarak kaçmaya hazırlanırken çarpışma diğer her şeyi bastırdı-

"Olduğun yerde kal!" diye bağırdı bir ses.

Karanlığın içinden bir silah namlusu yükseldi. Kaçmak için döndüm. Arkamdaki gölgelerden bir figür çıktı. Bir başkası da

diğer taraf. Bir dördüncüsü. Dört maskeli ve silahlı adam, silahlarını bana doğrultmuşlardı.

"Ben Savannah Levine," dedim, kelimeler o kadar hızlı dökülüyordu ki zar zor anlaşılıyordu. "Cortezler burada olduğumu biliyor. Sean burada olduğumu bilecek. Kardeşim. Sean Nast."

Lütfen, lütfen, biriniz Sean'ın tarafında olsun. En azından biriniz onun bir sonraki CEO'nuz olacağına inansın. Onun kardeşi olduğumu düşünüp düşünmemeniz umurunda değil. O öyle olduğumu düşünüyor. Bunun bir anlamı var.

Sessizlik. Sonra bir silah düştü. Diğer ikisi kararsız bir şekilde eğildi. Dördüncüsü kımıldamadı ama silahlı adam ağırlığını değiştirdi, yüz maskesi yoldaşlarına doğru döndü.

Yaklaşan bir çift botlu ayağın gıcırtısı. Silahını indirmiş olan memur yeni gelene doğru döndü.

"Efendim, bu-"

"Kahretsin." Yeni gelen memur bu kelimeyi nefesinin altında mırıldandı. Sonra maskesini çıkardı. "Bayan Nast."

Silahını indirmemiş olan boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı ve tekrar yer değiştirdi. Kıdemli subayın bakışları onu susturdu. Subayı tanıdım. Adı . . . idi. Kahretsin, hatırlayamadım. Lucas her zaman bir Kabal'daki herkesin adını bilmenin önemli olduğunu söylerdi. Bu babasından öğrendiği ve Sean'ın da taklit ettiği bir dersti. Çalışanlarına saygılı davranmak, isimlerini öğrenmekle başlardı.

Yüzümden ter damlarken keşke dinleseydim diye düşündüm. Dört silahlı güvenlik görevlisi etrafınızı sardığında, başınızdaki adamın adını bilmek büyük bir fark yaratıyordu.

"Merhaba," dedim. "San Francisco'da tanışmıştık."

Başını salladı. Kaba değildi. Dostça da değil. Sadece kibardı. Birkaç yıl önce, iç aileye karşı bir güvenlik tehdidi vardı, bu yüzden Sean hafta sonu at gezimize iki ekstra koruma getirmek zorunda kalmıştı. Bu adam da onlardan biriydi.

Bu da onu Sean'ın adamı yapıyordu. Bana Bayan Nast dediğine göre öyle olmalıydı. Tanrım, umarım öyledir.

Diğerlerine silahlarını indirmelerini işaret etti.

"Aynı taraftayız," dedim çabucak. "Bu adam-" Yerde ölü yatan Will'i işaret ettim. "O senin bağlantındı. Gruba sızmıştım. Cortezler bunu biliyor-"

Elini kaldırarak sözümü kesti ve diğerlerine döndü. "Burası dördüncü seviye güvenlik çocuklar. Bayan Nast'ı dışarı çıkarmam gerekecek. Sizden binayı taramaya devam etmenizi istiyorum."

Onları uğurlarken dirseğimi tuttu ve "Acele et" diye fısıldadı.

Bir ses "Yüzbaşı Kaufman" demeden önce beş adım kadar gitmiştik. Kim var orada?"

Kaufman dondu kaldı. Bana kaçmamı söylemeye başladı ama sonra sustu. Arkamda silahlı adamlar varken kaçamazdım. Kolumu tutarken Kaufman'ın bakışları sözsüz bir özürle yere düştü.

"Efendim," dedi. "Ben Savannah . . . Levine."

On adım ötede duran adam üniforma giymiyordu. Silah taşımıyordu. Gerek de yoktu. Josef Nast'tı.

SEKİZ

JOsef Nast. Babamın kardeşi. Amcam, gerçi bunu hiç itiraf etmemişti. Birbirimizi sadece geçerken görmüştük, bakışları her zaman - dostça ya da alaycı - selamlaşmayı boğazımda dondururdu.

Aynı bakışı şimdi ben de görüyordum, yavaşça tiksinti ve küçümseme dolu bir bakış.

"Savannah," dedi. "Gördüğüm kadarıyla beladan uzak duramıyorsun." "I-"

"Kendinizi çok tehlikeli bir duruma soktunuz.

Bilinen teröristlerle arkadaşlık etmek. Kim olduğunuzu kimsenin görmesinin beklenemeyeceğİ karanlık bir depoda koşmak."

"I-"

"Ailemin başına yeterince bela açtın Savannah.

Babalık iddialarınız kardeşimin itibarını zedeliyor. Sean'ın bunlara inanması babamın seçtiğİ varisi saf ve zayıf gösteriyor. şimdi arkanı dön."

"Hayır."

"Dedim ki-"

"Eğeri beni vuracaksan, bunu gözlerimin içine bakarak yapacaksın ki bu da sana her ne kadar inanmak istemesen de babamın tam olarak kim olduğunu söyleyecektir."

Gözlerimin içine bakmadı. Bakamazdı çünkü haklıydım; benim gözlerim onun gözleriydi, Nast'ın gözleri, o kusursuz parlak mavi.

"Dizlerinin üzerine ök, Savannah."

"Efendim-" Kaufman bir adım öne çıktı. "Yapamazsınız-"

"Sen ve sen." Josef diğer ikisini işaret etti. "Yüzbaşı Kaufman'ı dışarı çıkarın. Onu Anderson'a teslim edin. İtaatsizlikle suçlanıyor."

"Hayır." İki yoldaşı öne çıkarken Kaufman yanıma doğru ilerledi. "Öylece durmayacağım-"

Josef'in enerji şimşegi Kaufman'ın ayaklarını yerden kesti. "O zaman seyirci *kalmayacaksın*. Siz ikiniz, onu dışarı çıkarın."

"Ama o haklı," dedi karanlıktan bir ses. "Yapamazsın bunu yap, Josef. Ve yapmayacaksın." Annem Josef'in arkasına geçti ve kılıcının ucunu ensesine dayadı. "Bunu hissedebiliyor musun?" Adamlarına şöyle dedi: "Kimse tetiği çekemeden kafasını ayaklarının dibinde bulacağım. Silahlarınızı indirin."

"Sakın-" Kılıç daha da derine inerken Josef sesini kesti.

"Silahlarınızı indirin!"

Biri tüfeğini kaldırdığında, annem Josef'in bacaklarının arkasına bir tekme attı, sonra saldırdı ve subayın kolunu pazusundan ikiye ayırdı. Her şey o kadar hızlı oldu ki, Josef orada öylece durup silahın kopan elinde yere düşmesini izledi. Sonra çılgılık atmaya başladı.

Josef ayağa kalkmadan ona bir darbe indirdim. Annem bir ayağını onun sırtına koydu ve kılıcın ucunu omurgası boyunca iterek kaburgalarının arasına yerleştirdi. Sonra yaralı subaya doğru başını salladı, kanamayı durdurmak için çılgınca çabalarken çığlıkları artık şok dalgalarına dönüşmüştü.

"Kan kaybından ölmeden önce birileri ona yardım etmek isteyebilir."

Kaufman onun yardımına giden tek kişiydi. Diğerleri orada öylece durmuş, bakışlarını parlayan kılıca dikmişlerdi. Biri haç çıkardı ve nefesinin altında fısıldadı.

"Evet, kılıç görüldüğü gibidir," dedi. "Ve ben de görüldüğüm gibiyim." Josef'in üzerine eğildi, o da yaralı subay kadar şaşkın bir şekilde dönüp ona baktı. "Hey, Josef. Ben olsam

Kris'in selamlarını iletteğini söyle, ama bundan mutlu olmayacaktır. *Gerçekten mutlu* olmayacak. Şimdi Savannah ve ben yürüyüp gideceğiz ve-"

"Bunu yapmanıza izin veremem hanımefendi," dedi arkamızdan bir ses.

Projektörler yandı ve yarım düzine silahlı adamın daha etrafımızı sardığını gördük. Görevli subay öne çıktı.

"Sizden o kılıcı çıkarmanızı ve Mr. Nast kalk. Sana sadece bir kez soracağım."

"Ben-"

"Anne?"

Şöyle bir baktı. Yarım düzine tüfek dürbünü göğsümü işaret ediyordu. Hızlı bir bulanıklık büyüdü yaptı, ben de yere düşerken bir siper büyüdü yaptım.

"*Sakin* onu tehdit etmeye kalkma," dedi annem. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Kılıcı kaldırdı, ayağı hâlâ Josef'in üzerindeydi. Adamların yarısı irkilirken, "Evet, biliyorsunuz."

Daha önce hiç görmediğin kesin ama ne olduğunu çok iyi biliyorsun ve kızıma dokunursan sadece bir kolunu kaybetmeyeceğini de biliyorsun. Ruhunu en derin, en karanlık cehennem boyutuna atacağım ve diğer taraftaki hiç kimse beni durduramayacak, çünkü benimle uğraşırsan lanetlenirsin. Sonsuza dek lanetlenirsin."

Tüfeklerden birkaçı düştü. Diğerleri tereddüt etti.

Josef, "Silahlarınızı indirin," dedi. "Savannah Levine

Yeğenim Sean'ın koruması altında ve ona zarar verilmesine izin veremem."

İki dakika önce çok farklı bir hikâye dinlemiş olan memurlar rahatsız bir şekilde yer değiştirdiler ama çenelerini kapalı tuttular.

"Ancak," diye devam etti Josef. "Bayan Levine de Cortezlerin koruması altında, bu da onun burada bulunmasını -bir Nast operasyonuna müdahale etmesini- Kabal içi yasalara aykırı kılıyor. Hem Savannah hem de annesi gözaltına alınacak-"

"Cehennem gibi," dedi annem.

Josef onun gözlerinin içine baktı. Bu bakışta her ne okuduysa yutkunmasına neden oldu.

O daha konuşmadan yan tarafta bir kargaşa oldu. İki polis memuru daha ışık çemberine doğru yürüdü, tişört ve kot pantolon giymiş, baygın, başı öne eğik bir adamı sürüklerken hafifçe sendelediler. Loş ışıkta tek seçebildiğim kaslı pazuları ve açık renk saçlarıydı ve *Clay diye* düşündüm. Sonra iki adım daha atıp ışığa yaklaştılar ve kalbim boğazıma düğümlendi.

Annemin bağırmasına aldırmadan, örtüyü bozarak ayağa fırladım. İki adam esirlerini yere düşürdü. Yere sertçe çarptı, ölü bir ağırlıktı, alını betona çarparak çatladı.

Adam'ı omuzlarından yakaladım ve ters çevirdim. Yüzü hırpalanmış, morluklar oluşmuş, gözleri şişmiş, burnu yere çarptığı için kanıyordu.

"Onu gizlice dolaşırken bulduk," dedi biri. "Görünüşe göre içeri girmek için duvarda bir delik açmış. Tutuklanmaya direndi."

"Sizi piçler," diye hırladım.

Biri bana sırtıttığında ayağa fırladım. Annem bana doğru koşmaya başladı ama Kaufman önce davranıp kolumdan tuttu ve "Yapma" diye fısıldadı.

Memurlara ters ters baktım ve tekrar Adam'ın yanına diz çöktüm. Bayılana kadar dövülmüştü ama nefes alıyordu. Tanrıya şükür, nefes alıyordu.

Josef Adam'a bakmak için yanına yaklaştı. "Bu adamı tanıyamadım. Teröristlerden biri olmalı. Onu dışarı çıkarın ve vurun-"

"Bu Adam Vasic," dedim. "Kendisi bir konsey delegeşi ve Cortez Cabal'ın koruması altında."

Kaşlarını çattı. "Adam Vasic'le tanıştım. Tüm o morluklarla bunu söylemek zor ama bunun o olmadığından oldukça eminim."

"Bu Adam, seni orospu çocuğu," dedim ayağa kalkarak. "İçeri girmek için bir duvarı parçaladı. Kaç tane Exustio yarı iblisi var?"

"Böyle olduğuna emin miyiz?" Josef, Adam'ı getiren memurlara döndü. "Onu parçalara ayırdığını *gördünüz mü?*"

Memurlardan biri sıırttı. "Hayır, efendim."

Eğildim, Adam'ı yan yatırdım ve cüzdanını çıkardım. Üç parça kimlik çıkardım. "İşte," dedim. "Kanıt mı istiyorsun? Al bunu."

Uzattığım eli görmezden geldi ve anneme baktı. "O kimliği ondan almamı ister misin Eve? Bunun gerçekten Adam Vasic olduğunu doğrulamak için?"

"Kris haklı," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Sen kalpsiz bir piçsin."

Josef'in mavi gözleri dondu. "Kardeşim asla söylemezdi -"

"Hayır mı? Gerçekten mi?"

Karşı karşıya geldiler. Josef önce başka tarafa baktı.

"Eve, eğer bu genç adamın kimliğini doğrulamamı istiyorsan, kılıcını bırakıp kendi isteğinle geleceksin. Üçünüzü de gözaltına alacağım. Aksi takdirde . . ."

Annem kılıcını yere bıraktı. Josef kimlik kartlarını aldı ve onlara üstünkörü bir bakış attı.

"Evet, görünüşe göre bu Adam Vasic. Üçünü de minibüse bindirin. Sen oradaki-" Bir subayı işaret etti. "Al şu kılıcı."

Memur ona doğru yürürken annem "Bunu yapmak istemezsiniz," dedi.

Memur tereddüt etti. Benden çok büyük değildi ve ifadesinden bunun tam olarak ne olduğunu bilmediğini, sadece bir adamın kolunu kesebilecek parlayan bir kılıcın doğal olmadığını anlayabiliyordum.

"Hüküm Kılıcı," dedi annem. "İyi bak, çünkü eğer bu boyutta bir tane görürsen, son ayın zamanı gelmiş demektir. Çok, çok hızlı bir son ayın. Ona dokunabilecek tek kişi kim? Bir melek."

Çocuk Josefe baktı.

"Eve Levine'in gerçekten bir melek olduğunu mu düşünüyorsun?" Josef dedi ki. "O Balaam'ın kızı. İblis Balaam. O şey onun dünyasından geliyor. Cehennemden. Şimdi al onu."

Kimse kıpırdamayınca annem güldü. "Onlara güven vermiyorsun Josef. Cennet ya da cehennem, belli ki oyuncak değil." Eğildi, ellerini bıçağın altına kaydırды ve bir adak gibi kaldırdı. Josefe doğru yürüdü. "Güvenli olduğundan bu kadar eminsen, al."

"Beni sına Eve," dedi, o kadar alçak sesle söyledi ki zar zor duyabildim. "Ben alırım, efendim."

Memurlardan biri öne çıktı. Kabzayı kavradı ve sonra öyle bir çığlık attı ki herkes sıçradı. Sendeleyerek geri çekildi. Josef yaklaştı ve subayın elini tuttu. Adamın avucu kabarcıklarla kaplıydı ve acıdan titriyordu.

"İki numaralı kılıç dersi," dedi annem. "Sakın dokunma."

"Bırak onu," dedi Josef. "Onu geride bırakacağız."

"Bu da işe yaramaz."

Yine Adam'ın yanına çömelmiş, onu uyandırmaya çalışıyordum. Şimdi ayağa kalktım ve aralarına girdim.

Josefe "Lütfen bunu yapma," dedim. "Zaten iki adam yaralandı. Bırak annem kılıcı sırtına taksın ve memurlar bizi dışarı çıkarsın. Kılıca uzanmayacaktır.

Bununla ne yapacağınıza daha sonra karar verebilirsiniz."

"Kılıcı yere koy Eve," dedi Josef. "Eğer bunu yaparsa, o-"

"Yeter."

"Ama kılıç-"

"Yeter."

"Zahmet etme bebeğim," dedi annem. "O da baban kadar inatçı. Ne yazık ki o kadar zeki değil. Sence Thomas neden onu Sean'a tercih etti?"

"Anne, lütfen," diye fısıldadım.

Bakışlarıma karşılık verdi ve başını salladı. Sonra eğildi ve kılıcı yere bıraktı.

"Ben uzaklaşırken herkes geride dursun," dedi.

"Savannah haklı. Şimdiden iki kişi yaralandı. Bu dersi ölümcül bir ders haline getirmeyelim."

Doğruldu ve uzaklaşmaya başladı. Josef en yakındaki memurlara içeri girmeleri için el salladı.

"Yanına lütfen," dedim. "Ya da önünde."

Kılıç betona çarparak titremeye başladı. Herkes ona bakarken annem yürümeye devam etti. Josef, Adam'ı alması için iki memur daha ve bana eşlik etmesi için iki memur daha istedi. Kaufman bana doğru geldi ve en genç memura el salladı. Bakışlarım hâlâ şakırdayan kılıca sabitlenmişti.

Çocuk bana doğru gelmeye başladı. Tam annemle kılıcının arasına.

"Yapma-!" Ben başladım.

Kılıç havaya uçtu. Öne sıçradım ve çocuğu kendime doğru çektim. Döndü. Kılıç uçup gitti. Çocuk bir çığlık attı. Yere düştük. Ben ayağa fırladığımda, o orada yatıyor, eline bakıyordu. Serçe parmağının son eklemi kopmuş, kan akıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. Bakışları anneme kaydı. Kılıç sırtındaydı ve gizemli kılıfına takılıydı. "Aman Tanrım."

Çocuğun elini tuttum, cebimden bir mendil çıkardım ve kanayan parmağın etrafına sardım.

"Tek kaybettiğinin bu olduğuna şükret," diye mırıldandım. "Sana uzak durmanı söylemişti."

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri şaşkınlıktan irileşmişti ve başını salladı.

NINETEEN

İkan kokusuyla uyandı.

Gözlerimi açamadan önce bile panik içime işledi, o kana bulanmış yıkım sahneleri - polis karakolu, motel odası - geri geldi. Sarsılarak ayağa kalktım, kollarım bacaklarım çırpındı, gözlerim açıldığında kendimi buldum.

Bir hücre. Hücredeydim.

Yutkundum ve dokuz yıl öncesine, başka bir hücreye gittim. Annemin öldüğü yer.

Hafızamı silkeledim ve ellerimi kaldırdım. Kan yoktu. Kokladığım şey bakırdı. Suyun metale çarpışının uzaktan gelen sesini duydum. Bakır borular mı?

Oturdum. Önümde parmaklıklar vardı. Kalın, paslanmış metal parmaklıklar. Ayaklarımın altında beton. Ötedeki koridordan gelen loş ışık. Burada hiç yok. Metal parmaklıklı taş bir kutu. Daha önce gördüğüm hiçbir hapisane hücrelerine benzemiyordu. Kesinlikle Nast hücreleri.

Bunları bir keresinde Sean bir dava için sorgulamam gereken bir mahkûmla konuşmam için beni gizlice içeri soktuğunda görmüştüm. Cortez hücrelerine o kadar benziyorlardı ki aynı tasarımcı tarafından yapılmış olabilirlerdi. Kullanışlı bekletme hücrelerinden uzun süreli, ultra güvenli hücrelere kadar farklı tipleri vardı ama hepsi de hapisaneden çok bir otel odasını andırıyordu.

Parmaklık yok. Çimento yok. Karanlık köşeler yok. Damlayan su yok. Burayı gerçek bir zindan yapmak için sadece duvarlarda zincirlere ihtiyaç vardı.

Yüzümü parmaklıkların arasına sıkıştırıp koridorun aşağısını görmeye çalıştım. Kalbim durduğunda nefes alışverişlerini duyabiliyordum. Hışırtılı, güçlkle alınan nefesler. Sadece koridordan gelmiyordu. Geliyordu . . .

Yavaşça döndüm, sonra bir nefes verdim. Adam karanlık arka köşede yerde yatıyordu. Ona doğru koştum ve dizlerimin üzerine çöktüm. Belli ki nefes alıyordu ama hâlâ bilinci yerinde değildi.

Yüzündeki kan temizlenmiş ve yanağındaki kesik bantla kapatılmıştı ama tıbbi bakım bu kadardı. Piçler. Başka bir Kabal'a bağlı mahkumlarla ilgilenmek için çok katı kurallar vardır. Onları dövmeye ve karanlık bir hücreye atmaya izin vermeyen kurallar.

Peki bu ne anlama geliyordu? Lucas bizi bulabilecek miydi? Sean bulabilecek miydi? Ve annem neredeydi? Karanlıkta gözlerimi kıstım ama ondan hiçbir iz yoktu.

"Anne?" Seslendim. "Burada mısın?"

Dışarıda bir yerden gelen bir öksürük. Bir erkek öksürüğü. Başka bir şey yok.

Adam'ın omzunu salladım. Bir süre sonra inledi.

"Adam?" "Adam?" dedim. "Uyanabilir misin?"

Bir inilti daha. Yüzü buruştu. Öksürdü. Tekrar irkildi, eli göğsüne gitti. Kaburgalarını bağladıklarını görmek için gömleğini açtı. Yaralıydı, ciddi şekilde yaralanmıştı ve onu soğuk zeminden kurtaracak bir karyola bile olmadan buraya atmışlardı.

"Adam?"

Gözleri kapalı kaldı ama dudakları aralandı. "Su."

Çılgınca etrafıma bakındım. Suyu duyabiliyordum ama hiçbir yerde yoktu-

Bekle. Parmaklıkların hemen içinde bir yığın eşya vardı. "Bekle," dedim.

Hemen oraya koştum ve battaniyeler, enerji barları, su şişeleri ve bir kova buldum. Kova neydi? . . ?

Sonra fark ettim.

Kova hariç her şeyi Adam'a geri götürdüm. Suyun kapağını açtım ve yavaş olmasını söyleyerek bir yudum içmesine izin verdim. Sonra battaniyenin bir köşesini ıslattım ve şişmiş gözlerindeki kabuğu sildim. Birini açtı.

"Hey," dedi, sesi zayıftı. "Kendimi bok gibi hissediyorum." "Sen de öyle görünüyorsun."

Yumuşak bir kahkaha ve ardından bir irkilme. "Bir de diğer adamı görmelisin."

"Ben yaptım."

"Lanet olsun."

Gülümsedim ve ona biraz daha su verdim.

"Silahları vardı," dedi. "Çok adaletsizce. Ben fazla karşı koyamadan kafama bir tane indirdiler. Ben de teslim oldum. Görünüşe göre, *bu* onlar için hiç eğlenceli değildi."

"Piçler."

"Hmm." Diğer gözü de açıldı. "Elena ve Clay?"

"Onları görmedim."

"Güzel. Yakalanmadıkları anlamına geliyor." Yutkundu ve ben de ona biraz daha su verdim. "Annen mi?"

"Bilmiyorum. O bizimle birlikteydi. Şimdi değil. Yani Elena ve Clay ile mi geldin?"

"Evet. New Orleans'a katıldım. Sana göz kulak olacağım. Pek iyi gitmedi. Elena akıllıdır. Sayıca az olduğumuzu biliyordu. Telefon engellendi. Geri çekilmemizi istedi. Dinlemedim. Kahramanı oynamak zorunda kaldım. Bedelini ödedim."

Ona doğru eğildim ve gülümsedim. "Seni öperdim ama bunun acı verici olacağından şüpheleniyorum."

Bana baktı. Başını eğdi ve kalbimin çarpmasına neden oldu. Kendime bunu yeterince kayıtsızca söylediğimi söyledim, eğer sadece şaka yaptığımı düşünmek istiyorsa, yapabilirdi ve-

Elini başımın arkasına koydu, beni aşağı çekti ve öptü. Hafif bir öpücüktü, dudaklarımız zar zor birbirine değiyordu, ama tatlı, seksi ve yavaştı ve sonunda koptuğunda, geri çekilen bendim.

Ona yaslanıp kaburgalarını incittim ama o beni orada tuttu, eli hala saçlarımdaydı, yüzümü ona yakın tutuyordu.

"Sanırım bu soruyu yanıtlıyor," dedi. "Hiç soru var mıydı ki?"

"Elbette."

Kaşlarımı kaldırdım. "On iki yaşımdan beri senden hoşlanıyorum. Eminim fark etmişsindir."

"Sen on iki yaşındayken yaptım. Ve on dört. Ve on altı. Ama sonunda ..." Omuz silkti. "Sen büyüdün. Arkadaş olduk."

"Yani geri kalanların öylece gittiğini mi düşündün?" "Soldu, sanırım. Başka bir şeye dönüştü." "Hayır, sadece daha iyi saklamayı öğrendim."

Eğildim ve onu tekrar öptüm. Sadece hızlı bir öpücük. "Acıtıyor, değil mi?"

"Kötü bir acı olması gerekmiyor."

Güldüm ve battanileri açtım. Birini altına, diğerini üstüne serdim. Sonra beni kendine doğru çekti.

Söylemek istediğim çok şey vardı. Sormak istediğim çok şey. Bu koşullar altında tamamen ve tamamen uygunsuz ve önemsiz olan çok şey.

Neyin önemli *olduğunu* konuştuk, birbirimizi bilgilendirdik. Bu da konuşmanın çoğunu benim yaptığım anlamına geliyordu. İşimiz bittiğinde tekrar parmaklıkların yanına gittim ve dışarıda ne olduğunu görmek için başımı uzattım.

"Şu anda Jaime'nin aynası gerçekten işime yarayabilir," dedim. "Az önce birinin öksürdüğünü duydum. Ama nerede olduğumuz ya da burada ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yanlış yere yerleştirilmişsiniz," dedi bir erkek sesi. Yumuşak ve güçlüydü, az önceki öksüren adam olamayacak kadar yakındı.

"Kim var orada?" Dedim.

"Yanlış yere yerleştirilmişsin," diye tekrarladı ses. "Bu benim kim olduğumdan daha önemli. Zaten adımı da bilemezsin. Çok gençsin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Bir kıkırdama. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama ne olduğunu çıkaramadım. "Seni kırdıysam özür dilerim canım, ama sesin genç geliyor. Bu kötü bir şey değil. Yaşlı görünmekten iyidir."

Adam yanımda belirdi ve destek için parmaklıklara tutundu.

"Yanlış yere yerleştirildiğimizi söylemiştin," dedi Adam. "Bu ne anlama geliyor?"

Bir duraklama. Sonra, "Yaralandın."

"Nasıl-?"

"Sesini duyabiliyorum. Kırık kaburgaların sesini tanıyacak kadar dövüştüm. Git uzan, evlat. Burada gücüne ihtiyacın olacak."

Adam'ın ağzı sıkıştı. Kendisine "çocuk" denmesinden hoşlanmıyordu ama ses alaycı gelmiyordu. Adam battaniyeleri parmaklıklara doğru çekti ve uzandı, sonra ben yanına oturana kadar pantolonumun paçasından çekti.

"Yanlış yere koymak tam da kulağa geldiği gibi," dedi adam. "Nastlar birini saklamak istediklerinde, onu Burada. Sanırım evraklarda her zamanki hapisane hücrelerinde olduğunuz yazacak. Sonra biri sizi bulmaya gidecek.
ve ..."

"Biz orada değiliz," dedim.

Adam fısıldadı, "Bu sadece bir oyun. Lucas olanları Sean'a anlatacak ve o da bizi bulacak. Bizi Sean'dan saklayamazlar. En azından uzun süre."

Adam bizi duydu - tahminimce işitsel güçleri olan bir yarı iblis.

"Genç Nast mı? İşte bu şanslı bir bağlantı. Evet, eğer onu tanıyorsanız, bu basit bir güç oyunu gibi görünebilir. Rahatsız edici bir oyun ama burada çürümeyeceksin."

Yine o öksürük, daha uzaktan, sanki komşumuzun söylediğini pekiştirircesine.

"Burada kaç kişi var?" Ben sordum.

"Söylemesi zor," diye düşündü adam. "Birkaç yıldır gelen ilk yeniler sizsiniz. Diğerleri Sosyal diyebileceğim türden değiller. Hastalar. Deli. Çoğunlukla ikisinin karışımı.

Kilitlenmiş ve unutulmuş." "Yıllardır burada mısınız?"

Kıkırdadı. "Hayır, canım. Burada sadece birkaç ay geçirmek insanı delirtir. Ben düzenli ama geçici bir ziyaretçiyim. Özel bir durum. Nastlar için çalışıyorum. Gönüllü çalışmıyorum ama uslu durursam beni rahat ettiriyorlar." Durakladı. "Her zaman uslu durmuyorum."

"Yani seni buraya kilitlediler."

"Evet ve bana hatırlattıkları gibi bu benim hatam. Ama otoriteyle aram iyi değildir. Ya da kafeslerle, ne kadar güzel olursa olsun. Burada fazla kalmayacağım. Benim için bir görevleri olduğunu duydum. Olmazsa da birkaç gün sonra beni çıkarıp buza koyarlar."

"Seni öldürmek mi?"

Şimdi bir kahkaha. "Hayır, canım. Ben bunun için çok değerliyim. Demek istediğim, beni tam anlamıyla buza koyun. Mahkumların bilimsel deneyler için kullanılmasına karşı insan kanunları olduğuna inanıyorum. Bu Kaballar için geçerli değil. Onlar bizi kullanıyorlar. Kriyojenik, benim durumumda. Yılda altı ay güvenli bir sınır gibi görünüyor. Benim durumumda, beni altı ay boyunca kontrol altında tutmak ve faydamın çok kısa sürede tükenmemesini sağlamak gibi ikili avantajları var."

Kabalların kriyojenik üzerinde çalıştığını bilmeseydim şok olurdu; bu, onların uğraştığı pek çok bilimsel yarıştan biriydi. Cortezler de denekleri altı aya kadar dondurmayı başarmıştı.

Yani bu bir haber değildi. Ama bir anıyı canlandırdı. Cassandra birkaç yıl önce kriyojenik bilimi hakkında konuşuyordu. Hayır, azalan ömrünü uzatmak için kendini dondurmakla ilgilenmiyordu. Ama Cortez Cabal'ın iki vampiri yakaladığı ve onları kriyojenik deneyler için kullandığına dair bir söylenti duymuştu. Vampirler yaşlanmadığı için DNA'larındaki bir şey dondurma işlemini mükemmelleştirmeye yardımcı olabilirdi.

Benicio vampir kaçırdığını kabul etmemiştir elbette. Sadece eğer böyle bir şey olursa, Kuzey Amerika toprakları dışında olacak, denekler iyi muamele görecektir ve kalıcı hasar olmadan serbest bırakılacaktır.

Birkaç gün önce, özgürlük hareketinin Jasper Haig'i Cortez'in gözetiminden kurtarmayı planladığını öğrenmiştim. Benicio'nun en büyük iki oğlunu öldüren kişi Jasper'dı -Jaz olarak biliniyordu-. Onlar bukalemun benzeri eşsiz gücünü incelerken onun yaşamasına izin veriliyordu. Jaz'la onu serbest bırakmaya yönelik bu komplo hakkında yüzleştiğimizde, kendisine bir teklifle yaklaşanların Kabal bilim adamları olduğunu ima etmişti. Hareket şimdi de vampir DNA'sı kullanarak bir ölüm aşısı geliştirdiğini iddia ediyordu. Kriyojenik deneylerinde kullanılan DNA ile aynı DNA olabilir mi? O deneylerin bir uzantısı mı? Muhtemelen. Peki başka ne üzerinde çalışıyorlardı? Açık mı?

YİRMİ

O Hapishane arkadaşınız ondan sonra pek konuşmadı. Temas kurmuştu. Tek amacı bu gibi görünüyordu. Bağlantılarımız olduğu için kendini potansiyel bir yardım kaynağı olarak göstermek. Eğer ben olsaydım.

aynı şeyi yaptı.

Saatler geçti. Adam ve ben biraz konuştuk ama dinlenmesini istedim. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu ve bunun üzerinde durmak sadece paniğe yol açacaktı. Bekle ve gör. Yapabileceğimiz tek şey buydu.

Sonunda bir gardiyan elinde daha fazla su ve enerji barlarıyla geldi. Arka köşede durmamızı işaret etti, küçük bir ızgaranın kilidini açtı ve malzemeleri içeri itti.

Gardiyan orada olduğu sürece Adam konuştu. Tehdit etmedi. Soru bile sormadı. Sadece adamla konuşmaya çalışıyordu. Bir izlenim bırakmaya. Bizi insan olarak görmesini sağlamak, isimsiz mahkumlar olarak değil. Adam cevap vermedi.

Bekçi gittiğinde komşumuz "İyi denemeydi," dedi. "Ama nefesini boşa harcama, evlat. Sağır ve dilsiz. Hepsi öyle. Sanırım pek zeki de değiller."

Izgaraya doğru yürüdüm. Daha önce fark etmemiştim; parmaklıkların bir parçası gibi görünüyordu. Eğdim ve salladım. Sonra bir kilit açma büyüsü yaptım.

"Bu sizi meşgul edecekse, devam edin," dedi adam. "Daha yakından bakarsanız, kafanızdan daha fazlasını çıkaramayacağınızı göreceksiniz."

O haklıydı.

"Sakin ol ve bekle," dedi. "Eğer haklıysan, biri seni arıyor demektir. Değilse, çocuğun yaralarını kullan. Daha da kötüleştir ve tıbbi yardım alsın. Bu da kaçmak için bir şans olur."

Adam yine uyukladı. Oturmuş, kollarımı dizlerime dolamış, boşluğa bakıyordum ki yanıma oturdu, elini belime doladı.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı. Başımı salladım.

Daha yakına kaydı. "Annen için endişeleniyor musun?"

"Endişelenmemeye çalışıyorum. En kötü ihtimalle ölür ve

Öyleydi. Kader'in onu nasıl geri çağıracağını bulması zaten an meselesi."

"Bu zor olacak," dedi. "Onu tekrar kaybetmek."

"En azından onunla biraz zaman geçirebildim," dedim.

"Tam olarak kaliteli zaman değil. Ama o oraya ait. Artık onun hayatı bu." Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Sesim sakın ve olgun mu çıkıyor?"

"Öyle." Beni öptü. "Gerçekten hissettiğin bu olmasa bile."

"Yapacağım. Eninde sonunda."

Ona yaslandım ve gözlerimi kapadım.

"Diğerleri de iyi olacak," dedi. "Bizim için gelecekler.

Elena ve Clay bizi havaalanına kadar takip ederlerdi.

Cortez jetine binerlerdi. Aynı anda varmış ve Josef'in bizi nereye götürdüğünü öğrenmiş olacaklardı. Bundan sonrası sadece burunlarını takip etmekten ibaret."

Yine de kaçırılacak çok fazla bağlantı var.

"Ya Elena ve Clay de buradaysa?" Dedim. "Bir yerlerde."

"Çok daha iyi, çünkü Jeremy'nin kitsune büyüleri onları herhangi bir kurt adam burnundan daha hızlı bulacaktır."

Komşumuzdan bir boğaz temizleme sesi geldi. "Affedersiniz? I kulak misafiri olmak istemem ama bunu yapmamak benim için çok zor. Kurt adam mı dediniz?"

Adam'a baktım.

"Biz kurtadam değiliz," dedi Adam. "Eğer endişelendiğin buysa."

Yine o kıkırdama. "Öyle olmadığını biliyorum. Clay, Clayton olabilir, değil mi? Danvers. Ve . . . diğeri."

"Jeremy."

"Evet. Onları tanıyor musunuz?" "Tanıyoruz."

"O zaman ismim senin için anlamsız olmayabilir. En azından soyadım. Clayton'a burada olduğumu haber vermeniz umuduyla kendimi tanıtacağım. Belki Alfa olarak benim serbest bırakılmam için pazarlık yapabilir."

"Clay Alfa değil. Jeremy öyle."

Bir duraklama, sonra, "Hala mı? Şimdiye kadar istifa etmiş olacağını sanıyordum."

"Olacak. Yakında. Ama Clay Alfa olmayacak. Elena olacak."

Sessizliği bana onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi. Bu adam ne zamandır hapisteydi?

"Elena Clay'in karısı," dedim. "Eşi. Her neyse işte. O bir kurt adam ve seçilmiş Alfa."

"Anlıyorum. Sanırım Jeremy bunun akıllıca olduğunu düşünüyor, Clayton'ı fiili Alfa olarak bırakırken onun sürüye liderlik etmesini istemeyenleri kızdırmıyor."

Durumun böyle olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama Adam başını salladı. Eğer bu adam Sürü hakkında bu kadar çok şey biliyorsa ve süper işitmeye sahipse, bu onun bir kurt adam olduğu anlamına geliyordu. Eski usul bir it. Yani eşitlik konusunu konuşmanın dışında tutmak en iyisiydi.

"Ya senin adın?" Dedim.

"Miguel Santos," dedi.

"Sanırım-" diye başladım.

Sonra Pack üyesi olan Santos ailesinin isimlerini hatırlamakta zorlandığım için kendimi durdurdum. Elimde bir

Sürü tarihi hakkında yeterli bilgiye sahiptim. Jeremy'nin malikânesinde geçirdiğim onca yazdan sonra -Stonehaven-Miras'ı okumama izin verilmişti.

Jeremy, Alfa pozisyonu için babası Malcolm'a meydan okumuştı; Malcolm, Santos ailesi tarafından desteklenen acımasız bir orospu çocuğuydu. İki Santos kardeş vardı ve bunlardan birinin üç oğlu vardı. Bu oğullardan ikisi ve amcaları Yükseliş savaşında öldürülmüştü. Baba ve en küçük oğul ayrılmıştı. O oğul - Daniel - yıllar sonra Sürü'ye karşı bir ayaklanmaya liderlik etmişti.

Daniel öldürülmüştü, yani o günlerden kalan tek canlı Santos babası olacaktı. Yaşı yaklaşık olarak Doğru, ama adı Raymond'du ve Raymond'un da Malcolm gibi Daniel'den yıllar önce öldüğünü duyduğuma emindim.

Komşumuz bir açıklama yapmak için araya girmedi, sadece ben üzerinde çalışırken sessizce bekledi.

"Pack değildin, değil mi?" Dedim.

"Sadece çocukken. On altı yaşında ayrıldım. Ondan sonra iki kez üyeliğin eşiğine geldim. Malcolm Danvers tekrar üye olmamı istiyordu ama ben kararsızdım. Yıllar önce katılmayı düşündüğümde kardeşlerimle -Wally ve Raymond- birkaç hafta sonu geçirmiştik. Yani Clayton'ı ve şu anki Alfa'yı tanıyorum."

"Jeremy."

"Evet. Ama kadın değil. O benim zamanımdan sonraydı. Clayton'ın bir eşini ısırduğuna dair bir söylenti duyduğumu hatırlıyorum." Kıkırdadı. "Bunun doğru olduğunu bilmeliydim. Diğer kurtlar yalnızlıktan yakınırken, o sorunu çözüyor. Benim istediğim bu değil - sızlanmayı ben de hiç anlamadım - ama anladığım kadarıyla mutlu?"

"Çok."

"Çocuklar?"

"İkizler."

"Bir eş, çocuklar, gayri resmi de olsa gelecek bir Alfa-oğulluk. Evet, mutlu olmalı. Bunu duyduğuma sevindim. Ben her zaman

çocuğa düşkün. Yıllar boyunca dedikodular duydum. Oldukça iyi bir ünü var, bunu duyduğuma ben de sevindim. Her zaman endişelenmişimdir, ..." Durakladı. "Şu anki Alfa'dan pek hoşlanmıyordum. Arkadaşınız gibi görüldüğü için saygısızlık etmek istemem. Sadece benim tarzımda bir adam ya da benim tarzımda bir kurtadam değildi. Clayton gibi değildi."

Jeremy'ye yapılan bu hakarete sinirlendim ama bunu adama karşı kullanamazdım. Tipik bir kurt adama benziyordu; tüm kasları ve testosteronuyla. Onlara göre Clayton gibi biri *gerçek bir* kurt adamdı, tabii doktorasını ve rahat ev hayatını görmezden gelirlerse. Jeremy fazla beyinseldi. Ama bu tipler bile sürünün gelişmekte olduğunu isteksizce kabul etmek zorundaydı. Artık büyüyordu, iç bölünmelerin ve dış saldırıların üstesinden gelmişti. Jeremy'nin Yükselişinden beri bölünmemiş, sağlam ve birleşik bir güç.

Muhalifler Clayton'ı Sürü'deki gerçek güç olarak görüyorlardı ki bu iddia onu güldürüyordu. Bu it Miguel, Jeremy'den pek hoşlanmıyor olabilirdi ama Jeremy onu dışarı çıkarmak için nüfuzunu kullandığında ondan çok daha fazla hoşlanacaktı.

Kabalların Amerikalı kurtadamları esir tutmasına izin verilmezdi. Eğer bir suç işlerlerse, cezalandırılmaları için Sürü'ye teslim edilmeleri gerekiyordu. Her şey göz önünde bulundurulduğunda, bu Miguel'in yararına olmayabilirdi. Ama her ne yaptıysa, Elena'yı tanımıyorsa en az yirmi yıl önce yapmış olmalıydı. Jeremy muhtemelen yeterince cezalandırıldığına karar verecekti. Her iki durumda da Miguel'i dışarı çıkaracaktı.

Ondan sonra biraz uyudum, Adam'a doğru kıvrılmışım, onun kolu üzerimdeydi. Uyandığımızda, sanki iki kişi olduğumuzu yeni fark etmişler gibi, delikten yeni su şişeleri ve fazladan battaniyeler sokulmuştu. Kovayı da değiştirmişler.

Koridordan gelen zayıf ışıktaki Adam'ın bazı çürüklerinin çoktan solduğunu görebiliyordum. Kaburgaları ağrıyordu ama kırık değil çatlak olduklarında ısrar ediyordu. İşaretleri fark edebilecek kadar dövüş deneyimi olan tek kişi komşumuz değildi.

Miguel uyanık olduğumuzu fark etti ve bizimle bir süre sohbet etti. Garip bir şekilde normal bir sohbetti. denizaşırı bir uçuş, ara sıra yanınızdaki adamla konuşmak, ama çoğunlukla sadece kendi işinizi yapmak.

Bir şeyler olduğuna dair söylentiler duymuştu. Ona temel bilgileri verdim. Doğaüstü varlıkların kendilerini ifşa etmeleri hakkında bir fikri varsa da söylemedi.

Adam ve ben de oyun oynadık. Fazladan battaniyeleri açtığımızda, içine sıkıştırılmış bir paket kart bulduk. Bütün mahkumlara verdiler mi? Yoksa dışarıda sempatik bir gardiyanımız mı vardı? Kim olduğumu bilen ve Sean'ı seven biri mi? Öyle olmasını umuyorduk.

Konuşmak istediğim başka şeyler de vardı. Kişisel şeyler. Fark etmeyeceğimi düşündüğü anlarda bana yönelttiği bakışlardan Adam'ın da aynı şeyi hissettiğini anlıyordum. Ama ikimiz de bir şey söylemedik. Zamanı değildi. Ya da yeri değildi. Özellikle de komşumuz dinlerken.

Biz de kart oynadık. Ve sohbet ettik. Ve dinlenmek için birlikte battaniyelerin altına kıvrıldık.

YİRMİ BİR

W

Saatler sonra bir koruma tekrar geldiğinde Aynı kişi. Aynı üniformayı bile giymiyordu, sadece standart Nast güvenlik kıyafeti giyiyordu.

Hücremize yaklaştığında, biz konuşmadan bir parmağını dudaklarına götürdü ve bizi parmaklıklara yaklaştırdı.

"Beni Sean gönderdi," diye fısıldadı. "Kendisi gelmeye cesaret edemiyor, amcasının onu izleyen adamları var. Bryce'la birlikte Miami'de. Seni ona götüreceğim."

Tereddüt ettiğimizde, "Sean ikinizin de ona borçlu olduğunuzu söylüyor ve bu da Trixie'ye bir daha asla binmeyeceği anlamına geliyor" dedi.

Adam güldü. Trixie Colorado'da sevdiğimiz bir çiftlikte yaşlı bir dırdırcıydı. Oraya en son gittiğimizde Sean'ın her zaman bindiği atı satmışlardı ve Trixie'ye kimin binmesi gerektiğini görmek için yazı tura atmak istemişti. Reddetmiştik. Başka kimsenin bileceği bir şey değildi.

Muhafız kapının kilidini açtı. "Acele edin. Yüzbaşı Kaufman sizi bekliyor."

Dışarı adım attığımızda, yan hücreden bir ses yükseldi. "Beni hatırlayacaksın, değil mi?"

"Söyleyeceğim," dedim ve hücresinin önünde durdum. "Jeremy'ye burada olduğunu söyleyeceğim. O bu konuda bir şeyler yapacaktır."

Miguel gölgelerin arasına geri dönmüştü. Ama burası ne kadar karanlık olsa da, gözlerim loş ışığa alışmıştı ve onu açıkça görebiliyordum. Bir kurt adamın yaşına karar vermek zor bir şeydir. Hücredeki adam

Gardiyanın yaşı kırkların sonu, ellilerin başıydı. Koyu renk saçları neredeyse gümüş rengindeydi. Benden bir santim kadar kısaydı, geniş omuzluydu ve kaslı bir yapısı vardı. Gözleri maviydi ama ortalama bir maviydi, olağanüstü değildi. Yaşına göre yakışıklı sayılabileceğini tahmin ediyordum ama bunu anlamakta zorlanıyordum çünkü bu adamın kim olduğunu biliyordum. Miguel Santos değil.

"Yazları Stonehaven'da geçirdiğimi söylemiş miydin?" Dedim.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum canım. Sürü-"

"Yabancıları sevmezler. On iki yaşında bir aile dostu, yerini bildiği ve onlara saygılı davrandığı sürece o kadar da kötü değildir. Clay'in bildiğimden emin olduğu tek şey buydu. Stonehaven'a ve içindeki herkese saygılı davran. Bunu bir kez berbat ettim."

"*Gitmemiz* gerek," diye fısıldadı muhafız.

Devam ettim, "Bu yatak odası var, bak. Kilitli bir yatak odası. Şimdi ikizlerin odası ama ben büyürken hep kilitliydi ve içinde ne olduğunu sorduğumda herkes konuyu değiştirirdi. Bir gün bir kilit açma büyüsü kullandım ve içeri girdim. Clay beni yakaladı. Bana cehennemi yaşattı. Ama bana kimin odası olduğunu söyledi. Aslında söylemesine gerek yoktu, çünkü o odada fotoğraflar gördüm ve anladım.

O fotoğraflarda kimi gördüğümü biliyor musun?"

Adam hiçbir şey söylemedi, ama bakışları üzerimde sabitlendi ve o bakışlarda Josef Nast'ın herhangi bir bakışından daha soğuk bir şey gördüm. Sesimi bulmam bir saniye sürdü. Bulduğumda parmaklıklara yaslandım ve fısıldadım, "*Seni* gördüm.

Ve hayır Malcolm, Jeremy'ye burada olduğunu söylemeyeceğim."

Gardiya -kendisini tanıtırken Curry'ydi- annemin burada olup olmadığını sordum. Hayır dedi.

ama Sean'ın adamlarının onu aradığını söyledi.

Bizi koridorda sandalyeler ve masalar ile eski bir buzdolabı ve mikrodalga fırının bulunduğu boş bir odaya götürdü.

"Muhafızlar mı?" Fısıldadım.

"Görevde sadece bir kişi var. Görev yerinden çağrıldı." Kaşlarımı kaldırdım. "Bu kadar kolay mı?"

"Onu görev yerinden çağırmak için, evet, çünkü bir mahkûm dışarı çıkmayı başarsa bile, Nast karargâhından başka gidecek bir yer yok."

"Ciddi misin? Bodrumda mıyız? Bunu nasıl saklıyorlar?"

"Burası sadece bir bodrum değil." Curry bir kapı açtı ve bizi üzerinde paslı borular olan uzun bir koridora götürdü. "Suyun kokusunu alıyor musunuz? Dünyanın en iyi inşaatı bile burayı daha kuru yapamaz. Yukarıdakilerin yüzde doksan beşi bu hücrelerin varlığından haberdar değil. Yüzde dördüne de yirmi yıl önce kapatıldığı söylenmiş. Sean da böyle duymuş."

"Hiç kontrol etmedi mi?" Adam söyledi. Bu Sean için garip görünüyordu. Bir zamanlar, evet, kafasını kuma gömmeyi tercih etmişti. Ama bu değişmişti.

"Muhtemelen yapmıştır," dedi Curry. "Yaptığımı biliyorum. Ama eski kapıların hepsi mühürlendi. Yeni bir tane yapmışlar. İşlem odasından gizli bir kapı. Mahkumlar işlem görmek için içeri giriyor ve cezaevi komplekslerinden birine gönderiliyor ve sonra ..."

"Yanlış yerleştirilmişler," diye mırıldandım. "Yerdeki bir oluktan."

"Onun gibi bir şey. Mesele şu ki-" Başka bir kapı açtı ve bizi depo gibi görünen bir yere götürdü. "Bu tek çıkış yolu güvenlik merkezinin tam ortasından geçiyor. Ve bu kadar çok korumaya rüşvet vermenin ya da onları etkisiz hale getirmenin hiçbir yolu yok."

"Peki nasıl-?"

Odaya girdiğimizde, Yüzbaşı Kaufman kutularla dolu bir tel rafın arkasından çıktı. Elini uzattı.

elini uzattı. Elini sıktım ve onu Adam'la tanıştırdım.

"Buluştunuz," dedim. "Ama o sırada bilincin yerinde değildi."

"Bunun için özür dilerim," dedi Kaufman. "O adamlar benim ekibimin bir parçası değildi. Biz işleri böyle yapmayız." Hücrelere doğru el salladı. "Biz işleri *böyle yapmayız*."

"Josef Nast işleri böyle yapar. Ve bahse girerim Thomas da buranın aşağıda olduğunu biliyordur."

Kaufman rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Ağabeyime sadık olsa bile, hâlâ görevde olan adamı küçümsemezdi.

"Sadece bizi buradan çıkar," dedi Adam.

Kaufman ve Curry bizi daha fazla depoya götürdü. Burada metal raflar ve düzgün ahşap kutular yoktu. Burası çürüyen kasalarla dolu ve ölü sıçan kokan bir çukurdu.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Burada kanalizasyonun içinden geçen gizli bir geçit var."

Kaufman yeğenin ışığını yaktı. Curry de aynısını yaptı. Bir ışık topu büyüsü yapmaya başladım, sonra durdum. Işıklarından gayet iyi görebiliyordum.

Kaufman bir kapının önünde durdu. Büyük, metal bir kapı, tam orada, gün gibi açıktı. Yanında, beton duvarın içine yerleştirilmiş bir güvenlik tarayıcısı vardı.

"Bu berbat bir gizli kapak," dedim.

"Bu bir sır değil. Burada çalışan hiç kimse için değil." "O zaman nasıl-?"

Kaufman elimi tuttu ve kutuya doğru çekti.

"Parmaklarınızı uzatın lütfen, Bayan Nast."

Elim kutunun içine girdi. Mekanik bir vızıltı. Bir şey başparmağıma dokundu. Sonra-

"Yow!" Elimi çektim. Parmak ucum kanıyordu. "Bakire kanı gerekiyorsa, yanlış kızı bulmuşsun demektir."

Kaufman orada öylece dikilmiş, kapıyı izliyordu. Curry'ye baktım. Hafifçe nefes alıyordu, biz beklerken endişesi paniğe dönüşüyordu.

Bir vınlama daha. Sonra bir çınlama. Kapının üzerinde yeşil bir ışık yanıp söndü. Kaufman kolu tuttu. Bana dönüp bakarken, bakışları rahatlamaktan altına işlemeye hazır görünen Curry'ye gitti.

"Özür dilerim, efendim." Curry bana baktı. "Özür dilerim hanımefendi. Öyle demek istemedim. Özür dilerim."

Adam, "Nast kanı," diye mırıldanırken Kaufman kapıyı açtı.

İçeri girerken ona şaşkın bir bakış attım. "Kapı kilidi," dedi Adam. "Bu bir çeşit DNA okuyucu."

"Bu aile için bir kaçış yolu," dedi Kaufman bizi yönlendirirken.

Sadece Nast DNA'sına sahip olanlara açılacak bir kapı. Curry bu yüzden endişeliydi. Gerçekten Sean'ın kardeşi olduğumdan emin değildi, sadece Sean'ın kendisi o.

Lafı açılmışken, "Yani aile için kardeşlerimin bilmediği bir kaçış yolu mu var? Bu onlara yardımcı olmaz, değil mi?"

Kaufman, "Durum gerektiriyorsa onlara söylenirdi," dedi.

Evet, ama Thomas Nast'ın önceliklerinin nerede yattığını kanıtladı. Torunlarının acil durum kaçışına erişimini engellemek anlamına gelse bile, çok gizli hapishaneyi buna karşı çıkabilecek herkesten çok gizli tutmak daha iyiydi.

Kapının diğer tarafında, biz yürüdükçe ışıklar otomatik olarak yanıyordu. Tanrı korusun, bir Nast'ın el feneri taşıması gerekebilirdi. Ya da bir cadının ışık topu büyüsünü öğrenmesi.

Burada ölü fare kokusu yoktu. Damlayan beton duvarlar ya da çamur zemin de yoktu. Tam olarak son teknoloji ürünü bir jet yolu değildi, ama temizdi - steril, hatta uzun bir yoldu,

Zemin kademeli olarak yukarı doğru eğimliyken her iki yanında korkuluklar bulunan metal boru.

Hızlıca yürüdük, ayak sesleri yankılanıyor, arkamızdan ışıklar yanıp sönüyordu.

"Nereden çıkıyor?" diye sordum.

Kaufman cevap vermedi.

"Bilmiyorsun, değil mi?"

"Bırakın bu kaçış yolunu, alt hapishane hücreleri hakkında bile hiçbir şey bilmiyordum. Curry hücrelere gitmişti ama o da bunu bilmiyordu. Kardeşiniz emekli bir mimarı planları vermesi için ikna etmek zorunda kaldı. Elinde basılı bir kopya yoktu elbette ama hafızası iyiydi."

Ya da Sean iyi yaptı. Rüşvet ya da tehdit. Sean bir havuç adamı, ama sopayı da kullanmayı öğrenmeden onun konumuna yükselemezsiniz.

Curry, Sean'ın Bryce'la birlikte Miami'de olduğunu söylemişti. Tutuklandığımızı öğrendiğinde hemen Thomas'ı arayacaktı. Thomas operasyon hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia ederken bir ileri bir geri konuşmalar olacaktı, ta ki sonunda "Ah, doğru ya, *şu* operasyon. Josef'ten henüz haber almadım." Birkaç Saatler geçecekti, sonra Thomas kaçırıldığımızı doğrulayacaktı. Yasal bir tutuklama. Nast karargâhına götürülüyorduk, orada Cortez'ler konuyu görüşmek üzere Nast'larla buluşabileceklerdi.

Ama Sean ya da Cortez uçağa binmeden önce. . .
Hmm, bir işlem sorunu var gibi görünüyor. Olmamız gereken yerde değildik. Elbette zamanında bulunacaktık. Mahkumları yanlış yere koyamazsınız. En azından uzun süre.

Adam'ın nefes alış verişindeki giderek artan hırıltı bana bu uzun yokuş yukarı yürüyüşü zor bulduğunu söylüyordu. Zirveye ulaştığımızda, devrilmeye hazır görünüyordu.

"Bize bir saniye verin," dedim.

"Ben iyiyim," dedi Adam. "Güvende olduğumuzda dinlenebilirim."

Çıkış kapısında başka bir kan test cihazı vardı. Benim için de açılmıştı.

Giriş noktasında neredeyse bunun mühendisliğin bir başka şeytani cilvesi olup olmadığını merak edecektim - sizi özgürlüğe tırmanıyormuş gibi gösterip başladığınız yere geri koymak. Kaufman bile orada durmuş, Adam geçmeye çalışana ve subay sert bir sesle, "İzninizle efendim," diyerek liderliğe devam edene kadar şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu.

Biz güvenli geçitten çıkarken Kaufman ve Curry silahlarını çıkardılar. Doğaüstü varlıkların elinde silah görmek tuhaf görünüyordu, ama sanırım asıl tuhaf olan bizim yöntemimizdi - doğaüstü güçler dışında bir şey kullanmayı arkaik bir şekilde reddetmek. Silahlar saldırganı daha hızlı durdururdu.

Daha kalıcı olarak da, çoğumuzun eski yöntemlere sarılmasının nedeni bu olabilir.

Bir çıkış bulmayı umarak odayı geçtik. Bir çıkış yoktu ve başladığımız yere geri dönmek için dönmeye devam ettik.

"Efendim. . ." Curry söyledi.

"Bir çıkış *var*," dedim. "Sadece onu bulmamız gerekiyor. Oda besbelli boş olduğuna göre, ayrılmamızın güvenli olacağını söylüyorum. Adam? Otur."

Kaşlarını kaldırdı. Koluna girdim, onu sağlam bir sandığa götürdüm ve fısıldadım, "Lütfen. Düşmeden önce."

O dinledi. Bizi hareket halinde tutacaksa sert adamı oynamak iyiydi. Zor bir kaçış yapmak zorunda kalırsak ve o çökerse o kadar iyi olmazdı.

Memurlar duvarlarda gizli kapılar ararken bakışlarımı yukarı çevirdim. Tavan yerden en az on iki metre yükseklikteydi. Bir ışık topu fırlattım ve tepedeki karanlığı taradım. Yeterince emindim, bir tuzak kapısı vardı.

"Bunu hiç kolaylaştırmıyorlar, değil mi?" Adam ona bakarken şöyle dedi.

Curry başını salladı. "O kadar zor olamaz. Thomas Nast genç bir adam değil."

Yürüdüm ve burayı bir depo odası gibi göstermek için bırakıldığı belli olan eski kasaları ve kutuları temizledim. Işık topumu duvara doğru yaklaştırdığımda basamakları gördüm.

Kaufman önce çıkmak istiyordu ama burada doğaüstü güç, ateş gücünün önüne geçmişti. Tepede algılama büyümü yapıp her şeyin temiz olduğundan emin olabilirdim. Ya da büyü işe yararsa ben yapabilirdim. Bu kısmı ona söylemedim.

Tırmandım. Sonra fırlattım. Yaşamın zayıf nabzını alabiliyordum. Silik, uzak demekti. Tam üstümüzde kimse yoktu.

Kapağı test ettim. Aşağıda Kaufman bileğime dokunmak için uzandı, önce o gitmek istiyordu. Ben sadece kapının kilit açma büyüsüne ihtiyacı olmadığından emin olmaya çalışıyordum. Gerekmliyordu, ben de silahlı adamın önünden gitmesine izin verdim.

Kaufman tepeye ulaştığında kapağı kırarak açtı, sonra da yavaşça kaldırdı. Curry silahını kaldırmıştı. Bir eli, diğer elinin yanında esniyordu, yarı iblis güçlerinden birini -buz, ateş, belki de telekinezi- harekete geçirmeye hazırdı. Buna ihtiyacı yoktu. Üstümüzdeki oda temizdi. Kaufman tırmandı, sonra Curry'ye gelmesini işaret etti, böylece Kaufman bize yardım ederken o da nöbet tutabilecekti.

En son ben gittim, Adam'ın altında olmak istedim, ayağı kayarsa diye. Kaybetmedi. O yukarı çıktı ve geçti, ben de öyle yaptım.

Bir başka depo - bir tür fast-food restoranının, etrafımızdaki tel raflar bardak ve peçete kutularıyla doluydu.

Adam açık bir kutudan bir çanta çıkardı. "Otuz altı saat kafeinsiz kaldıktan sonra, belki bunu da yanıma alırım diye düşünüyorum."

Üzerinde Kaliforniya'daki bir zincirin logosu olan kahve çekirdekleri vardı. Başka bir kutunun üzerindeki etiketi okuyarak kutuyu açtım ve ona küçük bir torba attım.

"Şunları dene."

"Çikolata kaplı kahve çekirdekleri. Daha da iyi."

Kaufman ve Curry'nin odayı incelemesine izin verdik.

Amacını pek anlayamadık. Kabaca 12 feet kareydi.
Kaufman ve

kapak, biz dışarı çıktığımızda kalkan ve sonra sorunsuz bir şekilde yerine oturan bir fayans bölümünün altındaydı. Sadece bir kapı vardı.

Görünüşe göre talihsiz bir baristayı havaya uçurmak için bekleyen bubi tuzakları olmadığından emin olmak zorunda olan güvenlik görevlileri için her şey biraz fazla basitti.

"Burası bir kahve dükkânı, çocuklar," dedim. "Dışarıda insanlar olduğunu hissedebiliyorum. Müşteriler. Kahve içiyorlar. Dikkatle dinlersem konuştuklarını bile duyabiliyorum. Nast'ın çok gizli yönetici kaçış kapısının neden bir kafeye çıktığına gelince..."

Kaufman, "Zincirin sahibi onlar," dedi.

"Ciddi misin? Sean'ın beni hep bunlara götürmesine şaşmamalı. Cimri."

Kaufman beni kibarca susturdu, sonra kapıyı dinledi.

"Bu saatte çok müşteri var," dedi Kaufman.

"Köşede gece yarısı bir gösteri başlıyor," dedi Curry. "Kahve ve tatlı için buraya geliyorlar. Geçen hafta gece yarısı molamda bir kahve için yirmi dakika beklemek zorunda kaldım."

Kaufman başını salladı ve bana fısıldadı, "Giderken silahımı kılıfında tutmam gerekecek."

"Tamam."

"Dışarı çıktığımızda bir taksiye bineceğiz. Bekleyen bir araba var ama birkaç blok ötede. Merkezden daha uzakta."

"Anladım."

Kaufman kapıyı hafifçe açtı ve dışarı çıktı. Adam onu takip etti, sonra da ben, elimde hazır bir enerji cıvatasıyla. Curry kulağıma fısıldadı, "Her şey yoluna girecek, bayan. Her şey yoluna girecek."

Gergin mi görünüyordum? Belki de öyleydim. Bir kafeye gizlice girdiğimizi düşünürsek aptalcaydı. Biraz da gerçeküstü.

Önümüzde Kaufman doğruldu. Biz de aynısını yaptık. Üzerinde Sadece Personel yazan koridordan sadece dört kişi çıkıyordu. İki güvenlik üniforması giymiş, ikisi de kan lekeli giysiler içindeydi.

Zemin. Tek umudumuz herkesin bizi fark edemeyecek kadar oyun hakkında konuşmakla meşgul olmasıydı.

Kafenin açılır kapanır kapısına yaklaştıkça sohbetin uğultusu daha da arttı. Erkekler ve kadınlar konuşup gülüşüyor, çatallar porselenlere, fincanlar masa üstlerine vuruyordu.

"Her şey yoluna girecek, bayan," diye tekrar fısıldadı Curry. "Sadece sakın olun ve ne olursa olsun panik yapmayın."

Sesindeki titremeye bakılırsa, güvenceye ihtiyacı olan ben değildim. Kaufman beni yanına çağırdı. Adam kolunu belime doladı. Rahat. Rahat davran.

Kaufman kapıyı iterek açtı. Dışarı çıktık. Ve yirmi "müşteri" ayağa fırladı, silahlarını bize doğrulttular.

YİRMİ İKİ

YPiç herif," diye hırladım Curry'nin etrafında dönerken. "Bize tuzak kurdun."
"Benim çocuklarım var, bayan. I-"
Onu bir geri tepme büyüyle uçurdum. Ben de Pusuya yatanlarla yüzleşmek için döndüğümde Adam kolumu tuttu ve "Hayır" diye fısıldadı.

Haklıydı. Kaufman ellerini kaldırmıştı ve kusmasına iki saniye kalmış gibiydi. Ölü bir adamdı. Eğer bu işten sıyrılabileceğini düşünseydi, sıyrılırdı ama ellerini kaldırdı ve "Sean Nast'la konuşmak istiyorum. Bu onun kız kardeşi-"

"Bu saçmalığa inandınız mı, Yüzbaşı?" Bir subay öne çıktı. "Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum."

Curry, "Hayır, o onun kız kardeşi," dedi. "Güvenlik kapısını onun kanı açtı. O bir Nast-"

Ön kapıya vuruldu. Kapının üzerindeki de dahil olmak üzere tüm perdeler çekilmişti. Daha yüksek bir sesle vuruldu.

Baş memur adamlarına yoldan çekilmeleri için el salladı, yürüdü, gölgeyi birkaç santim geriye çekti ve "Kapalıyız" diye bağırdı.

Bir kimlik rozeti cama çarptı. Baş memur yüzünü buruşturdu ve bir küfür savurdu.

"Kabal içi bir güvenlik ekibi," dedi. "Herkes pozisyonunu korusun ama silahlarınızı indirin."

Kapıyı açarak kırılaşmış, kalın kafalı bir adamı içeri aldı. Onu iki kişi daha izledi. Hepsi takım elbise giyiyordu ve daha çok

Güvenlikten çok FBI ajanları.

Curry fısıldadı, "Demek istediğim buydu, bayan. Nast'lara söyledim. Mecburdum. Çocuklarım var. Kaçmanıza yardım etmek vatana ihanettir. Ama güvende olacağından emin olmak istedim. Bu yüzden Kabal içi ofisi aradım. Sean'a da bir mesaj gönderdim. O ne olduğunu bilecek. Hücrelere geri dönmeyeceksin. Bunu adil bir şekilde yapmaları gerekecek. Sen iyisin."

Ona ters ters baktım. "Şu anda bir takside olsaydım çok daha iyi olurum."

"Benim çocuklarım var, bayan."

"Sızlanmayı kes," diye tısladı Kaufman. "Sean sana güvendi Frank ve sen ona kazık attın. Şimdi altın tokalaşmanı alabileceğini mi sanıyorsun? Her iki taraf da seni bir hain olarak görecek."

Curry'nin rengi soldu. Ondan uzaklaştım. Takım elbiseli kır saçlı adam bize doğru yürüdü.

"Bayan Levine? Bay Vasic? Bo Stein. Bu iddialarla ilgili uygun bir duruşma için size Nast merkezine kadar eşlik edeceğim."

"Bu çok komik," dedi Adam. "Yirmi dört saat önce oraya gittiğimize yemin edebilirim. Yatağı olmayan pis bir hücreye kapatılmadan ve işemek için bir kova kullanmadan önce."

Stein'in dudakları gerildi. "Bu iddialar da dinlenecek efendim. Cortez'lere de haber verildiği ve onların da hukuk ekipleriyle birlikte yolda oldukları söylendi. Bu konu bundan sonra düzgün bir şekilde ele alınacak."

"*Herhangi* bir hücreye geri dönmeyeceğiz," dedim.

"Dönmeyeceksiniz. Biz sizinle olacağız-"

"Ve ben annemi istiyorum."

Stein bana baktı, sanki hapsedilmemin şoku beynimi karıştırmış gibiydi.

"Eve Levine bizimle birlikteydi," dedi Adam. "Yüzbaşı Kaufman bunu doğrulayabilir. Öbür dünyadan buraya getirildi. Tezahür etti."

Kaufman başını salladı. "Bu doğru, efendim."

Dedim ki, "New Orleans'ta uçağa bindirildiğimizden beri onu görmedim. Onun bulunmasını istiyorum. Eğer bir şey söylemeye çalışırlarsa tekrar geçti, ırklararası konseyden Jaime Vegas'ın temas kurmak için buraya getirilmesini istiyorum."

"Araştırmaya başlayacağız-"

"Bir adım daha atmadan önce Lucas Cortez'le de konuşmak istiyoruz," dedi Adam. "Kabal içi güvenlikten olduğunu söylüyorsun ama seni tanımıyorum."

Stein, Adam'a cep telefonunu uzattı. Adam da bana verdi.

Lucas'ı aradım. İkinci çalışta cevap verdi.

"Selam, benim," dedim.

Bir duraklama. Sonra bir iç çekiş, o kadar yumuşaktı ki daha çok bir fısıltı gibiydi. "Savannah. Ajan Stein'ın hattını aradığınıza göre, kurtarma girişiminin engellendiğini varsayıyorum."

"Öyleydi."

"Aksini umuyorduk. Sean, Frank Curry'nin niyetini ancak otuz dakika önce öğrendi, bu da Yüzbaşı Kaufman'ı uyarmak için çok geç oldu. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Adam da öyle, gerçi tutuklandığımızda onu fena dövmüşlerdi. Annem kayıp ama araştıracaklarını söylediler. Stein iyi o zaman? Onunla gidebilir miyiz?"

"Korkarım bunu yapmak zorundasınız. Ama evet, o Kabal içi teşkilatın meşru bir temsilcisi. Bu karmaşayı yakında çözeceğiz. Sean çoktan yola çıktı. Havaalanına yakın bir yerde kalıyordu, ben de onu jete bindirdim. Ben de hukuk ekibiyle birlikte ticari bir uçakla geliyorum. Mümkün olan en kısa sürede orada olacağız."

Ve hepsi bu kadardı. Nast'ın gözetimine teslim olmak ve bu kez hakkımızı alacağımıza güvenmekten başka yapılacak bir şey yoktu.

Bizi merkeze geri götürdüler. Stein'in herkes duruşma için gelene kadar -koruması altında- dinleneceğimizi söylediği yönetim kurulu odasına.

Beklerken, yönetici kanadında duş almamıza izin verildi. Sonra bir Kabal doktoru Adam'ın yaralarıyla ilgilendi ve evet, kaburgalarının kırıldığını ama şimdiden güzelce iyileştiğini doğruladı. Muhafızlar annemi getirdiğinde toplantı odasına dönmüş, yemeğe hazırlanıyorduk.

Her zamanki kendinden emin adımlarıyla içeri girdi, saçları düzgünce taranmıştı, kılıcı sırtındaydı, bakışları bana sabitlenmişti, gülümsemesi gerçektir. Aceleyle yanına gidip ona sarıldığımda irkilmedi, yaralarını sakladığına dair hiçbir işaret vermedi.

"Hey, bebeğim, iyi misin?" Başımı salladım. "Sen?"

"Eminim senden daha iyidir." Yanağımdan öptü, sonra buruşuk kıyafetlerimi kontrol etti ve odaya bir bakış fırlattı. "Görünüşe göre şirket danışmanları melekliğime ikna olmasalar da bana kötü davranarak işi şansa bırakmamanın en iyisi olduğuna karar vermişler. Beni kurşun kaplı bir hücreye kapattılar ama yeterince rahattım. Sanırım Kader'in beni geri getireceğini ve bu meseleden ellerini çekebileceklerini umuyorlardı."

"Kılıcın sende kalmasına izin verdiler."

"Mmm." Etrafında döndü. Kıvılcım saçan kırmızı bir telle bağlıydı. "Büyük mojo. Bir mahkûmun hayatına mal oldu. Yine de dayanıyor gibi görünüyor. Ne yazık ki. Adam nasıl?"

Hemen yanımda olduğunu sanmıştım ama şimdi odanın diğer ucunda kaldığını fark ettim.

"Bizi tanıştıracak mısın?" Annem söyledi.

"Tanıştır-?"

Adam ve annem hiç tanışmamışlardı. Bunu fark ettiğimde bile, yanılıyor olmam gerektiğini düşündüğüm bir an oldu. Her ikisi de hayatımın çok büyük bir parçasıydı, ama hayatımın zıt yarılarında yer almışlardı. Annemle biraz temasım olmasına rağmen

Annem yıllardır yanımdaydı.

Jaime'nin arabuluculuğuyla hayalet formunda "etrafta" dolaşıyordu - hiç yüz yüze görüşmemişlerdi.

Ona baktım, şimdi ikimiz için de bardaklara soda dolduruyordu. Titreyen ellerimi ceplerime soktum.

"Sorun yok bebeğim," dedi annem, bir elini çekip sıkarak. "Biliyorum."

Tek söylediği buydu: "Biliyorum." Ama ona baktığımda, Adam'ın benim için ne anlama geldiğini bildiğini anladım.

Yanaklarım

ısıtılmış.

"Bir şeyler değişti, değil mi?" dedi.

Başımı sallamaya başladım, sonra omuz silktim, kendimi yine on bir yaşındaymışım gibi hissettim, ona okuldaki bir çocuğun beni dansa götürmek istediğini ve benden hoşlanabileceğini düşündüğümü ama emin olmadığımı anlatmıştım.

"Belki," dedim. "Sanırım öyle."

"Öyle," diye mırıldandı. "Bunu sana bakışından anlayabiliyorum."

Bunun üzerine kıpkırmızı oldum. Biz yaklaşırken Adam fincanları bıraktı ve bizi selamlamak için döndü. Gülümsedi ama bu her zamanki sırtışı değildi. Gergin de değildi. Belki de temkinliydi? Beklediğim bu değildi ve bu beni biraz şaşırttı.

"Adam, bu benim annem," dedim.

"Emin misin?" Sırtışı şimdi ortaya çıkmıştı. "Çünkü ben bir benzerlik göremiyorum."

Annem güldü ve onu hazırlıksız yakalayarak kucakladı. Dediğim gibi, annem pek sarılan bir tip değildir, o yüzden bu beni de biraz ürküttü.

Geri çekilirken, muhtemelen duyamayacağımı düşünerek kulağına fısıldadı, "Onu Miami'ye geri göndermeliydim. Özür dilerim."

"Hayır, hepsi bu-" diye başladı.

"Her şey yolunda değil," diye fısıldadı. "Özür dilerim."

Geri adım attığında, o temkinli bakış kaybolmuştu ve Adam'ın New Orleans'ta beni de yanında götürdüğü için ona kızgın olduğunu anladım. O yapmadı

Kızgın olmak istiyordu ve kızgın olduğunu bilmemi kesinlikle istemiyordu ama kızgındı.

"Şimdi yiyecek misin?" diye fısıldadı içkimi getirirken.

Başımı salladım, bir tabak aldım ve doldurdum. Fast food -bu saatte açık olan pek bir şey yok- ama zaten bunları kendi isteğimle yemiyor değilim.

Fazla konuşmadan yemek yedik. Etrafımız muhafızlarla çevriliyken söyleyebileceğimiz pek bir şey yoktu. Saat sabahın üçünü geçiyordu. Sean birazdan burada olacaktı, Lucas ve Paige de kısa bir süre sonra. Thomas daha makul bir saati bekleyip hepimizi bekletmekte ısrar edecek miydi? Kimse bilmiyordu. Ya da bilseler bile kimse bize söylemedi.

Bir saat sonra koridorda bir kargaşa oldu. Sean olduğunu umdum ama kapı kapalı kaldı. Annem masadan kalkıp gitmişti. Dikkati dağılmış gibiydi, ben de huzursuz olduğunu düşünmüştüm ama kafamı kaldırdığımda köşede duruyordu, sırtı bana dönüktü.

Ona doğru yürüdüm.

"-yani tam bir karmaşa," diyordu. Kimseye. "Anne?"

Döndü. Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi ve beni masaya geri götürdü.

"Kiminle konuşuyordun?" Ben sordum.

"Oh. Um, kimse yok. Muhtemelen. Sadece ..." Omuz silkti, sonra kolunu omuzlarıma doladı ve beni sıktı.

"Yorgunum, bebeğim. On yıldır *yorulmamıştım*. Sanırım bu beynimi etkiliyor. Peki neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Adam o otururken.

Köşeye dönüp baktım. Babama. Onu burada hissetti. Babam mıydı?

Koridorda bir kargaşa daha. Kapı uçarak açıldı. İçeriye iki iri yarı koruma girdi.

"Avukat" diye bağırarak takım elbiseler. Normalde despot ulusların yöneticilerine özgü bir ihtişamla Thomas Nast'ı göreve getirdiler.

Büyükbabamı daha önce görmüştüm. Onunla birkaç kez karşılaştım.

... aynı odada olduğunuzda ve o titizlikle siz yokmuşsunuz gibi davrandığında buna "buluşma" diyebilirsiniz. Ama bugün onu gördüğümde ilk düşüncem, "*Tanrım, yaşlanmış*" oldu. Thomas her zaman yaşlıydı, en azından benim için. Onu ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum, uzun boylu, beyaz saçlı, hafif kamburdu ve şöyle düşünmüştüm: "Bu o adam mı? Herkesin korktuğu adam mı? O kadar da kötü görünmüyor." Büyükbabaya benziyordu.

Evet, itiraf etmekten nefret ediyorum ama Thomas'ı ilk gördüğümde

Nast, içimi bir umut kaplamıştı, çünkü büyükbabam olarak hayal edebileceğim birine benziyordu. Gururlu ve sert ama yufka yürekli. Ama hayır. Thomas Nast'ın kalbini yumuşatan tek kişi Sean'dı.

Thomas içeri girdiğinde aklıma diğer kardeşim geldi. Thomas'ın Bryce etraftayken nasıl davrandığını görmüştüm; Sean hariç herkese aynı şekilde davranıyordu. Asabi. Zorba. Sanki hepsi onun hayatını zorlaştırmaya kararlı beceriksizlermiş gibi sinirliydi. Kendisini odaya kadar takip eden adama da aynı şekilde davranıyordu. Küçük oğluna. Josefe.

Babam hayattayken Thomas'la hiç tanışmamıştım ama eminim Kristof'a da Sean'a davrandığı gibi davranmıştır. Tercih edilen çocuk. Varis. Önemli olan tek kişi.

Böyle bir kayırmanın Bryce'a ne yaptığını görmüştüm. Yaptığı seçimleri. Ne kadar mutsuz ve öfkeliydi. Otuz yıl içinde, başka bir Josef Nast mı olacaktı? Onun için bir tehdit olduğum için değil, Thomas'ı memnun edebileceği için beni öldürmeye istekli mi olacaktı? Sonunda babasını memnun edebilirdi.

Ne Thomas ne de Josef bana baktı. Bakmalarını da beklemiyordum. Etraflarındaki insanlar dağılmıştı.

sandalyelerine oturtmak, onlara kahve ve buzlu su doldurmak, fısıldamak için eğilmek ve kağıtlardaki ve dijital ekranlardaki öğeleri işaret etmek. Varlığımızı fark etmelerini engellemek.

Thomas yerleşir yerleşmez annem ayağa kalktı. En az üç dakika boyunca ayakta kaldı. Ona bakması için meydan okuyordu. Bakmadığında ileri atıldı, çenesi yukarıdaydı, kılıcı daha güçlü parlıyordu, sanki kararlılığından besleniyordu. Ya da öfkesinden.

Thomas hâlâ yukarı bakmıyordu. Diğerleri baktı. Şimdiye kadar, eski varislerinin uzun zaman önce ölmüş sözde metresinin, şimdilerde melek olduğu fısıldanan bir kadının aralarında olmasında olağandışı bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışmışlardı. Döndüler. Baktılar. Birkaçı liderlerini korumak için bir adım daha yaklaştı. Daha fazlası geri çekildi.

"Tho-" Annem başladı.

Kapı açıldı. Sesler içeri süzüldü.

"Özür dilerim efendim," dedi salondaki biri. "Ancak onların duruşmalara katılmalarına izin verilmiyor."

"Katılmıyorlar." Sean'ın sesi. Rahatlayarak nefes verdim. "Gözlemci olarak buradalar. Bayan Michaels bir delege-"

"Anlıyorum efendim, ama onun bu tür-" "Kelime kurt adam." Clay'in güneyli tonu. "Bu Tamam. Söyleyebilirsiniz. Isırmaz."

"Duruşmada bir konsey delegeşi var," dedi Sean. "Bayan Michaels, Adam Vasic ve konseyi temsil etmek üzere burada."
_"

Kapı kapandı ve sesleri kesildi. Bir kurt adamın duruşmaya katılmasına izin vermeyeceklerini anlayacak kadarını yakalayabildim ve bir başkası yargılanırken bir konsey delegesinin orada bulunmasını gerektiren hiçbir hüküm yoktu.

Sonunda Elena araya girdi, sesini benim duyabileceğim kadar yükseltmişti. "Burada bekleyeceğiz, Sean. Buna karşı bir kural yok, değil mi?"

Temsilci öyle bir şey olmadığını kabul etti.

"O zaman burada kalacağız," dedi. "Her Şeyi duyabileceğimiz bir yerde."

Gölümsedim. Ajan kekeledi ama yapabileceği bir Şey yoktu. Koridordan duyabileceklerini fark edecek kadar kurtadamlar hakkında bilgi edinme zahmetine girmediği için kendi hatasıydı.

Arkama yaslandım ve bekledim. Sean buradaydı. Elena ve Clay buradaydı. Lucas geliyordu. Her Şey iyi olacaktı. Olmak zorundaydı.

YİRMİ ÜÇ

W

Sean içeri girdiğinde Thomas ayağa kalktı. Onun Bakışları temkinliydi ama ani sıcaklık kıvılcımını yanlış anlamıyordu.

"Sean," dedi. "Uçuşun nasıldı? Başına gelenler için üzgünüm-"

"Bryce pek iyi değil büyükbaba. Sorduğun için sağ ol. Onu kontrol etmek için aradığınız için de teşekkürler. Buna minnettar."

"I-"

"Çok meşgulmüşsün." Sean büyükbabasına doğru yürüdü. "Doğaüstü dünya cehenneme dönüyor. Şeytani ruhlar her yere sızıyor. New York metrosunda bir cehennem canavarı ortaya çıktı. Doğaüstü varlıklar iblislerden daha hızlı bir şekilde ölü sayısını artırıyor ve Cehennem canavarları bir arada. Tabii ki Bryce'ı kontrol edemeyecek kadar meşgulsün. Ama her nasılsa, tüm bunlar olurken, kız kardeşimi vatana ihanetten yargılamak için ara verebileceğinize karar verdiniz."

İhanet mi? Ne? Nasıl?

"Bayan Levine senin kardeşin değil-"

"Öyle!" Sean kükreyerek herkesin geri çekilmesini sağladı. Muhtemelen çoğu kişi onun sesini yükselttiğini bile duymamıştır. "Bana bu binadan Nast'ın kanını gerektiren kilitlerle korunan özel bir kaçış yolu olduğu söylendi. Kilitleri *onun* kanı açmış."

"Zahmet etme Sean," dedi annem. "Seni duyamaz. Seni duymayacağım."

Sean döndü. Annemi gördü ve gözlerini kırptırdı. "Eve."

Yanına gidip kolunu ona doladı ve eğilerek fısıldadı: "Baban sevgilerini yolluyor. Her zaman." Sonra Thomas'a döndü. "Şimdi bana bakacak mısın?"

Önce oturdu, sonra yavaşça bakışlarını kaldırdı. Gözleri onunkilere ulaştığında yüzü hareketsiz kaldı.

"Uzun zaman oldu, değil mi?" dedi. "Küçük sohbetimizden bu yana yirmi iki yıl geçti."

"Biz hiç tanışmadık-"

"Oh, saçmalamayı kes." Masasına doğru bir adım attı. Korumaları yerlerini korudular ama kadın önündeki sayfaları bir kenara itip ellerini masanın üzerine koyunca herkes geri çekildi. "O konuşmayı hatırlıyorsunuz. Tehdit etmiştin-" Durdu. Neredeyse belli belirsiz Sean'a doğru döndü.

"Beni korkuttun," dedi bir süre sonra. "Beni korkutmana izin verdim. Gençtim, aptaldım ve benim hayatımı, Kristof'un hayatını ve kızımızın hayatını mahvetmene izin verdim ve bunun için seni asla affetmedim. Savannah'yı kabul edip etmemen umurumda değil. Onun sana ihtiyacı yok. Ama gitmesine izin vereceksin. Savannah ve Adam o kapıdan çıkıp gidecekler ve sen de beni onların yerine koyup
-"

Yumuşak, metalik bir çınlama. Kılıcını bağlayan tel yere düşmüştü. "Zamanı gelmişti hanımlar," diye mırıldandı annem kılıcına uzanırken. "Vur şunu. Belki de burada kalmayacağım Thomas. Gitmeme izin verirsin ve-"

Parıldadı. Sadece kılıç değil, tüm vücudu. "Hayır," diye fısıldadı. Yukarı baktı. "Hayır!"

Tekrar parıldadı, cümlelerin ortasında geri gelmeden önce neredeyse tamamen kayboldu. "Bana beş dakika ver-" Bakışları benimkilere kaydı ve muhafızların bağırışlarını duymazdan gelerek ona doğru koştum.

Sonra gitmişti.

Öylece gitti.

Bunun olacağını biliyordum ama sanki biri karnıma vurmuş gibi hissettim. Sanki her seferinde onun ölümünü hayal ediyormuşum gibiydi. Ne olduğunu hiç bilmiyordum ama bir kız çocuğunun annesinin cinayetini düşünerek kendine işkence edebileceği her şekilde hayal etmiştim. Yine de hayal ettiğim hiçbir şey bu an kadar korkunç gelmemişti. Onun burada olduğu bu an. Ve sonra yoktu.

Adam önce yanıma geldi ve beni omzuna çekti. Kendimi ona bıraktım, hıçkırıyordum, ağlamıyordum bile ama keşke ağlayabilseydim, kederim artıyordu.

"Bırak Savannah gitsin," dedi Sean Thomas'a, sesi kısıktı. "Lütfen büyükbaba, bırak gitsin. Eve, Savannah'yı tanıma konusunda seninle tartışmayacağını söyledi. Ben de etmeyeceğim.

Artık değil. Eve haklıydı. Görmek istemiyorsun, o yüzden görmeyeceksin. Bırak gitsin. Her şeyin gitmesine izin ver."

Başımı kaldırdım. Thomas bana bakmıyordu. Sean'a da bakmıyordu. Gözlerini dikmiş, annemin durduğu noktaya bakıyordu. Yorgun görünüyordu. Yaşlı, yorgun ve kırılğandı ve artık bunu yapmak istemediğini biliyordum.

Sean onun önüne geçti. "Onu buradan götüreceğim büyükbaba." Bana doğru dönerken Josef sessizliği bozdu.

"Öylece çekip gidemez. Kabal'a karşı bir terör eylemine katıldı ve bu suçlamalarla yüzleşmeli-"

"Oh, Tanrı aşkına." Sean amcasına döndü. "Buna senden başka kimse inanmıyor Josef ve sen de Savannah'yı mahkemeye çıkararak bana kazık atmaya çalışıyorsun-"

"Bay Nast haklı." Takım elbiseli adamlardan biri idi. Kabal içi ajansın avukatı. "Suçlamalar yapıldı. Bay Nast resmi olarak geri çekmek istemediği sürece ..." Herkes Thomas'a baktı. Sonunda o da bana baktı ve sanki bir basilisk'in gözlerine bakmış gibiydi. Yavaşça ama geri dönülmez bir şekilde taş dönuştü. "Hayır," dedi. "Suçlamaları geri çekmek istemiyorum."

Sean biraz çöktü, sonra toparlandı. "Tamam. Ama Lucas buraya gelmeden başlayamayız. Savannah'nın koruması altında olduğu Cortez Cabal'ın temsilcisi olarak Lucas Cortez'in duruşmaya tanıklık etmek için burada olması gerekiyor. Kızın avukatı olarak, onu temsil etmek için kesinlikle burada olması gerekiyor."

Josef, kravatını çekiştirerek ayağa kalkan Ajan Stein'a ters ters baktı.

Stein sonunda, "Evet, normal şartlar altında bu doğru olurdu," dedi. "Ancak aileniz, kızınızın eski yasal vasisi ve şu anki işvereni olarak Bay Cortez'in bu davada tarafsız olmasının beklenemeyeceği gerekçesiyle onun müdahil olmasına itiraz etti."

"Onun tarafsız olması gerekmiyor," dedi Sean. "O onun avukatı."

"Evet, Kabal içi ajans bu konuda ailenizin lehine karar verdi. Bayan Levine ajansın hukuk ekibinden Bay Turin tarafından temsil edilecek. Cortez Cabal'ın çıkarlarına gelince, Benicio Cortez ile video bağlantısı kurmaya çalışıyoruz, ancak teknik sorunlarla karşılaştık."

"Teknik sorunlarmış, hadi oradan," diye mırıldandı Sean. "Pekala o zaman, başlamadan önce en azından bu sorunların çözülmesini beklememiz gerekiyor."

"Hayır, bağlantı kurulur kurulmaz Bay Cortez'in güncellenebileceğine karar verdik."

Sean orada durmuş, bakışlarına karşılık vermeyen Stein'a bakıyordu. Sonra sandalyesine öyle bir çöktü ki, gümbürtüsü odanın içinde yankılandı.

Kabal içi teşkilat ya da teşkilatın kilit üyeleri rüşvet almıştı ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Kalbim daha sert çarpmaya başladı. Bu gerçektir. Yargılanıyordum. ihanetten.

Nasts'ın baş avukatı ayağa kalktı, boğazını temizledi ve söze başladı. "İddiaya göre, Bayan Levine'in

büyükbabası Lord Demon Balaam'a yardım etmek için davaya katılmış olan ifşa hareketinin müfrezesi ..."

"Ne?" Avukat iddiayı okumaya devam ederken Sean'a fısıldadım.

Sean şöyle bir baktı, çenesi gergindi. Adam elime uzandı ama geri çekti, yine de elini tutmaya çalıştığımda parmakları o kadar sıcaktı ki bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Bana özür dileyen bir bakış attı, parmaklarını büktü ve fısıldadı, "Bunu halledeceğiz."

Avukat konuşmaya devam etti. Suçlamanın sonucu? Ben gizlice SLM'nin bir üyesiydim ve onlar için Cortez ve Nast çetelerinden bilgi alıyordum - ihanet suçlaması da buradan geliyordu. Balaam'ın öbür dünyadan kurtardığı annemle birlikte New Orleans'ta SLM'ye katılmış ve Atlanta'ya bir terörist hücre götürmüştüm. Bu noktada Nast'lar devreye girerek günü kurtardılar ve annemi, beni ve olayların benim versiyonumla kandırdığımdan şüphelendikleri Adam'ı tutukladılar.

"Benim versiyonum mu?" Dedim ki. "Benim versiyonum annemin Shawn Roberts tarafından ifşa *karşısı* harekete yardım etmek için getirildiği yönünde, ki Jaime Vegas da bunu doğrulayacaktır. Lucas Cortez de aynı şekilde siz pusuya düştüğünüzde ifşa hareketine *sızdığımı* doğrulayacak-"

"Lucas senin eski vasin. Bayan Vegas senin arkadaşın. Josef, avukatların ikimizi de susturma çabalarını görmezden gelerek," dedi. "Adam ne derse onu söyleyecektir."

"Peki ya senin versiyonun?" Dedim ki. "SLM'nin bir parçası olduğuma dair bu sözde kanıt nereden buldun? O depodaki herkesi sen öldürdün."

"Hayatta kalan biri vardı. Andrea Patterson adında bir büyücü. Bize her şeyi anlattı."

"Lütfen," dedi Stein. "İkinizin de konuşmasına izin verilecek." Nast'ın avukatına işaret etti, o da devam etti.

"Şimdi,
Bu tanıgın da ifade ettiği gibi, Bayan Levine ve annesi ..."

Söylediklerinin geri kalanını yakalayamadım. Arkamda biri konuşuyordu. Omzumun üzerinden baktım ama kimseyi görmedim.

"-Bunu çözsen iyi olur," diye tersledi ses. "Bize borçlusun ..."

Ses tekrar kayboldu, ama yanımdaki Sean da dönmüştü ve boşluğa bakıyordu. Yüzündeki ifade ...

Dün Shawn Roberts anneme manifesto yaptığında benim yüzümde de aynı ifade vardı.

"Baba?" Sean fısıldadı. Bakışları bana yöneldi. "Duydun mu? ?"

"Sanki-" Yutkundum. "Onun sesine benziyordu."

Arkamızdaki hava, yanıp sönen küçük ampuller gibi titredi,

O kadar parlaktı ki başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

"-Ya bu işi başarırısın ya da-"

Oda sessizliğe gömüldü. Sean ayağa kalkarken sandalyesi gıcırdadı. Yukarı baktım.

Orada bir adam duruyordu. Kırklı yaşların sonunda. Boyu 1.80'in birkaç santim üzerindeydi. Geniş omuzlar ve kalınlaşan bir bel, her ikisi de mükemmel dikilmiş bir takım elbise tarafından kontrol altında tutuluyordu. Sarı saçları seyrelmişti.

Parlak mavi gözler. Sean'ın gözleri. Benim gözlerim.

Kristof Nast.

Babamız.

YİRMİ DÖRT

H

Tam olarak hatırladığım gibi görünüyordu. Tam olarak öldüğü gün vardı. Onu yanlışlıkla duvara fırlatıp öldürdüğüm gün.

Bakışları Sean'a kaydı ve sert yüzü içimi sızlatacak kadar büyük bir gülümsemeye aydınlandı.

Oğluna uzandı ama elleri oğlunun içinden geçti.

"Hmm," dedi. "Pek umduğum gibi değil ama sanırım bunu başardıkları için memnun olmalıyım."

"Baba," dedi Sean, sesi boğuk çıkmıştı.

Kristof duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Sean cevap verdi. Sonra Kristof sanki sırtını sıvazlamak istercesine tekrar elini uzattı ve şöyle dedi ama Kader bunu ne kadar tutabilir bilmiyorum. İhtiyacım var-

"Biliyorum."

Sean kenara çekildi. Kristof -babam- bana baktı ve Sean ve bana verdiği gülümsemenin aynısını verdi.

Ayaklarım tökezledi, kalbim küt küt atıyordu, *seni öldürdüğümü* düşünüyordum. *Öldürdüğümü biliyorsun.*

Önemli değildi. Bunu bana daha önce de söylemişti. Jaime, ama buna inanmamıştım. Bana doğru gelirken bunu yüzünde görene kadar inanmamıştım.

"Savannah."

Kulağıma doğru eğilip fısıldadı, "Annen iyi. Öfkeli ama iyi. Bunu senin için düzelteceğim. Tamam mı?" O

geri çekildi ve bakışlarımla buluştu. "Tamam mı?"

Başımı salladım. Öne doğru eğildi ve yanağını öptü. Sonra doğruldu ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü.

O ortaya çıktığından beri kimse konuşmamıştı. Sanırım çoğu nefes almadı.

Doğruca babasının masasına yürüdü.

Thomas'ın yüzünün rengi tamamen solmuştu. Titriyordu. Bir eli masanın üzerinde kayarak yavaşça, çekingen bir tavırla oğlununkine uzandı. "Kristof ..."

"O Kristof değil," dedi Josef. "Bu bir illüzyon. Bir iblisin numarası. *Onun* numaralarından biri. Eve'in."

Sesi camı kıran bir tokmak gibiydi, sarsıyordu. Avukatlar ve gardiyanlar gözlerini kırptırıyor, omuzlarını deviriyor, Josef'in haklı olduğunu, bunun Kristof olamayacağını, çünkü bunun mümkün olmadığını, hayaletlerin bu şekilde ortaya çıkamayacağını fısıldıyorlardı.

Thomas tokat yemiş gibi geri çekildi ve bunu yaptığında, oraya gidip birine tokat atmamak için tüm irademi kullandım. Josef'i tokatla.

Thomas Nast'ı sevmezdim. Ailesine, anneme ve bana yaptıklarından sonra bu adamı asla affedemezdim. Ama yüzündeki o ifadeyi görmek, o umut ve neşenin birkaç kelimeyle yerle bir olduğunu görmek, kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim bir şeydi.

Babam Josef'e döndü. "Benim olduğuma inanmıyor musun? Kanıtınızı söyleyin."

"Ben bu oyunu oynamıyorum."

"O zaman ben söyleyeyim. Sekiz yaşındayken, babamın bir seyahatten eve getirdiği bir tomar parşömeni ateşe verdin. Doğum gününde Mısır'dayken aldığı paha biçilmez parşömenleri - seni arama zahmetine bile girmemişti. Onları ateşe verdin. Kasten. Babama kazara yaptığımı söyledim, enerji şimşeği büyümü çalışıyordum. Sana yardım ettiğimi sanıyordum ama etmiyormuşum, çünkü başım belaya girmeyince benden daha çok nefret ettin."

Sean'a el salladı. "Bryce beş yaşındayken, okuldaki bir oyuna geç kaldığım için bana kızmıştı. Bir sonraki sefer ofisime geldiğinde masamdaki tüm dosyaları parçaladı. Sean suçu üstlenmeye çalıştı. Ona izin vermedim çünkü bunun bir faydası olmayacağını biliyordum. Bryce kızgındı çünkü işimi ondan daha çok önemsedığimi düşünüyordu. Dosyalar yüzünden başı derde girdi ama babam 'yanlış önceliklerim' yüzünden ne kadar kızarsa kızsın, ona bir daha asla geç kalmadığımdan emin oldum.

"Kristof ..." Thomas tekrar elini uzattı, gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Evet baba, benim. Daha önce de bendim. Üç kez senin büyücüne bir mesaj ilettirdim. Sana üç kez Savannah'nın kızım olduğunu söyledim. Üç kez beni görmezden geldin."

"Gerçekten olduğunu düşünmemiştim-"

"Ne istediğini düşündün. Her zaman düşündün. Hâlâ da öyle. Eve ve Sean'ın da dediği gibi, bunun zamanı geçti. Savannah hakkında istediğine inanabilirsin. Buraya bunun için gelmedim. Onu bırakmanı söylemek için buradayım. Senin ne istediğini biliyorum.

Son oyun sizin ve Josef'in oyunu ve sizi oğlumu ve kızımı bunun bir parçası yapmamanız konusunda uyarıyorum."

"Oğlum?" Thomas Sean'a baktı. "Sean'ı asla tehdit etmem-"

"Benim iki oğlum var baba, bu senin göz ardı ettiğin bir gerçek. Bryce hasta. Yardıma ihtiyacı var. Bu insanları durdurmak ve ona yaptıklarına bir çare bulmak için Cortezlerle birlikte çalışmana ihtiyacı var, çünkü yaptıkları şey korkunç ve daha da kötüye gidecek."

Josef, "Ast'lar Cortez'lerle çalışmıyor," dedi. "İyi. Bu insanları kendi başınıza takip edin. Ama sakın Benicio Cortez'e şantaj yapmak için bu saçma davayı başlattın. Bu kaostan yararlanarak Cortezleri devirmek için oğlumun hayatını tehlikeye atmayın."

"Biz asla-"

"Seni tanıyorum, Josef. Ben de seni tanıyorum baba. Burada neler olduğunu görüyorum ve-" Kısa bir süre durdu ve

yukarı baktı. Kaşlarını çatarak tavana baktı, sonra tekrar babasına döndü. "Büyüyü daha fazla tutamazlar. En son ne zaman bir hayaletin bir büyücüden başka birine görüldüğünü duydun baba?"

"I . . ."

"Oradaki Adam'a sor. Bu oldu, ama büyü dünyalar arasındaki perdenin incelmesini gerektiriyor. O perde hiçbir zaman şu an olduğundan daha ince olmamıştı. Her yer kaos içinde.

Orada. Burada da kaosa dönüşmesine izin veremezsiniz, yoksa perde yırtılır ve dünya kurtadamlar ve cadılardan daha fazlasını bulma riskiyle karşı karşıya kalır."

Tekrar masanın üzerine eğildi. "Bırak Savannah gitsin. Bryce'a yardım et. Cortez'lerle ya da Cortez'ler olmadan bu sorunu çözün ama

kaosa katkıda bulunmayın. Ne yaparsanız yapın, buna katkıda bulunmayın." Yukarıya doğru sinirli bir bakış daha fırlattı ve mırıldandı, "Biliyorum, biliyorum."

Sean'a doğru yürüdü, eğildi ve ona fısıldadı. Kulak misafiri olmamak için oturdum. Sonra yanıma geldi ve sandalyemin yanına diz çöktü.

"Keşke kalıp bunu senin için gerçekten düzeltebilseydim Savannah."

"Biliyorum."

"Düzeltilecek. Onlara geri adım atmaları için bir şans veriyorum ama atmazlarsa ... Elimde bilgi var. Şantaj malzemesi. Öyle ya da böyle geri adım atacaklar."

Başımı salladım.

"Seni seviyorum. Umarım bunu biliyorsundur. Senin velayetini Paige'den almaya çalışmakla hata ettim ve bunun sonucunda olan her şey benim hatam. Tamamen benim hatam." Yanağıma öyle bir öpücük kondurdu ki hissedebildiğime yemin edebilirim. "Beni özgür bıraktın Savannah. Her ne kadar senin ve kardeşlerinin yanında olmak istesem de, tüm bunları bırakıp anneni yeniden bulmama yardım ettin. Bundan asla pişman olmayacağım."

Ayağa kalktı ve Adam'a döndü. "Ona iyi bak." Adam başını salladı. "Bakacağım."

Geldiği yere doğru geri yürüdü. Solmaya başladığında aniden kaşlarını çattı, sertçe duvara baktı ve "Bu da ne? Bekle bir dakika. Bir şey geliyor-" Ortadan kayboldu.

Dava bundan sonra sona erdi mi? Tabii ki bitmedi. Ama ses tonu değiştı. Avukatlar konuştuğça Thomas'ın dikkati sanki hiç dinlemiyormuş gibi içe döndü.

Josef o kadar kolay pes etmedi. Hazırladıkları büyük plan ne olursa olsun, sırf Ölü kardeşi sordu. Ya da belki de tam olarak Kristof istediği *için* teslim olmuyordu.

Aile dinamiklerinin kendi aileme ne yaptığını görmüştüm. Kardeşler. Babam hakkında duyduğum her şey az önce gördüklerimi destekliyordu; iki oğlunu da asla kayırmamıştı. Ama belki Thomas'ın bariz kayırmacılığı yüzünden -ya da belki Sean daha sevimli olduğu için- Bryce acı çekmişti. Kardeşini sevmesine rağmen ona kızarak büyü müştü. Bryce'ın içini parçalayan itme-çekme buydu. Nefret etmek istediği kardeşini gerçekten seviyordu.

Josef'in böyle bir çatışması yoktu. Kardeşine duyduğu sevgi onun ölümünden sonra azalmıştı. Kristof şimdi Josef'in mutluluğunun önünde bir engeldi, tıpkı çocukken olduğu gibi.

Böylece duruşma devam etti. Ancak duruşma çok uzun sürmeden salonda bir kargaşaya daha yaşandı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Kaballar arası ajans avukatım. "Şimdi ne olacak? Melek mi? Hayalet mi? Cehennem Köpeği mi?"

Bir çığlık onu durdurdu. Çığlık arka kapıdan geliyordu. Kimse kıpırdayamadan, tanıdık bir figür kapıdan içeri girdi. "Severin," diye fısıldadım.

Sierra onu odaya kadar takip etti ve her iki elinde de genç bir adamın kesik başını tuttu.

"Bunlar senin mi?" dedi.

Onları fırlattı. Biri bir avukata isabet etti ve avukat tökezleyerek geri çekildi. Diğeri ayağıma doğru yuvarlandı. Öne çıktım, parmak uçlarım parlıyordu.

"Oooh, Savannah, güçlerini geri mi alıyorsun? Belki de her şeye rağmen işimize yararsın."

"Thomas Nast," dedi Severin. "Lord Balaam bizi bir mesaj iletmemiz için gönderdi. Oğlunun kızı için yaptığı ricaları görmezden geldin. Belki *diğer* büyükbabasını da dinlersin. Lord Balaam Savannah'yı serbest bırakmanızı istiyor. Derhal."

Josef ayağa fırladı. "Pekâlâ. Bu çok ileri gidiyor." Babasına döndü. "Bir iblis lordunun bu kızı önemseydiğini düşünmemizi mi bekliyorsun gerçekten? Torununu?"

Sierra, "İyi, bana inanma," dedi. Sonra da sıırttı. "Bu şekilde çok daha eğlenceli olacak."

"Sizi uyarmaya geldik," dedi Severin. "Reddederseniz daha eğlenceli olacağı konusunda kız kardeşime katılsam da, yapmamanızı şiddetle tavsiye etmek benim görevim."

"Savannah'yı buradan çıkarmalıyız," diye fısıldadı Adam karşımdaki Sean'a. "Balaam bir şeylerin peşinde."

Sean'ın yüzündeki içsel mücadeleyi görebiliyordum. Sonra keder gibi bir şey parladı, başını sallarken bakışları düştü. Sandalyesini geriye itti ve beni yukarı kaldırdı.

Ayağa kalktığımda dirseğimi tuttu ve kapıya doğru ilerledi. Adam diğer tarafıma düştü. Herkesin fark etmesi bir an aldı.

Sonra Ajan Stein ayağa kalktı. "Nereye gidiyorsunuz?" "Kız kardeşimi buradan götürüyorum," dedi Sean. "Bir melek

bu sahte davayı durdurmaya çalıştı. Babam durdurmaya çalıştı. Şimdi de bir lord iblis durdurmaya çalışıyor.

Cortezes'in katılımı olmadan bunun devam etmesine izin vererek, Kabal içi ajans tarafsız bir hakem olarak rolünü kaybetmiştir. Onun otoritesini tanımıyoruz. Biz ayrılıyoruz."

"Sen de bu Kabal'ın bir parçasısın," dedi Josef.

"Yapmayacaksın-" "Yapacağım. Ya da artık bu Kabal'ın bir parçası olmayacağım." Onun

Bakışları büyükbabasına sabitlenmişti. "Bu sizin seçiminiz."

"Bizi tehdit etme," dedi Josef.

Sean kapıya doğru döndü. Yolumuza çıkan üç muhafızdan ikisi kenara çekildi. Üçüncüsü tereddüt etti ama bizi durdurmak için bir şey yapmadı.

"Tutuklayın onu." Josef korumalarına bir parmak salladı. "Gidin."

Thomas ayağa kalktı. "Hayır. Bu iş çok ileri gitti. Sean-"

"Sana son bir şans veriyor," diye araya girdi Severin. "Savannah'nın gitmesine izin verecek misin?"

"Asla," dedi Josef.

Severin gülümsedi. "Bunu bu konudaki son sözünüz olarak kabul ediyorum."

Sierra yanında olduğu halde odanın ortasına doğru yürüdü. Muhafızlardan ikisi, sanki sonunda bir şeyler yapmaları gerektiğini anlamış gibi silahlarını çekti. Sonra dizlerinin üzerine çöküp çığlık attılar, ellerini yüzlerine götürdüler. Yere yığıldıklarında çığlıkları yarıda kesildi; gözlerinden, kulaklarından, burunlarından ve ağızlarından kan akıyordu.

Severin'in başı geriye gitti, gözleri geri döndü. Ne olduğunu biliyordum, ama kendime bunun olamayacağını söyledim - uygun hazırlıkları yapmamışlardı. Son seferinde bir ritüel çemberi çizip büyümlü sözleri okumaları gerekmişti ve bu olmadan yapamaz-

Severin'in çenesi düştü. Gözleri parlak yeşil parlıyordu. Balaam.

YİRMİ BEŞ

T Lord İblis tam önümde durdu ve sıcak parmaklarıyla yanağımı okşadı. Adam beni geri çektiğinde, Balaam ona doğru döndü.

"Bana bahane bulma, velet. Ben seni sevmiyorum. bugünlerde efendin."

Aralarına girdim ve çenemi kaldırarak Balaam'ın bakışlarıyla buluştum.

"Bunun seninle bir ilgisi yok," dedim. "İlgine minnettarım ama bunu halledebilirim."

"Buna gerek yok, çocuğum. Senin için yapacağım." Gülümsedi. "Mutlulukla."

"Hayır-" Dedim ama o çoktan Thomas'a doğru ilerlemeye başlamıştı.

Korumalar masanın etrafına sıçradı. Balam parmaklarını çırpı ve adamların gözleri ... patladı. Sadece patladı, çığlık atarken yüzlerinden kan akıyordu. Balam parmaklarını şıklattı ve çığlık atmayı kestiler. Hâlâ canlıydılar, hâlâ yerde kıvranıyorlardı, ağızları hâlâ açıktı ama hiç ses çıkarmıyorlardı.

"Beni tanıyor musun, büyücü?" Balam Thomas'a şöyle dedi. "I-"

"İkimizi de bu ziyaretten kurtarmak için bir haberci gönderdim. Onu görmezden geldin."

"I-"

"Adımı söyle büyücü."

Thomas orada oturuyordu. Yaşlı bir adam. O kadar yaşlı bir adamdı ki, romatizmalı mavi gözleri sulanmış, yüzü bir ölüm maskesinden biraz daha fazlası, kemiklerin üzerine yapışmış bir deri. Kimse ona gitmedi. Kimse gidemezdi. Yanımda, Sean öne doğru sallanmaya devam etti, ama şimdi elim kolundaydı. Dudaklarımda bir bağlama büyüü bekliyordu. Buna ihtiyacım yoktu. Kimsenin yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu.

Thomas kendini yukarı çekti. Gözlerini kırıştırdı ve kim olduğunu hatırlayarak kaybettiği on yılını geri kazandı.

"Sen Lord Balaam'sın ve

Yanlış anlaşılma için özür dilerim. Saygısızlık etmek istememiştim. -"

"Ama bana saygısızlık ettin."

"Kasıtlı olarak değil efendim. Bu duruşma sona erdi. Kız gitmekte özgür. Siz geldiğinizde ben de bunu söylüyordum-"

"Artık çok geç. Torunuma kötü davrandın. Kızıma kötü davrandın. Bana kötü davrandın. Özür dilenecek bir şey yok."

Parmaklarını kaldırdı. Thomas'ın gözleri büyüdü ve ben "Hayır!" diye bağırdım. Ama Balam Thomas'ı kör etmedi. Yaşlı adamın gözleri sadece acı ve şok içinde şişti. Bir an bocaladı ve ben, "*Güzel, işte bu, sadece bir Uyarı.* Sonra göğsünü tutarak öne doğru düştü.

Sean büyükbabamıza doğru koştu. Onu durdurmaya çalıştım ama beni hazırlıksız yakaladı. Bağlama büyüm başarısız oldu. Peşinden koştum, Adam da peşimdeydi.

Thomas Nast dizlerinin üzerine çökmüştü. Balaam aralarındaki masayı kaptı ve fırlattı, avukatlardan birkaçı yoldan çekilemeden onlara çarptı.

Thomas'ın yanında kalan tek kişi Josef'ti. O da orada öylece duruyordu. Belki şoktaydı. Korkaklık içinde, muhtemelen. Sadece Sean büyükbabasına koştu, herkes çıkışlara yönelirken kargaşanın içinden ona seslendi, ayak seslerine Sierra'nın kahkahaları eşlik etti, parmaklarıyla sağa sola vurarak izdihamın arasından vals yaptı,

Gittikçe donuyor, kurbanları şok içinde bağılıyor, sonra kapılara doğru ilerlemeden önce yollarından dönüyorlardı.

Balaam Thomas'ın önünde durdu, şimdi dizlerinin üzerindeydi, bir eli kendini desteklemek için yerdeydi, diğer eli ise nefes nefese kalmış, gözleri dönerken kalbinin üzerindeydi.

Balam elini uzattı.

"Hayır!" Çığlık attım, Sean'ın çığlığı da benimkine katıldı.

Thomas'ın başı geriye fırladı. Gövdesi öne doğru fırladı. Gömleği yırtıldı. Göğsü yarıldı, kaburgaları patladı. Kalbi serbest kaldı ve Balam'ın eline doğru fırladı.

Sean şimdi büyükbabasının yanındaydı, dizlerinin üzerine çöktü ve yaşlı adamın gözleri kapanırken onu yakaladı. Thomas'ın kalbini tutarak orada duran Balaam'ın arkasında durdum. Kalbe baktı. Gülümsedi. Sonra onu ezdi, bir kenara fırlattı ve döndü. Beni orada görünce kısa bir süre durdu.

"Seni piç," dedim. "Seni hasta piç."

Kaşları çatıldı. "Bunu senin için yaptım, çocuğum."

"Hayır, yapmadın. Bu benimle ilgili değil. Bunların hiçbirisi benimle ilgili değil. Sen beni kullandın. Bunu kullandın."

Uzanıp çeneme dokundu, parmakları sıcaktı ve Thomas'ın kanıyla kayganlaşmıştı.

"Şu anda kızgınsın ama bunun meyvelerini toplayacaksın çocuğum. Neler yapabileceğimi gördün. Teklifimi tekrar düşün." Dudakları hiç de gülümseme olmayan bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu düşün ve teklifimi tekrar gözden geçir."

Beni geçti ve yürümeye devam etti, kaosun içinden geçti, avukatlar ve gardiyanlar yolundan çekildi, Sierra arka kapıdan çıkarken arkasına düştü.

Büyükbabasının -büyükbabamızın- cesediyle birlikte yerde diz çökmüş olan Sean'a baktım. Onlara doğru bir adım attım. Bir el kolumu yakaladı. İrkilerek döndüğümde Adam'ı gördüm, sanki başından beri oradaymış gibi tam arkamdaydı.

"Yapamazsın," diye fısıldadı. "Ona gitmek istediğini"

biliyorum ama buradan çıkman gerek. Şimdi."

Kapıya baktım. Bakar bakmaz Josef'in sesi odada gürledi. "Tutuklayın onu. Balaam'ı buraya o getirdi. Bunu o yaptı."

Odada yaralanmamış sadece üç muhafız kalmıştı. Sadakatten değil de şoktan dolayı oldukları yerde kalmış gibiydiler ama Josef'in sözleri onları kendilerinden geçirdi. Üçü de bana döndü. Ve üçünün de gözlerinde yeni bir amaç gördüm - yapabilecekleri bir şey, gerçekleştirebilecekleri bir eylem, verilebilecek bir ceza.

Sean'a baktım ama duymamıştı, kederine çok dalmıştı. Adam koluma girdi. Onu silkeledim ve kapıya doğru ilerledim. Muhafızlar yaklaştı. Birini geri tepecek şekilde vurdum. Bir diğeri üzerine atladı. Adam onu yakaladı ve adam acı içinde çığlık attı. Adam onu kenara fırlattı ve kapıya doğru koşmaya başladık.

Tam kapı koluna uzanıyordum ki kapı açıldı. Kabal içi muhafızlardan biri duruyordu, silahını kaldırmıştı.

"Hükümdarın emriyle-"

Muhafızın arkasında bir hareket bulanıklığı. Eller onu kaldırdı ve odanın içine fırlattı, Adam ve ben eğilerek kaçtık. Sonra eller beni o kadar hızlı yakaladı ki kim olduğunu göremedim ve parmaklarımı geri tepmesi için kaldırdım.

Clay, "Bana o büyüyle vurursan bu seni son kurtarışım olur," diye hırladı.

Beni koridora çekti. Elena Adam'ı içeri çekti, sonra kapıyı çarptılar ve Lucas kapıyı büyüyle kilitledi.

Orada durdum, sanki on mil koşmuşum gibi nefes nefese kalmıştım. Koridorda yarım düzine ceset vardı. Bazıları baygındı. Birkaçı ölmüştü. Ölü adamlardan biri ezilmiş gibi görünüyordu. Elena'nın saçlarının yarısı at kuyruğundan koparılmıştı ve yanağında bir çizik vardı. Clay'in yüzünde morluklar oluşmuştu ve sakat kolunu gererken yüzünü buruşturuyordu. Lucas'ın takım elbisesinin ceketi yerdeydi ve beyaz gömleği kan içindeydi, burnundan daha fazlası damlıyordu.

İçeride çığlıklar başladığında dışarıdaki sahneyi hayal ettim-Elena, Clay ve Lucas içeri girmek için savaşıırken

Diğer herkes dışarı çıkmak için
mücadele etti. "Thomas," dedim.

"Balaam öldürdü-"

"Sonra açıklarız," dedi Elena. "Duyduğum ayak
seslerine bakılırsa ikinci dalga bizi vurmak üzere."

İlk muhafız, o daha konuşmasını bitirmeden köşeyi
döndü. Silahını doğrulttu. Lucas ona bir darbe indirdi ve
Clay de onu yere sermek için atladı. İkinci adamı bir
bağlama büyüyle durdurdum. Ben bırakmadan önce
koptu ama Elena'nın adamı uçurması için yeterli zaman
vardı. Silahını bana fırlattı. Clay diğerine tekme attı.

İlk silahı aldım ve bir saniye bakakaldım, sonra silahı
çevirip parmağımı tetiğe götürdüm-

Adam onu ellerimden aldı.

"Yakın mesafe," dedi.

Başka bir deyişle, ateş etmeyi öğrenmek için uygun bir
yer değildi. En yakın kapıyı açtı. Ofis deposu. Şimdi de
silah deposu.

Koridorun diğer ucundan iki gardiyan koşarak
geldiğinde ikinci silahı tekmeliyordum.

"Adam!" Elena bağırdı.

"Gör onları!" diye karşılık verdi. "Lucas, yapabilir misin-"

"Bu taraf benim. Savannah, Ad'i koru-" Durdu ve bana
bakmak için döndü. "Üzgünüm, unutmuşum-"

"Geri tepmem işe yarıyor."

"Yine de en iyisi. Gücünüzü koruyun."

Bunu kaç kez duymuştum? Eğer Adam'ın yanında
dövüşüyorsam, Lucas'ın Clay'e yaptığı gibi Adam önden
saldırıları başlatırken ben de geri tepmelerle saldırganların
dengesini bozmalıydım.

Bunu gerçekten yapmış mıydım? Tabii ki yapmadım. Ön
cephede olmalıydım. Bu Adam için savaşı daha da
zorlaştıracığım anlamına gelse bile.

Büyü yapanlar menzilli saldırı uzmanlarıydı. Bunu
bilecek kadar video oyunu oynamıştım. Ama bunu gerçek
hayatta ilk kez yapıyordum.

Bir gardiyanı geri tepmeyle vurdum. Adam iki eliyle göğsüne vurdu, gömleğini yaktı ve adamın çığlık atmasına neden oldu. İkinci adam silahını kaldırdı. Ona bir enerji şimşegiyle vurdum ama işe yarayacağına güvenmediğim için tekmeyle destekledim. Adam yere düştü. Silahları aldım, Lucas'ın bana doğru tekmelediği bir tane daha vardı. -Ve onları depoya götürdüm.

Sonumuz artık belliydi ama bize doğru koşan botların çıkardığı sesleri duymak için kurtadam kulağına ihtiyacım yoktu.

Adam'a baktım. Derin derin nefes alıyordu; acı ve efordan morarmış yüzü kıpkırmızıydı. Elena, Clay ve Lucas'ın üç muhafızla mücadele ettiği yere baktım.

"Ben iyiyim," dedi Adam. "Güçlerimi yumruklarımdan daha fazla kullanıyorum. Ne kadar süreceğini bilmiyorum ama iyiyim-"

Bir muhafız köşeden uçarak geldi. Bu sefer sadece bir tane. Adam'ın onu indirmesine ve silahsızlandırmasına izin vererek onu art arda iki darbe ile gönderdim.

Lucas bana bir silah daha uzatırken, "Nihai amacın binadan çıkmak olduğuna inanıyorum. Her muhafızı etkisiz hale getiremeyiz ve-" Ayağa kalkmaya başlayan birine tekme attı, ayağı kafasının yan tarafına çarptı ve onu rüya alemine gönderdi.

"Bu adamlar sonsuza dek aşağıda kalmayacaklar," dedi Elena. "Geri çekilin." İki tarafa da baktı, sonra bizim yönümüzü işaret etti. "Şu tarafa gidin ve-"

Toplantı odasının içinden iki el ateş edildi. Kapı kırılarak açıldı ve menteşelerinden düştü. İçerideki muhafızlardan biri ateş etmeye başladı. Siper aldık. Odanın içinden bir çığlık geldi.

Sonra bir homurtu. Kapı aralığından göremiyordum ama Lucas birisine büyüyle vurmuştu. Clay içeri daldı. Takip ettim ve Sean'ın Lucas'ın bağlama büyüüne yakalanmış bir muhafızdan kurtulduğunu gördüm. Clay muhafızı bayılttı.

"Gitmeliyiz," dedi Sean, bize doğru koşarak. "Şimdi."

Etrafa bakındım. Josef muhtemelen arka kapıdan çıkmıştı. Kör olmuş muhafızlarla ilgilenen sağlık görevlileri vardı ve biri Thomas'ın cesedinin üzerine

eğilmişti. Sean

Büyükbabasına son bir kez baktı, sonra bakışlarını çekti ve doğruldu.

"Gitmek *zorundayız*," diye tekrarladı. "Josef bu binadan çıkmamamız için şehirdeki tüm muhafızları çağıracak."

"Ayrılmamız gerek," dedi Elena. "Clay ve ben Savannah'yı alacağız."

"Güzel," dedi Sean. "Daha küçük gruplar daha az dikkat çekecektir." Anahtar kartını çıkardı ve bana uzattı. "Bunu kullan. Tüm girişler için."

"Ama senin-"

"Bizi dışarı çıkarabilirim. Gerçekten durdurmak istedikleri kişi sensin."

Bize hemen en güvenli rotayı söyledi. Sonra arka çıkıştan çıktık.

ELENA

E Lena yüzündeki bir tutam saçı temizlemeye çalıştı ama saçın kanla sıvanmış olduğunu gördü. *Lanet olsun.* Alnına dokundu ve lekeyi buldu. Sadece bir kesik. Muhtemelen bir

Sabaha kadar birkaç savaş yarası daha ona katıldı - çarpmalar, çürükler ve ağrılar- ama ciddi bir şey yoktu. Tekrar Clay'e baktı. Sağ kolunu ovuşturuyordu. Eski zombi çizdiği, bir kavgadan sonra her zaman yaptığı gibi harekete geçmişti. Onun dışında iyi görünüyordu. İyi görünüyordu. Şimdi hepsini güvenli bir yere götürmeliydi.

Cehenneme giden bir görev daha. Bugünlerde her şey aynı gibi görünüyordu. Lanet olsun Cabal'lara. Benicio'ya da lanet olsun. Özellikle Benicio'ya. Tabii, Nast'ın karargâhına git. Onlara davayı izlemek istediğini söyle. Rakip Cabal olsalar ne olur? Ya o bir kurt adamsa? Savannah'yı uydurma bir *ihanet* suçlamasıyla esir almışlarsa ne olmuş? Bu tür şeylerin kuralları vardı ve Nastlar kurallara uyup onu içeri alacaktı.

Saçmalık.

Neden işler cehenneme döndüğünde insanlar hâlâ diğerlerinin kurallara uymasını bekliyor? Her kurt adam daha iyi bilir. İş hayatta kalmaya geldiğinde, kurallar ilk gözden çıkarılacak şeydir. Dişler, pençeler ve her kurt kendisi ve sürüsü içindir. Nastlar kendilerinden olanları korurdu ve Savannah'nın kendilerinden biri olmadığını açıkça belirtmişlerdi.

Lanet olsun Benicio'ya. Onu dinlediği için kendisine de lanet olsun.

O devasa rezaletten sonra dersini almamış mıydı?

Depo mu? Savannah ve Eve gruba sızmak istediklerinde Elena bundan hoşlanmamıştı. Ama Jeremy'ye danıştıktan sonra, olabildiğince hızlı girip çıktıkları sürece risklerin kabul edilebilir olduğuna karar verdi.

Sonra Savannah mesaj atarak Atlanta'daki bir göreve katılacaklarını söyledi. Clay bunu duyduğunda verdiği tepki Elena'ninkini çok iyi özetliyordu. Kesinlikle *hayır*. Bu seferki sadece içgüdüsel bir tepki değildi. Tecrübeydi. Seçilmiş Alfa olarak liderlik hakkında birkaç şey biliyordu ve eğer bu Giles yeni askerlerin kritik bir göreve katılmasına izin veriyorsa, panikliyordu. Tehlikeli bir durum. Lucas onları hemen geri çekmeliydi. Adam tüm kalbiyle aynı fikirdeydi.

Elena Lucas'ı ikna edebileceğini biliyordu. . . eğer onunla iletişim kurabilseydi. Ama sadece Benicio'ya ulaşabilmişti ve o da endişelerini geçiştirmişti ve müdahale etmek için artık çok geçti.

Ve şimdi buradaydılar, Nast Kabalı etraflarında patlarken hayatları için kaçıyorlardı.

Elena, Savannah'yı yönetim kurulu odasından arka kapıya doğru koşturdu. Kulağını kapıya dayadı. Çizmeli ayaklar ana koridorda gümbürdedi. Biri bağırdı, "Merdivenler! Merdivenleri kullanıyorlar!"

"Emin misin?" diye seslendi başka biri. "Şunlar kilitli."

"Eminim. Sapın olduğu yerde yanmış bir delik var."

Savannah fısıldadı, "Yem hasarı."

Başka bir deyişle Adam, herkesin bu yoldan gittiklerini düşünmesini sağlamak için kasıtlı olarak yakmıştı. Güzel.

Gardiyanın ayak sesleri azalınca Elena Savannah'yı kapıya doğru itti, sonra tekrar Clay'e baktı. O kadar uzun zamandır birlikteydiler ki sadece bir bakış yetmişti. "Devam et." diye mırıldandı. Elena başını salladı ve Clay arkayı korumak için geride dururken Savannah'yı yönlendirdi.

Köşeyi döndüler. Önlerinde bir merdiven boşluğu vardı, tabelada Sadece Yetkili Kullanım yazıyordu.

"İşte bu," diye mırıldandı Savannah.

"Güzel, biz-" Elena basamakları tırmanan botların sesini duydu. "Kahretsin!"

Otuz adım gerideki Clay'e baktı ve en yakındaki kapalı kapıya doğru koşarken bir odaya girmesi için ona el salladı. Kulağını kapıya dayadı, sonra yavaşça tokmağı çevirdi. Arkasında Savannah sabırsızca zıplıyordu, merdivenlerdeki ayak sesleri artık onun duyabileceği kadar yakındı.

"Eğer kilitliyse, muhtemelen-"

Kapı açıldı. Savannah onu dürterek acele etmesini fısıldadı, muhafızlar geliyordu. Elena ona sakin olmasını söylemek için döndü -önce odayı kontrol etmesi gerekiyordu- ama merdiven boşluğundan biri, "Buradan mı efendim?" dedi ve Savannah onu iterek kapı aralığına düşürdü.

Elena toparlanırken, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Savannah arkalarındaki kapıyı kapatmak için döndü ve bunu yaparken Elena beyninin bir anlığına kısa devre yapmasına neden olan bir koku aldı, ona imkânsız söylüyordu - Jeremy'nin iki bin mil uzakta, Miami'de olduğunu bildiği halde buradaydı.

"Kapıyı tamamen kapatmayın," dedi bir ses. "İçeriden kilitleniyor."

Elena döndü. Personel salonuna benzeyen bir yerdeydiler. Işıklar loştu ve ilk başta tek gördüğü bir sandalyeden yükselen bir figürdü. O koku odanın içinde dolaşıyordu. Jeremy değildi - bunu artık söyleyebiliyordu - ama onun gibi kokuyordu, çok iyi bildiği o zengin sandal ağacı kokusu.

Kokunun başka bir tanıdık yönü daha vardı. Bir kurt adamın belirgin misk kokusu.

Gözleri alışırken adam loş ışığa doğru bir adım attı. Elena'dan biraz daha uzun boyluydu, kaslı bir yapısı vardı. Siyah, gümüş telli saçları vardı. Mavi gözleri vardı. Gözlerde tanıdığı hiçbir şey göremedi. Ama bakışları adamın tamamını görmek için geriye kaydığında kalbi durdu.

Öylece durdu ve vücudundaki tüm tüyler diken diken olurken öylece donakaldı.

Bu yüzü tanıyordu. Neredeyse her gün bir versiyonunu görüyordu - daha uzun, daha köşeli, koyu renk gözlü, hafif çekik, farklı ama kokusu gibi tanıdık - ilk düşündüğü şey *Jeremy*'ydi. Yine de kalbinin durmasına neden olan sadece benzerlik değildi. Clay yıllar önce *Jeremy*'yi anlamasına yardımcı olmak için onu ilk kez kilitli yatak odasına götürdüğünde gördüğü yüzdü bu. Çocuklarına yer açmak için o yatak odasını boşalttıklarında, *Jeremy* sonunda gitmesine izin vermeye hazır olduğunda, mutlu ve rahatlamış bir şekilde gitmesine izin verdiğinde tekrar gördüğü yüz. Bu yüzü o odadaki fotoğraflarda görmüştü ve adamın kendisiyle hiç tanışmamış olmasının bir önemi yoktu. Bu surattan ve onu giyen adamdan nefret ediyordu ve şimdi odanın öbür ucuna bakıp onu kanlı canlı gördüğünde hissettiği şey nefretti.

"Merhaba," dedi Malcolm Danvers. "Sen Elena olmalısın." "O-" diye başladı Savannah.

"Oh, bırak tahmin etsin," dedi adam. "Bu çok daha eğlenceli olacak." Elena'ya doğru bir adım attı, burun delikleri açıldı ve onun kokusunu içine çekti. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından zorla geçirdi.

"İstiyorum." "Gerçekten mi? Emin misin? Senden çok daha genç olmalıyım.

bekleniyordu. Ve çok daha canlı."

"Geçici olarak," dedi, kelimeyle birlikte bir hırıltı kaçtı.

Adam güldü ve ona doğru yürüdü.

Malcolm Danvers. Malcolm Danvers'a bakıyordu.

Nasıl, neden, bunların hiçbirisi önemli değildi. Bu, *Jeremy*'nin hayatını cehenneme çeviren adamdı. Onu hor gören ve bunu *Jeremy*'ye belli etmeden bir günün bile geçmesine izin vermeyen babası. Clay'i bataklıkta bulup ölmesi için bir kenara atan adam. *Jeremy* Clay'i kurtardıktan sonra Clay'in istediği türden bir oğul olduğuna karar veren adam. Clay bunu ona hiç söylememişti ama o bunu

Nick ve Antonio, Malcolm'un Clay'i Jeremy'ye karşı nasıl kışkırtmaya çalıştığını. İşe yaramadı tabii ki. Denemek delilikti. Ama Clay ve Jeremy yine de bunun acısını çektiler.

Şimdi Malcolm geri mi döndü? Elinden gelse yapmazdı. Bu odada ölecekti ve Jeremy bundan asla haberdar olmayacaktı.

Elena ona doğru gelen adamı izledi. Adam onun etrafında dönerken o da dönerek onu takip etti, tüm kasları gergindi ve bakışları ona kilitlenmişti.

"Clayton'ın seçilmiş eşi," dedi Malcolm. "Tam da beklediğim gibisin. Güzel. Fiziksel olarak uygun. Yeterince zeki

ne zaman izleyeceğini ve dinleyeceğini bilmek. Ama sana fırsat verdiğim anda dalağımı sökeceğini söyleyen bir bakış atıyorsun. Evet, Clayton'dan tam da bunu beklerdim."

Güldü ve bu ses, Jeremy'nin derin kıkırdamasının sapkınca çarpıtılmış bir versiyonu olan pençelerin omurgasını kazıması gibiydi.

"Arkadaşıma selamlarımı iletirsin, değil mi?" Malcolm dedi ki. "Onu sevgiyle hatırladığımı söyle, bunu yapmamam için her türlü çabayı göstermesine rağmen. Onu tekrar görmeyi dört gözle bekliyorum." Kapıya baktı ve gülümsedi. "Yakında bir gün."

Kapıya doğru ilerledi.

Elena direksiyonu onun yoluna kırdı. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Jeremy ve Clay senin öldüğünü düşünüyorlar ve onları hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Başını geriye attı ve güldü. Sonra ona doğru atladı. Kadın onun karnına bir yumruk indirdi. Adam iki büklüm oldu. İyi bir tekme onu yere düşürebilirdi ama Savannah denediğinde adam bacağını yakaladı ve onu duvara uçurdu. Savannah ayağa kalkarken ona bir darbe indirdi.

"Savannah?" Elena, "Bu işe karışma. Lütfen." Malcolm, "İyi tavsiye, küçük cadı," dedi. iyileşti. "Güzel kızların boyunları dal gibi kırılır. Bunu biliyor muydun?"

O bilirdi. Elena, Malcolm Danvers'ın avladığı tek avın itler olmadığını duymuştu. Bir insan katilinden daha iyi olmadığını söylemişlerdi. Yine de sürü onu asla dışarı atmamıştı. Hatta neredeyse onu Alfa seçeceklerdi. Bu, Jeremy'nin başa geçmesinden otuz yıl sonra hâlâ sürünün peşini bırakmayan adaletsizliklerden biriydi. İtlerin uzun hafızaları vardı.

Malcolm ona doğru döndü. "Beni gerçekten öldürebileceğini mi sanıyorsun?"

"Deneyeceğim," dedi.

Gülümsedi. "Senden daha iyi kurtlar ellerinden gelenin en iyisini yaptılar ve sığ bir mezara gittiler. Değer verdiğim biri için çok değerlisin. Seni incitmek istemiyorum."

"O zaman şu sandalyeye otur da boynunun bir dal gibi kırılıp *kırılmadığını* görelim."

Güldü ama içinde mizah yoktu, "Bu Alfa işinin aklını başından almasına izin vermişsin canım. Bu bir düzmece, biliyorsun. Clayton Alfa olacak. Sen sadece kendini büyük kötü kurt sanan güzel bir aptalsın."

"O zaman beni alt etmek kolay olmalı."

Gülümsemesi çirkin bir kaş çatmaya dönüştü. "Seni öldürmeyeceğim, kaltak. Bunu Clayton'a yapmazdım. Ama anlaşılan o ki sana büyüklerine saygı duymayı öğretmeyi ihmal etmiş."

"Üstlerime saygı duyuyorum. Ama Y kromozomu sizi otomatik olarak o kategoriye sokmaz."

"Hayır mı? Belki sana bunun ne anlama geldiğini gösteririm. Oğlumun veremediği dersi sana öğreteceğim."

İki yıl önce, bu tehdit evlatlık olarak geçirdiği cehennem yıllarının anılarını canlandırır ve tam da onun istediği şeyi yapardı - onu korkuturdu. Ama Alaska'da o şeytanlarla yüzleşmişti ve şimdi onun sözlerini duyuyor, gözlerine bakıyor ve soğuk bir öfkeden başka bir şey hissetmiyordu.

"Devam et ve dene," dedi.

Saldırdı. Elena son anda kenara çekildi, onu gömleğinin arkasından yakaladı ve

Ayaklarını. Adam kadının elinden kurtuldu ve çenesine öyle bir darbe indirdi ki kadın sarsıldı. Kadın onun bir sonraki yumruğunu engelledi, sonra da kendi yumruğunu indirdi.

Daha önce, yarın gardiyanlarla yapacağı dövüşten dolayı hissedeceği ağrıları ve morlukları düşünmüştü. Ama Malcolm'la birkaç raunt yaptıktan sonra ağrılar erken ortaya çıkmaya başlamıştı.

Yumruk, tekme attığında ıglık atan bir bacak kası, olması gereken güce sahip olmayan bir darbe, yeterince hızlı olmayan bir kaçış.

Süper güce sahip olmak bir insan rakibe karşı çok daha kullanışlıydı. Elena'nın ne kadar sıkı çalıştığı önemli değildi, biyolojisi fiziksel olarak formda bir erkek kurt adamlarla rekabet edebilecek üst vücut gücünü asla geliştiremeyeceğini söylüyordu. Bunun yerine hızına ve tecrübesine güvenmek zorundaydı. Bugün ikisi de yeterli görünmüyordu.

Elena dövüşürken kendine Malcolm'un en az seksen yaşında olması gerektiğini hatırlatıp duruyordu. Ama seksen yaşında gibi görünmüyordu ve kesinlikle seksen yaşında gibi dövüşmüyordu ve bunun nasıl mümkün olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama öyleydi.

Clay'le dövüştüğünde, Clay biraz geri çekildi. Kötü koluna rağmen, hâlâ en iyi dönemini yaşayan deneyimli bir kurt adamdı. Elinden geleni yapsa bile onu yenemezdi. Beyni Malcolm'un yaşlı bir adam ve kendisinin de Alfa seçilmiş olduğu konusunda ısrar ediyordu, lanet olsun; onu yenebilmeliydi. Ama yenemiyordu. Bu, iki gün uykusuz kaldıktan ve bir tabur eğitimli Kabal muhafızıyla savaştıktan sonra Clay'le tüm gücüyle savaşmak gibiydi.

Çok geçmeden Malcolm ondan daha fazla darbe indirmeye başladı. Savannah onu dengesini bozmak için gizlice geri tepmeler yapsa bile Elena kendini zor tutuyordu. Sonra çenesine aldığı sert bir darbe onu yere serdi. Ayağa kalkmaya fırsat bulamadan Malcolm onu sırt üstü yatırdı. Savannah ilerlemeye başladı ama Elena parmaklarını kaldırarak ona beklemesini söyledi. Savannah başını kaldırıp Malcolm'a baktı,

Gözleri büyüdü ve içinde biriktirdiği o eski korkunun her zerresini ortaya döktü.

Gülümsedi. Eli onun yanına gitti, sonra eğilirken göğsüne doğru kaydı. "İstedğin bu muydu hayatım? Sanırım-"

Adamın çenesine kafa atarak dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı. Adam hırlarken, kadın bir kolunu çekip adamın burnuna indirdi. Kan fışkırdı. Elena onu itti ve ayağa fırladı. Göz ucuyla Savannah'nın koşarak içeri girdiğini gördü. Elena ona el salladı ama bu hareket Malcolm'un dikkatini çekti ve ona öfke dolu son bir bakış atarak Savannah'ya saldırdı. Elena tam kapı açılırken ona doğru atıldı.

Clay içeri girdi ve mırıldandı, "İkinizi bulmak kolay. Savannah lanet kapıyı aralık bıraktı-"

O durdu. Malcolm da öyle. Elena çoktan uçmaya başlamıştı ve onu sırtından vurdu. Bu sefer onu yüzüstü yere yapıştırdı.

Sonra Elena başını kaldırdı ve Clay'in yüzünü gördü. Yüzündeki şoku gördü. Tam, mide bulandırıcı bir şok. Onu bu durumdan kurtarmak istemişti. Onu bağışlayamasa bile en azından uyarmak istemişti. Ama artık çok geçti. Bu şokun sertleşmesi sadece bir saniye sürdü, gözleri daha da soğudu.

onları hiç görmemişti. Ve bir saniye sonra o bakış da kayboldu.

Clay onlara doğru yürüdü. "Eğer seni bir daha görmek zorunda kalsaydım, Malcolm, sanırım bu yolu seçerdim." Çömeldi. "Bir kadın tarafından alaşağı edildin, ha? Muhtemelen herkesin senin çoktan öldüğünü düşünmesine izin vermeyi tercih ederdim."

Malcolm kıpırdandı ve hırladı ama Elena onu omuzlarından yakalamıştı. Dizini omurgasına doğru götürdü ve aşağı doğru itti. Adam tıslarken, saçlarından bir tutam yakaladı ve kırık burnunu parkeye sürttü.

"Sürtüğünü geri çağırırsan iyi edersin," dedi Malcolm, acıdan nefesi kesilmişti. "Beni boynumu kırmakla tehdit etti bile."

Clay kalçalarının üzerine yaslandı ve Elena'ya baktı.
"Bunu sen mi söyledin, sevgilim?"

"Yaptım. Elbette bunu siz onun hayatta olduğunu fark etmeden önce yapmayı umuyordum. Ama şimdi de iyi bir zaman."

Güldü ve güldüğünde mavi gözleri parıldadı, tüm nefret ve öfke izleri başka bir şey tarafından tüketildi.

Beklenti. Ve Elena bunu gördüğünde Malcolm'un boynunu kırmamıştı.

"Beni öldürmesine izin vermeyeceksin Clayton."

"Elena canı ne isterse onu yapar."

Malcolm, Clay'in bir koca olarak başarısız olduğu noktanın bu olduğunu söylemek istercesine homurdandı.

"Belki, ama ölmemi isteseydin bunu yıllar önce yapardın."

"Yapar mıydım?"

"Evet. Ve yapmadın, çünkü her ne kadar aksini iddia etsen de aramızda bir bağ vardı. Sen Jeremy'ye sadıktın ama seni anlayan bendim."

"Ben aynı fikirde değilim ama beni anlayan bir kişi *tanıyorum*." Elena Malcolm'un üzerinden inerken başını kaldırdı. "Teşekkür ederim, sevgilim."

"Ne zaman istersen."

Malcolm sırttı ve ayağa kalkmaya başladı. Clay'den gelen bir sol kroşe onu tekrar ayağa kaldırdı. Clay, Malcolm ayağa kalkmadan onu yakaladı.

"Onca yıl önce seni neden öldürmediğini biliyor musun?" Elena söyledi. "Çünkü Jeremy bunu Clay'in onun için yaptığını bilirdi ve kendini suçlu hissedirdi. Ama Jeremy şu anda burada değil.

Ve zaten senin öldüğünü düşünüyor. Bu da sana teşekkür etmem gerektiği anlamına geliyor. Çünkü bugün kocama beni bir sürü yıldönümünde idare edecek bir hediye vereceğim."

Clay sırttı. "Ve bunu takdir ediyor."

"Güzel, ama her ne kadar anın tadını çıkarmanıza izin vermek istesem de, burada kaçışın ortasındayız."

"Merak etmeyin. Çok çabuk olacak."

Malcolm'un hamlesini savuşturdu ve onu odanın öbür ucuna fırlattı. Malcolm hızla toparlandı ama şimdi dövüşmekten bitkin düşmüş ve hırpalanmış olan oydu. Malcolm'a bir bakış Clay'e ihtiyacı olan tüm enerjiyi vermişti.

Clay, Malcolm'un sonraki iki darbeyi atlatmasını beklerken, "Belki de düşündüğümde daha çabuk," dedi. "Bu her zaman hayal ettiğim gibi bir dövüş değil."

"O yaşı," dedi Elena.

Malcolm hırladı ve ona doğru koştu. Clay ona çelme taktı ama Malcolm dengesini korumayı başardı ve Clay saldırırken yoldan çekildi.

Malcolm, "Eğer düzgün bir dövüş istiyorsan Clayton, bırak gideyim," dedi. "Bana daha sonra meydan oku. şu anda ikimiz de formumuzun zirvesinde değiliz. Kimse seni yenmezse bu maçtan zaferle ayrılamazsın. hala hayatta olduğumu biliyor."

"Glory?" Clay başını salladı. "Zafer umurumda bile değil Malcolm. Bunu unuttun mu?"

"İtibarını önemsiyorsun. Ne yaptığını biliyorum-" "Ne yaptığımı herkes biliyor. Mesele de buydu zaten. Ben sadece

Alfa'mı ve ailemi güvende tutacaksa itibarımı önemsiyorum. Eğer çekip gidersen onları güvende tutmuş olmayacağım. Yirmi beş yıl önce bunu yapmana izin verdim. Bunu tekrar yapmayacağım."

Saldırdı. Malcolm çalım attı ama Clay onu yere seren bir darbe indirmeyi başardı. Clay ona saldırırken kapı açıldı ve silahlarını çekmiş iki muhafız içeri koştu.

Savannah ellerini bir büyüyle kaldırdı.

"Bunu yapmayın bayan," dedi öndeki adam. "Gitmenize engel olmayacağız ama o kurt adama ihtiyacımız var."

Elena Clay'e baktı. Ona dinlememesini, devam etmesini ve Malcolm'un işini bitirmesini söylemek istedi. Jeremy'nin iyiliği için Malcolm'u öldürmelilerdi ve Jeremy'nin bunu öğrenmesine asla izin vermemeliydiler.

hayattaydı. Ama Clay Malcolm'a doğru bakınca silahlar ona doğru döndü.

"Lütfen," dedi muhafız. "Sürü ile bir alıp veremediğim yok ama bunu yakalamak için gönderildim. Uzaklaşmanı istiyorum."

"Öyle mi?" Elena adamın bakışlarına karşılık verdi. "Ya içeri girdiğinde o çoktan ölmüş olsaydı?"

"O zaman sizi neden durdurmadığımı açıklamak zorunda kalırım. Ve onu burada bırakan adamlar da neden daha iyi korunmadığını açıklamak zorunda kalacaklardı. O değerli bir Kabal malı hanımefendi. Bu konuda ısrar edeceğim."

Clay'e baktığında, o da başını salladı. Elbette haklıydı. Bu görevin lideri olarak, onu ve Savannah'yı güvende tutmaya odaklanmak zorundaydı.

"Sonra," diye mırıldandı Clay. "Bunu sonra hallederiz."

Malcolm'un hâlâ yerde yattığı yere doğru yürüdü. "Artık hayatta olduğumu bildiğime göre? Sen ölmeyene kadar rahat etmeyeceğim. Bunu unutma."

YİRMİ ALTI

O Nast karargâhından çıkarken sadece iki muhafız bizi durdurmaya çalıştı. Diğerleri bizi fark etmemiş gibi davrandı. Hatta biri yoldaşlarının dikkatini dağıttı, böylece gizlice geçebildik.

Thomas'ın ölümünün hemen ardından personel, Nast'ın üst düzey yöneticisi Josef'e başvurdu. Ancak şok geçtikçe ve olanlarla ilgili haberler yayıldıkça bunu tekrar gözden geçiriyor olmalıydı. Sean varisti, yani artık CEO'ydu, bu da kız kardeşinin binadan kaçmasını engellemenin akıllıca olmayabileceği anlamına geliyordu. Özellikle de şimdi, benim gerçekten onun kız kardeşi olduğum söylentisi yayılmışken.

Binadan ve cep telefonu engelleyicilerinden kurtulduğumuz anda Elena'nın telefonu titremeye başladı. Arayan Lucas'tı. Yakındaki bir otoparkta iki minibüsün arasına saklandık ve nefesimizi tutarken telefonu bana verdi.

"Biz çıktık," dedim. "Peki ya sen?"

"Yirmi dakika önce," dediğini duydum Adam'ın arkasında. "Hangi cehennemdeydin?"

"Adam endişeliydi," dedi Lucas.

"Ben de öyle duydum. Clay'in yıllar öncesinden tanıdığı bir kurt adamla karşılaştık. Bir kavga oldu."

Lucas ayrıntıları sormadı. Karşılaştığımız herhangi bir itin Clay'le dövüşme fırsatından yararlanacağını ve durup kendini savunmaktan başka çaresi kalmayacağını biliyordu.

"Elena'yı giydirebilir misin?" Lucas söyledi. "Bir arabaları var ve hepimizin ona ulaşması gerekiyor."

Telefonu uzattım. Clay bizi ilerletmeye başlarken Elena Lucas'a yolu tarif etti.

Elena telefonu kapattığında, "Jeremy'ye Malcolm'dan bahsetmeyeceğiz," dedi.

Elena cevap vermedi. Ona baktığımda sadece yürüyordu ve dikkatlice yolu tarıyordu.

"*Seninle* konuşuyorum Savannah," dedi Clay. "Elena'ya bunun söylenmesine gerek yok."

"Karl'a da söylemeyeceğiz," dedi. "Malcolm'un dirilişi aramızda kalacak."

"Neden Karl değil?" Ben sordum.

"Çünkü o piçi kimin öldüreceği konusunda rekabet istemiyorum," dedi Clay.

"Malcolm on beş yaşlarındayken Karl'ın babasını öldürdü," diye açıkladı Elena. "Eğer söylentiler doğruysa, adil bir dövüş değildi."

"İt avı," dedi Clay bir sonraki köşeyi kontrol ederken, sonra bizi kaldırıma doğru salladı. "Malcolm ve Santos'un adamları, beladan uzak durup kendi işlerine baksalar bile itleri takip edip öldürürlerdi.

Karl kurtulduğu için şanslı."

"Bence Karl olanlar için kendini suçluyor," dedi Elena. "Ama bu ona sorabileceğin türden bir şey değil. Gerçi şu anda buna ihtiyacı yok."

Diğerleri gelmeden hemen önce arabaya bindik ve Bryce'ın dairesine doğru yola koyulduk. Oraya hiç gitmemiştim, iki gün öncesine kadar Bryce'la hiç konuşmadığımız düşünülürse bu şaşırtıcı değildi. Sean'da anahtarlar vardı, bu da şaşırtıcı değildi. Nast'ler Bryce'ın Miami'de olduğunu ve hareket edemeyecek kadar hasta olduğunu bildiklerinden, buranın gözetim altında olmayacağını düşünmüştü. Bir süre saklanıp bir sonraki hamlemize karar verebilirdik.

Dışarıdan bakıldığında bina tam da Bryce'tan beklediğim gibiydi. Çok Nast. Son derece modern, BMW'ler ve Mercedes'lerle dolu ve muhtemelen koridorlarda Harvard İşletme Fakültesi'nden daha fazla MBA var. İşe gidip gelen bu profesyonellerden hiçbiri bize tek kelime etmedi.

Bryce'ın evinin kapısından içeri girmek, tamamen farklı bir binaya girmek gibiydi. Yeşiller, paslar ve turuncularla boyanmıştı, Sean'ın Adam ve benimle yaptığı kamp ve yürüyüş gezileri hakkında söylenen bir adam için garip bir şekilde doğal tonlar. Mobilyaların hepsi rahatlık için seçilmişti, büyük sandalyeler ve derin kanepeler. Kitaplar da vardı, raflar onlarla doluydu. Müzik yığınlarıyla birlikte. Yığınlar tozla kaplıydı. Babamız ölmeden önce Bryce bir müzik öğrencisiydi. Bunu şimdi hatırlamak zordu.

Sean ve ben oturma odasındaki kanepeye yerleştik. Clay ve Elena, önce Jeremy'yi sonra da ikizleri aramak için Bryce'ın ev ofisine gitmişlerdi. Lucas telefonda Paige'le konuşuyordu. Adam arkada durmuş, salondaki duvarlarda asılı sanat eserlerine bakıyormuş gibi yaparak bana Sean'la biraz zaman kazandırıyordu.

Oturma odasının kapısından görebildiğim mutfak, Bryce'ın yeniden dekore etmesinden kaçmış gibi görünen tek yerd. Tertemiz beyaz, pırıl pırıl parlayan siyah ve paslanmaz çelikten yapılmıştı, Paige'in izlediği yemek programlarından fırlamış gibiydi.

"Gördüğüm kadarıyla mutfak pek kullanılmıyor," dedim. "Görünüşe göre üçümüzde de paket servis geni var."

Sesim Sean'ı ürküttü. Sanki söylediklerimi tekrar ediyormuş gibi mutfağa baktı. Sonra başını salladı.

"Bryce yemek yapıyor. Bu konuda gerçekten çok iyi. Bir gün şef olacağını söylerdi. Bryce on iki yaşındayken babam bizi Fransa'ya götürdü, böylece tatilimizde orada bir aşçılık okuluna gidebilecekti. Büyükbabam ..." Durakladı. Boğazını temizledi. "Büyükbabam ona çok kızdı. Babamın Bryce'ın kafasını saçma sapan şeylerle doldurduğunu söyledi ama babamı bilirsin.

Ne istersek-" Sesi çatallaştı. "Ne istersek. Yeter ki mutlu olalım."

Elimi koluna koydum ve ona yaslandım. Bir an tereddüt etti, sonra bana sarıldı, yüzü saçlarıma yaslandı ve titrediğini hissedebiliyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Gerçekten, gerçekten üzgünüm."

Derin bir nefes aldı ve başımın üstüne doğru konuştu. "Büyükbabanın sana yaptıklarından ve Bryce'a davranışlarından nefret ediyordum ama o yine de ..." Bir derin nefes daha. "Onun başka yönlerini de gördüm. Daha iyi yanlarını."

Doğrudum ve gözleriyle buluştum.

"Umarım bir yere gitmiştir ..." Bu düşünceden sıyrıldı ve boğazını temizledi. "Babamı görmek güzeldi. Gerçekten güzeldi. Keşke Bryce da orada olabilseydi."

Başımı salladım ve tekrar ona yaslandım, çünkü o bu kısımdan mutlu olmak, bu cehennem gibi günde iyi bir şeyler bulmak için mücadele ediyor gibiydi. Bunu tam olarak başaramadı. Babamızı görmek ve onu tekrar kaybetmek, tıpkı benim annemle yaşadığım gibi canını yakmıştı.

Sean birden doğruldu. "Bryce." Ayağa kalktı ve koridora doğru yürümeye başladı. Lucas içeri girdi, Adam da arkasındaydı. Sean, "Bryce'a büyükbabamdan bahseden kişi ben olmalıyım," dedi.

Lucas başıyla onayladı. "Bunu isteyeceğini düşünmüştüm. Babama bunu zaten söyledim, gerçi onun da aynı şeyi düşüneceğini sanıyorum. Bryce yaklaşık bir saat önce uyandı ama onu tekrar uyutmaya başladılar."

"Onu uyutmak mı?" Dedim.

"Tıbbi olarak komaya sokulmuş," dedi Sean. Derin, hırıltılı bir nefes aldı. "Durumu pek iyi değil Savannah. Ona geri dönmem gerek."

"Ben de öyle. Yani, beni görmek istediğinden değil-"

"Öyle. Ama şimdi gitmeliyim, bir günlüğüne bile olsa." Kabal'da liderlik iddiasını ortaya koyması gerekiyordu. Ama kardeşi önce gelirdi. Her zaman öyle olacaktı.

"Hemen Miami'ye gidiyoruz," dedi Adam. "Jet burada mı?"

"Öyle," dedi Lucas. "Yakında gitmelisin."

"Geri dönmeyecek misin?" Dedim.

"Henüz değil. Adam'ın da burada kalmasına ihtiyacım var."

"Ne? Hayır." Adam yanıma oturmak üzereyken durdu.

"Üzgünüm Lucas, ama her ne oluyorsa, bu sefer oturmam gerek. Zor durumdayım."

"Öyle," dedim. "O morlukların hepsi bugünden kalma değil. Onu tutuklayan gardiyanlar çok fena dövmüş-"

Adam boğazını temizledi.

"Özür dilerim. Bir kavga olmuş. Kaburgaları kırılmış. Biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

Adam başını salladı.

Sean gülümsemeyi başararak, "Bunu duyacağımı hiç düşünmemiştim," dedi.

Adam utanmış görünüyordu ve bir iki gün içinde iyi olacağını mırıldandı.

Bir an sessizlik oldu. Adam kıpırdandı. Ben de öyle yaptım. İkimiz de Miami'ye dönmek istiyorduk, böylece biraz yalnız kalabilecektik. Bu şartlar altında bu bencilceydi ve bunu biliyorduk. Sonunda Adam özür dileyen bir bakışla, "Lucas, bana gerçekten ihtiyacın varsa..." dedi.

"Biliyorum. Özür dilerim. Savaşmana ihtiyacım yok, sadece bizi bazı zor yerlere sokmana ihtiyacım var."

Adam başını kaldırdı. "Kurt adam gücüne ve kilit açma büyülerine sahipken kapıları parçalamamı istiyorsanız, ağır tahkimatlardan bahsediyoruz demektir."

"Öyleyiz. Ayrıca birden fazla giriş noktası ve birden fazla güvenlik sistemi var." Sean'a döndü. "Bryce uyandığında bize Dahl'ı nerede tuttuklarını düşündüğünü söyledi."

Larsen Dahl, Bryce'ın özgürlük hareketinin kaçırmasına yardım ettiği geleceği gören çocuktü. Bryce Onlara istedikleri bir şeyi vererek grubun içine sızmaya çalışıyordu, böylece bilgi toplayabilecekti. Larsen'i geri götürmeyi planlıyordu ve sonra bilgiyi

Cabal. Yine de Giles oyunu anlamıştı ve Bryce'ın "ödülü" ona enjekte ettikleri iğne olmuştu.

Çocuğu -ve ailesini- geri almak öncelikliydi. Aynı derecede önemli olan bir diğer şey de onları rehin alanların hareketle ilgili bazı sorulara cevap verebilmeleriydi. Ben de yardım etmeyi teklif ettim ama Lucas hayır dedi, gerçekten yeterince şey yaşamıştım. Her şeyi açıklamak için bana karargâhta ihtiyaçları vardı. Ve başka bir nedenden ötürü: Beni güvende tutmak için orada bana ihtiyaçları vardı çünkü Nast'ların bir grubuna göre az önce CEO'larını öldürmüştüm.

Thomas ve Josef beni sahte delillerle yargılayarak Cortezleri bir şekilde devirmeyi umuyorlardı. Nasıl? Sean'ın dediği gibi, bu muhtemelen uzun bir planın sadece bir adımıydı. Artık bir önemi yoktu, çünkü Balaam onların planını kendi lehine çevirmişti.

Thomas Nast'ın öldürülmesi Nast Cabal'ı hiç göze alamayacağı bir anda kaosa sürükleyecekti. Balaam bunu beni kurtarmak için yapmış gibi davrandığından, günah keçisi ben oldum. Beni -Lucas Cortez'in koğuşunu- günah keçisi yaptın ve Kaballar arasında kurtuluş hareketine karşı savaşmak için bir ittifak olmamasını sağladın. Sean'ı benimle birlikte kaçmaya zorladınız ve Nastları daha da bölerek en büyük Kabal'ı bu tehdit karşısında güçsüz hale getirdiniz.

Ne kadar zarif bir oyun. Gerçekten bir Lord İblis'e yakışır bir hareket. İşin merkezinde ben olmasaydım çok daha fazla etkilenirdim.

Bundan kısa bir süre sonra ayrıldık. Cortezler jeti henüz Ast'lar tarafından izlenmeyen başka bir bölgesel havaalanına taşınmışlardı.

Sean ve ben uçuşu konuşarak geçirdik. Onun için endişeleniyordum. Gerçekten endişeliydim. Büyükbabasını yeni kaybetmişti. Cabal'ını kaybediyor olabilirdi. Her türlü ilişkisini kesmişti.

Josef ile, ve bunun acı verdiğini biliyordum, çünkü onlar son zamanlarda araları pek iyi olmasa da bir zamanlar yakındılar. Josef'in oğlu babamızdan kısa bir süre sonra ölmüştü ve ortak kayıpları üzerinden bağ kurmuşlardı.

Şimdi Bryce hastaydı. Çok hastaydı. Eğer o ölürse, Sean'dan geriye ne kalacaktı? Ben mi? Beni seviyordu, biliyordum ama ben hala onun nereden geldiğini, Nast olmanın ne demek olduğunu anlamayan bir yabancıydım.

Bu yüzden endişeliydim. Orada oturup dinlemek ve Bryce ve gelecek hakkında umut dolu sözler söylemek dışında ne yapacağımı bilmiyordum. Ben de öyle yaptım.

PAIGE

TRoy cipi özel uçak pistinin yakınındaki küçük bir alana çekti.

"Burada oturup jeti bekleyeceğiz," dedi. Paige başıyla onayladı. Eğer dışarı çıkarsa, muhafızlar Arkalarındaki SUV'un ona göz kulak olmak için dışarı çıkması gerekecekti. O zaman onlarla konuşması gerekecekti. Belki "gerek" değil ama "yapmalı". Başka zaman olsa bu sorun olmazdı. Ama havadan sudan konuşabilecek noktayı günler önce geçmişti. Sadece arka koltuğa kıvrılıp birkaç dakikalığına ortadan kaybolmak istiyordu.

Cep telefonu çaldığında görmezden gelmek üzereydi. Sonra arayanın Lucas olduğunu fark etti.

"Kötü bir zaman mı?" diye sordu kadın cevap verdiğinde. "Asla."

Sonraki kelimelerini ısırdı. Birlikte olmadıklarında söylediği olağan sözler. *Seni özledim*. Şimdi bu ona sadece bunun her zamanki küçük ayrılıklarından biri olmadığını, davaları kovaladıklarını, ayrı olmaktan nefret ettiklerini ama yine de yaptıkları şeyi sevdiklerini hatırlatacaktı. Burada sevecek bir şey yoktu ve her geçen gün bu ona biraz daha ağır geliyordu.

"Savannah'nın uçuşu programa uygun mu?" diye sordu. "Öyle. Her an burada olabilir."

"Güzel." Uzun bir duraklama. Sonra sesi düştü. "Seni özledim."

Paige telefonu daha sıkı kavradı. "Ben de seni özledim." Daha fazla sessizlik.

Boğazını temizledi. "Ee, hava nasıl?"

Hattan bir kahkaha baloncuğu patladı. "L.A.'de hava her zamanki gibi mükemmel. Ya orası?"

"Her zamanki gibi berbat."

Şimdi bir kıkırdama. "Mitchell DeLong'dan bir telefon aldım. Mitchell'ı hatırlıyor musun?"

"Belli belirsiz. Necromancer. Seattle'da yaşıyor."

"Doğru. Ancak dün gece Portland yakınlarında bir müşterisi için bir çağrı yapmak üzere mezarlığa gidiyormuş. Geç olmuştu, yorgundu ve düzensiz araba kullanıyordu. Bir polis memuru onu kenara çekti ve Mitchell'in, aralarında kurumuş üç insan parmağının da bulunduğu çağırma malzemelerini düzgün bir şekilde yerleştirmeyi unuttuğunu fark etti."

"Hiç iyi değil."

"Özellikle de kurumuş etin aşırı yaşa işaret ettiğini anlamayan küçük bir kasaba polisiyle uğraşırken. Mitch'in kurbanının geri kalanının yakınlarda olduğundan oldukça eminler ve onu bulana kadar tutuyorlar. Gelip meseleyi açıklığa kavuşturmamı istiyor."

"Uh-huh. Ona biraz meşgul olduğumuzu söyledin mi?"

"Duydum. Durum hakkında hiçbir şey duymamıştı. Yine de önemli değil. Başka türlü nişanlı olduğumuzu anlıyor ve bu nedenle normal ücretimizin iki katını ödemeyi teklif etti."

Paige gülümsedi. "Öyle mi?"

"Bunun ışığında, teklifi değerlendirmemizi öneriyorum. Babama bu dünyanın sonu işinin önemli olduğunun farkında olsak da, yürütmemiz gereken bir dedektiflik ajansımız, ödememiz gereken faturalar, korumamız gereken bir itibarımız olduğunu söyleyeceğim. Sadece birkaç günlüğüne Portland'a uğrayacağız."

"Ben de mi?"

"Tabii ki."

"Teşekkürler." Gülümsedi ve bacaklarını altına doğru kıvrarak koltuğuna yerleşti.

Bir an sessizlik oldu, sonra dedi ki, "Geri dönüyoruz Paige. Odadaki filin bu olduğunu biliyorum."

Tüm bunların Portland'a, ajansa, normal hayatımıza geri dönemeyeceğimiz anlamına gelip gelmeyeceğini. Cabal'daki sorumluluklarımın sonunda görmezden gelinemeyecek kadar büyük olup olmayacağı. Çıkmayacaklar, söz veriyorum. Babam sağlıklı. Cabal sağlıklı. Nast'larda yaşanan bu trajedi tüm Cabal'lara yansıtacak ve benim de bazı ek işler yapmamı gerektirecek ama bu iş bittiğinde eve döneceğiz."

"Tamam..." Kelimeyi dikkatlice, kararsızca söyledi. *Eve gitmek. Kulağa çok basit geliyordu. Çok açık. Neden eve gitmeyelim ki? Orada bir evimiz, bir ajansımız, bir hayatımız vardı.*

Ama burada da bir hayatları vardı. Hatta bir evleri bile. birkaç yıl önce Benicio'dan bir daire kabul etti. Burada da işleri vardı. Eskiden bunun sadece Lucas için geçerli olduğunu düşünürdü. Ama hiçbir iş unvanı ya da resmi sorumluluğu olmamasına rağmen gelen kutusu ve telesekreteri her zaman Cabal çalışanlarından gelen şu ya da bu soruyu soran, şuna ya da buna ihtiyaç duyan mesajlarla doluydu. Eğer Lucas'a ulaşamazlarsa, ona geliyorlardı.

Bu onu asistanı yapar mı? Hayır derdi. Kesinlikle. Onun ortağıydı. Yine de Kabal'ın geri kalanı için "asistan" gerçeğe daha yakındı.

Tanrım, on yıl önce olsa buna nasıl da sinirlenirdi. Kocasının yardımcısını oynamak mı? Asla. O Paige Winterbourne'du, eski Coven lideri, ırklar arası konseyin lideri. Ama hayat değişti. Bakış açısı değişir. Benicio'nun ona yakın zamanda bir başkan yardımcısı unvanı vermeyeceğini, verse bile bunun sadece Lucas'ı memnun etmek için olacağını anlamıştı. Lucas'ın onun yardımına ihtiyacı olduğunu da anlamaya başlamıştı. Onun desteğine ihtiyacı vardı; kıskançlık ya da egoyla lekelenmemiş, yürekten bir desteğe. O

Orada, yanında olmasına, onu doğru yolda tutacağına, saçmalıklarını yüzüne vuracağına ve her zaman onun iyiliğini düşüneceğine güvenebileceği tek kişi olmasına ihtiyacı vardı. Çünkü

Onu ortağı olarak gördüğü ve ona öyle davrandığı sürece, ihtiyacı olan tek onay buydu.

"Ciddiyim Paige," dedi Lucas bir süre sonra. "Bu iş bittiğinde babamın yardımımıza ihtiyacı olacağını biliyorum.

Yapılacak işler var. Ama önce eve gidiyoruz. Sonrasıyla ilgilenmek için birkaç gün bize zaman ayıracak. Sonra eve gideceğiz. Dinleneceğiz. Ajanstaki işlerimizi halledeceğiz. Ve bu bittiğinde, geri gelip

. . . . tekrar ayrılana kadar." Bir duraklama. "Kulağa bir plan gibi geliyor mu?"

Gülümsedi. "Öyle. İyi bir plan."

"O zaman biz de- Bekle." Ahizeyi kapattı ve birkaç kelime mırıldandı, sonra geri geldi.

"Arayan Adam'dı. Gitmem gerek. Savannah'ya selam söyle."

"Söylerim. Sanırım şu anda onun arabası geliyor."

"Güzel. Müsait olduğumda ararım."

Paige pistin kenarında, Savannah'nın uçağına yaklaşmasına izin verdikleri kadar yakın duruyordu. Normal bir insanın özel bir uçuşta bile yaklaşamayacağı kadar. Kuşkusuz Benicio Cortez'in gelini olmanın avantajları vardı.

Savannah'yı ilk kez görebilmek için kendini zorluyordu. Onunla daha önce telefonda konuşmuştu ama sadece bir iki dakikalığına, ikisinin de etrafı başkalarıyla çevriliydi ve gerçekten konuşamıyorlardı.

Savannah, Paige'in Lucas'la Los Angeles'a gitmemesine üzölmüş müydü? Gidemezdi. Onun Miami'de kalması gerekiyordu.

Paige, Lucas'ın bunu Savannah'ya söylediğinden emindi. Aklından çıkmış olsa bile Savannah o duruşmada Paige'e yer olmadığını anlamış olmalıydı. Ama mantıksal olarak anlamakla duygusal olarak anlamak aynı şey değildi. Savannah babasının kendi Kabal'ı tarafından vatana ihanetten tutuklanmıştı.

Annesinin hayatından tekrar kayboluşunu izlemişti.

Bir büyükbabasının diğeri tarafından öldürüldüğünü görmüştü. Ve Paige onun yanında olmamıştı.

Ama şimdi buradaydı ve Savannah'nın o jetten inmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Yeterli miydi? Öyle umuyordu. Tanrım, öyle umuyordu.

Savannah ilk ortaya çıktığında, Paige'in Eve'in bir şekilde onların dünyasında kaldığını düşündüğü bir an olmuştu. Sadece o kısacık ilk bakıştı, uzun boylu, siyah saçlı bir kadındı, kolu Sean Nast'inkine takılmıştı. Tabii ki Savannah'ydı. Ama her nasılsa -bunu yorgunluğa bağlayın- Paige o jetten inen bir kız görmeyi bekliyordu. Hatırladığı kız, her ne kadar aksini iddia etmeye çalışsa da ona her zaman ihtiyacı olan kız.

Paige, Savannah'yı kızı olarak görmüyordu. Hiçbir zaman Eve'in yerini almaya çalışmamıştı. Savannah'dan sadece on yaş büyük olmak bunu her zaman kolaylaştırmıştı. Savannah küçük bir kız kardeş gibiydi ve sonunda, muhtemelen çoğu küçük kız kardeşte olduğu gibi, bir arkadaş olmuştu. Paige onun jetten inişini izlediğinde, artık "küçük" kısmının o r t a d a n k a l k t ı ğ ı n ı fark etti. Savannah'nın Paige'in elini tutmasına, çarpma ve çürükleriyle ilgilenmesine ihtiyacı yoktu. Kendi başının çaresine bakabilirdi. Paige bu konuda mutluydu. Bununla gurur duyuyordu.

Ama belki, sadece belki, biraz da üzgün.

Paige dikkatini Sean'a çevirdi. O geliyordu. ne sağa ne de sola bakarak merdivenlerden indi. Şu anda ikisine de ihtiyacı olan oydu. Soldan bir motor kükrediğinde onun irkildiğini, sonra da bu kadar ürkek olmasından utanmış gibi başını salladığını gördü.

Aceleyle yanlarına gitti. İlk gülümsemesi Savannah'ya oldu ama o bunu fark etmemiş gibiydi, dikkati kardeşine odaklanmıştı. Paige ona sarıldı ve arabanın yakında olduğunu, bavullarını başka birinin alacağını mırıldandı. Savannah onun kolunu bırakmış ve geri çekilmişti, sanki onu Paige'in bakımına bırakıyormuş gibi.

Savannah onun bakışlarıyla karşılaştı ve ona küçük, yorgun bir

Paige Sean'ı arabaya götürürken gülümsüyor ve "teşekkürler" diyordu.

Paige onu bir bardak buzlu su ve bir kadeh konyakla içeri oturttu. Konyağı aldı, bir süre kehribar rengine baktı ve bir dikişte içti. Sonra dudakları hayalet gibi bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Bu daha iyi."

Paige şişeyi çıkardı.

Elini kaldırdı. "Hayır, yapmamalıyım ..." Bir duraklama. "Belki bir tane daha. Teşekkür ederim."

Dökerken Savannah'nın cipe binmediğini fark etti. Döndüğünde onun hâlâ orada durduğunu gördü.

Paige konyağı Sean'a verdi, sonra geri çekilip kapıyı kapattı. Savannah kollarının arasına düşmeden önce kollarını uzatacak zamanı ancak bulabilmişti.

"Olanlar için üzgünüm," diye fısıldadı Paige. "Ben de orada olamadığım için üzgünüm."

Savannah başını salladı. "Orada olmadığına sevindim. Kavgada çok kötüsün."

Paige bir kahkaha attı. "Teşekkür ederim." Geri çekilerek ona baktı. "Nasılsın?"

"Peki." Gülümsemeye çalıştı, sonra yutkundu ve başını salladı. "İyi değil."

Tekrar Paige'in üzerine yığıldı ve ona olabildiğince sıkıca sarıldı. Evet, küçük kız büyümüştü ama hâlâ ona ihtiyacı vardı. En azından bir süre daha.

YİRMİ YEDİ

İmmennuniyetle birkaç saat uyuyabilirdim. Ama sanki havaalanından buraya gelirken uyuyakalmışım gibi hissettim.

Paige omzumu sarsmadan önce.

Çoktan park etmiştik ve araçta sadece o ve ben kalmıştık. Dışarıda Benicio Sean'a Thomas'ın ölümüne ne kadar üzüldüğünü anlatıyordu.

"Pek sık görüştüğümüz söylenemez," diyordu Benicio, sesi kısık. "Ama onu çocukluğumdan beri tanırım. Dünyamızda kısa sürede doldurulamayacak bir boşluk bırakacak."

Kendimi toparladım ve Paige'in peşinden dışarı çıktım. Benicio Sean'ı bırakıp yanıma geldi.

"Bu işi halledeceğiz Savannah," dedi. "Haklı çıkacak ve intikamını alacaksın. Bu konuda sana söz veriyorum."

Aklandım ve intikamımı aldım. Birkaç hafta önce bunun için yanıp tutuşuyordum. Şimdi kelimeler boş geliyordu. Alevli bir kılıçla adalet istemedim. Barış ve çözüm istiyordum. Bu krizi düzeltmek. Dünyamızı düzeltmek.

Kapılara yöneldik, Benicio'nun uzun süredir korumaları olan Troy ve Griffin bizi kuşatmak için içeri girdiler, Paige ve Sean diğer korumalarla birlikte geride kaldılar.

"Troy birkaç gün seninle kalacak Savannah," dedi Benicio. "Bu meseleyi çözene kadar."

Troy'a baktım, o da "Şanslısın" diye mırıldandı.

"Troy'un bana bakıcılık yapmayı çok istediğinden emin olsam da," dedim Benicio'nun arkasından ona gözlerimi devirerek, "seninle kalmalı. Hedef alınabilirsin-"

"Griffin ve iki yedek adamım olacak. Ben hedef olabilirim, sen hedef *olacaksın*."

"Artık yirmi bir yaşındasın, değil mi?" Troy söyledi.

"Öyleyim."

"Güzel, o zaman seni içmeye götürebilirim."

Benicio, "Sadece yönetici salonunda yapabiliyorsanız," dedi. "Bir süre tecrit altında kalacaksınız."

Troy, Benicio'nun arkasına eğilerek bunu daha sonra konuşacağımızı işaret etti ve gülmek zorunda kaldım. Benicio içini çekti ve başını salladı. Griffin arkasına dönüp Paige ve Sean'a baktı ama henüz yetişmemişlerdi, bu yüzden asansöre bindik ve o da düğmeye bastı.

Kapılar kapanırken Benicio, "Paige bana büyülerinin geri geldiğini söyledi," dedi.

"Açık ve kapalı. Bununla başa çıkıyorum."

Onunla ilgileniyorum. Kulağa bu kadar sıradan gelmesi şok edici. Daha da şaşırtıcı olanı, bu kadar rahat hissetmemdi. Güçlerim bir sıcak bir soğuk esiyordu, tamamen kontrolüm dışındaydı ama bununla çalışmayı öğreniyordum. Belki de onunla yaşamayı öğreniyordum.

Benicio, "Adam'ın bulduğu ritüeli tekrar gözden geçirmenizi istiyorum," dedi.

Neredeyse "Ne ayini?" diye soracaktım. Sonra hatırladım: Adam'ın güçlerimi geri kazanmak için çıkardığı ayin.

"Bir zaman sınırı olduğunu söylüyor," dedi Benicio. "Bu krize kendinizi kaptırıp bunu gözden kaçırmanızı istemiyorum."

"Takvimime ekleyeceğim."

"Ben ciddiym Savannah. Adam, güçlerinin onları kontrol etmene yardımcı olmak için alındığını düşündüğün için beklediğini söyledi. Ama az önce olanlara bakılırsa, bunun bir yalan olma ihtimalini göz önünde bulundurmalısın. Bir hile. İblislerin casusları var. Adam'ın o ritüeli bulmanın eşiğinde olduğunu biliyor ve senin onu kullanmayacağından emin oluyor olabilirler."

Ona doğru baktım. "Bunu ciddiye alıyorum. Ben sadece Şimdilik iyiyim. Bu alanı izleyeceğiz, tamam mı?"

Başını salladı. Sonra elini cebine attı. "Görünüşe göre Adam, cep telefonundan uzun süre uzak kalacağın için ayrılık kaygısı yaşayacağından oldukça endişeli. Tekrar yerine koydum."

"Teşekkürler. Bir daha kanalizasyona düşmemeye ya da kaçırılmamaya çalışacağım."

Telefonu açtım. Adam'dan bir mesaj gelmişti bile, kontrol ediyordu. Asansör hedefine ulaştığında ben de mesaja cevap vermek üzereydim. Tıbbi koğuşun bulunduğu kata çıktık.

Sean bir süre sonra geldi ve bize yetişti. "Bryce hâlâ baygın mı?" diye sordu Benicio'ya.

"Evet, ama istersen onu uyandırmalarını sağlayabilirim." Sean başını salladı. "Ben sadece onunla oturacağım."

Odaya vardığımızda doktorlar Bryce'la meşguldü ve dışarıda beklememizi istediler. Adam'ı aramak için yakındaki bir ofise girdim.

"Selam," dedim cevap verdiğinde. "Seni çok gizli bir haneye tecavüzün ortasında mı yakaladım?"

"Keşke. Burada her şey yavaş ilerliyor. Çok yavaş. Bol bol dinleniyorum. Peki orada ne var?"

"1.80'lik bir gölgem var. Troy olduğu için mutluyum. Griffin'i yeterince seviyorum ama ... bilirsin."

"Pek sosyal bir adam sayılmaz." Tereddüt etti. "Ama birinin olmasına sevindim. Bu beni daha iyi hissettiriyor."

Bunun onu pek de iyi hissettirmediğini söyleyebilirdim. Lucas Benicio'nun sağ koluysa, Troy da sol koluydu. Bela yaklaşırken en güvendiği korumasını bana vermek mi? Düşündüğümünden daha fazla tehlikede olduğumu gösteriyordu.

"Umarım sen döndükten sonra beni çok yakından takip etmez," dedim.

"Bunu yapmayacağından emin olacağız."

"Bu konuda. Bize. Diğerleri. Bunu nasıl halletmek istediğini bilmiyorum. Paige'le konuşmalı mıyım? Sen Lucas'la konuş? Yoksa önce işlerin nasıl gideceğine mi bakacağız? ?"

"Onlara söyleyen ben olmalıyım. Eğer bununla ilgili bir sorunları varsa benimle konuşmak isteyeceklerdir. En büyük endişeleri sen olacaksın - zarar göreceğinden ..." Sözünü yarıda kesti ve kalbim küt küt atmaya başladı.

"Adam?"

"Hâlâ buradayım. Sadece belki de onlara söylemeyi ertelememiz gerektiğini düşünüyorum."

Daha sert çarptı.

"Sadece şimdilik," diye devam etti. "Konuşma fırsatımız olana kadar."

Şimdi gerçekten gümbürdüyor. "Tamam."

Sean kafasını kapıdan içeri soktu. "Ne zaman hazır olursan."

Adam'a veda ettim ve Sean'ı hastane odasına kadar takip ederken telefonu aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Bryce'ı gördüğümde, tepkisini ölçmek için bakışlarım Sean'a kaydı. Tek gördüğüm rahatlamaydı, yani Bryce dün gecedен daha kötü görünmüyor olmalıydı.

Ölüydü. Ölü gibi görünüyordu.

Hayatımda sadece birkaç cenazeye katıldım. Büyürken onlardan kaçındım. Sadece annemin ölümü değil, hiç cenazesi olmadığı, bir mezarı bile olmadığı, cesedinin nerede olduğunu bilmediğim düşüncesi de bana çok şey hatırlattı.

Yaşlandıkça, varlığım bir başkası için bir anlam ifade ettiğinde gittim. Adam'ın büyükannesi vefat ettiğinde olduğu gibi. Ya da Paige bir çocukluk arkadaşını kanserden kaybettiğinde. Ya da Lucas'ın kuzeni bir araba kazasında öldüğünde.

Bu, kardeşimi bir tabutun içinde yatarken görmek gibiydi. Bronz teni solgundu. Sarı saçları yanlış taranmıştı. Elleri karnının üzerinde kavuşturulmuştu. Dudakları doğal olmayan bir şekilde kırmızıydı, sanki bir cenaze levazımatçısı ruj sürmüştü gibiydi.

Nefes alıyor muydu? Öyle görünmüyordu.

Sean'ın yaptığı ilk şey Bryce'ın saçını düzeltmek oldu.

"Hey, Bryce," dedi. "Geri döndüm. Savannah'yı da yanımda getirdim."

Yanına yaklaştım ve merhaba dedim. Sean onunla biraz daha konuştu, bir şekilde son yirmi dört saati zindanlardan ve sahte mahkemelerden, büyükbabamızın ölümünden ve Nast Cabal'ın başına gelen büyük yıkımdan bahsetmeden anlatmayı başardı.

Sean konuşmayı bıraktığında, Bryce'la bir dakika oturduk. Sonra doktor kapıdan kafasını uzattı ve Sean ona el sallamak yerine odadan çıkmasını işaret etti.

"Ama duymak isterim-" diye başladım. "Dışarıda," dedi.

Doktoru Adam'ı çağırdığım ofise kadar takip ettik. Sean bana Bryce'ın durumunu odada kimsenin tartışmaması konusunda ısrar ettiğini açıkladı. Komadaki hastalar bazen etraflarında olup bitenleri duyabiliyorlardı ve o bu riski göze alamazdı.

Doktor, "Durumu stabil," dedi. "Bu noktada -"

"Tüm umabileceğimiz bu," diye araya girdi Sean, alışılmadık bir sabırsızlıkla. "Evet, evet. Biliyorum. Ne olduğunu bilmeden tedavi edemezsiniz."

"İlerleme kaydediyoruz," dedi doktor. "Sonunda DNA'sını analiz edebildik ve yapılan değişiklikleri saptayabildik."

"Değişiklikler mi?" Dedim. "DNA'sında mı?"

Sean'ın bana başını sallaması "kapa çeneni ve dinle" demekten farksızdı. Sonra kendini tuttu ve kolumu sıktı. "Özür dilerim. Bunların hepsi senin için yeni, değil mi? Bryce'ın genetik kodu değiştirildi. Kulağa korkutucu geliyor - *gerçekten de* korkutucu - ama değişikliklerin doğaüstü olduğunu varsayıyoruz. Örneğin bir vampir yeniden doğduğunda ya da bir kurt adam ısırıldığında böyle olur. Genetik düzeyde bir değişim."

"Öyle, değil mi?" Dedim. "Vampir."

"Kısmen," dedi doktor. "Bu bir melez, bu yüzden analiz etmek bu kadar zor oldu. Ayrıca kurt adam da var."

"Kurt adam ve vampir mi?" Sean söyledi.

"Evet, üçüncü bir iplikçik de var. Bu konuda hala testler yapıyoruz. Ön sonuçlarımız var ama henüz bir şey söylemek istemiyorum. Haklı olsak bile, düşünülebileceğinin aksine, herhangi bir olumsuz etkisi olduğuna dair bir işaret görmedik-"

"Zombi," dedim. "Bu üçüncü tür, değil mi?"

Terreddüt etti, sonra başını salladı.

Şanslı bir tahmin değildi. Cassandra'nın İkinci Dünya Savaşı'nda Giles'la karşılaşmasından beri onun ölümsüzlük deneylerinin vampirlerle zombileri birleştirdiğini biliyorduk.

Doktor aceleyle devam etti, "Ama hiçbir bozulma belirtisi görmedik. Boyd Cabal, ölümsüzlüğün sırlarını çözebileceği umuduyla yıllardır zombi DNA'sı üzerinde deneyler yapıyor ve bazı ilerlemeler kaydettiler. Bazı araştırmacılarının bu işe karıştığını düşünüyoruz. Öyle görünüyor-"

Durdu ve boğazını temizledi. "Bay Cortez tüm bunları açıklamak isteyecektir. Bu bana düşmez. Ama sizi temin ederim ki kardeşinizin durumu stabil. Bununla birlikte, DNA dönüşümü devam ederken onu komada tutacağız. En iyisi bu gibi görünüyor."

"Ne oldu?" Ben sordum.

Doktor sertçe baktı. "Ben-" "Uyandığında bir şey oldu, değil mi?" Doktor endişeli gözlerle Sean'a baktı. "Lütfen kız kardeşime cevap verin," dedi Sean.

Terreddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Isırılmış bir kurt adamın dönüşüm sürecine aşina değiliz. Neyse ki burada bir kurtadamı Dönüşüm sürecinden başarıyla geçirmiş biri var."

"Jeremy Danvers," dedim. "Elena ile birlikte."

Tereddüt etti. "Evet, özür dilerim, onları tanıdığınızı unutmuşum. Şanslıyız ki kardeşiniz uyandığında Bay Danvers da binadaydı ve onun yardımıyla-"

"Ne oldu?" Sean söyledi. "O başladı, uh ..."

"Değişiyorum," dedim. "Bir kurda dönüşüyorum."

"Tam olarak değil-" Tekrar boğazını temizledi. "Bay Danvers ısırılmış bir kurt adamın sadece bir ilk dönüşümüne tanık oldu ve bu genelleme yapmak için yeterince büyük bir örnek değil-"

"Bu normal bir değişim değildi," dedim. "Ters giden bir şeyler var."

"Bu konuyu Bay Cortez'le konuşmanız gerektiğine inanıyorum. Ve hala müsait olması gereken Bay Danvers'a-"

"Öyle," dedi kapı aralığından bir ses. Jeremy içeri girdi. "Döndüğünüzü duydum. İkinizle de Bryce hakkında konuşmam gerekiyor."

Doktor olabildiğince hızlı bir şekilde oradan çıktı. Jeremy bize Bryce'ın uyandığını ve kısmi bir değişim gibi görünen bir şey başlattığını söyledi. Bu normaldi. Beraberinde gelen acı çığlıkları da öyle, ama Jeremy Sean'ın iyiliği için bunları küçümsedi. Bryce sayıklama noktasına kadar ateşlenmişti, bu da Jeremy'nin Elena'yla olan deneyimine göre normaldi. Onu endişelendiren şey Değişim'in ortaya çıkış hızıydı.

"Elena'da gördüğümünden daha hızlı gerçekleşiyor," dedi. "Görünüşe göre mutasyona uğramış bir kurtadam türü. Sürünün Alaska'da karşılaştığı Şekil Değiştirenlere daha çok benziyor."

Şekil Değiştirenler, modern kurtadamların evrimsel öncüsü gibi görünen küçük bir gruptu. Jeremy ve diğerleri kurtlara dönüşmüştü, gerçek kurtlara. Bu adamlar canavar benzeri Hollywood kurt adamına daha yakındı.

Jeremy, "Değişimin vücuduna verebileceği zarar konusunda endişeliydik," dedi. "Sakinleştirici vermelerini istedim. İşte o zaman bize Larsen Dahl hakkında bildiklerini anlatabildi."

"Yani neredeyse bir kurt adama dönüştükten sonra iyileştiği anda Benicio onu bu konuda sorguya mı çekiyor?" Dedim ki.

Jeremy bana bir bakış attı. "Buna izin vermezdim Savannah. Bryce bilgi vermeyi teklif etti. Değişmeye başladığının farkında değil gibiydi."

"Bu normal mi?"

"Hayır. Ama bunların hiçbirisi normal değil."

Cep telefonum mesajım olduğuna dair bipledi. Aynı anda Jeremy'ninki de çaldı.

Benimkini kontrol ettim, sonra ona baktım. "Benicio mu?" Jeremy başını salladı.

"Burada işimiz biter bitmez yukarı gelmemi istiyor, böylece onları sorgulayabilir ve ben de sorgulanabilirim." Sean'a baktım. "Mümkünse senin de bize katılmanı istiyor."

"Ben de geleceğim."

YİRMİ SEKİZ

Paige toplantıya girerken bizi karşıladı ve herkesin nerede olduğu hakkında bilgi verdi. Lucas Adam, Clay ve Elena'yla birlikte hâlâ Los Angeles'ta. Müsait olduğunda bize telefonla katılacaktı. Aaron

ve Cassandra Washington'da bir moronun bir vampiri ifşa etmeye çalıştığı bir sorunla uğraşıyorlardı. Jaime buradaydı ama ailemin onunla iletişime geçmesini bekliyordu ve bize katılmayacaktı. Hope da buradaydı, yanında Karl vardı ve muhtemelen Hope hamile olduğu halde hâlâ rahatsız edici imgelemler gördüğü için endişeleniyordu. Ayrıca çeşitli Cabal yöneticileri de oradaydı. İçeri girdiğimde göze çarpan bir eksiklik fark ettim.

"Carlos nerede?" Fısıldadım.

"New York'taki yangınları söndürüyorum," diye fısıldadı Paige, oturacak yer bulduğumuzda.

"Gerçekten mi?"

"Benicio önerdi. Carlos'un adamları kabul etti. Bunun onun liderlik becerilerini göstermesi için bir fırsat olduğuna inanıyorlar."

"Hangi liderlik becerileri?"

"Aynen öyle. Ama saman adamlarını desteklemek için yanlarında yer aldılar ve Benicio birlikte yeterince yetkin olduklarını söylüyor." Sandalyesini çekti. "Yani Carlos herkesin yakasından düşmüş ve gerçekten işe yarar bir şeyler yapıyor olabilir."

Bu potansiyel bir sorunun çözülmesiydi. Şu anda Ancak toplantıyla birlikte bunun devede kulak kaldığını fark ettim.

İşlerin ne kadar kötüye gittiğini bildiğimi sanıyordum. Ama sadece gözümün önündekini, doğaüstü dünyayı saran kaosun dar bir dilimini görmüştüm.

Benicio bize ifşa karşıtı hareket tarafından yapılan bazı saldırıların görüntülerini izletti. New York metrosunda bir cehennem canavarı ortaya çıkmıştı. Bulanık video, kalabalık bir istasyona varan bir metro trenini gösteriyordu. Canavar belirliyor. Sadece birkaç kişi onu görüyor ama kalabalıkta panik yaşanıyor. Birisi bomba olduğunu söylüyor. İnsanlar ezildi.

İnsanlar yaklaşan trenin önünde raylara düşüyor. *Çok* fazla insan raylara düşüyor, yani işin içinde büyü var.

Yüzlerce insan orada olduğunu iddia etti. Çoğunun beş mil bile yaklaşmadığı ortaya çıktı. Saygın haber kaynakları bunu kitlesel histeri, en fazla metroda başıboş dolaşan büyük bir hayvan olarak değerlendirmeye başlamıştı bile. Maruz kalma tehdidi? Şimdilik minimum düzeyde.

Sonra Nashville'de, bir çatı katındaki düğün resepsiyonu sırasında iki davetsiz misafir ortaya çıkar: bir kurt adam ve bir vampir.

Sadece herhangi bir kurt adam ve vampir değil, internetteki bulanık cep telefonu görüntülerine bakılırsa, onları deliliğe sürükleyecek kadar uzun süre kilit altında tutulmuş ve aç bırakılmış olanlar.

Ne sürü ne de konsey bu zavallıları tanımadı. Kasetlerdeki gevezeliklere bakılırsa yabancı dil konuşuyor gibiydiler. ABD dışında yakalanmışlar ya da ABD'ye çekilmişler, esir tutulmuşlar, aç bırakılmışlar, delirtilmişler . . ve yarı sarhoş düğün eğlencesiyle dolu bir çatıya bırakılmışlar, çıkış kapıları arkalarından kapatılmış, cep telefonu engelleyicisi tüm yardım umutlarını kesmiş.

Cesetler kaldırıma vurmaya başladı, partiye katılanlar kaçmak için o kadar çaresizdi ki ölümlerine atladılar. Yetkililer çatıya ulaştığında, tüm konuklar ve etkinlik personeli ölmüştü. Kurt adam ve vampir de gitmişti,

Geriye sadece iki darmadağınık ve çılgın "insanın" insanları parçalara ayırdığı cep telefonu videoları kaldı.

Benicio, davaların sunulmasının ardından yaptığı açıklamada, "Sorumlu grup on iki saattir saldırı düzenlemedi," dedi. "Üç kilit üyeyi yakaladık ve sorguları devam ediyor. Yarım düzine üye daha gözaltına alındı. Daha fazlası da durduruldu."

Öldürüldü demek istedi. Kimsenin açıklamaya ihtiyacı yoktu. "Çoğunuzun farkında olduğu gibi,
Boyd Cabal

Bu konuda bizimle birlikte çalışıyorlar. Bir şubeyi harekete geçmeden devre dışı bıraktılar. St. Clouds bir diğeriyle ilgilendi, ancak Thomas Nast'ın ölümünden sonra bizimle irtibatı kestiler.

Ancak çabalarını sürdüreceklerine güvenebiliriz."

Sean ekledi. "Nast'lara gelince, birkaç üst düzey yöneticiyle temas halindeyim. Bana sadık bir grup personelle birlikte çabalarınıza katılacağız."

Benicio başını salladı. "Şok geçtikçe ve ne yazık ki bunun keder zamanı olmadığını anladıklarında kuruluşunuzdan daha fazla yardım göreceğimize inanıyorum. Halefiyet savaşı için de uygun bir zaman değil."

"Umarım öyledir," diye mırıldandı Paige yanımda.

Sesi pek iyimser gelmiyordu ve gördüklerime dayanarak ben de iyimser değildim. Sean'a sadık görünen adamları yanımıza çekebilirdik ama Josef için casusluk yapmaları ihtimaline karşı onlara Cortez'le ilgili bilgilere ya da yetkili pozisyonlara erişim izni veremezdik. Ortalama bir Nast Cabal çalışanı Sean'ın tarafını tutmaya karar verdiğiğinde, yardım etmek için çok geç olabilirdi.

"Bu saldırılardan bahsetmişken, bazı iyi haberlerim var," dedi Benicio. "Hope'un öngörülerine dayanarak Boston ve Denver'daki durumları önlemeyi başardık."

"İşte," dedi Karl. Odanın arka tarafındaki bir kanepede oturuyordu, Hope da yanına kıvrılmıştı. Ona döndü. "Çok yardımcı oldun. Sana teşekkür edildi. Şimdi yatağına dönebilirsin-"

"İhtiyacım var-"

"Dinlenmen gerek."

Hope onu son gördüğümde bitkin görünüyordu.

Şimdi sanki beni ezen aynı silindir tarafından ezilmiş gibi *görünüyordu*. Koyu renk bukleleri lüle lüle olmuştu. Yüzü incelmış, kemikleri daha da belirginleşmişti. Gözlerinin altındaki torbalar tam boy bavullara dönüşmüştü. Ama gözleri parlak, uyanık ve kararlıydı. Çok kararlıydı.

"Gördüklerimi bir bağlama oturtabilmem için her şeyi dinlemem gerekiyor" dedi. "Ve dinleniyorum." Karl'ın kolunun altına kıvrıldı, başını onun göğsüne yasladı, elini bacağına koydu. "Sen burada olduğun sürece dinleniyorum ve güvendedim."

Karl bu kadar bariz bir oyun karşısında gözlerini devirdi. Ama işe de yaradı. Onu daha rahat ettirmek için yerini değiştirdi ve iç çekerek yerleşti.

Sırada Sean ve ben vardık. Herkesin soruları vardı ve Thomas'ı öldüren iblisin gerçekten Balam olup olmadığı konusunda bazı anlaşmazlıklar var gibiydi. Kimse lord iblislerin bu işte bu kadar aktif bir rol aldığına inanmak istemiyordu.

"Balaam bana ikinci kez geliyor," dedim. "Şu ana kadar öğrendiğimiz her şey bize bu kavganın iblis hiyerarşisinin en tepesine kadar gittiğini söylüyor. Hepsi de doğaüstü varlıklar iblislerin eline geçerse kazanacakları ya da kaybedecekleri bir şey olduğunu düşünüyor.

Açıktaki Balam bundan yana. Asmondai buna karşı. Bunlar iki grup gibi görünüyor. Diğer lordları bilmem ama hepsinin kendi taraflarında olmasını istedikleri kişi firar eden kişi."

"Lucifer," diye mırıldandı Hope. "Ortalarda yok ve bütün sesli mesajlarını alıyorum."

"Ya da sana imgelemleri gönderen o," dedim. "Taraftutmadan yardım etmeye çalışıyor."

"O zaman keşke adam olup bir tane alsa," diye homurdandı Karl.

Cabal yöneticilerine döndüm. "Anneme göre, taraf seçen sadece iblisler değilmiş. Göksel müdahaleler de alıyoruz. Bunlara inanıp inanmamanızın pek bir önemi yok. Dünyamız hakkında bildiğinizi sandığınız her şey? Unutun gitsin. Birileri kural kitabını fırlatıp atmış. Hayaletler sınırı geçebilir. Cehennem köpekleri ortaya çıkabilir. İblisler yaşayan çocukları ele geçirebilir. Lord iblisler Kabal siyasetine el atıyor."

Benicio'ya baktım. "Peki ya asıl kötü adamlar? Ben onlardan ayrıldığımdan beri Giles ve onun özgürlük hareketi ne yapıyor?"

Benicio, "Öğrenmeye çalışıyoruz," dedi.

En iyi kaynaklarını, Kabal istila etmeden önce New Orleans'taki toplantı evlerini terk eden Giles ve ekibini bulmaya adanmış olduğunu açıkladı.

Sahaya geri dönmek istediğimi söyledim. Giles'ı ve adamlarını tanıyordum. Hepsi beni tanıyordu. Muhtemelen hâlâ işlerine yarıyordum. En azından onları dışarı çekmek için iyi bir yem olurdu.

Benicio hayır dedi. Lucas hayır dedi. Paige hayır dedi. Sean bile -ki hiç zorba ağabeyi oynamadı- oynamamamı tercih edeceğini söyledi. Hepsi merkezde yapabileceğim çok şey olduğu konusunda ısrar etti. Ama yoktu. Ben bir araştırmacı ya da stratejist değildim. Ben ön saflara aittim. Burada, herhangi bir yönetici asistanından daha yararlı değildim.

Yine de büyüden arınmış bir hedef olduğum sürece yirmi dört saat gözetim altında kalmam emredilmişti. Geceyi geçirmek için Paige ve Lucas'ın dairesine bile gidemiyordum. Birkaç ofis boşaltılmış ve yatak odalarına dönüştürülmüştü. Benicio burada kalıyordu. Lucas uzaktayken Paige de oradaydı.

Sadece kurtadamlar sevgililerini alıp gidebiliyordu ve onlar bile güvenli apartman dairelerinde kalmayı kabul etmek ve küçük bir koruma ordusuyla birlikte zırhlı arabaları kabul etmek zorundaydı.

Ben de boş bir ofiste şilte buldum. Troy'un kapının dışında bir karyolası var.

Adam ben uyumadan önce aradı. Larsen Dahl, Bryce'ın bize verdiği yerdeymiş ama başka bir yere taşınmış. Nerede olduğunu bulmaya çalışıyorlardı. Ya da Lucas oradaydı. Adam da benim gibi dinlenmek için kenara çekilmişti. Keşke aynı yerde "dinleniyor" olsaydık, çok daha katlanılabilir olurdu.

Erken uyandım, sanki bir yere gitmem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Sonra hiçbir yere gitmediğimi hatırladım ve kanepeye uzanıp tavana baktım.

Sonunda somurtmanın kimseye bir faydası olmayacağını fark ettim. Ayağa kalkıp kendimi nasıl işe yarar hale getirebileceğimi düşünmeliydim.

Köşede eşyalarımın olduğu bir bavul vardı. Giyindim ve kapıyı yavaşça açtım. Troy üzerinde bir tişört ve boxer ile karyolasının kenarında oturmuş, elini uykuda buruşmuş saçlarında gezdiriyordu.

"Kalkmak zorunda değilsin," diye fısıldadım.

"Evet, öyle sayılır." Esnedi ve kendini salladı.

"Benicio'nun programına kıyasla, bu aslında uyumak gibiydi. Giyinmem için bana bir saniye ver."

Beklemek için ofise çekildim. Troy'u kaldırdığım için kendimi kötü hissediyordum ama o buna alışkındı. Normalde korumalar gece vardiyalarını dönüşümlü olarak yaparlardı ama Griffin bekâr bir ebeveyndi - en küçük çocuğu henüz üniversiteye gitmemişti - bu yüzden Troy çoğu geceyi Benicio'nun evinin dışındaki bir yatak odasında geçiriyordu.

Troy'un çocuğu yoktu. Ya da karısı. Eminim istediği zaman yanında birileri oluyordu - kırklı yaşlarındaki bir adama göre oldukça yakışıklıydı ve iri yarı bir korumanın her yaşta çekiciliği olacaktır.

İnsanların sadece bir aile ile mutlu olabileceğini düşünen biri değilim, ama . . . Belki de öyleyimdir. Bir çeşit aile. Sanırım Troy, Benicio ve Cabal ile buna sahip. Birkaç yıl önce patronunu Jaz'dan korurken neredeyse ölüyordu.

ve kardeşi Sonny. Daha sonra Benicio ona büyük bir ikramiye vermiş ve emekli maaşını artırmıştı, bu da onun "Emekli olmak istiyorsan anlarım" deme şekliydi. Troy yapmamıştı elbette. Sanırım Benicio hayatta olduğu sürece de yapmayacaktı.

Troy hazır olduğunda kapıya vurdu. Sadece giyinik değildi, aynı zamanda benden çok daha uyanık görünüyordu.

"Kahve," dedim.

Sırıttı. "Bunu yapabilirim."

"Onu almak için dışarı çıkma şansımız olduğunu sanmıyorum."

Gülümsemesi kesildi.

Elimi kaldırdım. "Özür dilerim. Senin kuralların değil, biliyorum. Kafein alabildiğim ve ardından duş alabildiğim sürece sorun yok."

YİRMİ DOKUZ

C Karl arkamızdaki bir kapıdan çıktığında, Troy beni takip ederek yönetici odalarına doğru yürüyordum. "Sen," dedi. "Buraya gel."

"Gitmem gereken yerler var Karl," dedim. "Ve adımı öğrenme zahmetine girseydin daha iyi bir yanıt alırdın."

"Savannah," dedi. "Lütfen. Ben Hope."

Bu *lütfen* kıcımlı hareket ettirdi. Ben kapıya vardığımda Karl çoktan odaya dönmüştü. Hope kanepede yatıyordu. Orada öylece yatıyordu. Gözleri açıktı.

Gözlerini kırpmadan. Troy arkamdan,

"Yardım getireceğim," dedi. "Lütfen

Paige'i getir," dedim. "Ve Jeremy'yi."

"Onu çoktan aradım," dedi Karl. "Şu anda yolda.

Bir anda yere yığıldı."

Üzerine eğildim ve nabzını kontrol ettim.

"Yaşıyor," diye homurdandı, sanki durum o kadar vahim olsaydı öylece durmazdı. "Solunumu iyi. Nabzı iyi. Ama bir imgeleme kilitlenmiş durumda ve onu bundan kurtaramıyorum."

"Öngörü mü? Nasıl-?"

"Gözleri," dedi.

Sanki çok hızlı hareket eden bir şeyi izliyormuş gibi ileri geri sallanıyorlardı.

"REM uykusu gibi," dedi. "Sadece gözleri genellikle kapalı oluyor ve ben onu her zaman bu uykudan çıkarabiliyorum."

Sonra Hope kasıldı. Elleri şişmiş karnına gitti, sırtı kamburlaşırken dişleri öyle sert gıcırdıyordu ki onları duyabiliyordum. Karl beni iterek yoldan çekti ve Hope'u omuzlarından yakaladı. Onu kaldırıp kanepeye oturttu, karşısında gerdi, bir eliyle sırtına masaj yapıyor, diğeriyle yanağını okşuyor, nefesinin altında mırıldanıyordu.

Tam rahatlamış gibi görünürken karnı hareket etti ve ben sıçradım.

"Sadece bebek tekmeliyor," dedi Karl. Bebek elini hareket ettirecek kadar sert tekmelemeye devam ederken avucunu karnının üzerine koydu.

"Alınan küçük adam," dedim. "Kız."

Ona baktım.

"O bir kız. Hope bilmek istedi." Durakladı. "Hayır, bilmek istediğimi biliyordu."

"Çünkü bir oğlan demek kurt adam demek. Umut ediyordun ..."

"Bir kız için," dedi kararlı bir şekilde. "Oğlum olsa da olurdu ama kızımı tercih ederim."

"Oh."

Karnını ovmaya devam etti. Karl Marsten olarak tanıdığım o sofistike, nazik adamdan eser kalmamıştı. Kıyafetleri içinde uyumuş gibi görünüyordu. Yanakları sakallıydı. Ağzının ve gözlerinin etrafında çizgiler vardı. Saçlarına bakılırsa, son tıraşından beri duş aldığından şüpheliydim.

"Bunu yaşadığı için üzgünüm," dedim. "Ama bebeğin iyi olacağına eminim."

"Endişelendiğim şey bebek değil." Bir elini yüzünde gezdirdi. Kirli sakalının çiziklerini duyabiliyordum.

"Elbette kızımıza bir şey olmasını istemiyorum, ama En çok endişelendiğim şey o değil."

"Biliyorum."

"Keşke ..." Çenesi çalışıyordu. "Keşke Hope bunları yaşamak zorunda kalmasaydı. Hiçbirini. Kaos açlığı ve imgelemler gittikçe kötüleşiyor ve o bunlarla başa çıkmak için çok ama çok çabalıyor ve hiçbir şey onu daha iyi yapmıyor gibi görünüyor ve ..." Bana baktı. "Balaam'la tanıştığını söylemiştin. Eğer Lucifer ile tanışırsam..."

Yaşlı Karl'ın gözleri bir an için parladı. Sonra gözlerini kaçırdı, çünkü bu tehdidi bitirmenin bir yolu yoktu. Lucifer'e ne yapabilirdi ki? Ona aklından bir parça verebilir miydi?

Lucifer'in çocukları nadirdi. Çoğu kişi, Hope'un önünde olmasa da, kutsanmış bir şekilde nadir olduklarını söylerdi. Tıpkı kimsenin ona otuz yaşında, bilinen en yaşlı Expisco olduğunu hatırlatmayacağı gibi. Hayatta kalan en yaşlı kişi, dedi Adam kendini tutamadan önce. Ama doğru kelimeydi. Lucifer'in laneti çocuklarının hayatta kalması gereken bir şeydi. Çoğu kurtulamadı. Uzun süre değil. Kesinlikle kendi çocuklarını doğuracak kadar uzun süre değil.

Karl'ın bakışları Hope'ta kaldı, dudakları gergindi, neredeyse kızgındı, sanki bana sırrını açtığı için kendine kızmıştı. Ama başını kaldırdığında öfkesi geçmiş, ifadesi nötrleşmişti. "İstersen gidebilirsin. Birazdan burada olurlar."

"Ben kalacağım."

Başını salladı. "Teşekkür ederim."

Bir dakika sessizlik oldu, dikkatini dağıtmak için bir şey söylemeli miydim yoksa çenemi kapalı mı tutmalıydım emin değildim. Tam konuşma riskini almak üzereydim ki Hope ayağa fırladı. Karl onu omuzlarından yakaladı. Öne doğru atıldım ama önce "Hayır," diyerek beni durdurdu, sonra da daha uzlaştırmacı bir şekilde "O iyi. Sadece aynı şeylerin devamı."

Orada oturuyordu, gözleri açık, gözbebekleri titriyordu, Karl sırtını ovuyor, ona tamam olduğunu, iyi olduğunu, uyanmasını, sadece uyanması gerektiğini söylüyordu.

Bir şey söyledi. Anlamadım ve öne doğru eğildim ama Karl'ın bakışıyla durdum.

Hızlı hızlı bir şeyler söyledi.

"Bu Hintçe mi?" diye sordum.

"Hintçe bilmiyor. Birkaç kelimedenden fazla değil."

Karl, Jeremy'den daha fazla dil biliyor, ki Jeremy eskiden çevirmen olarak çalıştığı için bu bir başarı. Yine de Karl'ın bilgisi, seyahatlerinde edindiği konuşmaya dayalı bir bilgidir.

"Tanımıyorum-" diye başladı.

Tekrar konuştu, kelimeler o kadar hızlı çıkıyordu ki bildiğim kadarıyla İngilizce de olabilirdi.

"Latince!" Dedim ki. "Ve . . . Yunanca, sanırım. Onları gerçekten bilmiyorum, sadece büyülerde, ama birkaç kelime vardı Kahretsin, yapmalıyız-" Durdum ve cebimden yeni cep telefonumu çıkardım.

"Kaydedebilirim."

Hope tekrar başladı, sesi yükseliyor, kelimeler daha da hızlanıyor, neredeyse bağırıyordu, sanki hızlı bir hoparlör gibi. Lanet telefonu karıştırdım ve sonunda kaydetmeyi başardım. Gözleri sulanmaya başlamıştı, sesi boğuklaşıyordu. Nefes almak için kendini zorluyor, yakalayamayacak kadar hızlı konuşuyordu.

"Hope! Uyan!" Karl onu olabildiğince sert salladı, kendi sesi de panikle yükseliyordu. "Lütfen, yapman gerek-" Bana döndü. "Git getir-"

Çoktan gidiyordum, telefonum yerdeydi. Kapıyı fırlatıp açtım. Etrafında birkaç yardımcı personel kümelenmişti.

"Çekil!" Dedim.

Başladılar, sonra Troy'un arkasından koşarak gelen Jeremy tarafından neredeyse devriliyorlardı.

"O-" diye başladım.

"Onu duyuyorum," dedi, sesi acımasızdı.

Hope'un yanına koştu. Hâlâ bağırıyordu, yüzü kıpkırmızıydı ve nefes almak için mücadele ederken öksürüyordu.

Jeremy bana, "Doktoru çağır," dedi. "Sakinleştirilmesi gerekiyor."

"Eğer bu bir mesajsa, muhtemelen mesaj iletildikten sonra duracaktır," dedi Benicio içeri girerken. "Bırakalım da-"

Jeremy nadir görülen bir hırıltıyla, "Lanet olası doktoru getirin,"

dedi.

Troy ve ben çoktan ona doğru koşmaya başlamıştık ve onu asansörden inerken bulduk. Çantasında yatıştırıcı vardı. Odaya döndüğümüzde Hope'un nefes nefese kaldığını ve cildinin maviye döndüğünü gördük ve Benicio mesajın devam etmesine izin vermemiz gerektiğini savunmaktan vazgeçti.

İğne girdikten sonra bile gelmeye devam etti. Sakinleştirici etkisini gösterdikçe sesi azaldı, sonra mırıltıya dönuştü, en sonunda da kesildi ve sessiz bir uykuya daldı.

Umut iyi olur olmaz oradan ayrıldım. Oda yeterince kalabalıktı, Paige gelmişti ve Jeremy ile Karl'ın Umut'u nemli bezlerle serinletmelerine yardım ediyordu. Ben sadece engel oluyordum. Benicio'ya telefonumu verdim ve Hope'un patlamasını kaydetmeyi başardığımı söyledim. Kaydı analiz etmesi için bir dilbilimci getireceğini söyledi.

OTUZ

T Görünüşe göre bir korumanın görevi, patronunun bedenine her şekilde göz kulak olmaktır. Yani, çoğu yönden. Görünüşe göre beni beslemek öncelikliydi. Hope'la yaşadığım üzücü deneyimden sonra Troy

düzgün bir kahvaltıya ihtiyacım vardı. Yürürken bana seçenekler sundu. Bir şey seçtim. Kabul ettikten bir dakika sonra ne olduğunu hatırlayamadım. Gidip alması için birini işaret etmek için durmuş olmalı ve ben de yürümeye devam etmiş olmalıyım.

Bir de baktım ki yanımda iri yarı bir korumam yok.

Eller beni belimden yakaladı. Yumruklarım havaya kalktı.

Adam onları yakaladı. "Lütfen bana vurma. Son dayaktan sonra kendimi zor toparladım. Yine de büyüleriniz yerine yumruklarınızla liderlik ettiğinizi gördüğüme sevindim."

"Dayak yemek istemiyorsan arkamdan gizlice yaklaşma," dedim beni boş bir ofise götürürken. "Ve dikkatli olsan iyi olur. Troy her an beni aramaya gelebilir."

"Hayır, yapmayacak." Adam kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Ona mesaj attım ve bir dakika yalnız kalmak istediğimi söyledim."

Beni bir öpücükle yakaladı. Zevk almaya başlamam için çok az zamanım kalmıştı ki, bize ihtiyacımız olduğunu söylediğini hatırladım.

ve küçük alarm zilleri çalmaya başladı. Endişelenmeye başladığım an, karşılık vermeyi bıraktım. O da geri çekildi.

"Savannah?"

Elinden kurtulmaya çalışırken telaşlanmış görünüyordu. "Sorun nedir? Paige'le konuştun mu? Bir şey mi söyledi?" Nefes verdi. "Bu konuda mutlu olmayacağını biliyorum. Aramızdaki yaş farkı-"

"Paige'e söylemedim. Ama onlara söylemekten bahsettiğimizde ..." Omuzlarımı yuvarladım. Masaüstüne uzandım ve rahatlamaya çalıştım. "Lanet olsun. Bu işte hiç iyi değilim. Sadece öpüşme kısmına sadık kalmayı tercih ederim."

Bir kıkırdama. "Bunu yapabiliriz."

"Keşke," diye mırıldandım. "Tamam, burada tam bir gergin kız arkadaş gibi konuşacağım ama ... konuşmamız gerektiğini söyledin. Kulağa uğursuz geliyordu."

"Öyle mi?"

"Şey, hayır, sanırım değil, ama ..." Ona baktım. "Endişeleniyordum."

"Kahretsin." Ben masanın üzerine tünerken o dizlerimin arasına girdi. Ellerini kalçalarımın koydu ve gözlerimle buluştu. "Seni endişelendirmemesi gerekiyordu. Sadece konuşmamız gereken bir şey var."

"Tamam, o zaman tartışalım."

Kapalı kapıya baktı.

"Evet, değerli özel zamanımızı boşa harcıyoruz," dedim. Tereddüt ettim. Ne kadar dürüst olmaya hazırdım? Bir yanım soğukkanlı davranmak istiyordu. Sıradan. Ama bu sıradan değildi.

Ben de devam ettim. "Doğrusu, normalde bu konuda hiçbir şey düşünmezdim. Adam konuşmak mı istiyor? Tabii ki.

Her neyse. Ama . . . Burada biraz endişeliyim. Çok endişeliyim." "Pekala o zaman. Ama seni uyarayım, bu öyle bir şey ki hiç başlatmadığım bir konuşma. Peki ya bir kız başlattığında? Cep telefonum mucizevi bir şekilde titremeye başlıyor ve ajanstan acil bir çağrı geliyor."

Gülümsedim. "Bunu ben de birkaç kez yaptım."

"İşte bu yüzden çok iyi anlaşıyoruz. Ama bu öyle değil. Olağan bir şey değil. Bir kızla tanışmak. *Hey, bir ara bir şeyler içmek ister misin?* Takılırsın, ayrılırsın, numarasını

silersin.

Sürdüğü sürece eğlenceliydi. Sen ..." Tekrar nefes verdi. Ağırlığını kaydırđı. "Seni uzun zamandır tanıyorum. Birlikte çalışıyoruz. Birlikte takılıyoruz. Arkadaşlarımızı paylaşıyoruz. Biz arkadaşız. Beni herkesten daha iyi tanıyorsun."

"Yani bir şey başlatıp bunu riske atmak istemezsiniz."

Bana bir bakış attı. "Belli ki bir şeyler başlatmaya çalışıyorum. Zaten bir şeylere başladık. Asıl soru şu: Ne? Evet, biliyorum, bunu uzun zamandır istediğini söylüyorsun ama ... bu beklediğin şey olmayabilir."

"Tamam."

Sanki beklediği cevap bu değilmiş gibi tereddüt etti. Ya da istedim.

"Sanırım, eğer doğru okuyorsam, Lucas ve Paige'e söylemek için acele etmekten emin değilsin çünkü birkaç gün sonra 'Huh, pek de umduğum gibi değilmiş' diyeceğimi ve ilişkiyi bitireceğimi düşünüyorsun. Öyle bir şey yapacağımı sanmıyorum. Ama ben de aynı şeyi düşünüyorum.

Sen. Belki de istediğinin bu olmadığına karar vereceksin. Zaten iyi bir şeyimiz var, değil mi?"

"Var."

"Ve daha iyi bir şey yapmaya çalışırsak tamamen berbat etme riskimiz var. Memnuniyet garantisi ya da eski ilişkinizin iadesi yok. Ama bunu deneyecek kadar ciddi olup olmadığımı soruyorsanız, öyleyim. Ya sen?"

"Kesinlikle" demeden önce uzun bir süre gözlerimi tuttu.

"Güzel. Şimdi öpüşme kısmına geri dönebilir miyiz?"

Daha önceki öpüşmelerimiz ne kadar iyi olsa da, bir şeyleri saklıyordu. Şimdi tam anlamıyla, derin, nefes alamadığım, umursamadığım versiyonunu aldım. Kollarını ona doladı. Bacaklar da onun etrafında, sıcaklık kalçalarımı ve aradaki her yeri kavuruyor ve ani bir alev yalaması gibi sıcaklık boğazımdan aşağı fırlayana kadar sadece ben olduğumu düşündüm ve nefessiz kaldım.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Bu yeni. Özür dilerim. Bana bir saniye ver." Gözlerini kapattı ve ateşi söndürmeye odaklandı,
Ama onu tekrar öpücüğün içine çektim ve "Yapma" diye fısıldadım. Ellerin sıcaklığından içime ateş parçaları yayıldı,
Teninin sıcaklığını, alevin lezzetli titreşimlerini. Çok geçmeden tişörtünü çekiştiriyordum, ellerim çıplak tenini arıyordu, kavurucu sıcak tenini ve-

Arkamızda bir boğaz temizlendi. Ayrıldım ve nefesimi tuttum.

"Troy," dedim. "Kusura bakma. Birkaç dakika daha konuşabilir miyiz?"

Adam omzunun üzerinden baktı. "Lütfen. Söz veriyorum, vücudu iyi korunuyor."

Troy kuru bir sesle, "Anlıyorum," dedi.

Ki bu Troy'un tarzı değildi. Bakışlarım gözlerine kaydı. Parlak yeşil gözlerine.

"Bal-" diye başladım Adam'dan ayrılırken.

Sonra durdum. Ses tonu Balaam'inki gibi değildi. Ve bana sabitlenmiş olan ifade de -hoşnutsuzlukla karışık kızgınlık- Balaam'inki değildi.

Adam aramıza girerken, "Ben senin torunun değilim, kızım," dedi. "Ve onu benden korumana gerek yok, Adam. Balaam'a karşı bir sevgim yok ama kızla bir sorunum yok." Bana sert bir bakış attı. "Yine de onu senin kucağında bulmamayı tercih ederim. Oğlumla biraz konuşabilir miyim?"

Ne demek istediğini ve kim olduğunu anladığımızda sessizlik oldu.

"Asmondai," dedi Adam, hiç tanımadığı babasından çok sarhoş bir amcanın uygunsuz görüntüsüne uygun bir ses tonuyla.

"Özür dilerim." Lord iblisin sesinden alaycılık damlıyordu. "Kötü bir zaman mı?"

"Aslında her zaman kötü bir zaman olabilir. Her ne satıyorsan, ben almıyorum."

"Ben *satmıyorum*-"

"Merhaba demek için mi uğradın? Benimle tanışmak için mi? Benim bir babam var, sağ ol. Sen sadece annemi hamile bırakan ve onu bir şeyleri ateşe vermeyi seven oğluyla ne yapacağını düşünmeye terk eden bir pisliksin."

Bir iblis lordu yavrusunu ziyaret etmeye tenezzül ettiğinde, muhtemelen genellikle böyle karşılanmaz. Asmondai bir an suskun kaldıktan sonra yavaşça, "Kızgın olmanı anlıyorum," dedi.

"Hayır, değilim. İpucu?" Adam ellerini kaldırdı. "Sıcak bile değil."

Haklıydı. Elini bacağıma koyduğunda çok soğuktu.

"Ya sana yardım etmeye geldiysem?" Asmondai sordu.

"Oh, eminim öyledir. Tıpkı Balam'ın yardıma geldiği gibi

Savannah. Ona güç, şan, evrenin kraliçesi olmayı teklif etti, karşılığında ona yardım ederse. O reddetti. Şimdi bu yerde kilit altında ve başında Nast'ın ödülü var.

Çünkü Balam ona 'yardım' etmeye çalıştı. Bu aşamayı atlayıp doğrudan *hayıra geçmeye* ne dersiniz? İlgilenmiyorum. Defol git." "Defolup gitmek mi?" Asmondai tek kaşını kaldırdı. "Belki de

Siyaset yeteneğimi miras aldım, ama retorik sanatında henüz ustalaşmadınız, değil mi?"

"Büyük bir hayal kırıklığı olduğuma eminim, o yüzden neden beni bir kenara bırakıp gitmiyorsun?"

"Seni gözden çıkarmaya hiç niyetim yok, Adam. Tüm çocuklarım arasında seni seçtim çünkü sen farklısın. Sen -"

"Özel mi?" Adam söyledi. Şimdi elindeki sıcaklığın alevlendiğini hissediyordum. "Bu tanıdık geliyor mu Savannah?"

"Balaam'ın bana söylediklerinin hemen hemen aynısı," dedim. "Beni seçti -sadece bir torun- çünkü ben özelim ve bunun ırklar arası konseye, Nast Kabal'a, Cortez Kabal'a bağlı olmamla hiçbir ilgisi yok. . ."

"O kadar çok bağlantım olduğunu iddia edemem," dedi Adam. "Ama bu savaşın ön cephesinde yer alan tek çocuğunuz benim."

Asmondai, "Ama sen cepheye nasıl geçtin, Adam? Sen onun yaşındayken" -bana el salladı- "üniversite terk biriydin. Evde yaşıyordun. Bulabildiğin en kolay işlerde çalışıyordun, oyuncaklarının parasını çıkaracak kadar. Robert Vasic yüzünden ırklar arası konsey delegesiydin ve toplantılara katılmanın tek nedeni ara sıra bir maceraya yol açmalarıydı. Şimdi o konseyde önemli bir delegesin. Ünlü bir özel dedektifsin. İblisler ve doğaüstü ilimler konusunda uzmansın. Ve sen değerli bir cephe savaşçısısın, güçlerinde tamamen ustalaşmış bir Exustio yarı iblisisin. Yerini hak ettin."

"Ben-"

"Benim onayımı önemsemiyorsun. Bunu anlıyorum. Ama sana yardım etmek için buradayım çünkü aynı taraftayız."

"Hayır, değiliz. Sizin kendi gündeminiz var. Bizimkiyle örtüşüyor olabilir ama bu bizim tarafımızda olduğunuz anlamına gelmez."

"Gerçekten de doğuştan sahip olduğun hakka doğru büyüyorsun oğlum.

Anlaştık o zaman. Ancak gündemlerimiz örtüşüyor ve bu amaçla size karşılıksız bilgi getiriyorum. Bu insanların o virüsle ne yaptıklarını bilmek istiyorsun, değil mi?"

Adam doğruldu.

Lord iblis gülümsedi. "Güzel. O zaman sana anlatacağım."

Troy sonunda bedenini geri aldığıında hiç etkilenmemişti. Ele geçirilmeyi önleyici biralar aldı -bir iblisin bir CEO'nun korumasını ele geçirmesine izin veremezsiniz- ama bunlar bir lorda karşı işe yaramadı.

Adam'ın ve benim akrabalarımız hakkında mırıldandı, her yerde ortaya çıkıp sorun çıkarıyorlardı. Hepimizin bildiği gibi çok ciddi bir durumu hafife almaya çalışıyordu. Hiçbir doğaüstü varlık bir iblis tarafından ele geçirilmekten endişe etmez çünkü insan formuna girdikleri tek zaman üremek içindir. Çağrılarımıza cevap vermezler ve kesinlikle merhaba demek için uğramazlar.

Çoğu doğaüstü varlık, bir iyilik istemek için bir efendi iblisle bağlantı kurmaya çalışmaktan daha iyisini bilirdi. Bir arkadaşım Asmondai'yi çağırırken bacaklarını kullanamaz hale gelmişti ve yine de adamlar hiç karşılaşmamıştı. Ama şimdi *bizden* iyilik istemek için insan şekline giriyorlardı. Bu bize durumun ne kadar vahim bir hal aldığını gösteriyordu.

Benicio bizimle toplantı odasında buluşacaktı. Aceleyle oraya giderken, dikkatle kendi başlarına bir yere gitmekte olan Elena ve Clay'e rastladık. Larsen Dahl'la ilgili yeni haberleri beklemek üzere Lucas ve Adam'la birlikte geri çağırılmışlardı.

Hope'u görüp görmediklerini sordum.

"Uyandı ve iyileşiyor," dedi Elena. "Karl yemek istiyor, biz de kahvaltıda peşindeyiz. Size toplantı odasında katılacağız. Benicio hâlâ o mesajı tercüme ettirmeye çalışıyor. Hope'un imgeleminden ekleyeceği daha fazla bilgi olabilir."

"Yemek yedikten sonra," dedi Clay.

Elena gülümsedi. "Her zaman en büyük endişe. Size bir şeyler getirebilir miyiz?"

İyi olduğumuzu söyledim ve devam ettiler.

Biz toplantı odasına girerken Lucas beyaz saçlı bir adama, "Aynı fikirde değilim," diyordu. "Lucifer Hope aracılığıyla iletişim kuracaksa neden onun anlamadığı dillerde konuşsun ki?"

"Bu mümkün," dedi adam. "Hesaplarımız var-" "Küçük iblisler," diye araya girdi Adam. "Lordlardan hiç yok, değil mi?"

Yaşlı adam ona kaşlarını çatı. "Lord iblislerin herhangi biriyle iletişim kurduğuna dair elimizde çok az kayıt var."

"Son elli yılda sekiz doğrulanmış vaka," dedi Adam. "İnsan kadınlarla takıldıkları zamanları bir kenara bırakırsak, eminim bol bol konuşuyorlardır, ama Latince konuşmaları şart değil ... tabii münazara takımının bir üyesini baştan çıkarmaya çalışmıyorlarsa."

Yaşlı adamın kaşları daha da çatıldı.

Otururken Lucas'a merhaba dedim. Yorgun görünüyordu ama bana nadiren gülümsemeyi başardı.

"Lucas ve ben Hope'un önceki imgelemleri hakkında konuştuk," dedi Adam. "Lucifer'ın temas kurmaya çalışmadığı konusunda hemfikirim. Bu konuda daha sonra konuşuruz. Şimdilik, onaylanmış lord iblis ziyaretlerinin sayısını artırmamız gerekiyor. Ben buna Çünkü yeni bir bilgiye sahibim ve bu bilgi yirmi dakika önce değil, doğrudan Asmondai'den geldi."

Adam herkesin bunu sindirmesini bekledikten sonra şöyle dedi: "Bryce'tan planın ne olduğuna dair bir fikrimiz vardı. Bu virüsü alıp önemli insanları doğaüstü varlıklara dönüştürmek. Test sonuçlarından vampir, kurt adam ve muhtemelen zombi DNA'sı kullandıklarını biliyoruz. Muhtemelen, o zaman, bu adamları sadece normal doğaüstü hale getirmeyi değil, onlara süper kahraman muamelesi yapmayı umuyorlar. Vampirlerden yarı ölümsüzlük ve zarar görmezlik. Kurtadamlardan yüksek duyular ve fiziksel güç. İkisinden de uzun süreli gençlik. Tek bir pakette sunabileceğimiz en iyi şey. Eğer işe yararsa, bunu elde edenler doğaüstü şeylerin o kadar da kötü olmadığını düşünecekler, yani geri kalanımızı hapse atmak için tartışmayacaklar."

Paige başını salladı. "Çünkü onlar da bizden biri *olacak*. Bu yüzden de bu konuda söz sahibi olacak kadın ve erkekleri seçiyorlar.

Doğaüstü varlıklara nasıl davranıldığını. Sanırım politikacılar."

Adam başını salladı. "Sonunda, ama Asmondai'ye göre, ilk hedefleri daha derin güç kaynakları. Para adamları. Cepleri dolu ve nüfuzlu adamlar.

Bu işe yarar mı? Hiçbir fikrim yok. Ama öğrenmek istemediğimizi düşünüyorum. Hedeflere onlardan önce ulaşmalıyız."

Başkan Yardımcılarından biri "Harika," dedi. "Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsunuz? Amerika'daki en güçlü finans liderlerini belirleyip teröristlerin de aynı kriterleri kullanmasını mı umalım?"

"Hayır. Asmondai bize isimleri verdi. Bu işin durdurulmasını istiyor ve bunu yapabileceğimizi düşünüyor. İki ilk test vakası var. Hemen ardından iki tane daha gelecek."

"Güzel," dedi Benicio ayağa kalkarak. "Onlar saldırmadan önce oraya varacağız ve 24 saat gözetleme yapacağız. Onlar için hazır olacağız."

"O ekipleri *hemen* göndermemiz gerekiyor," dedim. "Asmondai'ye göre bu gece ilk ikisini vuracaklarmış."

OTUZ BİR

Tarlaya geri dönüyordum. Adam, Elena ve Clay de benimle geliyordu, böylece her taraftan iyi korunmuş olacaktım. Ayrıca, başımız ciddi beladaydı ve zaten aşırı yüklüydük. Herkese ihtiyaçları vardı.

Asmondai çok yardımcı olmuş olsa da bilmediği çok şey vardı. SLAM bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyordu? İki test vakasından sonra diğer ikisine geçmeden önce ne kadar bekleyeceklerdi? Ve en önemlisi, bu enjeksiyonun riskleri nelerdi? Bryce buna virüs dediklerini söyledi. Nasıl yayılıyordu? Görünüşe göre hava yoluyla bulaşmıyordu, hatta yakın temasla bile yayılmıyordu - Bryce'ı laboratuvarından çıkarırken onunla çok temasım olmuştu ve ben iyiydim. Hiç yayıldı mı? Yoksa "virüs" sadece uygun bir isim miydi?

Dilbilimciler hâlâ Hope'un mesajı üzerinde çalışıyorlardı. Çoğunu deşifre etmişlerdi. Şimdi sorun bunun ne anlama geldiğini bulmaktı. Bir yerle ilgili gibi görünüyordu ... eğer tarif eden kişi bir falcıysa. Dolambaçlı bir yol. Altın tarlaları. Harabe bir ev. Çayırdaki inekler. Bu sadece Amerika'da bir milyon yeri tarif edebilir. Gerçekten yardımcı olmuyor.

Ama şimdilik alabileceğimiz kadarını aldık.

Lucas, Paige, Jeremy ve Jaime Dallas'taki ilk test vakalarından birinin peşine düşmüşlerdi. Adam, Elena, Clay ve ben de Austin'deki diğerini alacaktık. Her şehre bizimle birlikte bir güvenlik ekibi gönderilecekti ama bu "SWAT ekibiyle baskın" türünden bir görev değildi. Büyük kısmı

Cortez ve Boyd güvenlik güçleri, Cassandra ile birlikte, Aaron, Sean ve diğerleri ikinci dalga hedeflerin izini sürmek ve gözetlemeye başlamak üzere gönderilmişlerdi.

Bir saatten biraz fazla bir süre içinde, elimizde çantalarımızla havaalanındaydık. Austin'e gidiyorduk. Cassandra ve Aaron da bizimle birlikteydi; bir güvenlik ekibiyle buluşmak ve ikinci dalga bir konuyu izlemek üzere Houston'a gidiyorlardı. Evet, Teksas'ta para var.

Austin ve Houston birliklerinin liderleri de jetteydi. Yine de mesafelerini koruyorlardı. Kurt adamlara bu kadar yakın olmaktan rahatsız oldukları belliydi.

Austin saldırısını engellemenin en kolay yolu, hedefi - Lester Oil'in başkanı Maurice B. Lester'ı- kaçırmak olacaktır.

Yine de bu, ona virüs bulaştırmayı planlayanları yakalamamıza yardımcı olmaz. Eğer o müsait değilse, Lester'ın karısı ve çocuklarına yönelebilirler - bir kodamanı enfekte etmekten sonraki en iyi şey sevdiklerini enfekte etmektir, bu da onun doğaüstü varlıklar için evrensel hapsi savunmayacağını garanti eder.

Sonunda, en basit ve en sinir bozucu planla baş başa kaldık. İzle ve bekle.

Maurice Lester'ı yarım gün boyunca takip ettikten sonra, bir saattir BJ's BBQ'daydık. Lester ve ekibi daha yeni akşam yemeği sipariş etmişti. Yemeğimizi neredeyse bitirmiştik.

Biz görüş alanında değildik ama Elena ve Clay, Lester'ın masasındaki konuşmaları takip edebiliyorlardı.

"Clay, "Petrol umurunuzdaysa, bu tartışmanın büyüleyici olduğuna eminim," dedi.

"Antonio bunu takdir ediyor," dedi Elena telefonuna dokunurken. "Ona stok tüyolarını mesaj atıyorum. Bu adamlara birkaç sürahi bira içirirsen burada yalnız olmadıklarını unuturlar."

"Hayır," dedi Adam. "Sadece umursamıyorlar. Görebildikleri tek insanlar asgari ücretli garsonlar ve bir masa dolusu üniversite öğrencisi. Stok bahşişleri güvende."

"Şunları bana uzatabilir misin?" Elena'ya söyledim. "Biri masanın üzerine yazsa bile bir hisse senedi tüyosunu bilemem, ama yatırım uzmanım bunları kullanabilir."

"Masanın üzerine yazı yazmaktan bahsetmişken," dedi Elena, altımdaki sanat eserini göstererek, "gitmeden önce bunu kesmen gerekecek."

Adam başıyla onayladı. "Masa örtüsü üzerine yaptığın en iyi pastel boya çalışması."

Güldüm ve çizmeye devam ettim. Aslında hiçbir şey değildi, sadece restoranın iç kısmının bir fotoğrafıydı, çizmekten çok karalıyordu.

"Seni bir süredir resim yaparken görmemiştim," dedi Elena.

Omuz silktim. "Yapıyorum. Sadece bugünlerde o kadar çok değil. Ama burada kahverengi kağıttan bir masa örtüsü ve boya kalemleriyle oturduğum sürece . . ."

Daha yakından bakmak için eğildi. "Her zamanki eşyalarından çok daha fazla renk var."

"Çünkü pastel boya kabında hiç gri ve siyah yok," dedim.

"Ah."

Clay sandalyesinde geriye doğru sallanıyor, Lester'ın masasına sıkılmış bakışlar fırlatıyordu. Önceleri biri onun yanından her geçişinde sıçırıyor, bir meslektaşı omzuna vurduğunda neredeyse koşarak içeri giriyorduk. Artık garson bir şey sormak için eğildiğinde bile kıpırdamıyorduk.

Asmondai grubun bu gece saldıracağını söylemişti. Bu kesin olmamakla birlikte, Lester'ı arkadaşları ve ortaklarıyla çevrili bir restoranda enjekte etmeleri pek olası değildi.

Clay sandalyesini tekrar yere vururken Elena, "Git dışarıda keşif yap," dedi.

"Bu bir emir mi?"

Gülümsedi. "Evet, öyle."

"Teşekkür ederim."

Gitmek için ayağa kalktığıında, parmakları onun sırtını okşadı. Sadece hafif bir dokunuş. Temas ediyordu. Eminim biz orada otururken Clay masanın altında bacağını onunkine dayamıştı.

Clay birkaç dakika sonra geri döndüğünde Elena ayağa kalktı.

"Gidiyorlar mı?" diye sordu ona.

"Hayır. Bir süre de olmayacaklar. Az önce bir araba dolusu Suudili geldi. Sanırım Lester için buradalar."

Geldiler. Görünüşe göre bir saat önce burada olmaları gerekiyordu ama gecikmişlerdi. Akşam yemeği ciddiyle başlamak üzereydi.

"Çocukları rahat bırakalım derim." Bize baktı. "Zor birkaç gün geçirdiğinizi biliyorum ve otel odalarını çoktan ayırttım, bu yüzden-"

"Harika," dedi Adam. Sonra hemen ekledi, "Yani, onları şimdiden ayırtmış olmanız harika. Ama sizi böyle yarı yolda bırakmak istemeyiz."

"Kes," dedi Clay. "Hazır fırsatın varken."

"Yolun yukarısındaki Omni," dedi Elena. "Oda Vasic'in altında. Bir dava üzerindeyken genelde aynı odayı paylaşırsınız, değil mi? Böylece birbirinizin arkasını kollayabilirsiniz?"

"Uh, evet."

"Güzel," dedi Elena. "Git o zaman. Dinlenin. Otel buradan birkaç blok ötede. Bir şey olursa ararız."

Yola çıkarken Adam'a fısıldadım, "Sence biliyorlar mıdır?"

"Hayır. Elena sadece düşünceli davranıyor."

OTUZ İKİ

W

yürümedik. Ön kapıdan çıktık ve
ve hızın çok önemli olduğuna karar verdi.

Takside ya da asansörde öpüşmekten kibarca
kaçındık. Oda kapısını açtığımızda,
Ama artık her şey bitmişti. Adam kapı kapanmadan önce
beni içeri sokup duvara yasladı.

Ben de onu öpmeye başladığımda omzunun üzerinden
odaya bir göz attım ve durdum.

"Düşündüğümüz kadar ihtiyatlı davrandığımızı
sanmıyorum," dedim kral boy yatağı başımla işaret
ederken.

Dönüp baktı. "Hayır, görünüşe göre değilmişiz."

Güldüm ve onu kendime çektim. Dudaklarımız
birbirine değmeden geri çekildi. Omzunun üzerinden
yatağa, sonra da bana baktı. "Sanırım beklemeliyiz,"
dedi.

"Ne?"

Ellerini omuzlarıma koydu. "Bu konuda acele
etmeyelim."

"Rush?" Tükürdüm.

"Emin olmanı istiyorum Savannah."

"Kahretsin, evet, eminim. Hiç bu kadar emin olmamıştım."

O zaman gözlerindeki parıltıyı yakaladım. Gülmemek
için yanağını ısıırıyormuş gibi ağzını bükmüştü.

"Sen . . . sen . . ."

Bir kahkaha attı. "Özür dilerim. Mecbur kaldım.
Yüzündeki ifade ..." Cümlesini bitiremeyecek kadar çok
gülüyordu, elleri omuzlarımdan düştü.

Gözlerimi kısıtım ve ona doğru bir adım attım. "Sana büyülerimin çok daha gelişmiş olduğunu hatırlatabilir miyim?"

"Özür dilerim." Gülmekten boğulurken eli havaya kalktı. Ben ters ters bakınca bana doğru uzandı, elleri kalçalarımaya gitti. "Buraya gel."

"Mmm, belki de değil." Geri çekildim.

Öne doğru ilerledi, ellerini tekrar kalçalarımaya koydu, dudakları kulağıma giderken kot pantolonumun üzerinden beni ısıttı. "Bunu telafi edeceğim."

Bileklerini kavradım ve ellerini ittim. "Hayır, bence haklı olabilirsin. İşleri aceleye getiriyoruz ve bunu gerçekten şimdi yapmamız gerekmiyor."

"Umm . . ."

"*Bilmediğimi* biliyorum."

Geri çekilmeye devam ettim. İleri doğru adım atmaya başladı, sonra kendini durdurdu. Gülümseme başlangıcı bir belirsizlik titreşimiyle kayboldu, sanki şaka yaptığımdan oldukça emin gibiydi -Şaka yaptığımı umuyordum ama tam olarak emin değildim.

Gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. Sırıttı ve beni tekrar yakalamaya çalıştı ama elimi göğsüne koydum.

"Uh-uh."

"Ama ..." Gömleğimin açık düğmelerini işaret etti.

"Elena'ya biraz dinleneceğimizi söyledik. Kıyafetlerimin içinde kestirmeyeceğim."

Gömleğimin düğmelerini yarıya kadar açtım, sonra kot pantolonumun tokasını hafifçe açtım ve aşağı indirdim. Sonra saçımdaki tokayı çıkardım ve salladım. Sonra gömleğimi çıkardım ve açık bıraktım. Adam yumuşak bir nefes verdi.

Yatağa doğru geri geri gittim. Beni izledi. Orada öylece durup beni izledi. Yatak örtüsünü sıyırdım ve çarşafların üzerine kaydım, çıplak bacaklarımı altına çektim, gömleğimi açtım, saçlarımı göğüslerimi örtecek şekilde salladım.

"Benimle biraz kestirmek ister misin?" diye sordum. "Evet," diye kısık sesle cevap verdi.

Gömleğimi silktim. Sonra yastıkların üzerine uzandım, bir dizim yukarıda, saçlarım kenara taralıydı. Başparmaklarımı külotumun kenarlarına geçirdim ve kalçalarımın altına aşağı indirdim.

"Emin misin?" Dedim. "Çünkü eğer emin değilsen-"

Ben sözümü bitiremeden odanın öbür ucunda, yatağın üzerinde, ağzını benimkine dayamıştı.

Yatağın kenarına eğildim, halıya bakarken saçlarım perde perde dökülüyordu. Adam beni tekrar yukarı çekti.

"Sorun ne?" diye mırıldandı beni kendine doğru çekerken.

"Halı yanıklarım var." Kıçımı ovuşturdum. "Nasıl halı yanığı olduğumu anlamaya çalışıyorum."

"Yerdeydik." "Öyle miydik?"

"Kısaca, evet."

"Huh." Yatakta doğruldum. "Bunu nasıl kaçırdım?"

Kıkırdadı. "Ya o kadar iyiydi ki nerede olduğumuzu unuttun ya da o kadar kötüydü ki alışveriş listeni hazırlamakla meşguldün."

"Yiyecekleri ben almıyorum. Paige alıyor."

Bir kıkırdama daha, bu seferki beni üstüne çekerken içimde titreşiyordu. "O zaman ben birinci seçeneği seçeceğim. Ve eğer yanılıyorsam, bana söyleme."

Üzerine uzandım, kollarımı göğsünde kavuşturdum, çenemi onlara dayadım. "Hayır, birinci seçenektir. Çok iyiydin. Elbette bunu bekliyordum. Senin hakkında böyle şeyler duymuştum."

Gözlerini kırptırdı ve gözlerime bakmak için başını kaldırdı. "Tamamen talep edilmemiş bir bilgi," dedim.

"Bazılarınız paylaşmayı severdi." "*Bu* hiç de garip değil."

"Bu beni hiç rahatsız etmedi. Her zaman düşündüm ki Beni bekle, biraz pratik yapsan iyi olur."

Güldü. "Sen de çok iyisin. Yeri hatırlayabilirim, ama sadece dizimi komodine çarptığım için. Onun dışında her şey bulanık. Güzel bir bulanıklık."

"Teşekkür ederim. Benim de antrenmanım vardı."

Bir kahkaha daha. "Ve *bu beni* rahatsız etmiyor. Başka bir yerde daha fazla pratik yapmadığın sürece."

"Mmm. Belki. Ayak uydurup uyduramayacağına bağlı."

"Oh, inan bana, yetişebilirim."

Beni sırtüstü çevirdi, üzerime kayd ve biraz daha "dinlendik".

OTUZ ÜÇ

Iönce uyandım. Gerindim ve Adam'ın kolunu üzerimde, bacağını da bacağımanın üzerinde hissettim ve ne olduğunu unuttuğum, şaşkın ve uykulu bir an oldu.

Vurulmuştum.

Bir kamp gezisinde aynı yatağı ya da çadırı paylaştığımız diğer tüm zamanlara geri döndüm ve uykusunda sadece kolunu üzerime attığını bilerek orada uzandım ve *keşke ... diye* düşündüm.

Şimdi gözlerimi açtım ve onu orada gördüm, çıplaktı, kolu belimdeydi, bacağı benimkinin üzerindeydi ve *Oh* diye düşündüm. Bir dakika boyunca düşünebildiğim tek şey buydu. Sadece *Oh*. Sonra gözlerimi sıkarak kapattım ve gözyaşlarımın aktığını hissettim, duygular içimde dönüp duruyordu, neşe ve merak ve mutluluk ve biraz da dehşet, sonunda her şeyden çok istediğim tek şeyi elde etmenin ve onu elde etmenin onu elde tutmak anlamına gelmediğini fark etmenin dehşeti. Ama ne olursa olsun, uyandığımda onu orada görme hissini asla unutmayacaktım ve bundan asla pişmanlık duymayacaktım.

Gözü açıldı ve duraksadı, sanki benim gibi o da kafasını toparlamak ve hatırlamak için bir an beklemek zorundaydı.

Sonra gülümsedi, diğer kolunu altıma kaydırды ve beni yavaş, lezzetli bir öpücüğe çekti.

Bir telefon çaldı. İkimiz de ayağa fırladık, gözlerimizi kırıştırdık ve etrafımıza bakındık.

"Senin," dedi. "Peki.

Nerede peki? . ."

Yatağın kenarına uzandı, aşağı uzandı ve kot pantolonumu yukarı çekti. Telefonu cebinden çıkardım.

Ben cevap verdim. "Hey, Elena. Geç mi kaldık?" Saatimi kontrol ettim. Gideli bir saatten biraz fazla olmuştu.

"Hayır, ama Lester bir an önce gitmesi gerektiğine karar verdi." "Hemen geliyoruz."

Otelin ön kapısından girer girmez, kiralık arabanın iki blok ötedeki köşeden uçarak geldiğini gördük. Clay gaza bastı. Onu kaldırımda karşıladık ve atladık, o uzaklaşmadan önce kapıyı bile kapatamadık.

Hızlıca sağa döndü -yaya geçidini kullanan insanları neredeyse biçiyordu- ve bir sonraki köşeyi dönmeden önce iki sokağı kükreyerek geçti, geldiği yoldan geri döndü. Lester'ın arabasının arkasının önümüzde bir köşeyi döndüğünü gördüm.

"Yaklaşık yüz metre geride durun," dedi Elena. "Yaklaşmamız için yeterli trafik yok ve nereye gittiğini bildiğimizden oldukça eminiz."

"Anladım."

"Peki ne oldu?" Clay kuyruk pozisyonuna geçerken sordum.

"İçkilerimizi yudumlamak için verandaya çıkmıştık. Lester'ın özür dilediğini duyduk. Dışarı çıktı. Bir telefon görüşmesi yapıyor gibiydi. Çok hızlı bir telefon. Sonra tekrar içeri girdi ve evde bir sorun olduğunu söyledi."

Adam'la o gün erken saatlerde yaptığımız konuşmayı hatırladım. Uygun zamanlarda işe çağrılmakla ilgili.

"Hızlı bir arama olduğunu mu söylemiştin?" Başını salladı.

"Çok hızlı." "Çaldığını duydun mu?"

Başını iki yana salladı. "Titreşimde olduğunu düşünmüştüm. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Bu sadece bir bahane olabilir."

Lester doğruca eve gitti, ancak orada herhangi bir durum olduğunu düşündürecek kadar hızlı değildi. Taktik ekip de bunu doğruladı; o öğleden sonra geldiğimizden beri evi izliyorlardı ve olağandışı bir şey görmemişlerdi. Sadece Lester'ın karısı ve üniversite çağındaki oğlu akşam yemeğine gelmiş, sonra da lise çağındaki oğlu video oyunları oynamak için bir arkadaşını getirmişti.

Lester içeri girdikten sonra, geceyi bitirmiş gibi görünüyordu, yani dışarıda sıkışıp kalmıştık, izinsiz girişimizden gerçekten hoşlanmayan bir taktik ekibiyle devriye geziyorduk. Özellikle de emirleri artık hem kadın *hem de* kurt adam olan birinden geliyorsa. Elena onların çekincelerini fark etmemiş gibi davrandı.

Evin kendisine gelince, *Dallas'ı* hiç izlememiştim - benim zamanımdan önceydi - ama Elena bir zamanlar aile zamanından anladıkları, herkes istese de istemese de diziyi izlemek olan bir koruyucu ailesi olduğunu söyledi. Lester'ın evini JR'ın çiftlik evinden örnek aldığından emindi. Ya da Belki de tam tersiydi. Büyüktü. Kutu gibiydi. Göz kamaştıracak kadar beyazdı ve Teksas sıcağında parılıyordu.

Arazi bir çiftlik olduğu için gözetlenmesi gereken çok fazla alan vardı. Yine de içeri girmeyi planlayan biri varsa, samanlıkta saklanmıyordur, çünkü taktik ekibin yerleştiği yer, kullanılmayan ikinci kattı ve onlara evi iyi bir bakış açısıyla görme imkânı veriyordu.

Arazinin büyüklüğü bizim için izlemenin zor olduğu anlamına gelirken, Lester için de uygun güvenliği sağlamak bir o kadar zordu. Çitleri geyikleri caydırırdı ama başka pek bir şey yapamazdı. İki bekçi devriye geziyordu. Güvenliğin geri kalanı evin kendisindeydi ve çoğu elektronikti. İki Kabal teknisyeni tavan arasına girebilmişti. Alacakaranlık çöktüğünde, dar çatı katından

Ahırın ikinci katı ile çatı penceresi arasındaki boşluk.

Boğucu Haziran akşamı arka güvertede birkaç bira içmek için mükemmeldi, bu da onları görüş alanımıza sokacaktı ama Lester'lar benimle aynı fikirde görünmüyordu. Hepsi kendilerini devasa evlerine kilitlemiş ve panjurları çekmişlerdi.

"Gençler sesi sonuna kadar açılmış bir video oyunu oynuyorlar," dedi Elena. "Büyük oğlan ödev yapmaya çalıştığı için şikâyet ediyor. Nick Amca Kate'e bir bateri seti aldıktan sonra bizim eve benziyor. Logan'ın Fransızca çalıştığı odada Metallica riffleri çalmakta ısrar ediyor."

Clay, "Ya da Logan, Metallica riffleri çalıştığı aynı odada Fransızca pratik yapmakta ısrar ediyor," dedi.

"Doğru," dedi Elena. "Her zaman birlikte olmak istiyorlar. Tavşanlar dışında ortak bir ilgi alanları olsaydı bu daha kolay olurdu. Tipik çocuklar."

Sırıttım. "Evet, tipik beş yaş çocukları; Metallica çalıyor ve eğlenmek için Fransızca öğreniyorlar. Tavşanlara gelince, o konuya girmeyeceğim."

"Yapma. Her neyse, bu gece Lester'ların evinde durum normal gibi görünüyor. Çocuklar kavga ediyor, anneleri de babaları gelip onları azarlamadan önce tartışmayı kesmelerini söylüyor."

"Bizim ev hariç," dedi Clay, "ben 'Annem gelmeden sakın ol' diyorum."

"Çünkü ben ondan çok daha korkutucuyum," dedi Elena. "Şimdi ülkedeki her iti bu şekilde görmeye ikna edebilirsem."

Adam, "Lester yukarıda mı?" diye sordu.

"Oh, tabii, konuşmayı tekrar rayına oturtun," dedim. "Oyunbozan."

Gülümsedi. "Özür dilerim. Sadece yukarıda yalnızsa, ailenin geri kalanı farkına varmadan birinin ona ulaşabileceğini söyleyecektim."

"Evin güvenliği sağlandı," dedi taktik ekibinin başındaki adam - adı Kartal'dı. Dinlemiyormuş gibi çalışıyordu ama belli ki dinliyordu. "Her açıyı gözetleyen adamlarımız var ve geldiğimizden beri görevlerinin başındalar. Onlar yerlerini aldıktan sonra, orada kimsenin saklanmadığından emin olmak için ısı tarayıcılarıyla evin üzerinden geçtik. Bilgimiz dışında kimse o eve girmedi."

"Peki Lester nerede?" Elena söyledi.

"Henüz evin içini göremiyoruz hanımefendi." "Ama ısı tarayıcılarınız olduğunu söylemiştiniz ve bir kat planı var. Lester hangi odada?"

Kartal, sanki bu onun gzetimindeymiş gibi, ekipmanla ilgilenen adama bir komut verdi. Birkaç dakika sonra teknisyen planları masanın üzerine yayıyordu.

Ebeveyn odasını işaret etti. "Perdeleri çekmeden önce bir görüntü almayı başardık. Bu yatak, pencerenin hemen yanında. Uzanmış yatıyor."

"Bu hiç hoşuma gitmedi," diye mırıldandı Elena. "Saat kaç?"

"Dokuzu biraz geçiyor," dedim. "Yatmak için erken görünüyor, özellikle de çok yorucu bir gün geirmemişse."

"Kitap okuyor ya da televizyon izliyor olabilir," dedi Adam ve Elena'ya baktı. "Bu endişe neden?"

Clay onun yerine cevap verdi. "nk akşam yemeğinden erken çıkmak, eve gelmek ve dokuzda yatmak için çok iyi bir neden var."

"Eğer kendini hasta hissediyorsa," dedim. "Kahretsın. Ama ne zaman enjekte edildi? Saatlerdir onunla birlikteyiz."

"Biz ona ulaşmadan önce olmuş olmalı. Etkisini göstermesi biraz zaman aldı."

"Tamam," diye Kartal'a döndü Elena. "O eve girmemiz gerek. Hemen."

"Karanlığa kadar bekleyeceğiz-"

"Bu operasyondan kim sorumlu?"

"Cortez Cabal."

Elena'nın bakışlarına maruz kalmış olsaydım, kaçıp saklanırdım. Kartal orada öylece durdu ve hafifçe sırttı.

Yaklaşık yirmi saniye daha süren sessizlikten sonra Kartal sırtıtmayı bıraktı. Terlemeye başladı. Elena on saniye daha bekletti ve sonra homurdandı, "Tekrar dene."

"Bu acil operasyondan siz sorumlusunuz hanımefendi, ama ben Cortez Cabal için çalışıyorum ve yirmi yıllık deneyime sahip olan benim. Bay Lester dinleniyor. Ya da e-postalarına cevap veriyor. Ya da televizyon izliyor. Siz histerikleştiniz diye benim operasyonumu mahvedecek değiliz-"

"Ya tavan arasına girmek için adamlarınızdan yardım alırsız ya da bunu kendimiz yaparız ve operasyonunuzu havaya uçurma şansını artırırız."

Terreddüt etti, sonra "Bay Cortez'i aramam gerek" dedi.

"Otuz saniyeniz var. Sonra içeri gireceğim."

Kartal hem Lucas'ı hem de Benicio'yu aradı. İkisi de açmadı.

"Onlar geri arayana kadar beklememiz gerekecek," dedi.

"Yapamayız." Arkasını döndü. "O eve girmemize yardım edebilecek biri var mı?"

Kartal ona doğru bir adım attı. "Sakın buna cüret etme-" Elena onu boynundan yakalamıştı, yerden iki ayak yüksekteydi,

Tek bir kelime daha edemedi duvara yapıştı.

Samanlıkta iki subay ve bir de teknisyen vardı.

Teknisyen elindeki ekipmanın çok ilginç görüldüğüne karar verdi ve onunla meşgul oldu. Memurların ikisi de Clay'e döndü.

"Bana bakma," dedi. "Ben sadece sen de aynısını yapmaya karar verirsen dahil olacağım. Ama unutmayın, çocuklarımız ne düşünürse düşünsün, ben kesinlikle daha korkunç olanım."

Oturdukları yerde kaldılar. Elena hâlâ boğazından asılı duran Kartal'a baktı.

"Ben makul bir insanım, bu yüzden Cortez'lerle temas kurmaya çalışmanıza izin verdim. Ama benden bir şey yapmamı beklemeniz makul değil.

Hedefimize virüs bulaştığında geri arama için bekleyin. Oh, ve bir tavsiye?" Onu göz hizasına kadar indirdi. "Bir kadını histerik olmakla suçlamanın akıllıca olduğunu düşünebilirsiniz ama bu onu sadece kızdırır."

Kadın onu düşürdü. Adam kışının üzerine düştü, hırıltılı bir şekilde boğazını tutuyordu. Kadın arkasını döndüğünde, "Orospu" diye mırıldandı.

Elena'ya baktım. "Siz arkanızı dönene kadar bunu söylemeye cesaret edemediğini unutmayın."

"Asla yapmazlar." Teknisyenin yanına gitti. "Tavan arasındaki adamlarla bağlantı kurabilir misin? Onlara hazır olmadıklarını bildiğimi ama içeri girmemiz gerektiğini söyle."

"Evet, hanımefendi."

İki memura döndü ve biri, "İple iniş sistemini kuracağız ve devriye gezen muhafızlara göz kulak olacak birkaç adam bulacağız," demeden önce ağzını açmaya bile fırsat bulamadı. Oraya hızlı ve güvenli bir şekilde ulaşabilmeniz gerekir."

"Teşekkür ederim."

OTUZ DÖRT

W

hızlı ve güvenli bir şekilde atlattık. En azından Adam Ben de öyle yaptım. Clay çürük teçhizata şöyle bir baktı ve geride kalıp telsiz bağlantısını sağlamaya karar verdi. Elena oyundaydı.

Bizimle birlikte tırmanıyordu ama bulanıklık büyüm başarısız olursa fark edilmemek için yeterince hızlı olamayacağını hemen anladı. Clay'le kalmaya karar verdi.

Adam ve ben karşıdan karşıya geçtik ve çatı penceresinden sürünerek tozlu ve cehennem kadar sıcak olan tavan arasına çıktık. Sanırım ne kadar varlıklı olursanız olun, tavan aranızı temizlemiyor ya da havalandırmıyorsunuz. Ayrıca ıvır zıvırla doluydu. Eski giysi kutuları. LP ve VHS kaset yığınları. Oyuncak ve bebek mobilyası yığınları. Sonuncusunu merak ettim. Torunları olduğunda bu eski eşyaları kaldırmayı mı planlıyorlardı? Sanırım oğulları -ve kesinlikle müstakbel gelinleri- milyarder oldukları düşünülürse yeni şeyler almalarını beklerlerdi.

Teknisyenler bizi pencerede karşıladı ve güvenlik sistemine bağlandıkları yere götürdüler. Biri bize altı kameranın görüntüsünü gösteren dizüstü bilgisayar ekranını gösterdi. Hepsi evin dışına bakıyordu.

"İçeriden manzaramız var mı?"

"Delikler açıyor ve kamları geçiriyoruz.

Size çocukların odalarını ve misafir odalarını verebilirim."

"Bize ana süit lazım."

"İkinci katın en ucunda. Çatı katı o kadar uzağa uzanmıyor, bu yüzden içeri bir hat çekmeyi başaramadık." Bir çift kulaklık aldı. "Yine de sesimiz var. Sadece iyi seviyeleri yakalamak için yeterince ilerledi."

Ortağı homurdandı. "Şu çocuk şu lanet video oyununu kapatsa çok daha faydalı olurdu."

Haklıydı. Kulaklık olmadan bile bangır bangır çalan müziği duyabiliyorduk. Grand Theft Auto oyunlarından biri gibi geliyordu.

Teknisyen bir düğmeyi çevirirken, "Ve işte üst kat," dedi.

Müzik şimdi biraz daha uzaktan geliyordu. Sonra, kulaklığı çıkarmak üzereyken, pompaların boğuk tıkırtılarının giderek arttığını duydum.

"İkinci katta birden fazla beslememiz var mı?" Ben sordum.

Başını salladı.

"Ana süite en yakın olan bu mu?"

Başını salladı ve dizüstü bilgisayarda bir düğmeye bastı. "Hâlâ koridordayız ama burası biraz daha yakın."

Beslemeleri değiştirdiğinde pompa tıkırtıları kesildi. Sonra ayak sesleri ana süite yaklaştıkça tekrar yükseldi. Bir duraklama. Sonra kapıya vuruldu.

"Maury?" Bayan Lester söyledi. "Benim."

Cevap yok. Kolu denediğinde hafif bir şangırtı duydu.

"Maury? Kapı neden kilitli? Çocuklara kapıyı kilitlememelerini söyledim.

seni rahatsız ediyor. Kendini iyi hissetmediğini biliyorlar."

Kahretsin. O hastaydı. Enjekte mi edilmiş? Yoksa çok fazla barbekü mü?

Kapıyı tekrar çaldı. Sonra mırıldandı, "Kapıyı kilitle ve uykuya dal. Harika."

Adımları geri çekilirken Adam telsizle Elena'yı aradı ve ona neler olduğunu anlattı. Elena, Bayan Lester'ın anahtarı almaya gidebileceğini düşündü, bu yüzden sıkı durmamızı tavsiye etti.

Bayan Lester geri döndü. Anahtarı kullanmadan önce kapıyı çalıp tekrar aradı. Sanırım bazı evliliklerde, diğer tarafta neler olduğunu bilmemek sizi bir arada tutan tek şey olabilir.

Lester hâlâ cevap vermeyince içeri girdi, içeri girerken de bir uyarıda bulundu. Kapıyı da kapattı, bu da sesinin müziğin gürültüsü altında kaybolduğu anlamına geliyordu.

"Dinlememe izin ver," dedi Elena telsizden.

Kulaklığı çıkardım ve telsiz hoparlörüne taktım. "Onu arıyor," dedi Elena. "Yatakta değil."

Bir an sonra, benim bile duyabildiğim bir ünlem duyuldu. "Oh! İşte buradasın. I-"

Sessizlik. Üç saniye daha bekledik, sonra Elena, "İçeri gir Savannah, önden git. Bulanıklaştırma büyüleri ve gizleme büyüleri. Adam uzaktan takip etsin."

"Anladım." Teknisyenlere döndüm. "Bana nereye gideceğimi göster." İçlerinden biri bizi tuzak kapısına götürdü. Kapıyı açtık.

Alçaltılabilen bir dizi merdiven vardı ama onları kullanmaya cesaret edemedik. Eğildim, yolun açık olduğundan emin olduktan sonra inmek için pozisyon aldım.

Ben bunu yapmadan hemen önce, diğer teknisyen telsizimi bir kulaklıkla değiştirmek için aceleyle yanıma geldi. Kulaklığı taktım ve kendimi delikten aşağıya bıraktım. Hâlâ iki metrelik bir delikti.

Düştüm. Düşüşümün sesini bastırmanın bir yolu yoktu. Adam da hemen peşimden geldi. Alt kattan birinin koşarak gelmesini bekledik ama gümbürtülerimiz oyun sesleri tarafından bastırılmış olmalıydı.

İkinci kattaki hol uzun, geniş ve ortadaydı; iki yanında odalar, ortasında da geniş bir merdiven vardı. Merdiveni geçmek en riskli kısımdı; ana süit en uçtaydı. Bir bulanıklık büyüü altında hareket ettim. Adam mesafesini korudu. Onu da koruyabilirdim ama bu fazladan güç gerektiriyordu.

Ebeveyn odasının kapısına geldiğimde sırtımı duvara döndüm ve merdivenlerin bir kısmını görebildim.

Gözcülük yaparken Adam'a el salladım.

Adam kapının diğ er tarafındaki duvara karş ı pozisyon aldı. Kapının koluna uzandım ve yavaşça çevirdim. Kımıldamadı. Bayan Lester yeniden kilitlemişti. Lanet olsun.

Kazmaları getirmeliydim. Büyü, elle yapabileceğim bir iş için boşa harcanan fazladan bir enerjiydi.

Eğildim ve kilidi kontrol ettim. Basit bir ev kilidi. Kredi kartımı çevirmem işe yaradı. Kapıyı açtım ve dinledim. Lanet müzik alt kattan hâlâ gümbür gümbür geliyordu. Odanın içinden bir gümbürtü duyduğumu sandım ama o kadar. Kapıyı kapattım ve Elena'y a fısıldadım.

"İçeri girin," dedi. "Bulanıklık büyüsünü açık tutun ve fark edili seniz kaçmaya hazır olun."

"Nereye kaçacağız?" Fısıldadım. "Tuzak kapısından atladık."

Adam cevap verdi, "Elena? Teknisyenlere merdiveni hazırlamalarını söyle. Eğ r koşarak gelirsek, aşağı indirin."

Kapıyı tekrar açtım, her seferinde bir santim.

Yatağ  görebiliyordum, yorganı hırıltılı, yarısı yerdeydi. Onun dışında bir şey yoktu. Biraz daha eğildim. Dört kapı vardı. İkiisi açıktı ama a ı ikisinin de içini görmek için uygun değildi. Dikkatle dinledim ama aşağıdaki rap m ziğ  bir kademe daha yükselmişti.

Bulanıklık büyümü iki kez kontrol ettikten sonra yatak odasına girdim. Çok büyüktü. Büyük boy bir yatak ve pencerenin yanındaki duvar boyunca uzanan komodinler dışında hiçbir şey yoktu.

İlk açık kapı sağımdaydı. Gömme dolaba açılan sürgülü bir kapı gibi görünüyordu. İçerisi karanlıktı. Döndüm ve Adam'a ben geçerken içeriden birinin fırlama ihtimaline karşı hazır olmasını işaret ettim. Bulanık formdayken iletişim kurmak kolay değildi ama o anlıyordu.

 arşaflardan ekşi bir koku yükseliyordu. Uzandım ve birine dokundum. Terden sırlıklam olmuştu. Başka travma izi yoktu. Lester'lardan da iz yoktu.

Arkamda bir çıtırtı. Döndüm. Orada bir şey yoktu. Alt kattaki müzik bir kademe daha yükseldi.

"Melodileri öldürebilir miyiz?" Fısıldadım. "Gücü falan kesebilir miyiz?"

"Keşke," diye mırıldandı Elena. "Eğer elektriği kesersek bu kesinlikle çocukların kaçmasına neden olur."

"Doğru."

Açık kapıya doğru yan adımlarla ilerledim. Kapı dar bir salona açılıyordu, sonunda bir oturma odası ve sağda bir duş kabini gösteren, kısmen açık bir kapı vardı. Salon bir tür korkak sanat eseri ya da duvar kâğıdıyla süslenmişti, güneş patlaması gibi siyahtan yayılan bir desen.

Bir adım daha attım ve çizgilerin siyah olmadığını gördüm. Kırmızıydılar. Aşağıda ahşap zeminde daha fazla kırmızı damla. Arteriyel sprey.

Geri çekildim. "Adam?"

Koridorun aşağısından bir ses duydum. Bu seferki kesin bir çıtırtı idi.

"Uh . . ."

"Bunu duydum," dedi Elena.

Bir şapırtı sesi, sonra gırtlaktan gelen bir hırlama.

"Ve bu," dedi. "Lester'a virüs bulaştığını ve virüsün Bryce'a bulaştığından çok daha hızlı işlediğini söyleyebilirim. Elimizde bir kurt adam var."

"Yemek," dedim.

"Hmm." Arka planda Clay'in sesini duydum; sonra Elena mırıldandı, "Biliyorum." Daha net bir şekilde geri geldi. "Bryce'a ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Değişimin türünü?"

"Kurt adam, kurt değil."

"Evet. Tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz ve-" Clay'in sesi yine arka plandaydı. Sonra Elena bize dedi ki, "Onun yaşadığına dair herhangi bir işaret duymuyorsunuz. Bayan Lester'ın hala hayatta olduğuna dair?"

Kan spreyine baktım. "Hayır." "Tamam, o zaman bunu söylemekten nefret ediyorum ama ..."

"Bırak yemeye devam
etsin." "Evet."

Bu düşünce karşısında dehşete düşmediğim için rahatlamış gibiydi. Lester beslenirken, Lester meşguldü. Üç çocuğu merdivenlerden koşarak ölüme götürecek bir kavga olmadan bir kurt adamı alt edemezdik.

Elena yatak odasında kalmamızı ve durumu izlememizi söyledi. Clay bir yatıştırıcı hazırlıyordu ve ip sistemini cesurca kullanıp onu kendileri getireceklerdi. İşin içinde bir kurt adam varken bunu yapması için bir ekip üyesine güvenmiyorlardı.

Biz de bekledik. Banyoda tam olarak ne olduğunu bilmekle ilgili bir sorun mu vardı? Müziğin sesi ne kadar yüksek olursa olsun, çıtırdayan kemiklerin ve tıkırdayan dişlerin sesini bastırmaya yetmiyordu. Bir kurt adam yemeğini yiyordu. Biz sadece bu şekilde düşünmeye çalıştık. Kurt adam ve yemek. Karısını yiyen bir adam değil.

İki dakikadan az bir süre sonra merdivenlerden gelen ayak seslerini duyduk.

"Anne!" Bir ses aradı. "Rob için bir şeyler yapmalısın. Ne zaman sesini kısmasını istesem, sesini yükseltiyor."

Çocuk merdivenlerin tepesine ulaşmadan önce kapıyı kapatıp kilitlemeyi başardım.

"Misafirimiz var," diye fısıldadım.

Kulaklığımdan yanıt gelmedi.

"Elena?"

Çocuğun ayak sesleri koridorda gümbürdedi. Telsizin diğer ucunda hiçbir şey duymadım.

Kahretsin.

Adam banyo holünün kapısını yavaşça kapattı. Lester'ın durumu ne olursa olsun, herhangi bir değişiklik kapı kollarını çevirmeyi çok zorlaştıracaktı. Şansımız varsa, bu ek bariyer onun duymayacağı anlamına geliyordu-

Çocuk kapıya vurdu.

"Anne! Babamı kontrol etmeye geleceğini söylemiştin!"

Banyonun içinden bir homurtu. Sonra bir gümbürtü.

Çocuk tekrar vurdu. "Hadi çocuklar. Kilitli mi? Gerçekten mi? Altı yaşından beri bunu açabiliyorum!"

Ve on sekiz yaşında, kilitli bir yatak odası kapısının onu dışarıda tutmak için değil, içeri girmemesini söylemek için olduğunu çok iyi bilmeliydi. Ailesine mahremiyet sağlamak için.

Banyonun içinden bir homurtu daha. Ayak sesleri. Ayak mı? Pençe mi? Anlayamadım. Bu aptal çocuk bağırdıkça, babası hangi canavara dönüştüyse onu daha çok kendine çekiyordu. Kapıyı açtım, onu yakaladım ve içeri çektim. Çocuğu aşağıya sürükledim. Önce debelendi, ama ben üzerine çıkarken yere düştüğünde ağzı açık bir şekilde öylece yattı.

Elimi ağzına kapattım.

Adam'a baktım. Yardım etmeye hazırlanıyordu ama ona el salladım. Ben iyiydim. Çocuk orada öylece yatıyordu. Yapısına bakılırsa futbol takımında değildi. Bakışlarındaki boşluğa bakılırsa satranç takımında da değildi. Belki de sadece şoktaydı.

Müzik sesinden Lester'ın banyo koridorunda burnunu çektiğini duyabiliyordum. Kapıyı itti. Sadece test ediyordu. Yine burnunu çekti.

Çocuk tekrar debelenmeye başladı. Eğildim.

"Eğer buradan canlı çıkmak istiyorsan, daha iyi-"

Beni ısırdı. Ben geri çekilirken, "Babamın kim olduğunu biliyor musun, seni hırsız kaltak?" dedi.

Cebimden bir eldiven çıkardım ve ağzına tıktım. "Asıl sorun babanın *ne* olduğu," diye mırıldandım.

Çocuk debelendi. Onu tekrar yere yapıştırdım, ama şimdi ciddi bir şekilde mücadele ediyordu, bacakları ve yumrukları yere çarpıyor, tıkaça karşı homurdanıyordu.

Lester homurdandı ve kapıyı itti.

Çocuğu bir bağlama büyüyle kilitledim, sonra Adam'a döndüm. Elena'yı bulmak için çoktan yola çıkmıştı. Arkasına baktı.

Lester hırlamayı kesmişti ve sesi sanki kapalı kapıyı geçmenin bir yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi geliyordu.

"Hiçbir yere gitmiyor," dedim. "Ve bu da öyle.

bir
tane."

Adam başını salladı ve olabildiğince sessiz bir şekilde koridorda ilerlemeye başladı.

Tırnaklar kapıyı kazıdı. İlk başta çekingendi. Sonra daha sert.

"Hadi Elena," diye mırıldandım. "O kapıyı bir-" ile kırabileceğini fark etmeden önce.

Lester kapıya sertçe vurdu. Çocuktan kurtuldum ve banyo koridorunun kapısına doğru ilerlerken onu bir bağlama büyüyle kilitledim. Lester ayaklarını sürüyerek ve burnunu çekerek yürümeye devam ediyordu.

"Savannah?" Kulaklığımdaki Adam'dı.

"Kapıyı test etti. Sanırım vazgeçti ama acele et." "Acele ediyorum. Tuzak kapısında'yım ve-"

Arka planda Elena'nın sesi duyuldu.

"Buldum onları," dedi Adam. "Size doğru geliyorlar-"

Süitin kapısı açıldı ve beni geriye savurdu. Lester dışarı çıktı.

Lester'dı. Kurt değil. Kurt adam değil. Maurice Lester, boyalı siyah saçlı, kilolu, çelimsiz bir adamdı, pantolon ve kravatı gevşetilmiş ve omzuna atılmış bir elbise gömleği giymişti. Sadece beyaz gömleği artık beyaz değildi. Kanla lekelenmişti.

Hecelemeyi yarıda bıraktım. Kahretsin. Geri kaymıştı. Şimdi ne yapmam gerekiyordu-

Lester başını kaldırdı ve kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluştu.

Gözbebekleri kırmızımsı kahverengi irisler içinde sadece birer noktaydı. Nefes alırken burun delikleri alevlendi. Sonra dudakları kıvrıldı ve et parçalarıyla dolu dişlerini göstererek hırladı. Tamam, geri dönüşmemişti. Sadece ilk etapta fiziksel olarak hiç dönüşmemişti.

Ona bir darbe vurdum. Lester kurtuldu ve saldırdı. Bir bağlama büyüü yaparken yolundan atlamaya çalıştım.

ama o yumruğunu omzuma indirdi. Kurşun bir sopayla vurulmuş gibiydim. Ayaklarım yerden kesildi ve ciğerlerimdeki rüzgârı söküp atacak kadar büyük bir güçle duvara çarptım. Yere düştüğümde Lester'ın oğlunun ayağa kalkmaya çalıştığını gördüm.

"Baba?"

Lester saldırdı. Yukarı tırmandım. Dudaklarımda bir bağlama büyüğü vardı ama ben daha çıkaramadan Lester oğlunun üzerine atladı. Bağlama büyüğü başarısız oldu. Dişleri oğlunun boynuna gömülürken Lester'ın sırtına atladım. İçgüdüsel olarak bir enerji şimşegi fırlattım. Kükredi ve kafasını geriye attı. Oğlunun kanı püskürdü.

Tekrar atış yapamadan Lester kafamın yan tarafına bir darbe indirdi. Üzerinden uçtum. Karnım zonkladı. Karanlık tehdit ediyordu ama sendeleyerek ayağa kalktım.

Adam odaya koştu, hipodermik iğneyi kaldırdı. Lester'ın sırtına sapladı. Lester şaha kalktı. Adam'a doğru savurdu. Adam eğildi. Lester'ı bir bağlama büyüğüyle yakaladım, ama çok fazla güç kullanmıştım ve bu onu sadece Adam'ın yoldan çekilmesine yetecek kadar durdurdu.

Bağlama büyüğü bozulduğunda, Lester koridora fırladı. Biz de onu takip ettik. Clay kendini aşağıya indirirken Elena kapağın altında duruyordu. Lester'ı gördüklerinde durdular, benimle aynı şeyi düşündüler - insan formundaydı, yani geri dönmüş olmalıydı. Sonra yüzümüzdeki ifadeyi gördüler ve Elena Lester'ın peşinden gitti, Clay de onu takip etmek için aşağı atladı.

Lester merdivenlerden gürleyerek inmeye başlamıştı bile. "Çocuklar," dedim.

"Biliyorum," dedi Elena yanımdan geçerken. "Diğer oğlun-?"

"Yaralı. Onun için geri döneceğim."

Adam, Elena ve Clay ile kaldı. Yatak odasına geri döndüm. Çocuk yerde yatıyordu, boğazı parçalanmış, gözleri açık bakıyordu. Yine de hayati belirtileri kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Ölmüştü.

OTUZ BEŞ

İaşığı indiğinde Lester'ı kilitli bir kapının önünde hırlayıp miyavlarırken buldu. İki çocuk diğér taraftaydı. yan. Onu bir an gördüler ve içeri girip barikat kurdular. Elena Lester'a ikinci bir sakinleştirici enjekte etmeyi başarmıştı ve sonunda Lester'ın rengi solmaya başlamıştı. Elena, Clay ve Adam orada öylece durmuş izliyorlardı.

Lester sonunda yere düştüğünde, Elena kapıya doğru yürüdü ve eldivenli eliyle çocukların dışarı çıkamaması için kapı kolunu sıkıştırdı.

"Ne-?" Dedim.

Bir parmağını dudaklarına götürdü. Sonra Adam ve Clay'e Lester'ın cesedini taşımalarını işaret etti ve geri çekildik.

Dışarı çıkana kadar ne yaptığını fark etmemiştim. Hayatta kalan iki kişi vardı. İkisi de Maurice Lester'ı kanlar içinde görmüştü. Şimdi orada kapana kısılmışlardı ve polis onları kurtarmak için gelene kadar orada kalacaklardı.

Cinayetlerden elde edilen tüm kanıtlar Lester'ın fail olduğunu gösterecek ve o da çoktan gitmiş olacaktı.

Bir Kabal ekibiyle çalışmak tam bir baş belası olabilirdi ama Elena bunun bir avantajı olduğunu kabul ediyordu. Lester'ı teslim edebilir ve çekip gidebilirdi. Tüm ilgili temizlik başkasına aitti. Bu da iyi bir şeydi çünkü endişelenmemiz gereken yeni sorunlarımız vardı.

Uzaktaki kiralık evimize doğru yürürken, Elena onunla iletişim kurmaya çalıştığımızda ortadan kaybolduğu için özür diledi. "Sen içerideyken bir telefon geldi. Görmezden gelinemeyecek kadar acil bir durumdu ve bana ihtiyacın olursa hatta kalacağın konusunda teminat almıştım."

"Teknik başarısızlık."

"Tipik," diye mırıldandı Clay.

Elena başını salladı. "Her neyse, Veronica'yı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Ver-?" Ben başladım. "Oh, Roni. Doğru ya."

Elena, "Bu gece erken saatlerde Cortez merkezini aradı," diye devam etti. "Seninle konuşmak istedi. Santraldeki zavallı adama acil bir mesaj bıraktı, muhtemelen bugün hasta olduğunu söylemiş olmayı diliyordu. Mesajın gerçek olduğuna karar vermeden önce bir saat boyunca sorgu odasına alındı. Görünüşe göre Roni bir enfeksiyon ekibiyle birlikte Houston'da."

"Cass ve Aaron orada, değil mi? İkincil hedeflerden birini mi izliyorlar?"

Elena başını salladı. "İşte bu yüzden sana ve Adam'a orada ihtiyacım var. Aaron bunu halledebilir ama Cassandra'nın tehdidi yeterince ciddiye almayabileceğinden endişeleniyorum."

"Son zamanlarda çok daha iyi gidiyor," dedim merada ilerlerken. "Ama Aaron'un daha güvenilir bir destek kullanabileceğine katılıyorum. Asıl soru Roni'nin doğruyu söyleyip söylemediği. En son beni onu kurtarmaya koşturduğunda, silahlı adamlar tarafından dövüldün ve sonunda Jaime'nin en çok kaçırılan doğaüstü rekorunu kırdım."

"Sanırım şimdi onu yendin," dedi Adam. "Nast zindanını da dahil edersek kesinlikle."

"Bu bir tutuklamaydı, kaçırma değil." Elena'ya baktım. "Roni tam olarak ne dedi?"

"İşte sorun da bu ve zavallı operatörün endişesinin nedeni de bu. Çünkü her Kabal hattını

Veronica bu görevlerde *gerçek* iş hattını aradı ve özgeçmiş göndermeye ya da şirket iletişim bilgilerini almaya çalışan sıradan insanlarla uğraşmaya alışkın bir adamla görüştü. Neler olduğunu anladığında panikledi ve kaseti açmayı unuttu."

"Ouch."

"Ona göre, kadın ismini vermiş ve sizinle konuşması gerektiğini söylemiş. Bir mesaj bırakmakta ısrar etmiş, o da not almış. Houston'daki hedefin adını ve adresini vermiş ve oraya gitmeniz gerektiğini çünkü 'Her şey ters gitti. Kimseyi dinlemiyor.' Sonra da virüs ve hedefler hakkında, kelimesi kelimesine anlamadığı bazı karışık şeyler söyledi. Sonuç olarak bu gece Houston'da saldırıya geçiyorlar ve o da bunu durdurmanızı istiyor."

"İade numarası var mı?"

"Telefon bloke edilmişti ve o soramadan telefonu kapattı. Ama isim ve adres Asmondai'nin bahsettiği ikinci Houston hedefiyle eşleşiyor. Aaron'a haber verdim. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı."

Elena yere bile bakmadan bir yığın at pisliğinin arasından sıyrıldı. Burnu ayakkabılarını temiz tutuyordu. Benimkiler o kadar şanslı değildi.

Bir süre sessizce yürüdükten sonra "Ya siz?" diye sordum.

"Lucas'ın Dallas'ta Clay ve bana ihtiyacı var. Hedefin tüm ailesinin enfekte olduğuna dair bir ipucu almış. Gerçi herhangi bir belirti göstermiyorlar, o yüzden henüz harekete geçmek istemiyor ama bizi orada istiyor."

OTUZ ALTI

W

Havaalanına vardığımızda jet bizi bekliyordu, kalkış için izin verildi. Elena'nın, Lucas'ın Dallas'a devam etmeleri yönündeki isteğini yerine getirip getirmemeyi tartıştığını söyleyebilirdim.

Roni'nin son yardım çağrısının kurbanı olduğu için, bizi sadece vampirler ve iskelet bir taktik ekiple destek için göndermekten hoşlanmadı. Ama biz Houston'a inmeden Dallas'taki durum değişti. En azından bir aile üyesi - yetişkin bir kız- kesinlikle enfekte olmuştu. Onu yakalamayı başarmışlardı ve diğerlerini karantinaya alıyorlardı ama ikinci bir kız ve nişanlısı kulüplere gitmişlerdi ve Cabal kuyruklarını kaybetmişlerdi. Jeremy ilgileniyordu ama Elena ve Clay'e ihtiyacı vardı.

Adam ve ben Houston'da uçaktan yalnız indik. Cassandra'nın bize doğru aceleyle geldiğini gördüğümüzde özel hangardan henüz çıkmıştık. Botları kaldırımda tıkırdarken uzun ceketi arkasından fırladı. Güneş gözlükleri şık kızıl saçlarının üzerinde duruyordu, sanki onları oraya itmiş ve karanlık çöktükten sonra unutmuş gibiydi. Cass bugünlerde pek çok şeyi unutuyor. Herkesin anlayabildiği kadarıyla, yarı ölümsüz ömrünün sonunu geçti ve dişleriyle ... ve katıksız inatçılığıyla ayakta duruyor.

"Kahretsin Cass, neredeyse beni görmeye koşacaksın," diye seslendim. "Dedektiflik ortağını özledin, değil mi?"

"Aslında çok geç olmadan seni tekrar yoluna göndermeyi umuyordum." Piste doğru baktı. "Has

jet gitti
mi?"

"Kalktı."

"Lanet olsun. Aaron aramaya çalıştı. Mesaj da attı. İkiniz de."

Cep telefonumu çıkardım. "İniş için onları çıkardık. Ne var ne yok?"

"Hiçbir şey, bu yüzden sizi uçaktan inerken durdurmaya çalışıyordum." Bizi kaldırım boyunca yasadışı bir şekilde park edilmiş kiralık bir arabaya doğru yönlendirdi. "Austin ve Dallas'taki salgınlardan sonra Benicio, güvende olmak için ikincil hedefleri gözaltına almamız gerektiğine karar verdi. Cabal ajanları bunu yirmi dakika önce yaptı."

"Bunun sorunu çözdüğünden emin miyiz?" Dedim.
"Dallas'taki adamın ailesi de enfekte olmuş."

Kemerli kaşları yarım santim daha yukarı kalktı. "Bu adamın dosyasını okudun mu? Lucas'ın daha önce hepinize e-posta gönderdiğini biliyorum."

"Ayrıntılar," dedim. "Bunu Araştırmacı Adam'a bıraktım."
Cassandra anahtarları Adam'a uzattığında sırtıarak bana doğru salladı. "Eski moda kadınları sevmek lazım. Sürücü koltuğunun kime ait olduğunu biliyorlar."

"Hayır," dedi Cass. "Biz kimin sürücü koltuğuna
Şoför koltuğu."

Güldüm ve Cass ile ben arkada olmak üzere arabaya bindik. Adam, "Bu adamın ailesi yok," dedi.
Arabayı. "Eski karısı doğuda yaşıyor. Çocuğu yok. Sanırım bu yüzden grup onu yedek listeye aldı. Etkili ve güçlü biri ama istismar edilecek bir aile bağı yok."

"Yağ mı?" Ben sordum.

Cassandra parmaklarını oynattı. "Bir çeşit politikacı."

"Lobici aslında," dedi Adam.

"Evet, evet," dedi, sanki aynı şeymiş gibi.

Adam başını salladı. "Lucas gerçekten ikinizi bir davaya mı verdi?"

"Birlikte oldukça iyi çalıştık," dedi Cass. "Ya da siz ikiniz birbirinizle tekrar konuşmaya başladıktan sonra çalıştık. Lütfen ona kızgın olduğunda onu bana gönderme, Adam. Bu korkunç bir şey. Tüm o üzüntü ve kızgınlık. Şu hayali vampirlerden biriyle ortak olmak gibi bir şey."

İçimi çektim.

Cassandra bana baktı. "Seni Adam'ın önünde utandırdığım için bana ters ters bakmayacak mısın?"

"Sadece utanç verici bir şey söylersen."

"Peki bu değil mi?" Yüzümü inceledi. "İlginç..." "Devam edelim," dedim. "Lucas'ı arasam iyi olacak. Bakalım bizden ne yapmamızı istiyor."

Gerek yoktu. Telefonumu tekrar açar açmaz Lucas aradı. Sesi bitkin geliyordu -Dallas iyi gitmiyordu. Benicio'nun bizi doğruca Dallas'a götürmesi için pilotumuzla temasa geçmesini dilediğini söylemek dışında ayrıntı vermeyi reddetti.

"Üç saat içinde orada olabiliriz," diye seslendi Adam ön koltuktan. "Aaron'a uğrayıp onu alacağız, sonra da otoyola çıkacağız."

Lucas bunun akıllıca olduğunu kabul etti. Jet gittiğine göre, araba kullanmak en hızlısı olacaktı.

Cassandra'nın telefonu çaldığında yeni koordinatların haritasını çıkarmaya başlamıştım.

Arayan Aaron'dı. Cevap verirkenki ses tonundan bunu anlayabiliyordum. İki on dokuzuncu yüzyılda tanışmışlardı. Birlikte çok zaman geçirmişler, sonra da çok zaman ayrı kalmışlar. Doğal olarak Cass'in hatasıydı. Yaklaşık altı yıldır tekrar arkadaş olmuşlardı ve bir süre sevgili olduklarından emindim. Onunla konuşma şeklinden anlayabilirdiniz.

Bu sefer o yumuşak ses tonu uzun sürmedi. Hemen "Seni hoparlöre vereceğim" dedi.

"-daha doğrusu yapmadın," diyordu tıklarken. "Çok geç," dedim.

İç çekti. "Evet. Her ne kadar bu lanet şeyden nefret etsem de muhtemelen buna ihtiyacım var. Herkes bir ağızdan konuşuyor gibi.

Denizaltı. Siz hala şehirde misiniz? Güzel. Bir sorunumuz var."

"Elbette var," diye mırıldandı Cassandra. "Tanrı korusun gece boyunca dinlenmek, bir kadeh şarap içmek istemiş olabiliriz."

"Sana sonra şarap getiririm Cass," dedi Aaron. "Köşedeki dükkânda bir karton gördüm. Eminim harika bir şaraptır."

Şimdi, sorun. On dakika önce Cabal'ın teknik elemanları Jordan'ın ofisinden gelen 911 çağrısını yakaladı."

Jordan-Ron Jordan'ın hedefin adı olduğunu hatırlamam bir saniye sürdü.

Aaron devam etti. "Asistanlarından biriydi. Geç saatlere kadar çalıştığını ve hasta olduğunu söyledi, gerçekten hasta. Onunla birlikte çalışan adam da öyle."

"Lanet olsun," dedim. "Aile yok, bu yüzden personele bulaşıyor. Şimdiden kaç tanesi evine gitti?"

"Gerçekten bunu düşünmemeye çalışıyorum," dedi Aaron. "Binadan beş dakika uzaktayım, umarım etrafta beni kenara çekecek bir polis yoktur."

"Kabal aramayı engelledi, değil mi?" Dedim ki. "Yani 911 memuru anlamadı mı?"

"Ne yazık ki, çağrı gitti. Görevli ambulans gönderdi ama Cabal aynı adrese benzeyen bir yerden 911'i geri arayabildi. Adam asistanın erkek arkadaşı olduğunu ve onları hastaneye kendisinin götüreceğini söyledi."

Aaron'a orada buluşacağımızı söyledim.

Aaron Darnell'i gören hiç kimse Cassandra'nın yıllar önce Clay'e neden asıldığını merak etmemişti. Aaron da yapılı, yakışıklı, sarışın bir adamdı. O daha iriydi ve onun kadar muhteşem değildi ama kardeş olabilirlerdi.

Jordan'ın ofisi, zengin bir lobiciden bekleyeceğiniz türden bir binadaydı. Merkezi bir konumda. Uzun ve modern, çok sayıda çelik ve cam. Oraya ait olup olmadığını bir bakışta anlayacak güvenlik görevlilerinin çalıştığı bir resepsiyon masası. Cass'in kimlik kartını göstermesine bile gerek kalmadan içeri alacaklarından şüpheleniyorum ama onları geçmemiz gerekmedi. Cabal ekibi Jordan'ı ilk izlemeye başladıklarında binaya sızmıştı. Onlarla otoparkta buluştuk ve bizi içeri aldılar.

"Durum kontrolü?" Asansördeyken söyledim.

Ekip lideri -Estrada- şöyle dedi: "Zeminin temiz olduğunu tespit ettik. Gece çalışan başka kimse yok. Jordan'ın ofisinin kapısı kapalı ve kilitli. Hiçbir şey duymuyoruz-"

Başını eğdi, kulaklığından dinliyordu. Yüz ifadesi asıklaştı.

"Vur onu," dedi.

Seçtiği yerin altındaki zemin düğmesine bastı. Ekip daha önce Jordan'ın ofisinin üstündeki boş bir süite yerleşmişti, burada görüntü ve ses için sondaj yapabilirlerdi. Jordan çıktığında onlar da çıkmış, telefonda sonra aceleyle geri dönmüşlerdi.

Asansör durduğunda, "Burası Jordan'ın katı. Siz 1104'e çıkın. Orada sizinle biri buluşacak."

Arkasından inmeye başladım. "Biz-"

Aaron beni durdurdu. "Aslında," dedi, "SWAT elemanını destekleyeceğim. Jordan'ın ekibine virüs bulaştıysa, birinin hepsine iğne batırdığını sanmıyorum."

"Viral demek istiyorsun."

"Bu şeyin de öyle olması gerekiyor. Bırakalım da bu işi SWAT ve vampirler halletsin. Kurt adam DNA'sı bulma konusunda endişelenmiyorum. Zaten hep onların daha eğlenceli olduğunu düşünmüşümdür."

"Sen yapardın," dedi Cassandra.

Asansörden indiler. Adam'a baktım.

"Haklılar ama... Kahretsin." Bana baktı. "Haklılar. Saklanmak için kaçmak ne kadar zor olsa da, Bryce'ın elinde ne varsa senin eline geçmesini istemiyorum. Özellikle kendim de almak istemiyorum."

Asansör kapıları kapanmaya başladı. Onları durdurmak için uzandım.

"Enfekte olmama kısmına katılıyorum. Ama buradan izleyebiliriz, değil mi? Güvenli bir mesafeden?"

"Ama o kapıyı tutmaya devam edersek asansör alarm verecek." Beni dürttü. "Burada kalıyoruz. Hızlı bir kaçışa ihtiyacımız olursa en yakın merdiven boşluğu nerede?"

Yanımızdaki bir kapının üzerindeki Çıkış işaretini gösterdim. "Güzel."

"Tanrım, sorumluluk alıyoruz," dedim.

Gülümsedi. "Dikkatli olmak, daha fazla macera yaşayacak kadar uzun yaşayacağımız anlamına geliyor."

Ekip Jordan'ın ofisine girdi. Duymak için kendimi zorladım ama sadece ayak sesleri ve Estrada'nın sessiz talimatlarını duyabildim.

Sonra koridorun diğer ucundan alçak bir inilti geldi. Ekibimizden biri var mı diye etrafa bakındım ama hepsi ofiste kaybolmuştu. Adam ve ben sese doğru süründük.

"Yardım edin," diye bir ses yükseldi. "Lütfen yardım edin."

Genç bir kadın koridorda ilerliyordu, gelirken duvara yaslanmıştı. Üstü başı kan içindeydi. İlerlemeye başladım. Adam beni yakaladı.

Bizi gördü ve göz teması kurmaya çalışırken başı öne eğildi.

"Puh-lütfen bana yardım edin."

Ayaklarını sürüyerek ilerlemeye devam etti ve duvar boyunca kan lekeleri bıraktı. Kolları ve yüzü kan sızan derin oyuklarla kaplıydı. Bacakları da çizik içindeydi, külotlu çorabı parçalanmıştı.

Adam bir elini omzuma attı ve beni destekledi. "Onun için yardım bulmalıyız-"

Kadın durdu ve kolunu kaşımaya başladı, inlerken tırnakları kanlı yarıklar açıyordu, "Yanıyor. Yanıyor."

Laboratuvarı hatırladım. Hasta baştan ayağa sarılmış, umutsuzca kaşınmaya çalışıyordu.

"Saldırıya uğramadı," diye fısıldadım. "Enfeksiyon kapmış. Yardım getireceğim."

Koridorda açık ofis kapısına doğru koştum ve içeri daldım. Resepsiyon katında iki kişi vardı. Biri takım elbiseli bir adamdı, gömleği paramparçaydı, gövdesi çiziklerle kaplıydı, alt yarısı kan içindeydi. Diğeri ise ergenlikten yeni çıkmış bir adamdı.

Bir ekip üyesi boğazını bağlarken Aaron genç adamı tutuyordu, kan o kadar çok pompalanıyordu ki başaramayacağını biliyordum. Aaron, ikisi de kanla kayganlaşmış ellerini tutmak için mücadele etti. Biri kurtuldu ve doğrudan kendi boğazına doğru pençe atmaya başladı. Aaron daha fazla zarar vermeden onu yakalamayı başardı.

Aaron başını kaldırmadan, "Geri çekil Savannah," diye homurdandı.

Neredeyse herkes bunu yapıyordu - geride duruyordu. Genç adamı bağlayan ekip üyesi eldivenli ve maskeliydi. Diğerleri etrafta durmuş, izliyordu.

"Koridorda bir kadın var," dedim. "Enfekte olmuş."

Estrada ekipten birini onun peşinden gönderdi.

"Bunu bir kadın aradı," dedim. "Nerede o?"

"Burada," diye seslendi Cassandra yan odadan.

Cass'i büyük bir ofiste dolaşırken buldum. Yerde benden birkaç yaş büyük, sarışın, bluz ve etek giymiş bir kadın yatıyordu. Bir kan gölünün içinde yatıyordu.

"Vurdular mı . . . ?" Bir adım daha attım ve sorum cevaplandı. Genç kadının yüzü kısmen değişmiş, kaşları ve burnu şekilsizleşmiş, kanlı dişleri ortaya çıkmıştı.

Cassandra, "Virüs onda daha başarılı olmuş gibi görünüyor," dedi.

"Eğer zarar görmezlik için uğraşıyorlarsa hayır."

"Doğru, ama uzak durmanızı önerebilirim. Her ihtimale karşı."

Hızla geri çekildim. Cass özel bir tuvaletin kapısını açtı, kafasını içeri soktu ve etrafına bakındı.

"İpucu mu arıyorsun?" Dedim.

"Birini hissediyorum." Vampirler yaşam belirtilerini algılayabilir. "Ama çok zayıf. Bu dünya için fazla uzun olmayan biri."

"Hâlâ potansiyel bir tehlike. Ya da yardıma ihtiyacı olan biri." "Tam olarak benim düşüncelerim. Hem de bu sırayla." Ayrıldı

hâlâ konuşuyor ve benim de onu takip etmemi bekliyordu.

"Algılama büyüün işe yarıyor mu Savannah?"

"Bir deneyeyim."

Attım. İlk denemede tıkladı. Resepsiyon alanındaki insanları seçebiliyordum. Gerçi burada başka kimse yoktu - büyü Cass gibi kalp atışı olmayanlarda işe yaramıyor. Ama diğer yönde bir şey varmış gibi görünüyordu. Söylediği gibi baygın.

O tarafa doğru yürümeye başladım. Cassandra önümden geçti. Koridorun yarısında durdu ve başını eğdi. Sonra yarı açık bir kapıya doğru döndü.

İçerisi karanlıktı. Önce o gitti. Ben arkadan geldim. Adımımı attığım anda Cass'in arkasından bir figür fırladı ve karanlığın içinden belirdi. Aniden durdu.

"Savannah," dedi yumuşak bir ses. "Tanrı'ya şükür buradasın."

Roni bana doğru sallantılı bir adım attı, sonra yere yığıldı.

OTUZ YEDİ

W

Kabal sağlık ekibi Roni'nin yanında kaldı. geldi ve yaralıları sakinleştirmek ve onları bekleyen bir minibüse taşımakla meşgul oldu.

Roni'yi doğruca havaalanına götürdük.

Yedek jetin beklediğı yere. Lucas'la irtibat halindeydik. Dallas'taki durum kontrol altındaydı, bu yüzden kurbanları Miami'ye geri götürmemizi istedi.

Yaralıları ve ölüleri kargo bölümüne yükledik. Roni hariç hepsini.

Doktorun söyleyebildiğı kadarıyla, kadın herhangi bir enfeksiyon belirtisi göstermiyordu. Enfekte kadın onu yemeye başlamış, sonra da belki taktik ekibin içeri dalmasıyla dikkati dağılmış gibi görünüyordu. Roni zor durumdaydı.

Gerçekten kötü durumda. Saldırıda çok fazla kan ve biraz da et kaybetmişti. Şimdilik doktorun yapabileceğı tek şey kanamayı durdurmak, ona ilaç vermek ve Miami'ye dönmesini ummaktı.

Ağrı kesicilerin bir sorunu da sizi uyutmaya meyilli olmalarıdır. Uyuşturularak uyutulmasına izin vermek daha insancıl olabilirdi ama insancıl olmak için zamanımız yoktu. Ona uyanık ihtiyacımız vardı, bu da doktorun onu uyanık tutmak için iğne yapması gerektiğı anlamına geliyordu.

"Orada ne oldu?" Kendine gelir gelmez söyledim.

Bakışları benden tanıştığı Adam'a, oradan da Cassandra ve Aaron'a kaydı. Onlara baktı, sonra

"Siz vampirlersiniz, değil mi?" diye fısıldadı.

Aaron başını salladı.

Roni gözlerini sıkıca kapattı. Gözyaşları kirpiklerine doldu. "Keşke vampirleri hiç duymamış olsaydım. Keşke hiçbirini duymamış olsaydım. Vampirler, kurtadamlar, iblisler." Gözlerini açtı ve benimkilerle buluştu. "Ve cadılar. Özellikle de cadıları hiç duymamış olmayı dilerdim."

Bir hafta önce tavrı ne kadar farklıydı. O zamanlar cadı olmayı hayal eden bir cadı avcısıydı. Süper insan olmayı hayal eden bir insandı. Giles'in ona bu hayalini gerçekleştireceğine söz verdiği kan nakillerini yaptırıyor, işe yaradığını "kanıtlamak" için küçük büyüler öğretiyordu.

"Ne oldu?" Tekrar söyledim, şimdi daha sert.

Gözleri kapandı, gözyaşları akmaya başladı. "Onun her şeyi daha iyi yapacağını düşünmüştüm. Dünyayı daha iyi hale getireceğini.

Söylediği buydu ve kulağa o kadar gerçekmiş gibi geliyordu ki hepimiz ona inandık. Onu takip ettik. Bizden istediği her şeyi yaptık." Gözlerini açtı. "Kim olduğunu öğrendiniz mi? gerçekten öyle mi?"

"Gilles de Rais," dedim. "On üçüncü yüzyıl Fransa'sında düzinelerce çocuğu katletti."

"Bunun doğru olmadığını söyledi. Ölümsüzlüğün sırrını bulduğunu söyledi ve bunu düşmanlarına vermeyince, onun hakkında bu yalanları söylediler. Onu idam ettirdiler. Ama o ölmedi, çünkü araştırmaları sayesinde ölümsüzlüğü bulmuştu."

"Ya da iblislerle pazarlık yaparak," dedim. "Bu da efsanenin bir parçası."

Bakışları düştü. "Bize bunu araştırma yaparken kazara bulduğunu ve ancak şimdi mükemmelleştirdiğini söyledi. Herkes ona inandı. Bazıları ona o kadar inandı ki denek olmak için gönüllü oldular. Diğerleri bekledi ama sonra beklemekten yoruldu. Dave gibi."

"Dave?"

Jetin arka tarafına, diğer yaralıların karantinada olduğu yere doğru baktı.

"Enfeksiyon kapan genç adam mı?" Dedim ki. "Bunu kendine o mu yaptı? Nasıl yaptı?"

"Su. Ofiste."

"Su soğutucusunu mu zehirledin?" Adam ayağa kalktı. "Bu, daha fazla çalışanın enfekte olacağı anlamına geliyor. Uyarmam gerek-"

"Başka yok," dedi Roni. "Fikir buydu - ofis kapandıktan sonra eşyaları koymak. Sadece Bay Jordan iki çalışanıyla birlikte geç saate kadar kaldı. Onlar gidene kadar beklemek istedim ama Dave Giles'ı aradı. Giles'ın ne diyeceğini biliyordum."

"Oraya gir ve suyu dozla."

Başını salladı. "Dave yaptı. Rol yaptı-" Yüzü ani bir acıyla sarsıldı.

"Nasıl yaptığını unut," dedim. "Yani sadece o üçü vardı, sonra Jordan gitti."

"Koridorun sonunda başka bir kadın daha vardı. Konuşmak için uğradı."

Adam ayakta kaldı. "Houston temizlik ekibini arayıp suyun gitmesini sağlayacağım."

Roni'ye, "Dave de kendine yardım etmeye karar verdi," dedim.

Kadın titredi. Aaron battaniyeleri üzerine çekti ve teşekkürlerini fısıldadı, sonra da, "Geriye kalanlar bunlar. Giles kadar deli olanlar. Bazıları da umut etmeye devam ediyor. Kendilerine Giles'ın deli olmadığını, sadece ... olduğunu söyleyip duruyorlar."

"Kendini davaya adanmış. Gerçekten, gerçekten adanmış."

Başını salladı. "Her şey o kadar hızlı ters gitti ki çoğumuz ..."

Aaron, "Gafil avlandım," dedi.

Tekrar başını salladı. "Önce Kaballar'ın işe karıştığını duyduk ve bu insanları tedirgin etti. Bazıları Kaballar için çalışmıştı. Hikayeler yaydılar. Sonra ortadan kayboldular ve biz de kendimize sadece gittiklerini söyledik ama ..."

Yutkundu. "Laboratuar havaya uçtuğunda Giles bunu gizli tutmaya çalıştı ama bu kötü bir fikirdi çünkü insanlar bunu öğrendiklerinde, bunu onlardan saklamak için bir nedeni olduğunu, bunun tüm planın raydan çıktığı, virüsün yok olduğu ve Althea'nın öldüğü anlamına geldiğini düşündüler."

"Althea" Anita Barrington'dı, ünlü bir ölümsüzlük arayıcısı ve Giles'ın ortağı. Patlamadan kaçarken ölmüştü.

Roni devam etti. "Sonra metro ve düğün olayını duyduk ve Giles bunun daha hızlı hareket etmemiz gerektiğine dair bir işaret olduğunu söyledi. Ama insanların doğaüstü varlıklar yüzünden öldüğünü duymak bazı üyelerin *tam tersini* düşünmesine neden oldu."

"Kendimizi ifşa etmek kötü bir fikir olabilir."

"En azından yavaşlamalıyız. Sonra Thomas Nast öldü ve insanlar melekler ve şeytanlar hakkında konuşmaya başladı ve ... sadece ..."

"Özgürlük hareketi patladı," dedim. "Çok fazla kaynaktan çok fazla baskı geldi. Üyeler kaçtı. Dış destek kurudu. Giles çılgına döndü ve ilk enfeksiyon dalgasını başlatarak hepsine yollarının yanlış olduğunu göstermeye yemin etti. Hâlâ kanıtlanmamış bir virüsle. Yaklaştım mı?"

Başını salladı. "İşe yaradığını söyledi. Denemeleri bitirdiklerini ve Bryce Nast'ın ölümsüz, insanüstü bir savaşçı olduğunu söyledi. Bize resimlerini bile gösterdi. Dave bu yüzden suyu içti."

"Photoshop muhteşem bir şey," dedim. "Kardeşim Miami'de bir hastane yatağında yatıyor."

Bakışları düştü ve kendine her ne söylüyorsa hâlâ yanılmış olmayı umduğunu anladım.

"Virüsün iki türü mü var?" Adam söyledi. Konuşmanın yarısında geri dönmüştü. "Austin'deki farklı görünüyordu."

Başını salladı. "Bunun enjekte edilmesi gerekiyor. Diğeri su veya yiyecek yoluyla yayılabilir, bu daha kolaydır, ancak işe yarama şansı o kadar yüksek değildir."

"Peki Şimdi planımız ne?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Giles benimle konuşmayı bıraktı. Sadece Severin ve Sierra aracılığıyla emir veriyor. Lucifer'la bağlantı kurmaya çalıştığını biliyorum. Anahtarın Lucifer'da olduğunu söylüyor. Lucifer bu işi halledebilir."

"Nerede o?"

"Bilmiyorum." Titremeye başladı. "Yardım etmek istiyorum ama bilmiyorum. Kimse bilmiyor."

"Beni tuttukları yer. Nerede?" "Indiana'da."

"Indiana'nın neresinde?"

"Indianapolis'e yakın. Ama çok yakın değil. Şehir içinde değil. Oraya hiç tek başıma gitmedim. Sadece minibüse bineriz ve Severin ya da Sierra sürer."

Daha fazlasını öğrenmeye çalıştım; yer işaretleri, havaalanına olan uzaklık, ne olursa. Elimden geldiğince nazik davranmaya çalıştım, ona sorun olmadığına, baskı yapmadığına dair güvence verdim ama elbette baskı vardı ve o da bunu biliyordu ve çok geçmeden hiperventilasyona başladı. Sonra sağlık görevlisi araya girdi ve yolculuğun geri kalanı için onu sakinleŐtirmesi gerektiğini söyledi. PaylaŐabileceđi başka ne varsa, bunu Miami'de yapması gerekecekti.

Veronica Tucker biz inmeden önce öldü. Acı verici, dramatik bir çıkış olmadı. Tam olarak ne zaman öldüğünden bile emin değildik. O uyurken biz orada oturmuş kendi aramızda konuŐuyorduk. Sonra sağlık görevlisi onu kontrol etmeye geldi ve öldüğünü söyledi.

Yaraları çok ağırdı. Bana yolculuğu atlatabileceğinden Şüphe ettiğini söyledi. Adam ona çenesini kapamasını söyleyene kadar bana güven vermeye devam etti. Sorgulamamın onun ölümüne yol açıp açmadığını ona sormamıŐtım. Yardımcı olmamıŐ olabileceğini anlıyordum ama bu bilgiye ihtiyacımız vardı.

Roni'yi sevmemiştim. "Özel" olabilmek için doğaüstü güçler istediği için beni kaçirtmış ve arkadaşlarımı öldürtmüş olabilirdi.

Aptal, bencil bir budala. En iyi mezar yazısı değil. Ölmesini istememiştim ama geceleri uyanık kalıp her şeyin nasıl daha farklı olabileceğini düşünmezdim. Bize yanlış yapmıştı ve sonra bize yardım etmişti. Geçmiş temizdi.

Jet hemen ardından iniş yaptı. Ben durup aceleyle geri döndüğümde iniyorduk, Adam da arkamdaydı. Ben Roni'nin cesedine doğru ilerlerken sağlık görevlisi kafasını ana kabine uzattı.

"Ondan bir şey almam lazım," dedim. "Hiç yüzüğü var mı?"

Doktor bana baktı.

"Bu kişisel bir eşya," diye tersledi Adam. "Bir büyücünün daha fazla soru sormak için onun ruhuyla iletişime geçmesi gerekirse diye."

Doktor yaşayanlarla ilgilenmekle ilgili bir şeyler mırıldandı ve geri çekildi. Roni'nin örtülerini geriye katladım. Gerçekten de yüzük takıyordu.

Birini çekiştiriyordum ki Roni geri çekildi, kolu sarsıldı. Adam beni çekti. "Ona virüs bulaşmış."

Roni'nin gözleri açıldı. Tavana baktılar. Sonra dudakları aralandı. Bir an öyle kaldılar, sonra fısıldadı, "Asmondai'nin çocuğu. Bu sen misin?"

"Kimsin sen?" Adam dedi ki.

Ceset hareket etmedi. Sadece tavana boş boş baktı.

En az on saniye sonra cesetten bir fısıltı daha duyduk. "Kimerion. Ben Kimerion'um."

"Öyle mi?" Adam öne doğru bir adım attı. "O bedeni hareket ettiremiyorsan sen yarı iblis değilsin."

"Zayıf," diye homurdandı ses. "De Rais'e çok yaklaştım ve Balaam'ın iblisleri beni buldu. Seninle iletişim kuramadım."

Bu kısım doğruydu-Kimerion'la günlerdir iletişim kurulamıyordu.

"Lucifer," dedi Kimerion. "De Rais'in Lucifer'i çağırması gerekiyor. Bu onun tek şansı."

 imi  ektim. "Bunu biliyoruz."

"B y kbaban gibi senin de sabrın yok," diye tısladı yarı iblis. "Evet, de Rais uzun zamandır Lucifer'i çağırmak istiyor. Bu arzusu artık bir saplantı haline geldi. Çaresiz durumda. Anahtarı bildiğini düşünüyor. Artık onu elde etmek için beklemiyor ve entrikalar çeviriyor."

"Ve bu anahtar ?"

"Lucifer'in kanı."

"Hope," dedim. "Onun kanının Lucifer'le iletişim kanallarını açacağını düşünüyor. Bırak Giles bağlılığını sunsun. Bir anlaşma yapalım."

"Anlaşma yok. Bağlılık yok. Bir tehdit."

"Ne?"

Adam cevap verdi. "Hope'u ve bebeğini öldürmekle tehdit edecek."

"Bir iblis efendisini tehdit etmek mi? Deli mi bu?"

Cassandra arkamdan yaklaşarak, "Sanırım bunu zaten tespit etmiştik," dedi.

"Ama bu işe yaramayacak. Lucifer çocuklarıyla ilgilenebilir ama onu kurtaracak kadar değil."

"Lucifer farklı-" Kimerion başladı.

Uzun bir nefes tıslaması. Roni'nin gözleri kapandı.

UMUT

KAr1 sinsice dolaşıyordu. Yatağın bir yanından öbür yanına, koridora, koridordan yukarı, yatak odasına geri dönüyor, kafesteki bir aslan gibi volta atıyordu. Ya da kafesteki kurt, demeliydi Hope.

Onu durdurabilirdi. Başını döndürdüğünü ve dinlenmesine engel olduğunu söyleyebilirdi. Ama onun adımlarını izlemekten zevk alıyordu. Üzerinde sadece eşofman altı vardı ve bu görüntü gerçekten de çok hoştu, yaralı derinin altında dalgalanan kaslar. Bu, yatak odasının dışında görebileceği bir manzara değildi - o yara izleri konusunda çok utangaçtı.

Odaya geri döndü ve yatağın ayak ucunda durdu.

"Uyuyor olmalıydın."

"Mmm. Sonra. Henüz yorgun değilim."

Hope ona bir göz attı. Kıkırdadı ve ellerini yatağın ucuna koyarak öne doğru eğildi. "Bu konuda yardımcı olabilirim," dedi.

"Yapabilirsin . .

." "Yapacağım."

Yatağa doğru süründü ve çarşafı kadının üzerinden çekiştirerek indirdi, eli kadının kalçasından aşağı kaydı. Kadın teklifi düşündü. Ne yazık ki seks değil. Bu birkaç hafta önce hantal bir hal almıştı ve yedek planlara geçmişlerdi. Karl'ın yedek planı güzeldi. Çok güzeldi. Ancak . . .

"Bu gece olmaz," dedi ve fikrini değiştirmeden önce adamın elini çekti.

Adamın kaşları havaya kalktı ve kadın bir kahkaha attı.

"Bu sözleri benden duyacağın hiç aklına gelmez miydi? Özür dilerim.

Ama senin dikkatin dağınık ve ben de sen dağılana kadar beklemeyi tercih ederim. Aksi takdirde . . ." Sesini alçalttı. "Mükemmelden daha az."

Şimdi gülme sırası ondaydı. Karl hakkında diğerlerinin anlamadığı şey buydu. Egosu bir odaya zor sığıyordu ama o bunu biliyordu. Bu, dünyasıyla başa çıkmanın bir yolu olarak geliştirdiği kaslı vücudu gibiydi, o kadar onun bir parçasıydı ki sürdürmek için fazla bir şey gerekmiyordu. Karl ne olduğunu biliyordu. Birinci sınıf bir dövüşçü. Eşsiz bir mücevher hırsız. Zengin, kültürlü, güçlü, yakışıklı bir adam. Fena bir av değil, gerçekten. Eğer ego kısmını geçebilirsen.

Adam çarşafın altından kayıp yanına uzanırken Hope ona öyle söyledi. Adam sadece güldü ve Hope'u kendine doğru çekerek başını koluna yasladı.

"Egom konusunda endişeliysen benimle evlenmeyi kabul etmemeliydin," dedi. "Ya da bebeğimi doğurmayı. Genç ve güzel bir eş. Güzel bir bebek yolda. Kendimden çok ama çok memnun olmam için iki neden daha."

"Güzel olmayabilir."

Kaşları tekrar havaya kalktı. "Genetik olarak imkansız."

Hope güldü ve daha da yaklaştı, gözlerini kapatarak onun vücudunun sıcaklığının tadını çıkardı. Adamın eli kadının karnına gitti.

"O nasıl?" diye mırıldandı.

"Uyuyor, sanırım. Bir süredir hareket ettiğini hissetmedim." Eli karnına masaj yaptı.

"Onu uyandırmaya mı çalışıyorsun?" "Hayır, tabii ki-"

Bebek tekmeledikçe çarşaf sallanıyordu. Kadın ona ters ters baktı. "Mutlu musun?"

"Özür dilerim."

O noktayı ovuşturdu. İç çekti, ama sadece dramatik olmak için. Bugünlerde, kızları sessizleştğinde ona söylememesi gerektiğini daha iyi biliyor olmalıydı. Bu sadece onu endişelendiriyordu ve endişelenmesi gereken yeterince şey vardı.

Hope, Karl Marsten'la ilk tanıştığı zamanı düşündü. Bir müzenin bağış gecesinde o bir şey çalmaya, Hope da onu durdurmaya kararlıydı. Biri ona bir gün Karl Marsten'la evleneceğini söyleseydi, kahkahalarla gülerdi. Bir sosyetik olarak büyümüş olabilirdi ama Karl tam da hayatını kaçınarak geçirdiği türden bir adamdı. Arkadaş olduktan sonra bile, kendini onun yatağında, onun yüzüğünü takarken bulacağı düşüncesi aklına bile gelmezdi. Tamam, belki "yatağında" kısmı. Ama yüzük kesinlikle olmazdı. Peki ya bebek? Akıl almaz. Karl Marsten bir eşe ve çocuğa bağlanacak türden bir adam değildi.

Düğün gecelerinde Hope çocuk konusunu gündeme getirmişti. Bunu şakayla karışık yapmıştı -tamam, *artık evliyiz, peki bir sonraki adımı ne zaman atacağız?* Bunu söylediğinde adamın yüzünü hâlâ hatırlayabiliyordu. Yüz ifadesi. Şok değil. Korku değil. Kekeleyip mırıldanırken çabucak gizlenen özlem. Evet, kekelemek ve mırıldanmak, Karl Marsten'ın yeteneklerinin ötesinde olduğu konusunda ısrar edeceği iki şey.

Ne zaman bir aile kuracaklardı? Şey, o istiyordu. Tabii eğer isterse. İstemesini umuyordu. Ama acelesi yoktu. Aslında yoktu. Onun bir kariyeri vardı ve tabii ki hazır olduğunda, o da kendi payına düşen sorumlulukları alacaktı. Kendi payından fazlasını, eğer yardımı olacaksa. Ama bu gerçekten ona bağlıydı. Tamamen ona bağlıydı. Peki ne zaman bir aile kurmak istiyordu?

Şimdi. O da öyle demişti. Şimdi demişti. Kesin olarak bilmenin bir yolu olmasa da, hiç kimse onu kızlarının o gece hamile *kalmadığına* ikna edemezdi. Düğün geceleri.

"Uyumalısın," dedi Karl, onu düşüncelerinden çekip çıkararak.

"Biliyorum. Ben sadece Sanırım dikkati dağınık olan tek kişi sen değilsin."

"Artık dikkatim daha az dağılıyor," diye mırıldandı, parmakları kadının kalçalarının arasına indi. "Neden yardım edebileceğim bir şey var mı diye bakmama izin vermiyorsun-"

Bir cep telefonu çaldı. Karl ayağa fırladı; bir saniye önce ona yaslanmıştı, bir saniye sonra yatağın yanında duruyordu, her nasılsa çarşaflara bile dolanmamayı başarmıştı. Ayağa kalkıp bunun gardiyanlardan birinin telefonu olduğunu söylemek istedi; onlarınki komodinin üzerindeydi ve sessizdi. Ama ağzını açtığı anda, gardiyan ona sessiz olmasını işaret etti.

İçini çekti ve yatağa uzandı. Ve tam da onun teklifini kabul etmek üzereyken. Gerçek şu ki, ifşa hareketinin her üyesi ölene ya da bir Kabal hapishanesine kapatılana kadar Karl'ın dikkati daha az dağılmayacaktı.

Hope yine iç çekti. Bir kurt adamla birlikte olmanın bedelinin bu korumacı tavır olduğunu düşünüyordu ama Clayton bile Karl'a kıyasla ailesi konusunda son derece soğukkanlı görünüyordu. Kızları biriyle çıkacak yaşa geldiğinde nasıl olacağını düşünmek bile istemiyordu. Doğduğunda ona bir rahibe kıyafeti giydirmek akıllıca olabilirdi.

Karl şimdi koridorda durmuş, merdiven korkuluklarına yaslanmış, konuşulanları duymak için kendini zorluyordu. Zorlanmasına gerek yoktu. Güvenlik görevlisi, genellikle toplu taşıma araçlarında karşılaşılan, modern teknolojinin amplifikasyon özelliklerine pek güvenmeyen ve neredeyse ahizeye bağırarak adamlardan biriydi.

Hope bile onun telefona "Ne?" dediğini duyabiliyordu.

Karl gerildi ama muhafızın ses tonu paniğe neden olacak bir şey söylemiyordu ve herhangi bir kaos dalgası algılamıyordu.

"Önemli bir şey değil," dedi. "Geri gel-"

Bir parmağını kaldırdı, hâlâ sessiz olmasını istiyordu. "Elbette," dedi muhafız. "Onu buraya getir."

"Neler oluyor?" Nöbetçi kapıyı çaldığında Karl aşağı seslendi.

"Hiçbir şey efendim. Yandaki Peters pizza getirmeyi teklif etti. Fazladan var." Bir duraklama. "Siz de ister misiniz?"

Karl hayır dediğinde gardiyan rahatlamış görünüyordu. Onu suçlamadı. Karl toplum içinde çok fazla yemek yememeye dikkat etse de -kurtadam olduğunu bilenlerin yanında bile bunu görgüsüzlük olarak görüyordu- gece nöbetçileri buzdolabını çıplak bulmaya gelmişti. Normal bir kurt adamın metabolizması ne kadar yüksek olursa olsun, stresli bir kurt adam karşısında hiçbir şey yapamaz.

Karl yatak odasına çekildi, kapıyı kapatıp kilitledi. Çarşafı geri çekti ve Karl içeri tırmandı, onu bir öpücüğün içine çekti ve belki de korktuğu kadar dikkatinin dağılmadığına karar verdi ve-

Kapı zili çaldı. Karl bu kesintiye homurdandı. Hope güldü, ellerini adamın saçlarına doladı ve onu tekrar aşağı çekti-

Oda karanlık bir görüntüye büründü. Bir ışık parlaması. Bir ses, "Bu da ne?" dedi. Susturulmuş bir silahın yumuşak ıslığı duyuldu. Bir flaş daha. Yerde yatan bir adam, gözleri açık ve görmüyor, başının yanında bir pizza kutusu, dilimler dökülüyor.

Hope sarsılarak doğruldu. Karl küfretti ve omuzlarına uzanıp masaj yaptı.

"Rahatla," diye mırıldandı. "Sadece rahatla. Gececek-"

"Hayır." Ondan uzaklaştı ve kelimeler yuvarlanarak ayağa fırladı. "Bu gerçek zamanlı. Bir kaos görüntüsü. Alt katta. Bekçi. O-"

Karl, o daha tek bir hece bile söyleyemeden yataktan kalkmıştı. Dinlerken bir an durakladı. Sonra onu yakaladı, parmakları koluna girdi, özürler mırıldanırken bile onu yataktan dışarı çekti. Sürgülü dolabın kapısını açtı ve onu içeri itti.

"Sakın dışarı çıkma," diye fısıldadı. "Ne olursa olsun, Hope, dışarı çıkma. Beni anlıyor musun?"

"Hayır, gitme" demek istedi. Benimle gel. Dolaba saklan. Kapıyı kilitle ve saklan, sadece saklan, lütfen saklan. Bunun bir işe yaramayacağını biliyordu. Kaosa göz kırparken Aşağıdan gelen flaşlar, neler olduğunu biliyordu. Yan taraftaki muhafız onlara ihanet etmişti ve saldırı altındaydılar ve yanlarında kaç muhafız olduğu, ne kadar iyi eğitildikleri önemli değildi, Karl oraya inmek ve savaşmak zorundaydı.

Başını salladı ve yanağından öpmek için parmak uçlarına uzandı ama artık çok geçti, adam çoktan arkasını dönmüştü, fark etmemişti. Onu geri çağırmak istedi. *Sadece bekle. Bir dakika bekle. Lütfen, lütfen, lütfen.*

Dolabın kapısı kapandı. Ayak sesleri halının üzerinde fısıldadı. Ve o gitmişti.

Kapıya doğru ilerledi ve kulağını kapıya dayadı. Bir kaos patlaması -ışık, ses, dehşet ve öfke- onu kapıya çarpmasına neden oldu ve kimse duymadan olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekildi. Başka bir kaos patlaması. Karl'ın merdivenin başında siyah giyimli bir adamı yakalayıp boynunu kırdıktan sonra tırabzandan aşağı attığı bir görüntü.

Hope derin bir nefes aldı ve kendini köşeye çekilmeye zorladı, sonra kendini halının üzerine bıraktı, dizleri şişmiş karnıyla gidebildiği kadar yukarı kalktı. Orada büzülüp gözlerini kapattı ve hayallerin onu süpürmesine izin verdi.

Kaos. Bir iblis için yiyecek ve içecek gibiydi. Onun için bir uyuşturucuydu. İyi bir kaos var - mutlu karışıklık, neşeli

ama bu bir alkolik için sulandırılmış şarap gibiydi. Daha güçlü bir şeye ihtiyacı vardı. Nefret. Öfke. Korku. Acı. Aşağıda savaş şiddetlenirken Hope'un cennette olması, her şeyi içine çekmesi gerekirdi. Ama o hiçbir şey hissetmiyordu. Kutsanmış bir savunma mekanizması; kaos onu ya da sevdiklerini tehdit ettiğinde hiçbir şey hissetmiyordu. Kocası hayatları için savaşırken bir dolaba kilitlenen herhangi birinin hissedeceğinden daha fazla bir şey hissetmedi.

Terör. Hayal kırıklığı. Çaresizlik.

Burada sinmek istemiyordu. Onun yanında olmak istiyordu. Ama savaşacak enerjisi olsa bile, yüzünü bu odanın dışında gösterirse, yaptıklarını durduracaklarını ve her şeyi ona ve kızına ulaşmaya yeniden odaklayacaklarını biliyordu.

Benicio onlardan karargahta kalmalarını istemişti. Başta kabul etmişlerdi. Ama Karl dinlenemiyordu, o da uyuyamıyordu ve ikisi de tutsak oldukları ve Benicio'nun onları sadece yeni imgelemler için izleyebilmek amacıyla orada istediği hissinden kurtulamıyordu. Karl yeni düzenlemeler talep etti. Benicio onu bir kenara çekip yalvardı-

yeniden düşünmesi için *yalvardım*. O reddetmişti. Başka bir yerde güvende olursun, demişti. Orada iyi olacaklardı. Karl'ı alacaktı ve Jeremy de hemen yanlarında olacaktı. Ama Jeremy bu gece yanında değildi ve güvende değillerdi.

Yatak odasının kapısı bir tıkırtıyla açıldı. Hope kaskatı kesildi. Kilitli değil miydi? Neden-?

Tabii ki kilitlememişti. Bu "Umut burada!" yazan bir tabela asmak gibi olurdu.

Bir silah almalıydı. Bir şey, herhangi bir şey, böylece orada sinip keşfedilmeyi beklemeyecekti. şu anda yapabileceği tek şey hareketsiz ve sessiz kalmaktı.

Ayak sesleri yatağın etrafında dönüyordu. Dolabın önünde durdular.

Her kasını sıktı, sıçramaya, saldırmaya hazırıldı. İki adım daha. Gececek miydi? Gerçekten geçiyor muydu-?

Sürgülü kapı açıldı. Yanındaki kapı. Hazırlıksız yakalanmıştı, sendeleyerek ayağa kalktı ve tökezledi, sırtı duvara dönüktü, ellerini kaldırmıştı. Karşısında silahlı bir adam duruyordu ama onu görünce silahını çevirdi.

"Sorun yok," diye fısıldadı. "Biz gitmiyoruz-"

Keskin bir şekilde sola baktı ve tam Karl görüş alanına girerken silahını tekrar ona doğrulttu.

"Ona zarar vermeyeceğiz," dedi adam. "O zaman indir o silahı," diye hırladı Karl.

"Siz geri çekilir çekilmez getireceğim efendim. Ona zarar vermek istemiyorum ama bana verilen emir çocuğu geri getirmek. Dışarıda bir doktorumuz var, bir sorun çıkarsa bebeği doğurtmaya hazır."

"Seni adi herif-"

"Karınızı incitmek istemiyorum. Lütfen sadece adım at-"

Bir kurşun. Hope darbenin etkisiyle sendeledi, kafatasının arkasına saplanan acıyı hissetti.

Kafatasının arkası mı? Hayır, bu mümkün değildi. Yüzü ... ile karşı karşıyaydı. Adamın yüzüne baktı. Tökezleyerek yoldan çekilirken yüzündeki şok ifadesi. Karl'ın yolundan. Karl ileri atılıyor. Karl düşüyordu.

Başka bir çekim. Karl'ın vücudu sarsıldı. Kurşun ona çarptıkça sarsılıyordu. Hepsi bu kadardı. Tek tepki. Beyninde ortak bir acı parıltısı yoktu. Kaosun çarpan yumruğu yoktu.

Karl yere düştü. Hope çığlık atarak dışarı fırladı ve onun yanına düştü. Kafatasının arkasındaki kanı gördü. Kurşun deliğini gördü. Bunu gördü ve umutsuzca ondan gelecek en ufak bir kaos belirtisi aradı. Acıya dair bir ipucu. Bir parça korku. Herhangi bir şeye dair bir ipucu. Herhangi bir şey.

Ama hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

OTUZ SEKİZ

Uçaktan ayrılırken Benicio'yu arayıp Giles'ın yeni hedefinden bahsetmiş. Bana Hope ve Karl'ın saat göz önüne alındığında bu şaşırtıcı değildi. İkisi uyku vardiyasında olmak üzere beş koruma zaten oradaydı. Jeremy ve Jaime hâlâ Dallas'ta oldukları için üç kişi de dairede kalıyordu. Benicio hepsini Hope'u merkeze götürmek için görevlendirecekti.

"Karl bundan hoşlanmayacak," dedim. "Hope'u alıp kaçmak isteyecektir. Onu kendisi korumak isteyecektir. Elena geri dönüyor mu? Karl Elena'yı dinler."

"Jet az önce Dallas'tan ayrıldı. Karl'ı ikna etmeye çalışacağım, ancak bu başarısız olursa, Elena'nın doğrudan daireye gitmesi gerekecek."

"Gidip onunla konuşacağım."

Hattın diğer ucunda sessizlik vardı. Karşımda Cassandra kaşlarını kaldırdı.

"Evet, bana Elena'ya duyduğu saygıyı duymadığınızı biliyorum ama onunla konuşabilirim. En kötü ihtimalle, Elena gelene kadar kapısının önünde takılırız."

Ayrıldık. Adam benimle kaldı, Cassandra ve Aaron da merkeze geri döndü.

Cabal'a ait üç apartman kapılı bir topluluğun parçasıydı ve şoförümüz giriş kimliğini getirmemişti, bu yüzden bizi bir blok ötede bıraktı. İçeri girmek için

dört ayak çit. Görünüşe göre, buralarda sadece mekanları soymak için kamyonetlerle izinsiz girenlerden endişeleniyorlardı.

Eve vardığımızda Adam numarayı iki kez kontrol etti. Ev zifiri karanlıktı.

Ön kapıya vurdu, sonra da zili çaldı. Hiçbir ses cevap vermedi. Ayak sesi de yoktu.

"Gitmiş," diye mırıldandı. "Karl tartışamayacak kadar yorgun olmalı."

"Lanet olsun. Bu saatte asla taksi bulamayacağız. Keşke arabadan inmeden *önce* biri bize haber verseydi."

Güvenlik işaretli beyaz bir SUV köşeyi döndü. Benicio'yu ararken Adam ve ben apartmanın yan tarafına doğru eğildik.

Hope ve Karl'dan hiçbir iz olmadığını söylediğimde iç çekti. "Ateşte çok fazla kazık ve çok fazla yangın var. Güvenlik merkezine bildirmiş olmalılar. Bir kontrol edeyim. Belki de hâlâ sizin için geri gelebilecek kadar yakındadırlar."

Kapattım ve bekledik. Bir uğultu duyduğumda önce elimdeki telefona, sonra da Adam'a baktım.

"Benim değil," dedi.

Ben hemen arkasındayken apartmanın önüne doğru ilerledi. Güvenlik kamyonu ortadan kaybolmuştu. Sesi şimdi daha iyi duyabiliyorduk. Titreyen bir telefon değildi; rahatsız edici bir vızıltı tonuna ayarlanmış bir telefon çalışıyordu. Sesi ön kapıya kadar takip ettik ve tam diğer taraftan duyabildik.

Hemen Benicio'ya mesaj attım. Telefonun sesi kesildi. İki saniye sonra, Benicio'nun gelen çağrısıyla benimki titreşti.

"O sendin," dedim.

"Kahretsin." Ne duyduğumuzu açıkladım.

"Hemen sonuca varmayalım," dedi Benicio. "Sen yanımdayken başka bir telefondan korumayı tekrar deneyeceğim."

hattı." Bir duraklama, sonra, "Bağlanıyor ve ..."

Ön kapının içindeki telefon tekrar çalmaya başladı.

"İçeri giriyoruz," dedim.

Ön kapı kilitliydi ve kredi kartıyla açılmayacaktı. Ya da bir kilit açma büyüsuyle. Yanımızda hiç alet getirmemiştik, bu yüzden büyük silahları -Adam'ın gücünü- çıkarmamız gerekiyordu. Bu da uğraşacak başka bir kapı bulmak anlamına geliyordu.

yanmış ön kapı, bir sonraki turunda güvenlik aracını uyarabilir.

Benicio'nun elinde Cabal'ın daireyi satın aldığı zamandan kalma kat planları vardı. Bizi arka tarafa yönlendirdi, cam veranda kapıları çelik kapılarla değiştirilmişti. Her ihtimale karşı kilit açma büyümünü denedim, mümkünse Adam'ı enerji tüketiminden kurtarmak için.

Kilit açma büyüm işe yaramayınca Adam ellerini çeliğin üzerine koydu, gözlerini kapadı ve alnından ter fışkırana kadar konsantre oldu. Sonra bir patlama daha, bu seferki kapıdan geldi, sonra metalik bir toz yağmuru içinde parçalandı.

İçeri girdik. Burası bir veranda iken, kapının mutfığa ya da oturma odasına açıldığından eminim. Ancak Benicio, apartman yönetim kurulu yönetmeliklerine uymak için dış cepheyi olduğu gibi bırakırken, içeriği de yıktırıp yeniden yaptırmış. Arka kapı artık paspaslar ve ayakkabılarla dolu küçük bir antreye açılıyordu. Bir sonraki çelik kapıdan geçmek için şifre gerekiyordu. Neyse ki Benicio bize bunu vermişti.

İçerisi tamamen karanlıktı. Dışarıdan bakıldığında panjurlar çekilmiş gibi görünüyordu. Burada, panjurların sadece bir örtü olduğunu görebiliyordum; pencerelerde de açılır kapanır metal gölgelikler vardı.

Bir ışık topu yaktım. İlk seferinde başarısız oldu. Benim hatamdı; ne kadar sakin davranmaya çalışsam da kalbim hızla çarpıyordu ve odaklanamıyordum. Tekrar

denedim ve tam da son kelimeler çıkarken

Ağzımı kapattım, ayağım takıldı. Adam beni yakaladı. Işık topu canlandı ve aşağı baktığımda yolumun üzerinde uzanan bir kol gördüm. Takım elbiseli bir adama bağlıydı. Güvenlik görevlilerinden birine. Kafasından vurulmuş.

Solda başka bir ceset vardı: başka bir Kabal muhafızı. Hemen yanında siyahlar giymiş genç bir kadının cesedi vardı. Saldırganlardan biri.

Bir algılama büyüü yaptım ve başımızın üzerinde yaşam belirtileri yakaladım. Adam'a yukarıda birinin olduğunu işaret ettim ve merdivenlere doğru sürünerek ilerledik. Koridora adım attığımızda, öndeki kontrollü giriş odasının kapısının açık olduğunu gördüm. Telefon sesini duyduğumuz üçüncü gardiyanın cesediyle desteklenmişti. Yanında yerde bir pizza kutusu vardı. Pizzacılar tarafından pusuya mı düşürülmüştü? Cabal güvenliğinin bu kadar kolay kandırılabilceğine inanamıyordum. Daha fazlası olmalı.

Merdivenlere doğru acele ettim. Adam gömleğimin arkasından tutarak beni yavaşlattı. Başımı salladım ve aşağıda durup dinledim. Sonra başımı kaldırıp başka bir saldırganın cesedinin korkuluklara asılı olduğunu gördüm, gözleri açıktı, başı imkânsız bir açıyla geriye atılmıştı.

"Boynu kırılmış," diye fısıldadı Adam. "Karl'ın işi. Güzel."

Başımı salladım. Merdivenlerin tepesine çıktığımızda, koridorda sırtüstü yatmış, boynu kırılmış, siyah giysili bir saldırgan daha bulduk. Ana yatak odası merdivenin hemen karşısındaydı. Durup dinledik ama yukarıda kimseden iz yoktu. Büyümü tekrar yaptım.

Hayatın nabzı başka bir odadan, daha aşağıdan geliyor gibiydi. Kapıya ulaştığımızda. İçeri baktım ama sadece karanlığı görebiliyordum. Adam bana bir büyü hazırlamamı işaret etti. Sonra üçe kadar saydı ve kapıyı tekmeleyerek açtı. İçeri girdik, ışık topum önümüzdeydi.

Oda boştu.

Halının üzerinde kan vardı. Ona doğru yürürken bir inilti duydum ve döndüm. Orada kimse yoktu. Işık topumu etrafta parlattım. Yataktan dolaba, oradan da diğerine baktım.

Muhtemelen en-suite banyoya açılan bir kapı.

Yaralandıysanız hepsi iyi saklanma noktaları. Ama sizi kaçıranların bir şekilde sizi bulamayacağı kadar iyi değil.

Başka bir ses duymak için zorladım.

"Yardım edin," diye fısıldadı bir ses. Onu yatağa kadar takip ettim. "Lütfen."

Adam onu korumam için eliyle işaret etti. Parmakları parlayarak yatağa doğru ilerlerken bir darbe hazırladım. Sonra saldırdı. Kimse karşılık vermedi ve Adam yatağın diğer tarafında gözden kayboldu.

Bir adamı yere yatırdığını görmek için koştum.

"Beni terk ettiler," diye fısıldadı adam. "Beni öylece bırakıp gittiler."

Adam'ı savuşturmak için ellerini bile kaldırmamıştı. Yerde, yanı başında bir silah vardı ama onu almak için hiçbir hareket yapmadı.

Bacaklarının ve kollarının eğri büğrü, garip olduğunu fark ettim ve Adam geri çekilirken adam bizi takip etmek için başını kaldırdı. Başka hiçbir şey hareket etmedi. Sadece kafası.

"Boynu kırılmış," diye fısıldadı Adam. "Karl onu kırdı ve buraya attı."

"Beni bıraktılar," diye inledi adam. "Burada olduğumu biliyorlardı. İçeri girdiler ve beni gördüler. Sonra da çekip gittiler."

"Hope ve Karl nerede?" diye sordum.

Sadece bana baktı.

"Hedefleriniz," dedim. "Onları aldılar mı?"

"Beni terk ettiler." Bakışlarımla buluştu. "Beni öylece bırakıp gittiler." "Şokta," dedi Adam. "Onu ve onu sorgulayabilirler."

Koridora yöneldik. Kısmen açık olan ebeveyn yatak odasının kapısından bir ayak gördüm.

Koşarak içeri girdim ve sadece eşofman giymiş, siyah saçlı, çıplak ayaklı bir adamın cesedinin yanına düştüm. Kan gölü içinde yatıyordu. Sırtında iki kurşun yarası vardı. Koyu renk saçlarında daha fazla kan parlıyordu. Yüzü yana dönüktü, gözleri kapalıydı.

Karl.

Yanına eğildim ve sertçe yutkundum. Gözümün önüne karargâhtaki hali geldi, Hope'a sarılmıştı, onun için çok endişeleniyordu, her zaman endişeleniyordu. Yüzündeki ifadeyi hatırladım.

Kaybolmuştu. Kaybolmuş görünüyordu. Her zaman tam olarak ne istediğini ve onu nasıl elde edeceğini bilen bir adam, sevdiği kadının acı çektiği ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığı bilgisiyle karşı karşıya kalmıştı. Kadın tehlikedeydi ve onun yanında kalıp onun için savaşmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yapabileceği her şeyi yapmıştı. Verebileceği her şeyi verdi. Yine de yeterli değildi, çünkü asla yeterli değildi, asla yeterli olamazdı.

Adam'ın yanımda olduğunu ve Karl'ın boynuna dokunduğunu fark etmem bir dakika sürdü.

"Kafasından vurulmuş," diye mırıldandım. "O olmayacak-"

Adam elimi tuttu ve parmaklarımı Karl'ın boynuna bastırdı. Sıcak bir ten. Zayıf nabız. Tanrım, bir-

Ayağa fırladım. "Bir doktora ihtiyacımız var. Çabuk."

OTUZ DOKUZ

KAr! hayattaydı. Zar zor. Sağlık görevlileri onu bir minibüse taşıdı. Biz de onunla gittik. Sanırım ikinci bir minibüs felçli adamı aldı. Sormadım. Umursamadık.

Doktor bizi Karl'ı beklemediği konusunda uyardı. hayatta kalmak için. Başındaki yara aslında sadece bir kurşun sıyrığıydı. Asıl hasarı sırtına isabet eden kurşunlar vermiş. Doktor tam olarak ne kadar hasar olduğunu söyleyemedi, sadece kalbinin durmadığını söyledi. Henüz durmamış.

Yolculuk boyunca hiç durmadı, ne kadar uzun sürdüğü düşünüldüğünde bu şaşırtıcıydı. Oraya vardığımızda sağlık görevlileri Karl'ı aceleyle bir cerrah ve ekibinin beklediği hastane koğuşuna götürdüler.

Cerrahın Benicio'ya Karl'ın bu kadar uzun süre yaşımasının bir mucize olduğunu ve belki de onu rahat tutup sürüsüne veda edecek kadar uzun süre yaşıtmaya çalışmaları gerektiğini söylediğini duydum. Benicio ona Karl'ı ameliyathaneye götürmesini ve kızına merhaba diyecek kadar uzun yaşımasını sağlamasını söyledi. Zor bir görev. Benicio'nun bile gerçekleşebileceğine inandığını sanmıyorum ama onun ses tonu cerrahın ihtiya ı olan teşvikti.

Karl acilen ameliyata alınır alınmaz Bryce'ın yanına gittim. Hâlâ komadaydı ama onunla oturmak istedim. Sean Los Angeles'a geri dönmüştü, olaylarla uğraşıyordu.

Jaime ve kurt adamlar geldiğinde, en çok Elena etkilendi - hem Hope'a hem de Karl'a en yakın olan oydu. Clay onun yanında kaldı ama onu sakinleştirmeye

çalışmadı.

İhtiyacı olan şey sakinlik değildi. Jeremy'nin tıbbi dili tercüme etmesi gerekse bile, Karl'ın durumuyla ilgili tüm ayrıntıları öğrenerek kontrolü ele aldı. Sonra dikkatini Hope'un izini sürme çabalarına verdi ve neler yapıldığını görmek için Clay'le birlikte üst kata çıktı.

"Onlarla birlikte olmak mı istiyorsun?" Onlar ayrılırken Adam fısıldadı.

Ameliyathaneye doğru baktım. Orada ne olduğunu bilmek istiyordum ama Jaime ve Jeremy ile oturmak Hope'a yardımcı olmayacaktı. Karl adına konuşacak biri burada olduğu sürece, benim de tam olarak Elena'nın ihtiyaç duyduğu şeye ihtiyacım vardı: harekete geçmek.

Jaime peşimizden gelmeden önce asansöre kadar gitmiştik. "Bunun aklındaki son şey olabileceğini biliyorum.

Şimdi Savannah," dedi. "Ama annen büyülerini kimin aldığını buldu. Bu uzun bir hikâye ama kısa versiyonu, onunla temas kurmaya çalışıyor. Bu hiç kolay değil. O ..."

"Bizimle temas kurmaması gereken biri," dedim. "Bir tanrı, değil mi?"

"Hayır. Tam olarak değil. O bir eudemon." Aceleyle devam etti. "Yani bizim alışık olduğumuz türden bir iblis değil-" Adam'a baktı. "Peki bunu sana neden anlatıyorum? Sen iblisbilimcisin. Üzgünüm."

"Ben de ne olduğunu biliyorum," dedim. "Cacodemonlar Anlaşmalar ve bebekler yapan tipler. Kaos iblisleri. Eudemonların kaos açlığı yoktur, bu da dünyamıza pek ilgi duymadıkları anlamına gelir. Onlar tarafsız gözlemcilerdir. Ne şeytani ne de gökseldirler."

"Evet, bu seferki tarafsızlık konusunda sorun yaşıyor. Sanırım çok uzun süredir gözlemliyor ve koltuğundan kalkıp olaya dahil olmak için can atıyor. Bu onun ilk seferi değil. Hem annen hem de ben onunla karşılaştık."

"Aratron," dedim.

"Evet. Bunu neden yaptığını bilmiyoruz. Daha önce de yardımcı olmuştu. Bu hiç yardımcı olmuyor."

"Aslında öyle olduğunu düşünüyor. Ve haklı da olabilir."

Ona Aratron'un ana planından bahsettim; büyülerimi alacak ve onlar olmadan savaşmayı öğrenmemi sağlayacaktı. "Berbat bir zamanlama, doğru, ama sanırım ben sadece ajansın resepsiyonunda çalışırken büyülerimi alsaydı, dersi öğrenmek için hiçbir teşviğim olmazdı. Ve feci bir şey olmasına izin vermedi. L.A.'de Cassandra'yı korumam gerektiğinde bana tam güç artı verdi."

Tereddüt ettim ve Adam'a baktım. O da başıyla onayladı.

Jaime'ye, "Anneme bekletmesini söyle," dedim.

"Yardıma ihtiyacım olursa isterim ama şimdilik Aratron'a güvenip bu işi olurla bırakacağım. Eğer o bir eudemon ise, bir kaos ziyafeti için beni mahvetmeyecektir." Tekrar Adam'a baktım. "Öyle değil mi?"

"Doğru. Tarihsel olarak, eudemonların rolünün bir denge olduğu söylenir. Nadiren bu işe karıştıklarını gördük, bu yüzden de ilgisiz oldukları düşünöldü. Ancak bu durumda, Aratron rolünü yerine getiriyor gibi görünüyor - dengeyi yeniden sağlamaya çalışıyor. Bize bunu yapamayacağımızı gösterene kadar ona güveneceğiz."

Üst katta Elena ve Clay'i Benicio ile birlikte Karl'ın boynunu kırdığı adamı sorgularken bulduk. Görünüşe göre adam hayatının geri kalanında felçli kalacaktı, ki bu da muhtemelen çok kısa sürecekli.

Benicio'nun onun için uzun vadeli tıbbi bakımı finanse etmeyi planladığından şüpheliydi. Ama kimse ona bunu söylemiyordu.

Oraya vardığımızda bir doktor, Benicio'nun sorgusu biter bitmez adamı "ileri tetkik ve tedavi" için Cabal hastanesine götürebileceklerini söylüyordu. Doktor adamın durumu ya da prognozu hakkında hiçbir şey söylemedi ama sakin ses tonu panik içindeki adama tedavinin mümkün olduğunu ve Benicio'nun sorularına ne kadar çabuk cevap verirse o kadar çabuk tedavi göreceğini söylüyordu. Sedyede felçli bir şekilde yatarken, iyimserliği nerede

bulursanız alırsınız.

Brett -adı buydu- Roni'den duyduğumuz "her şey ters gitti" ağtını söylemeye başladı. En azından dışkı güvercini olup bizi saldırılardan haberdar edecek kadar akıllıydı. Brett, hayatı tehlikede olduğu için aydınlanmasını şimdi yaşıyordu.

Brett'in durumunda, sadakatinin bir avantajı vardı. Giles, Roni'nin davaya olan bağlılığını sorguladığı için onu dışlanmış görünüyordu. Brett'e karşı daha açık sözlüydü.

"Lucifer'i çağırmak için Hope Adams'ı kullanacak," dedi Brett. "Nasıl yapacağından tam olarak emin değilim."

Benicio, "Bize ne yapabileceğinizi söyleyin," dedi.

"İnsanlar hareketten ayrılmaya başladı ama bağlarını tamamen koparmadılar. Sadece düzenli olarak kontrol etmeyi bıraktılar. Bahaneler uydurdular. İşe geri dönmeleri gerekiyordu. Ailelerinden biri hastaydı. Her neyse işte. Yine de irtibatı koparmıyorlar."

"Bir şey olmasını bekliyorum," diye mırıldandım.

"Kesinlikle. Çoğumuzu kızdıran da bu oldu. Biz yapıyoruz

Asıl iş, tehlikeli işler. Onlar da geri çekilmiş, tekrar işe koyulmadan önce başarıp başaramayacağımızı görmek istiyorlar. Giles onları geri getireceğine söz verdi. Sadece gerçekten büyük bir şey yapması gerekiyordu."

"Lucifer'in kızını kaçırmak gibi."

Brett başını salladı. "Her şeyi gizli tutuyordu, böylece büyük bir sürpriz olacaktı. Onu aldıktan sonra herkese haber verecekti. Geri dönmezlerse kovulacaklardı."

Şimdi, eğer bir adam bana "Hey, gel de Lucifer'i çağırıp kızını ve ilk torununu öldürmekle tehdit edişimi izle" deseydi, ters yöne giden bir sonraki uçağa binerdim. Ama bunlar sıradan doğaüstü varlıklardı ve iblislerle ilgili ortalama bir insandan daha fazla deneyimleri yoktu. Daha iyisini bilmiyorlardı.

"Bu gösteri ne zaman gerçekleşecek?" Benicio sordu.

"Mümkün olan en kısa sürede. Ama insanlara yerleşmeye ulaşmaları için zaman tanımak zorunda. Onu bu gece yakalarlarsa yarın gece yapmaktan bahsediyordu." Durakladı. "Ya da sanırım çoktan yarın oldu. O zaman bu gece. İnsanlar geldikten sonra."

"Peki ya bu bileşik? Nerede?"

İşte bu noktada Brett de Roni gibi pek yardımcı olamadı. Sadece seçkin üyeler yeri biliyordu. Geri kalanlar sadece Indianapolis havaalanına uçtuklarını, bir minibüse bindirildiklerini ve birkaç saatliğine kırsal alana götürüldüklerini biliyorlardı.

"Kimerion'la tekrar iletişime geçmeyi deneyebiliriz," dedim. "Ya da Asmondai'yle. Bir iblis onu bulabilir."

"Hayır, yapmayacaklar," dedi Brett. "Giles iblislerin ve tanrıların olaya karışıp müdahale edeceğini biliyordu. Onların bulamayacağı bir yer seçti. Onları oraya çağırabilir ama kendi başlarına orayı bulamazlar."

İşe yarayabileceğini bildiği başka bir şey yoktu, bu yüzden onu Kabal sağlık ekibinin bakımına bıraktık.

Benicio ile dışarı çıktığımızda Adam'a sordum. "Ne tür yerlerden bahsettiğini biliyor musun? İblislerin bulamayacağı yerlerden mi?"

"Bazı fikirlerim var-" Durdu. "Şeytanlar ve tanrılar. Bu, iblisleri ve yarı-iblisleri, yarı-tanrıları, melekleri ve muhtemelen göksel hiyerarşinin üstündeki her şeyi kapsar. Ama başka varlıklar da var. Daha düşük ruhlar."

"Ki onlarla iletişim kurmanızın hiçbir yolu yok," dedim. "Kazara elemental ruhları çağırdım ama konuşmuyorlar."

"Bilinçli olup olmadıkları bile tartışmalı," dedi Adam. "Bir mesaj iletmeye çalışabilecek daha eski varlıklar var ama nasıl yapacaklarını bilmiyorlar."

Benicio, "Eski dillerle sınırlı kalacaklardır," dedi. "Onlar hakkındaki bilgileri bile tutarlı bir şekilde iletişim kurmak için yeterli olmayabilir."

"Hope'un mesajı," dedim. "Biri bize yol tarif ediyordu."

"Yol tarifi" biraz zorlama oldu. Ruh, insanlarla iletişim kurma konusunda fazla deneyimi olmayan bir varlıktan bekleyeceğiniz şeyi yapmıştı. O yerin Indianapolis'in içinde ya da yakınında olduğu ve izinsiz giren büyük varlıkları uzak tutacak büyümlü özelliklere sahip olduğu teorisini ekleyene kadar işe yaramayan pek çok ayrıntı vermişti. O zaman coğrafi referansları bulup çıkarmaya ve anlamlandırmaya başlayabilirdiniz.

Benicio, İK'dan birkaç kişiyle birlikte tüm araştırma departmanını erkenden çağırdı ve onları, kapıcılardan müdürlere kadar Indiana'da yaşamış tüm personeli bulma görevine verdi.

Saat yedide araştırma kanadı hiç görmediğim kadar kalabalıktı. Çalışanlar yataklarından bu kadar erken kaldırıldıkları için pek heyecanlanmamışlardı ama kendilerini bekleyen gurme kahvaltı büfesini görünce biraz daha mutlu oldular ve Benicio onlara bu zahmete karşılık üç gün ücretli izin ve kendisine yararlı bilgiler getiren herkese ikramiye sözü verince çok daha mutlu oldular.

Adam'ın bu bonusları hak ettiğini umuyordum çünkü Kabal'ın tüm ekibini ortaya çıkardı. Doğaüstü tarihçilerin "ruhların engellediği" dediği yerlere odaklandı. Başka bir deyişle, yüksek dereceli ruhların yerini tespit edemedikleri söylenen yerlere.

Çoğu ley hatları ve insanların özel güçleri olduğunu düşündükleri diğer coğrafi konumlar üzerindeydi. Ama öyle değiller. Ancak sıradan insanlar gibi doğaüstü varlıklar da insani ve diğer dünyalara ait inançların bir karışımına sahiptir. Bu yüzden onlar da sık sık

Güçlü ayinler yapmak için "özel" noktalar. Belki dürüst bir inançtan belki de piyango numaralarını seçerken bir tavşanın ayağını tutmak gibi - bunun yardımcı olmayacağından oldukça eminsiniz, ama zarar veremez.

Şimdi sıradan bir insandan en yakın ley hattının yerini bulması istendiğinde, biraz sorun yaşayacaktır. Aynı şey doğaüstü varlıklar için de geçerlidir. Bu yüzden uygulayıcılar arasında elden ele dolaşan yaklaşık yüz "sıcak nokta" vardır. Doğaüstü varlıklar bu bölgelere akın edip bir ya da iki yüzyıl boyunca mistik olsun ya da olmasın ritüeller düzenlediğinde, o yerin büyüünü bozarsınız. Ruhlar tarafından engellenmiş olur ki bu harika bir şeydir, çünkü o zaman istenmeyen misafirler için endişelenmenize gerek kalmaz. Bu da mekanların daha da popüler hale gelmesi demek.

Indianapolis'e arabayla dört saatlik mesafede ruhların engellediği altı bölge vardı. Bu liste, bölgeleri tanıyan personel ve uydu fotoğraflarını analiz eden araştırmacılarla k ı s a s ü r e d e yerimizi bulduk.

Karl ameliyattan çıkmıştı. Hayatta kalmıştı ama şimdi cerrah öğlene kadar hayatta kalmasının bir mucize olacağını söylüyordu.

O gittikten sonra Clay dedi ki, "Saçmalık. Neyi önemsiyor biliyor musun? Buradaki herkesin önemseydiği şeyi. Bir, patronu etkilemek. İki, patronu kızdırmamak."

Jeremy, "İhtiyatlı davranıyor gibi görünüyorlar," dedi. "Aşırı dikkatli. Siz gelmeden önce yaralarıyla ilgili daha fazla ayrıntı almaya çalıştım. Doktor olmayabilirim ama terminolojiden anladığımı biliyor. Muğlak kaldı, bu da ameliyata başlamadan önce durumunun korktuğu kadar kötü olmadığını gösteriyor."

"Sadece bunu bilmemizi istemiyor," dedim. "Kurşun yaralarının kritik olmadığını söylerse ve adam ölürse

başı dertte. Ölümün eşiğindeymiş ve onu kurtarmış gibi davranırsa, büyük bir ikramiye alır."

"Her iki durumda da motive olmuş durumda." Adam koğuşa doğru baktı. "Karl hâlâ sakinleştirici alıyor mu?"

Jeremy başıyla onayladı. "Bir ya da iki saat içinde uyanır ama haber alana kadar onu gözetim altında tutmalarını istemeyi düşünüyorum. Tercihen iyi haberler."

"Evet," dedi Clay. "Uyandığında Hope'un gitmiş olduğunu mu görecek? O yatakta kalmayacak. Ben kalmam."

"Onun peşinden giderek kendini öldürecek," dedi Elena. "Ben onu aşağıda tutalım derim."

Jeremy başıyla onayladı. "Anlaştık."

Elena bir an için Clay'i kenara çekti. Ona bir şeyler fısıldadı, o da bir yanıt fısıldadı ve sonra bize doğru geri çekilerek Jeremy'ye döndü.

"Indiana'ya gitmeyeceğim. Karl'ın burada onu tanıyan ve işler ters giderse onun adına konuşacak biri olmalı. Alfa olarak kurtarmaya liderlik etmelisin. Seçilmiş Alfa olarak ben Karl'ın yanında kalmalıyım."

"Hayır," dedi Jeremy. "Sen sahada aktif rol alma konusunda daha yeteneklisin. Benim yerime sen gideceksin."

Elena başını salladı. "Clay'in sahip olmadığı hiçbir beceriyi getirmiyorum. Ama sen getiriyorsun. Eğer Hope bir yeraltı yerleşkesindeyse, senin kitsune güçlerin benim burnumdan çok daha faydalı olacaktır."

Jeremy, birisi mirasının bu yönünden bahsettiğinde her zaman yaptığı gibi rahatsız görünüyordu. "Sen bir yeraltı hücrelerinde mahsur kaldığında yardım etmediler ve ben gerçekten-"

"Elena haklı," diye araya girdi Jaime. "Buranın korumalı olduğunu biliyoruz ve Elena yakalandığında da sorun buydu. Belki bu sefer güçlerin işe yarayacak, belki de yaramayacak. Önemli olan senin orada olmandan zarar gelmeyeceği."

"O halde anlaştık," dedi Elena. "Şimdi lütfen gidin. Karl uyandığında onu sakin tutabilmek için gerçekten iyi

Haberler."

KIRK

TÜç saat sonra, hiçbir yerin ortasında idik.
"Hiçbir yerde değil," dedi Adam, Kabal'ın sahip olduğu yıkık dökük çiftlik evinin dışında volta atarken.

misyon merkezini ilan etti. "Burası Indiana."

"Burası bir mısır tarlası," dedim kollarımı sallayarak.
"Burada yaşayan insanlar bile kaçacak kadar zeki idi."

"Arazi bir tarım holdingine ait," dedi Adam. "Çiftçiler tarlalarını sattı-"

"İçimi döküyorum," dedim. "Modern tarım dersi almaya çalışmıyorum."

"İnanın bana, acınızı hissediyorum. Ve bu konuda bir şeyler yapacağım."

Üs olarak kurdukları çadırı işaret etti. Yirmi metre ötede köhne bir kulübe vardı. Etrafa bakındım, sonra üzerimize hızlı bir bulanıklık büyüü yaptım. Kulübenin arkasında idken Adam bana kocaman sarıldı. Ben de ona sarıldım ve ikinci aşamayı bekledim. Gelmeyince, yüzüne bakmak için geri çekildim. "Sarılıyoruz," dedim.

"Başka bir şey mi umuyordun?" "Um, biraz. Evet."

Sırıttı ve beni öptü. İki saniye kadar süren bir dudak şapırtısı.

"Daha iyi mi?"

Ona ters ters baktım.

Güldü. "Şahsen, dikkat dağıtma konusunda seninle aynı fikirdeyim, ama birinin gittiğimizi fark edip bizi araması yaklaşık üç dakika sürecekmış gibi geliyor, bu da hayal kırıklığı sorununa gerçekten yardımcı olmayacak."

"Doğru."

"Bu yüzden önerebileceğim en iyi şey bu, ne kadar kötü olsa da." "Ezik değil," dedim ve kollarımı ona doladım,

Kendimi onun boynuna gömdüm ve gözlerimi kapadım, kalbinin yavaş atışını dinledim, o sırtımı ovdukça gerginliğim azalıyordu.

"Onları duyduğuma emindim." Paige'in sesi oraya sürüklendi.

Hızlıca ayrıldık ama artık çok geçti. Lucas tam oradaydı, Paige de arkasındaydı.

Lucas benden Adam'a baktı. Bakışları Adam'da kaldı.

"Biz . . ." Adam başladı.

"Ne yaptığını görebiliyorum." Lucas'ın sesi o kadar soğuktu ki ürperdim ama baktığı ben değildim.

"Bir konferans görüşmesi var," dedi Paige.

"Boyd'larla ilgili bir sorun var. Adam'ın birkaç şeyi açıklamaya yardım etmesini istiyoruz." "Çadırın altında olacak," dedi Lucas. Sonra Paige'e. "I

yapmalı-"

"İyi fikir."

Birbirlerine baktılar ve adam dimdik yürüyerek uzaklaştı. Kendimi yine on beş yaşındaymışım gibi hissettim, onlar dışarıdayken bir adamı eve almıştım. Paige'den kişisel güvenlik ve bir erkeği boş bir eve davet etmenin doğurabileceği beklentiler hakkında uzun bir konuşma almıştım. Lucas'tan mı? Sessizlik. Sanırım hayal kırıklığı ama aynı zamanda kafa karışıklığı, sanki benden gerçekten daha iyisini bekliyormuş gibi. Benden daha akıllıca.

"Kahretsin, özür dilerim," dedi Adam, Lucas gittiğinde Paige'e. "Gerçekten çok üzgünüm."

Paige kollarını kavuşturmuştu ama kızgın görünmüyordu.

"Bu aptalcaydı," dedi Adam. "Gerçekten aptalcaydı."

"Tartışmıyorum," dedi.

Bir adım öne çıktım. "Sadece bir sarılmaydı."

Paige, "Mesele bu değil," dedi. Başparmağını Adam'a doğru salladı. "O meseleyi biliyor."

Adam bana baktı. "Onlara bizden bahsetmeliydim. Sorumluluk başarısızlığı. Büyük sorumluluk başarısızlığı." Paige, "Tekrar söylüyorum, tartışmıyorum," dedi.

"Ben de size söyleyebilirdim," dedim.

Adam başını salladı. "Bu benden gelmeliydi." Paige'e baktı. "Özür dilerim. Savannah'yla konuştuk ve bilmen gerektiği konusunda anlaştık. Sadece... her şeyden dolayı... bunu yapamadık. Bütün bu olanlardan mutlu olmayacağını biliyorum-"

"Ben öyle bir şey demedim. Mutlu olmayacak olan o." Şimdi çadırın içinde kaybolmakta olan Lucas'ı işaret etti. "Ona bunun olacağını söyledim. 'Durumu yanlış yorumladığımı' düşündü. *Pfit*. Sekiz yıldan sonra, bu tür konularda bana güvenecek kadar bilgili olduğunu ve ne kadar zeki olursa olsun duyguları okuma konusunda hiçbir becerisi olmadığını kabul etmesi gerektiğini düşünürsün."

Adam'ın yüz ifadesine gülümsedi. "Ne yani, anlamadığımı mı düşündün? Seni ne zamandır tanıyorum? İşlerin ne zaman değiştiğini bile söyleyebilirim. Geçen yıl. Savannah Ohio'daki o demi-demon davasında kışını kurtardıktan sonra. Haksız mıyım?"

"Um, evet."

Paige'e "Yani biliyordun ve *bana* söylemedin," dedim.

"Tabii ki size söylemedim. İkiniz de hazır olduğunuzda bunun gerçekleşeceğini düşündüm. Eğer bu birkaç yıl sürerse, aramızdaki yaş farkını göz önünde bulundurursak, bu kötü bir şey olmazdı. Yine de bu iyi. Aramızdaki olgunluk farkı o kadar da büyük değil."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Adam.

Ona sırtıttı. "Bir şey değil. Lucas'la hâlâ boka batmış durumdasın ve bunu senin için düzeltecek değilim. Düzeltmenin zamanı değil ama bir başlangıç yapmak fena fikir olmaz."

"Anladım."

Koşarak gitti.

Biz takip ederken Paige kolunu belime doladı. "Mutlu musun?"

"Çok."

Beni sıktı. "Güzel."

Şöyle bir baktım. "Lucas pek mutlu değil."

"Sadece incineceğinden endişeleniyor. Adam'ın kararlı ilişkiler konusunda iyi bir sicili -ya da herhangi bir sicili- yok. Ama biliyorum ki Adam elinden gelenin en iyisini yapmayı planlamasaydı buna başlamazdı. Buna cesaret edemez."

"Kaybedecek çok şeyi var. Arkadaşlıkları, işi ..."

"Elbette. Ama aynı zamanda çok güzel bir büyü repertuarı geliştirdiğimi de biliyor. Yaralanırsan hepsini kışına tekmeyi basmak için kullanacağım."

Güldüm ve çadıra doğru yürüdük.

SLAM'ın yerleşkesi bir tür eski bomba sığınağıydı ve her tarafı birkaç yüz metrelik kayalık, nadasa bırakılmış bir araziyle çevriliydi. Onun ötesinde mi? Mısır tarlaları. Adam'ın da söylediği gibi, büyük ölçüde büyümesine izin vermekten memnun görünen bir holdinge ait binlerce dönümlük mısır tarlaları. Ve sanırım barınağı ve çevresindeki araziye satmaktan ya da kiralamaktan da memnundu.

Tüm bunlar, içeri girmek için belirgin bir yolumuz olmadığı anlamına geliyordu.

Bir yol vardı. . . on iki metrelik elektrikli bir çitle son buluyordu. Çitin bir kapısı vardı ama izlemeye başladığımızdan beri sadece iki kez açılmıştı. Birinde bir minibüs garajdan ayrıldığında, diğerinde de bir minibüs geldiğinde. Makineli tüfekli genç adamlar araçları karşılamış, arama yapmak için herkesi indirmiş, sonra da garaja girmelerine izin vermişlerdi.

Muhtemelen sığınak girişi sığınağın altındaydı, ancak ısıyı kullanmak için yeterince yaklaşmanın bir yolu yoktu.

ve girişi kaç kişinin koruduğunu görmek için.

Yani sızma Cortezler için sorun yaratıyordu. Cortez'lerin saldırı yerine sızma konusunda ısrarcı olmaları Boyd'lar için sorun yaratıyordu. Bu yüzden herkesin yapacak daha iyi işleri varken telekonferans yapıldı.

Boyd'ların ne demek istediğini anlayabiliyordum. Bu hareketin sıfır noktasını bulmuştuk. Lider içerideydi, muhtemelen virüsü yayabilecek herkesle birlikte. Kilometrelerce ötede hiç insan gözlemci yoktu. Öyleyse neden oraya saldırıp muhafızları öldürmüyor ve deliğe ölümcül gaz vermiyorduk? Doğru ya, aşağıda kaçırılmış bir kadın vardı. Bir kadın. Bu virüsü kontrol altına almak için ödenecek küçük bir bedel.

Lucas sempati kartını oynayabilirdi. Bu sadece bir kadın değildi, değerli bir mtтеfiktі, tehlikede olduğunu bile bile davaya yardım etmek için yanından ayrılmayan bir arkadaştı, kocası ölüm döşeğinde olan hamile bir kadındı.

Politik kartını oynayabilirdi. Bu kadın kurtadam sürüsünün bir yesi ydi. Bir sürü kardeşiyle çiftleşmiş. ocuğunu taşıyordu. Sürü, krizin başından beri Kaballar'ın yanında savaşmıştı ve onlara bu kadının fazladan çaba harcamaya değmeyeceğini söylemek ... akıllıca olmazdı.

Ama Lucas hangi argümanların işe yarayacağını biliyordu. Korku ve kişisel çıkar. Bu kadın mı? O Lucifer'in kızı.

Torununu taşıyor, büyük ihtimalle ilk torununu. Onu gerçekten öldürmek istediler mi? ocuğunu öldürmek mi? Balam'ın torununu tutukladığı için Thomas Nast'a ne yaptığını çoktan unutmuşlar mıydı? İblisler saygısızlıktan hoşlanmazdı.

Sonunda Boyd'lar önce diğer tüm yolları incelemenin en iyisi olduğuna karar verdiler. ıkış yolu gizli operasyon ekipleri tarafından tutulmuştu, bu yüzden sığınakta mahsur kalanların kaçma ihtimali yoktu.

Nast birlikleri -Sean'in adamları- yakında gelecekti. St. Cloud güvenlik ve casusluk ajanlarından oluşan bir birlik de yoldaydı. Kaballar arası nadir bir destek gösterisi. Clay'in mırıldandığı gibi, bu çok işe yarayacaktı. Ben de sessizce onu destekledim.

Kaç savaşçımız olduğu önemli değildi. Kaba bir güç gösterisi bizi yerleşkeye sokmazdı. Bu sadece etrafta dolaşan, sıkılmış ve dövüşmek için can atan yüz ya da daha fazla silahlı adamımız olacağı anlamına geliyordu. Rakip Kaballar her an kapışmaya başlayabilirdi.

Lucas ve Paige operasyon ekibine danışmak için ayrıldılar. Jeremy ve Clay de onlarla gitti. Adam ve ben gitmedik. Grup stratejisi pek bize göre değildi. Ayrıca, bizi davet etmediler.

KIRK BİR

S Biraz stres attık. Özel seans yok. Bu konuda dersimizi almıştık. Onun yerine mısırın içinde bir tur attık.

"Sanırım bunu büyülerle yapabiliriz," dedim. "Dikkat dağıtın, sonra Lucas, Paige ve ben bulanıklık ve gizlenme büyülerıyla içeri girelim."

"Etrafınız SWAT ekipleri tarafından sarıldı' diye bağırmayan bir dikkat dağıtıcı olmalı."

"Doğru."

Adam sessizleşti.

"N'aber?" Doğaçlama parkurumuzun en uzak virajında koşarken "N'aber?" dedim.

"Hatırlatmamın hoşuna gitmeyeceğini biliyorum ama büyülerin buna uygun değil Savannah. Yeterince güvenilir değiller. Lucas ve Paige seni koruyabilir ama ..."

"Beni korumak zorundalarsa, daha yararlı birini de alabilirler. Sen ya da Clay gibi."

"Hey, hayır, ben asla-"

"Ama bu doğru. Sen ve Clay'in eşsiz yetenekleriniz var. Şu anda Paige ve Lucas daha iyi büyücüler. Ben masaya yeni bir şey getirmezdin."

Başını iki yana salladı. "Aratron'un bunu yapmasına izin vermek istediğini söylemiştin ama bence onu çağırmayı denemeliyiz.

Güçlerinizi geri alın."

Üssün önünden koşarak geçtik. Taktik subayları kümeler halinde durmuş, bazıları beni kontrol ediyor, bazıları da sanki

boş zamanımızı değerlendirerek onlara günlerini gösteriyorduk. Tekrar mısır tarlasına girene kadar bekledim, sonra dedim ki,

"Bir eudemon çağırmak mümkün mü?"

"Eski kitaplarda ayinler gördüm." Durakladı. "Hazırlanması bir hafta süren, daha önce hiç duymadığım malzemeler kullanılan ve aslında işe yaradığı hiç kanıtlanmamış ayinler."

Ona ters ters baktım. "Yardımsever."

"Buna ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Eğer Aratron seni izliyorsa, çok uzakta olamaz. Ben basit bir çağırma deneyelim derim-"

"İşe yaramayacak," diye seslendi arkamızdan bir ses.

Durduk ve memurlardan birinin - otuzlu yaşlarında esmer bir adam - mısırların arasından zencefilli bir şekilde ilerlediğini görmek için döndük.

"Gizlice dinlemek mi?"

Gülümsedi. Büyük bir gülümseme değildi, neredeyse bir eğlence ifadesi bile yoktu, ama onu tanıdım.

"Aratron," dedim. "Bu kolay oldu."

"Kim olduğumu biliyorsun o zaman? Güzel. Başlarda gizem pelerininin cazibesi vardı ama artık yorucu olmaya başlamıştı." Bizi takip etmemiz için el salladı. "Gelin çocuklar. Konuşmamız gerek."

Mısır tarlasının derinliklerine doğru ilerlerken, "Benim için büyük bir planın olduğunu biliyorum ve şimdiye kadar buna uydum, ama büyülerimi geri almam gerek. O yerleşkeye girmek zorundayız. Gilles de Rais-"

"-kızını kullanarak Lucifer'i çağır." Yıkık çiftlik evinin olduğu yöne doğru baktı. "Jaime Vegas burada, değil mi?"

"Evet, ama-"

"Bir kez

karşılaştık."

"Evet, bize söyledi, ama-"

"O insanların büyü öğrendiğini keşfettiği zamandı. Tüm bu fiyaskonun öncüsü. Hope Adams o sırada onunla birlikteydi. Hope'la tanışmak istediğimi belirtmiştim. Ama bu hiç gerçekleşmedi."

"Jaime'nin elinden geleni yaptığına eminim. Şimdi-"

"Oh, bu bir şikâyet değildi. İstese bile Jaime'nin benimle iletişime geçmesi mümkün değil. Ben sadece bir gözlem yapıyordum. İşlerin nasıl dönüp dolaşıp aynı noktaya geldiğini düşünüyordum. Hope Adams'tan Hope Adams'a.

İlginç, sence de öyle değil mi?"

Hayır, bulmadım. O yeraltı engerek yuvasında tutsak olan, kocasının öldüğünü ve kısa bir süre sonra kendisinin ve kızının da öleceğini düşünen Hope'un da bu gecikmeyi o kadar ilginç bulmayacağından şüpheleniyordum. Aratron'u ziyaretleri kısa ve gizemli olduğunda daha çok sevdiğime karar verdim.

"Hope'la daha sonra bir görüşme ayarlayabilirsek, bunu senin için yaparız," dedi Adam. "İçeri girmeye gelince, biz düşünüyorduk-"

"Ne düşündüğünüzü duydum," dedi Aratron. "Aslında tartışıyorduk. Bunun işe yaramayacağını söyledim."

"Bana büyülerimi geri veremez misin?" Dedim.

"Elbette yapabilirim. Ve yapacağım da. O yerleşkeye girdiğinde. Ama büyü seni oraya sokamaz. Dışarısı onlara karşı korumalı. İçeri girdikten sonra büyü yapabilirsin. Ama içeri girmek için büyü kullanamazsın."

"Tamam, yani-"

Mısır saplarına çarpan birinin sesi beni yarı yolda bıraktı. Troy tarlaya girdi. Hayır, Troy değil. Bunu söylemek için o alev alev yanan yeşil gözleri görmeme bile gerek yoktu.

Başımı salladım. "Biliyor musun Asmondai, korumasına bu şekilde sahip olmaya devam edersen Benicio biraz sinirlenmeye başlayacak."

Beni görmezden gelerek Aratron'a doğru yöneldi. "Çok sık müdahale ediyorsun, ruh. Karıştığını öğrenmeyeceğimi mi sandın? Oğlumu koruyamasın diye kızın güçlerini aldığını?"

"Tam olarak çaresiz değilim," dedi Adam.

Asmondai Aratron'a, "Geçmemen gereken bir çizgiyi aştın," dedi.

Aratron sadece kaşlarını kaldırdı. "Bu bir tehdit mi iblis? Lütfen bana bunu nasıl gerçekleştirmeyi planladığını söyle. Senin türünün benim türüm üzerinde hiçbir hâkimiyeti yok. Aslında, yanlış hatırlamıyorsam, tam tersi. Bin yıldır bu güce başvurduğumuzdan değil -çok alıngan oluyorsunuz- ama bir hatırlatma yerinde olabilir."

"Beni tehdit etme, ruh."

"O zaman palavrayı bırak. Balaam'a daha çok yakışıyor." Bize döndü. "O çukura giden başka bir yol daha var. Gilles de Rais birini bekliyor. Yardımı başarı ile başarısızlık arasındaki farkı yaratabilecek bir büyücü. Gordon Scott. Adını hiç duydunuz mu?"

"Oh, evet," dedim. "Kendini zombi ustası sanan A sınıfı bir pislik mi? Konsey onunla birkaç kez uğraştı. zamanlar. Kölelik karşıtı yasaların ölü insanlar için geçerli olmadığını düşünüyor gibi. Yani bu işe karıştı mı? Neden şaşırmadım?"

Bu işe karışmış olabilecek doğaüstü varlıkların listesini hazırlayacak vaktimiz olsaydı, Scott da listede olurdu. O sadece bir fırsatçı değildi, aynı zamanda yıllar önce annemi ve beni esir alan grupla müttefik olduğu söyleniyordu. Bir yeraltı yerleşkesi kullanmak muhtemelen o deneyime dayanarak onun fikriydi.

Aratron, "De Rais'in Lucifer'i çağırmak için en iyi umudu o," dedi. "Onları Walter Alston'ın üzerine salan oydu."

"Bu ruh seni yanıltıyor," dedi Asmondai. "Scott iki gün önce de Rais ile yollarını ayırdı."

"Evet," dedi Aratron. "İşte bu yüzden de Rais bekliyor. Scott'a, Lucifer'in artık elinde olduğunu söyleyen bir mesaj gönderdi.

Walter Alston'la yaşadıkları başarısızlıktan sonra büyücünün önerdiği yol buydu. De Rais Scott'ın geri döneceğini umuyor."

"Ah-ha," dedim. "Yani Scott'ı bulabilirsek ve onunla otostop çekebilirsek ..."

"İmkansız, korkarım. O, şu anda, bir zamanlar sömürdüğü o boş kabuklardan biri."

"Ölmüş mü? Uzun süredir ölü olamaz, cesedinin nerede olduğunu biliyorsan Jaime'ye ona kendi ilacını tattırırız. Onu dirilt-"

"O sadece ölü değil. Tamamen öldü."

"Oldukça ölü mü?"

"Derisi yüzülmüş."

"Oh. Ne yaptı? Bir lord iblisi mi kızdırdı?"

"Hayır, o sizin sıradan şeytani yardımcılarınızdan oluşan bir gruptu. Yeterince askerini çağırırsa Lucifer'in kendisiyle temasa geçebileceğini düşündü. Yanılmış."

"Derisi yüzülmüş biriyle çalışamayız. Deriye ihtiyacı var." Adam'a baktım, o da başıyla onayladı.

Asmondai Adem'e seslendi. "Bu ruhu gerçekten dinliyor musun oğlum? Sen bundan daha zekisin. Onun türünün geçmişini inceledin. Hiç ölümlülere yardım ettiler mi?"

"Dengenin yeniden sağlanmasına yardımcı oldukları biliniyor," dedi Adam.

"Balam'ın torununa bunu en son ne zaman yaptıklarını söyle. Ve bunu nasıl başardıklarını."

Adam bana baktı. "Eudemonların birçok salgından sorumlu olduğu söylenir."

Aratron, "Bu da kentlerin aşırı kalabalıklaşması gibi ciddi sorunları çözdü," dedi. "Ve hijyen, tıp ve hastalık kontrolünde bugün bu kadar uzun ve sağlıklı bir yaşam sürmenizi sağlayan bilimsel ilerlemelerin çoğuna yol açtı."

"Acı içinde ölen binlerce insan, sizin bu konuda daha nazik, daha kibar bir yol bulmanızı tercih edebilirdi," dedim.

"Kibar ve nazik olmak korku uyandırmaz. Korku yeniliğe ilham verir."

Asmondai'ye döndüm. "Vebalarla bir sorunum yok."

Bana ekşi bir bakış attı. "Eğer şu anda planladığı şey buysa, olmayacaksın. Bastırmak için çok uğraştığınız bu virüs, onun gördüğü şekliyle dengeyi sağlamanın başka bir yöntemi olabilir."

"O zaman de Rais'i durdurmaya çalışmazdı," dedim. "Bu durumda, o bizim takımımızda."

"Büyülerini alarak seni engelledi. O senin tarafında değil, kızım."

"Hayır," dedi Adam. "Bizim tarafımızda olmayan *sensin*. Bu şeyin durdurulmasını istiyorsun - virüsün, ifşanın, hepsinin. Bizim yararımıza değil, bunun doğaüstü canlıların sonu olacağını düşündüğün için ve bizi etrafta tutmak istediğin için. Faydalı olabiliriz. De Rais Lucifer'in ona yardım edeceğini düşünüyor; sen Lucifer'in De Rais'i yok edeceğini düşünüyorsun. Bu yüzden müdahale etmediğimizden emin olmak için buradasın. Hope'a gelince? O önemsiz biri."

Aratron güldü. "Oğlun gerçekten de senin zekânı miras almış Asmondai. Çok memnun olmalısın."

İblis kükredi.

Aratron'a döndüm. "Peki ya birini Scott'a benzetecek bir büyü- Bekle. Koğuş bunu öldürür, değil mi?"

"Olurdu. Ama doğru yoldasın, çocuğum. Gordon Scott o kapılardan içeri girebilir. Scott'ın kendisini kullanamazsın ama onun gibi görünecek birini yaratabilirsin. Büyü olmadan bu nasıl yapılabilir?"

"Olamaz," dedi Asmondai. "Onların zamanını boşa harcıyorsun, ruh. Belki sen de Lucifer'in çağrılmasını durdurmak için acele etmiyorsundur."

Aratron bakışlarını üzerimden ayırmadı. "Başka bir yol daha olduğunu biliyorsun. Cortez güvenlik hücrelerinin derinliklerine saklanmış özel bir alet."

"Jasper Haig."

"Lucifer'in çocuğunu seven. Onu kurtarmak için bunu seve seve yapar."

Asmondai homurdandı. "Böyle bir adamı serbest bırakmak mı? Hem de tüm bunların ortasında? Sanırım kaostan hoşlanıyorsun, ruh."

"Asmondai haklı," dedi Adam yavaşça. "Jaz kolayca kontrol edebileceğimiz bir araç değil. Nasıl bir teşvik sunabiliriz ki? Hope'u sevdiğini iddia edebilir, ama onu terörize etme şekli?"

Bu sevgi değil. Bunu yaparsa onu serbest bırakmayı teklif edebiliriz ama bunun bir yalan olduğunu anlayacaktır. O çok tehlikeli. Oradan asla çıkamayacak."

"İşte bu yüzden bunu yapacak," dedim. "Hope'u kurtarmak için onu geçici olarak serbest bırakmak zorundayız. Bu kaçmak için eline geçen ilk gerçek şans olacak. Bunu değerlendirecektir. Kaçabileceğini düşünecek kadar kibirli. Ama önce Hope'u isteyecek. Onu gerçekten sevse de sevmese de onu istiyor. Onu serbest bırakana kadar kaçmaya çalışmayacak, böylece onu da yanında götürebilecek. Başka bir deyişle, ondan yapmasını istediğimiz şeyi yapana kadar kaçmayı denemeyecektir."

Adam başını salladı. "Bu işe yarayabilir."

Aratron Asmondai'ye döndü. "Senin çocuğun zeki, Balam'ınki ise kurnaz. İkinizin birlikte ne kadar iyi çalışabileceğini görüyor musunuz?"

Asmondai hırladı ve mısır tarlasına doğru yürüdü.

Aratron o gidene kadar bekledi ve sonra şöyle dedi, "Bu, planımızın işe yarayabileceğini kabul etmesi. Şimdi gidin. Dedikleri gibi, tekerlekleri harekete geçirin. De Rais büyücüsünü beklemekten yorulmadan önce."

KIRK İKİ

Benicio ve Lucas, Jasper Haig'in doğaüstü dünyayı kurtarmak karşılığında bir günlük izinden daha fazlasını isteyeceğinden şüpheleniyorlardı. Ama ortaya çıktı ki

Doğru. Hiçbir şey istemedi. Eğer Hope tehlikedeyse, Tanrım, onu kurtaracaktı. Ya da onun gibi bir şey.

Yani Jaz geliyordu. Kilit ve anahtar altında. Ağır kilitler ve iyi korunan anahtarlar.

Lucas bunu ayarlayan konferans görüşmesinden yeni çıkmıştı. Çadırdıydık -o, ben, Adam, Clay ve Paige- Jaime arkasında Jeremy olduğu halde aceleyle yanımıza geldi.

"Eve ruhlara karşı korumada bir açık buldu," dedi. "Küçük bir açık ama Kristof'la birlikte geçebilir. Birkaç dakika içinde içeriyi göreceğiz."

Paige, "Sonunda," dedi ve herkes rahat bir nefes aldı.

Bu rahatlama uzun sürmedi. İlk rapor kesinlikle olumluydu, Hope yaşıyordu. Bir doktorun gözetimi altında tutuluyordu. Grup üyeleri etrafta dolanıyordu. Çağrının yakın olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Ama Jaz gelene kadar beklememiz gereken saatler vardı ve içeriyi görmek iyi olsa da sinir bozucuydu da. Annem ya da babam ne zaman bir şeyler olduğunu bildirmek için geri gelse, Giles'ın

Lucifer'ı çağdırmaya hazırlanıyorduk. Sonra sadece ögle yemeği vakti olduğu ortaya çıkar ve homurdanır, adım atar ve izlemeye ve beklemeye geri dönerdik.

Lucas, Paige'le birlikte durmadan plan yapıyor ve yönetiyordu. Jaz gelmeden önce çağırma işleminin başlayacağı haberi gelirse yedek bir plana ihtiyacı olacaktı. Eminim birkaç tane vardır. Kimse ne olduklarını sormadı. Kimse gerçekten bilmek istemedi. Neredeyse kesinlikle Hope'un hayatta kalmasıyla bitmiyorlardı.

Sonunda jetin bölgesel havaalanına inmek üzere olduğu haberini aldık. Adam, Clay ve ben iniş pistine doğru havalandık ve jet inişe geçtiği sırada oraya vardık. Havaalanında durup kapının açılmasını bekledik.

"*Kuzuların Sessizliği* filmindeki o sahneyi hatırlıyor musun?" Adam dedi ki. "Hannibal Lecter'ı deli gömleği ve maskeyle uçaktan indirdikleri sahneyi? Biraz öyle hissettiriyor."

"Ama Lecter'ın gardiyanlarını öldürmesi ve onları taklit etmek için yüzlerini takması gerekiyordu. Jaz ile, yüz parçalama kısmı için endişelenmemize gerek yok."

Clay, "O sadece özel bir gücü olan bir psikopat," dedi. "Bu da ona göz kulak olmanız gerektiği anlamına geliyor. Bu onu öldürmenin diğerlerinden daha zor olduğu anlamına gelmiyor."

"Bu iş bittiğinde yapacağın şey bu mu?" Dedim. "Merkeze dönmeden önce onu öldürecek misin?"

"Sadece kaçmaya çalışırsa. Bunu yapacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

Gülümsedim. "Tabii ki yapmayacak."

Uçağın kapısı açıldı. Önce iki muhafız indi ve rampadan aşağı taş suratlı bir şekilde yürüdü, sonra da uçağın yanında yerlerini aldılar. Jaz ortaya çıktı.

Yirmi dokuz yaşında. Siyah bukleler. Uzun kirpikli yeşil gözler. Jasper Haig'i bir filmde oynatsanız katil olmazdı. Ateşli iyi adam olurdu, kahramanın karasevdasını atlattıktan sonra nihayet fark ettiği tatlı arkadaş.

seksi pislik adamlar. Muhtemelen Hope'u her düşündüğünde Jaz'ın aklından geçen film de buydu.

Deli gömleği giymiyordu. Ya da maske. Arkasında zincir şakırtıları bırakarak ayaklarını sürüyerek bile dışarı çıkmıyordu. Ayakları ve elleri arasında ince kablolar olduğunu fark etmek bir saniye sürdü. Modern teknoloji. Gerçekten dramdan yoksun.

Bununla birlikte, sinemada iyi işleyecek hoş bir dokunuş vardı. Omzundaki kurt adam onu dürtüyordu.

"Kahretsin," dedi Clay, el yordamıyla cep telefonunu bulup cevapsız bir mesaj olup olmadığını kontrol ederken. "Karl'a bir şey olmuş olmalı."

Biz cevap veremedik Elena'yla buluşmak için koşturaya başladık. Biz de arkasından koştuk.

"Karl-?" Ben başladım.

"Karl iyi." Ses tonundan sanki aksini diliyormuş gibi bir hali vardı.

"İyi mi?" Dedim ki. "Ama bu sabah ölümün eşiğindeydi."

"Hâlâ öyle. Görünüşe göre bunun bir önemi yok."

Ne demek istediğini sormadan Clay'i elini sıkarak ve yorgun bir gülümsemeyle karşıladı. Clay yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı, o da başını salladı.

"Ne hoş bir karşılama komitesi," dedi Jaz. Sırtışı Clay'i aydınlattı. "Clayton Danvers. Bu bir onurdur."

"Bu çöpü senden almamı ister misin, sevgilim?" Clay söyledi.

"Lütfen."

Clay, Jaz'ı omzundan tuttu.

Clay onu götürürken Jaz, "Güzel," dedi. "Eşin mi? Eminim hoş bir kadındır ama pek konuşkan değildir. Umarım konuşkan olan sizsinizdir, çünkü soracak çok şeyim var- Oww."

Başımı salladım ve Elena'ya doğru yürüdüm. "Geleceğinizi bilmiyorduk," dedim.

"Ben de öyle. Normalde tam da burada olmak isterdim. Ama şu anda Karl'ın yatağının başında oturuyor

olmalıydım."

"Seni Benicio mu getirtti?"

Homurdandı. "Benicio bana hiçbir şey yaptırmıyor. Ne yazık ki aynı şeyi sürümün bir üyesi olan işbirlikçi bir piç için söyleyemeyeceğim. Karl'ın başucunda değilim çünkü Karl yatağında değil."

Jet kapısına döndü. Sanki bir işaretmiş gibi, Karl bastonuna ağır ağır yaslanarak göründü. Genç bir adam tekerlekli sandalyesiyle arkasında endişeyle bekliyordu.

"Otur şu lanet sandalyeye!" dedi Elena. "Jasper onunla dövüşecek durumda olmadığını zaten biliyor, bu yüzden maço tavırların sadece kızını görece kadar uzun yaşamamanı sağlayacak."

Karşılık vermesini bekledim. Ya da en azından ters ters bakıp onu görmezden gelmesini. Ama kendini sandalyeye bıraktı ve hemşirenin onu rampadan aşağı yuvarlamasına izin verdi.

"Tartışmak için çok zayıfsın, anlıyorum," dedim.

"Oh, gayet iyi tartışıyor. Şu anda kendi bildiğini okuyor çünkü zaten istediği oldu."

"Birisi ona Jaz'dan bahsetmiş, anladığım kadarıyla."

"Lanet olası hemşire. Onun boynunu kırabilirdim. Ya da onun. Manipülatif piç. Bir şeyler olduğunu biliyordu. Benicio'yla konuşmak için sıvıştığımda, Karl ona neler olduğunu anlatması için onu etkiledi. Geri mi geldim? Yataktan kalkmış ve giyiniyordu. Onu sakinleştirmeye çalıştım ama başka bir dozu riske atamayacak kadar çok ilaç a l l y o r . Ters bir reaksiyondan endişelendiler. Bu yüzden mahvoldum."

Clayton bizimle buluşmak için geri geldi, Jaz artık minibüste güvendeydi. "Sen kaçırılmış olsaydın ben de aynısını yapardım."

Nefesinin altında hoş olmayan bir şeyler homurdandı.

"Yani ben olsaydım yatakta kalacağını mı söylüyorsun?"

İçini çekti ve kollarını kavuşturdu. "Anlamadığımdan değil. Onu durduramadığım için. Buraya gelerek hayatını tehlikeye atıyor. Seçilmiş Alfa olarak onu korumak benim görevim. Bir sürü kurdu olarak bana itaat etmeliydi.

Ben kaçırlıp o yerleşkeye götürüldüğümde Jeremy senin geride kalmanı sağladı. Seni geride tutmayı başardı."

"Koşullar farklıydı. Biz plan yaparken ben kaldım. Saldırı başladıktan sonra Jeremy beni geride tutmaya çalışmazdı. Karl'la denedin çünkü kendini öldürebilirdi. Eminim daha çok çabalayabilirdin ama o yatakta sıkışıp kalmanın stresinin de onu kolayca öldürebileceğini biliyordun."

Kadın tekrar iç çekti. Adam kolunu onun beline doladı ve arabaya doğru yönlendirdi. Birlikte mırıldandılar, Adam ve benim duyamayacağımız kadar alçak sesle, biz de duymamak için geride durduk.

Karl'ı tekerlekli sandalyesinde yakaladıklarında, onlara katılmak için hızlandık.

"Bunun için minnettarım Elena," dedi Karl, sesi kısıktı. "İstedığinin bu olmadığını biliyorum ama minnettarım-"

"Boş ver Karl. Buradasın çünkü bana başka seçenek bırakmadın. Kararsız kaldığın onca yılı hatırlıyor musun? Deniyordum.

Sürüde olmak isteyip istemediğine karar vermek için? Bunu hiç atlatamadın, değil mi? Bunu senin için kolaylaştıracağım. Bundan sağ çıkarsan, gidersin."

Karl cevap vermedi. Sadece minibüsten cipe baktı. "Beni nerede istiyorsun?" diye sordu Elena. "Ve evet, şu anda genel cevabı bildiğimi düşünüyorum, ama daha spesifik olarak ..."

"Ön taraftaki minibüste. Jasper'la konuşmayacağın bir yerde. Kabul ettiğin şart bu. Bunu sakın unutma. Hope'u dışarı çıkardığımızda onun için buradasın. Göreve müdahale etmeyeceksin. Jasper Haig'le temas kurmayacaksın. Tüm bunları kabul ettin."

"Ben yaptım."

Elena minibüsü işaret etti ve hemşire onu indirdi. "Piç kurusu," diye mırıldandı Elena biz cipe tırmanırken.

"Onu sonra cezalandırırsın," dedi Clay. "Ya da gerçekten kışına tekme bas. Seçim senin. Şimdilik sana borçlu. Onu hizada tutmak için bunu kullan."

"Yapmayı planladığım şey bu. Şimdi beni bilgilendir. İçeri tam olarak nasıl gireceğiz?"

Elena içeri giremiyordu. Jaz ile birlikte çok sınırlı sayıda insan içeri sokulabilirdi. Ben içeri girecektim, oyuncularını tanıyordum ve daha önce bu yerleşkede bulunmuştum. Destek için büyü yapmayan birine ihtiyacım vardı, eğer koşullar düşündüğümüzden daha uzağa uzanırsa diye. Lucas, Clay ya da Elena'yı benimle göndermeyi düşündü ama sonra kaba kuvvet ne kadar faydalı olsa da bir kapıyı parçalama yeteneğinin daha kullanışlı olabileceğine karar verdi. Kilit açma ve alarmı etkisiz hale getirme yeteneği de öyle. Yani Adam benim ekürim olacaktı.

Bu karar verildikten sonra Lucas bizi bir kenara çekti.

"Bu hâlâ işe yarayacak mı?" dedi. "İlişkinizdeki değişimden dolayı, sizi bu konuda bir araya getirme konusunda pek rahat değilim."

"Doğru," dedim. "Çünkü tehlikeli görevlerde çiftlere güvenilmemeli. Bunu Elena ve Clay'e söylemelisin. Ya da kendine ve Paige'e."

"Bu bir güven meselesi değil Savannah. Artık farklı olacak. Bunu Paige ile çalıştığım ilk günlerden biliyorum."

"Eğer görevin ortasında sevişmek için sıvışıp sıvışmayacağımızı soruyorsanız, cevabım hayır."

"Kastettiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum," dedi Adam. "İş dışında ortak olmak önceliklerimizi etkileyebilir." Baktı Lucas'a. "Dün uyandığımda Savannah'ya karşı bir şeyler hissettiğimi fark etmedim. *Bu* tür bir duygu olmadan önce de ona değer veriyordum. Bu değişmedi. Senin durumun farklıydı. Paige alınmasın ama sen

İkisi birlikte çalışmaya başlayınca arkasını kollayacak birine ihtiyacı oldu. Savannah kendi başının çaresine bakabilir."

Lucas duraksadı, sonra başını salladı. "Pekâlâ o zaman. Adam, sen git ve hazırlan. Savannah, biraz bekler misin?"

Adam'ın duyamayacağı bir yere gelmesini bekledikten sonra, "Bana kızgınsın çünkü bu yeni gelişmeden memnun değilim," dedi.

"Um, evet. Başka kimsenin bununla bir sorunu yok gibi görünüyor."

"Çünkü, öyle görünüyor ki, hepsi ilişkinizdeki bu değişikliği öngörmüş. Paige'in yanıldığını düşünmüştüm. Belki de yanıldığını umuyordum. Paige olgunluk seviyeleri hakkında şaka yapıyor olabilir ama arada hâlâ önemli bir yaş farkı var. O benden bir yaş küçük, Savannah. Bu konuda rahat değilim. Senin yaşında değil."

"Peki bu konuda ne zaman rahat olursunuz? Bir yıl içinde mi? İki mi?"

Soruyu düşündü. "On. Otuz bir yaşında olsaydın bu konuda daha rahat olurdum. Belki de otuz."

Ona ters ters baktım.

"Fikrimi sordunuz."

"Benim için endişeleniyorsun," dedim. "Bunu anlıyorum. Aramızdaki yaş farkı konusunda endişelenen tek kişinin sen olduğunu sanmıyorum. Adam'ın henüz nasıl hissettiğini bana söylemeyi planlamadığını biliyorum. O patlamada öldüğümü sandı ve hâlâ hayatta olduğum ortaya çıkınca beni öptü. Kedi çantadan çıkmıştı. Onu geri sokup bana birkaç yıl beklememi söyleyemezdi."

Lucas'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Belki de çok gencim. Belki işe yaramayacak. Ama bu barda tanıştığım rastgele yaşlı bir adam değil. Adam'ı hayatımın yarısından beri tanıyorum. Yıllardır arkadaşız - gerçekten iyi arkadaşız. Bence bu da bir şeydir. Ama ne kadar genç olduğumu düşünürsen düşün, Lucas, kendi hatalarımı yapabilecek yaştaım."

"Biliyorum." Beni çadıra doğru yönlendirdi. "Sanırım bu fikre alışıcağım. Ama eğer sana zarar verirse. . ."

"Tazminat davası
açacaksın." Gülümsedi.
"Açacağım."

KIRK ÜÇ

T Plan yeterince basitti: Gordon Scott'ı taklit edecek olan Jaz'la içeri girecek, sonra geriye doğru çalışacak, güvenliği içeriden dışarıya doğru ortadan kaldırarak ekibin geri kalanının girmesi için yolu açacaktı.

Giles'a haber vermeden.

En çok hazırlığı Jaz yaptı. Scott olmak zorundaydı. Bu sadece fizyonomisini ona benzeyecek şekilde ayarlama meselesi değildi. Onun gibi giyinmeli, onun gibi davranmalıydı,

ona *dönüştü*. Ondan ne yapmasını istediğimizi fark ettiğimde, görevin büyüklüğü beni etkiledi. Bunu belki günler içinde yapabilirdi. Ama bir saatten az bir süre içinde içeri sızmamız gerekiyordu. İçeride, de Rais endişelenmeye başlamıştı. Daha fazla bekleyemezdi.

Görevin görüldüğü kadar büyük olmadığı ortaya çıktı. Jaz gibi kimliklere girip çıkmayı öğrenmiş bir adam için değil. Jet Miami'den ayrılmadan önce bile Benicio'ya Scott'la ilgili her bilgiye ihtiyacı olduğunu söylemişti. Sadece bilgi ve fotoğraflara değil, videoya da. Gerçekten videoya ihtiyacı vardı.

Neyse ki Scott sürekli sorun çıkaran biriydi. Ajansımızda onun hakkında bir dosya vardı. Konseyin de dosyası vardı. Cortez'lerin, Boyd'ların ve Nast'ların hepsinin dosyası vardı. Nast'lar Sean aracılığıyla videoyu sağladılar. Scott'tan iki kez bilgi satın almışlar ve iki görüşmeyi de kayda almışlar. Jaz, Scott'ın o kasetler ve uçustaki dosyalar.

Jaz çadırdan çıktığında, o fotoğrafları kendim kontrol

etmediğim için kendime çok kızdım. Scott'la tanışmıştım.
Üç

günler önce. Annem ve ben gruba sızdığımızda Giles'la buluşan SLAM üyelerinden biriydi. Şimdi Jaz, Gordon Scott'tı, tam da kısa karşılaşmamızdan hatırladığım gibi. Yürüyüşünde, sesinde ve tavırlarında ustalaşmıştı. Daha önce, dünyanın Jasper Haig olmadan daha iyi olduğu konusunda Clay'le aynı fikirdeydim. Şimdi, dönüşümü görünce, Benicio'nun hissetmesi gereken şeyi hissedebiliyordum - bunun inanılmaz bir güç ve inanılmaz derecede değerli olduğunu. Yine de bu, Hope'u kurtarmaya ya da de Rais'i durdurmaya engel olursa o piçi öldürmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Jaz'ın planın dışına çıkmamasını sağlamak için önlemler alınmıştı. De Rais, Jaz'ı bir müttefik olarak seveceğini zaten açıkça belirtmişti. Öyleyse Jaz'ın o yerleşkeye girip kendini göstermesini ve "İşte buradayım. Beni Kaballardan koru, bana Umut ver ve tamamen senin olayım."

Yan tarafına bantlanmış küçük bir cihaz onu durduracaktı. Şeker hastaları için tasarlanmış, modifiye edilmiş bir insülin pompasıydı. İçinde insülin bile vardı. Yani Jaz arandıysa, bu yasal görünebilirdi - Scott insanlara şeker hastası olduğunu söyleyecek türden bir adam değildi. Ama bu pompa bir uzaktan kumandayla kontrol ediliyordu ve Jaz'a insülin vererek onu komaya sokabilirdi.

Çok zekice, şeytani bir fikirdi. Doğal olarak Benicio'ya ait olduğunu düşündüm. Meğer Lucas'tan gelmiş. Ahlaken ne kadar dürüst olursa olsun, Lucas'ın damarlarında Cortez kanı dolaştığının kanıtı.

Her şey hazır olduğunda, ekibin en yakın ikinci el araba galerisinden satın aldığı eski bir Mercedes'e bindik. Jaz sürdü. Adam ve ben bagaja sıkıştık.

Başka bir zaman olsa, bir sandığın içinde kıvrılıp yatmak eminim çok cazip gelirdi. Ama ikimiz de bu konuda şaka bile yapamayacak kadar stresliydik. Kısa yolculuğu birbirimize, Jaz'a ve Lucas'a haber veren iletişim ekipmanlarımızı test ederek geçirdik.

Yerleşkenin kapısına kadar sadece bir mil vardı ama toprak yolda gürültüyle ilerlemek bir saat sürüyor gibiydi. Sonunda mikrofondan Jaz'ın camını indirdiğini duyduk.

"Merhaba çocuklar," dedi. "Bahse girerim yakışıklı yüzümü tekrar göreceğinizi düşünmüyordunuz, değil mi?"

"Bay Scott," diye cevap verdi genç bir adamın sesi. "Geleceğinizi bilmiyorduk."

"Kimse bilmiyor ve küçük sırrımı birkaç dakika daha saklayacağınıza inanıyorum. Ortaya çıktığımda yaşlı adamın yüzünü görmek istiyorum."

"Evet, efendim. Kesinlikle efendim. Çok memnun olacak."

Jaz, Scott'ın kendini beğenmiş sesiyle, "Eminim yapacaktır," dedi. "Şimdi, garajı açıp bu güzelliği park etmeme izin verersen ..."

Geldiler. Açık penceresinden, dışarıdaki korumaların içeridekilere telsizle Gordon Scott'ın geldiğini ve bunun Giles için bir sürpriz olduğunu söylediklerini duyduk. Sonra Jaz Mercedes'i içeri soktu.

İçeri girdiğimizde Jaz, "Merhaba çocuklar," dedi.

"Merhaba efendim. Şuradaki minibüsün yanına park edebilirsiniz."

Ailemin gözetiminden garajda bir minibüsün park halinde olduğunu ve uzak tarafında açık bir alan olduğunu biliyorduk. Planımız Jaz'ın Mercedes'i o boşluğa park etmesi ve bizim de minibüsün arkasına saklanarak dışarı atlamamızdı.

"Evet, çocuklar," dedi Jaz. "Onu burada bırakabileceğimi umuyordum, siz ikiniz ona göz kulak olabilirsiniz."

Sertleştim. Ben bir şey söyleyemeden Adam eliyle ağzımı kapattı.

"Emin değilim efendim. ." dedi bir gardiyan.

"Oh, sadece şaka yapıyorum, evlat. Onu minibüsün yanına park edeceğim."

Geri geri giderken bekledik. Sonra bagajı açtık ve doğru yere park ettiğini teyit ettik.

"Piç kurusu," diye fısıldadım.

"Buna alışın," dedi Adam. "Bizimle biraz eğlenecek."

Sanki bir işaretmiş gibi, Jaz'ın korumalara seslendiğini duyduk. "Hey, çocuklar, bagajdan bavulumu alabilir misiniz?" Bir süre bekledikten sonra, "Hayır, bekleyin. Burada, arka koltukta."

"Artık bizi içeri aldığına göre onu öldürebiliriz, değil mi?" Fısıldadım.

"Keşke. Unutma, o bir ölüm makinesine bağlı. Biz düşersek, o da düşer."

Aklı başında bir adamla karşı karşıya olsaydık bu çok daha güven verici olurdu. Hope'un sonunda onun içinde olduğunu bilmek

Jaz'ın Kabal tarafından intihar etmeye karar vermesini ve bizi de yanına almasını engelleyen tek şey kavrama olabilir.

Bagajdan dışarı baktım. Jaz orada durmuş beni izliyordu. Etrafa bakması ve her şeyin yolunda olduğunu söylemesi için el salladım. Anlamamış gibi davrandı.

Bir algılama büyüsü yapmayı düşündüm. Ne de olsa tüm güçlerimi geri kazanmış olmam gerekiyordu. Yine de büyüyü yapmadan önce durakladım ve yaptığımda, uzaktan muhafızların seslerinin mırıltısını yakaladım. Adam'a el salladım.

İşe yaradığından emin olmak için önce Adam'a bir gizleme büyüsü yaptım.

Aratron antimajik korumanın sadece çevreye yapıldığını söylemişti ve annemin testleri de bunu destekliyordu ama emin olmamız gerekiyordu. Adam ortadan kaybolduğunda, kendime bir gizlenme büyüsü yaptım.

Sonra Jaz aradı, "Aslında bagajdaki bir şey için yardıma ihtiyacım var. Biriniz bana yardım edebilir mi?"

Bekçi geldiğinde, Jaz senaryoya sadık kalarak onu bagaja götürdü. "Şunu benim için alabilir misin?"

"Neyi alayım?"

Muhafız sandığa doğru eğildi, loş ışıktaki görebilmek için gözlerini kısıyordu. Bir bağlama büyüsü yaptım. Başarısız olmalarına o kadar alışmıştım ki, ilkinin işe yaradığını fark etmeden önce ikincisine başlamıştım bile. Ben büyüyü tutarken Adam muhafıza sakinleştirici enjekte etti. Sonra onu bagaja koyduk. Adamın ağırlığı iki yüzün üzerindeydi, çoğu da yağlıydı. Kurtadam gücü

burada devreye girecekti.

Kullanışlı. Jaz'in yardım etmeyeceği kesindi. Muhafızı bagaja yüklerken, botu yan tarafa çarptı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye seslendi ikinci muhafız.

Jaz hayır, biz iyiyiz diyebilirdi. Ama orada öylece durdu. Arabanın etrafından dolanırken ikinci muhafıza bağlama büyüğü yaptım. Onu da sakinleştirdik. Sonra ikisinin de üniformalarını çıkardık, onları bağlayıp ağızlarını tıkadık ve bagajda soğukta bıraktık.

Adam Jaz'a doğru yürüdü. Adam birkaç santim daha uzun ve yaklaşık otuz kilo daha ağırdı ama Jaz irkilmedi, öylece durdu ve sırttı.

"Bizimle uğraşmanın komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Adam dedi ki. "Aslında, evet."

"Gücümün ne olduğunu biliyor musun?" "Umurumda mı?"

Adam arabanın anahtarlarını Jaz'dan aldı. Eliyle kavradı. Açtığı anda yere metal tozu döküldü.

"İnsanlarda da işe yarıyor," dedi. "Özellikle vücut parçaları için kullanışlı. Keser, dağlar ve kanıtları tek seferde yok eder. Eğer bizimle bir daha uğraşırsan, Jasper, parmaklarından başlarım." Durakladı. "Ya da belki yakın zamanda ihtiyacın olmayacak küçük bir vücut parçası."

Mikrofonumu kapattığımı gösterdim ve Adam'a da aynısını yapmasını işaret ettim. Sonra sesimi alçalttım.

"Bak. Buraya seninle dövüşmeye gelmedik, Jaz. Bunu yaparsan ve kaçarsan, bu beni ilgilendirmez. Buradayım çünkü kardeşim için bir tedaviye ihtiyacım var. Senin de bir kardeşin vardı, değil mi?"

Jetten indiğinden beri ilk kez gerçek duygular yüzünde parladı. Keder, öfke ve acı hızla dizginlendi.

"Karl onu öldürdü, biliyorum," dedim. "İnan bana, o pisliğe karşı hiçbir sevgim yok. Ama kardeşimi seviyorum. Burada benim için önemli olan tek şey o."

Jaz, Adam'a baktı.

Adam kolunu belime doladı. "Onun istediğini istiyorum."

"Oyunları bırak, tamam mı?" Dedim ki. "Senin tarafındaki pompa, senaryoyu takip etmek zorunda olduğun anlamına geliyor. Elinden gelenin en iyisini yapsan iyi olur. Hope'la birlikte buradan çıkma şansını kaçıрма."

Hope hakkında saçmaladığımı anlayacak kadar zeki olmalıydı. Ama Hope onun kör noktasıydı. Ya da belki de işimize yarayacaksa bir tanıdığımızın zorla götürülmesine izin vereceğimize inanmayı kolay buldu. Kesinlikle inanırdı.

Adam ve ben gardiyanların üniformalarını giydik. Ordudan kalma üniformalar ve isim etiketleri vardı. Sonra üzerimize cazibe büyüğü yaptım.

İşimiz bittiğinde Jaz, "Bunun işe yaradığını sanmıyorum," dedi. "Bana hâlâ aynı görünüyorsun."

"Çünkü bizi görmeyi bekliyorsunuz," dedim. "Diğerleri muhafızları görmeyi bekleyecek."

Gözlerini devirdi ve bu standart altı kamuflaj gücüne hafifçe sırtıttı. Onu sığınacağın kapısına doğru ittim.

Jaz'a söylediklerime rağmen, cazibe büyüğünün işe yaradığına tam olarak ikna olmamıştım. Test çabuk geldi. Merdivenler iki genç adam tarafından korunan güvenli bir girişe açılıyordu. Jaz, Scott'ın neşeli ve küçümseyici tavrını takındı. Bize pek bakmadılar ama baktılar, bu da geçtiğimizi kanıtlıyordu.

Ayrılmamız hakkında bir şeyler söylemelerini bekliyorduk. görev yerlerimiz. Ama Clay bunların sadece çocuk olduğunu söylemişti. Eğitimli muhafızlardan çok koridor bekçilerine benziyorlardı. Haklıydı da. Yorum yapmadan geçmemize izin verdiler.

Bununla birlikte, başka türden bir engelle karşılaştık - güvenli kapıların hemen içindeki "koridor monitörü".

"Giles'ı aramam gerekecek," dedi. "Kimsenin kartsız geçmesine izin yok." Bize ters ters baktı. "Kuralları biliyorsunuz."

"Bu bir sürpriz, güzelim," dedi Jaz. Ona tembel, seksi Jaz gülümsemesini verdi, ki eminim ellili yaşlarının sonunda, göbekli ve gıdıları olan Gordon Scott'a benzemeseydi çok daha iyi çalışırdı.

Adam da çekiciliği denedi ama onun "erkeği" on dokuz yaşlarında, tombul ve sivilceliydi. Benim "adamım" çok daha sevimliydi, bu yüzden seksi bir gülümseme denedim ama muhtemelen hazımsızlık çekiyormuşum gibi göründüm.

Lanet olsun. Çok yaklaştığımız. Şimdi kimse yardım çağırmadan önce üçünü de halletmemiz gerekiyordu.

Adam'a baktım. O da başıyla onayladı. Bunu yapabiliydik. Muhafızları arkasına alırken bana kıza odaklanmamı işaret etti. Bir bağlama fısıldamaya başladım-

"Hey, Nina," dedi biri kızın arkasındaki kapı açılırken. "Biliyor musun-?"

İki adam içeri girdi, arkalarında genç bir kadın vardı. Scott'ı görünce durdular.

"Bay Scott," dedi adamlardan biri. "Kahretsin, Giles sizi gördüğüne çok sevinecek. Geleceğinizi biliyor mu?"

"Hayır, bunun bir sürpriz olması gerekiyordu," dedi Jaz. "Ama bu genç bayan bunu bozmaya niyetli görünüyor."

"Az önce Giles'ı geçtim." Koridor monitörüne döndü. "Onları almamı ister misin?"

"I . . ." İçini çekti ve yaka kartını düzeltilti. "Sanırım öyle."

Biri alarm vermeden önce altı kişiyi indirmemizin imkanı yoktu. O yüzden B planına geçtik. En azından içerideydik.

Yeni gelenleri takip etmeye başladığımızda, içlerinden biri Adam ve bana döndü.

"Bundan sonrasını biz hallederiz, çocuklar," dedi.

Jaz tereddüt etti, sonra sanki eğlencesini bozmuşuz gibi usulca iç çekti. "Aslında çocuklar, korumalarım olması hoşuma gidiyor. Bir sürü düşmanım var, biliyorsunuz. Bazıları beni yeniden görmekten pek memnun olmayabilir."

"Sen bilirsin" diye omuz silktiler. Bir adım attık ve bir alarm çaldı. Koridor monitörü önümüze atladı.

"Kuralları biliyorsun," dedi. "İçeride silah yok."
Silahlarımızı teslim ettik. Sonra içeri girdik.

Kokudan anladığım kadarıyla burası kesinlikle beni esir tuttukları yerdi. Daha önce bu koridora girdiğimde gözlerim bağlıydı. Şimdi ilk kez iyice baktım.

Ailem buranın o kadar da büyük olmadığını söylemişti. Sadece büyük bir merkezi toplantı odası ve yarım düzine küçük yan oda. Yine de hücremden toplantı odasına kadar çok uzun bir yürüyüş yaptığımı hatırlıyordum. Etrafıma baktığımda, bunun gerçekten de bir koridorla çevrili bir toplantı odası olduğunu fark ettim. Başka bir deyişle, çok daha büyük bir yerde olduğum izlenimini edinmem için beni birkaç kez o çevrenin etrafında dolaştırmışlardı.

Giles kapı aralığından çıktı. Donakaldım. Ama bakışları benim üzerimden geçip Jaz'ın üzerine yerleşti. Yüzünde duygular titreşiyordu. Çoğunlukla olumsuzdu. Scott'a ihtiyacı olabilirdi ama Giles kimseye ihtiyaç duymaktan hoşlanmazdı, özellikle de çağrılarına istediği zaman cevap veren kibirli bir ölümlü büyücüye. Giles uygun bir sevinç ifadesi bulana kadar öfke sadece bir saniye sürdü.

"Gordon, dostum," dedi. "Sonunda geldin." "Gerçekten de büyük gösteriyi kaçıracağımı düşünmedin, değil mi? Böylesine kritik bir rol oynayacakken olmaz." Jaz ellerini birbirine sürttü. "Lucifer'in kendisini çağırmak. Sabırsızlanıyorum."

Giles'in gözlerindeki parıltı, onun da bekleyemeyeceğini gösteriyordu.

-Lucifer'in Scott'ın küstahlığı yüzünden derisini yüzmesi için. Yanına gidip Scott'ın sırtını sıvazlarken gülümsemesi gerçeğe dönüştü.

"Hepimiz çok hevesliyiz," dedi Giles. "Ve bu gösteriyi gerçekten yola koymamız gerekiyor."

"Kızı görebilir miyim?" Jaz söyledi.

Bu planın bir parçası değildi ama soracağını biliyordum. Giles bizi koridordan geçirdi ve bir kapının kilidini açtı. İçeri girdiğimizde Hope'un bir yatakta yattığını, gözlerinin açık olduğunu ve hiçbir bağ izi olmadığını görünce şaşırdım. Jaz yanına gidip saçlarını okşadığında, neredeyse fark edilmeyecek kadar sertleşti ve gözlerini kapadı.

"Evet, çok güzel bir genç kadın," dedi Giles. "Güzel kızlardan hoşlandığını biliyorum Gordon. Ama bu senin listende yok."

Jaz kıkırdadı. "Hamile kadınlar pek ilgimi çekmiyor. Özellikle de babaları beni ters yüz edebilecekken."

Giles sanki bu görüntünün tadını çıkarıyormuş gibi durakladı. Jaz Hope'un saçlarını okşamaya devam etti, bakışları Hope'un üzerinde sabitlenmişti.

"Sakinleştirici verildi mi?" Jaz sordu.

"Hayır, saatler önce etkisi geçti ama orada öylece yatıyor. Onu aldığımızda kocası ölmüştü. Bunu kötü karşılıyor gibi görünüyor. Lucifer'in kızının biraz daha mücadeleci olması beklenirdi ama ..." Giles omuz silkti. "Şikâyet etmiyorum."

"Onunla birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum," dedi Jaz. "Eminim istersiniz."

Jaz, Giles'a bir bakış attı. "Sanırım belirttiğim gibi, o çok güçlü bir iblis lordunun kızı. Ona tecavüz etmem pek mümkün değil. Lucifer'le bağlantı kurmak için kızla bir bağ kurmam gerekiyor. Birlikte yalnız zaman geçirirsek bunu daha iyi başarabilirim."

"Kalabiliriz," dedim.

"*Yalnız* dedim."

Buna söyleyebileceğim pek bir şey yoktu. Umarım Giles birimizin odada kalması için ısrar ederdi, ama Scott'ı buraya getirmekte yeterince zorlanmıştı - şimdi bir kavga riskini göze alamazdı. Ayrıca, Jaz ses için kablolu, bu yüzden

Hope'a ne dediğini duyardık ve Adam gerekirse kapıyı yakabilirdi. Jaz'ın ona zarar vermeyeceğini de biliyordum. Hâlâ onun olabileceğini umarken olmaz.

Biz de dışarı çıktık. Giles bize olduğumuz yerde kalmamızı söyledi. Sonra da gitti. Bu da yerleşkenin içinde özgür olduğumuz anlamına geliyordu. Jaz'i Hope'la yalnız bırakmamış olsaydık, bu çok daha yararlı olurdu.

"Muhtemelen tam da Jaz'ın umduğu şey," diye mırıldandım. "Şimdi ne olacak?"

"Sen gözcülük yap, ben nöbet tutayım; ikimiz de dinleyelim." Başımı salladım ve havalandım.

KIRK DÖRT

A Koridorda ilerliyor, kapıları deniyor ve kafamı içeri sokuyordum, kulaklığımdan Jaz'ın Scott'ı taklit ederek Hope'a ne kadar önemli olduğundan falan bahsettiğini duyabiliyordum.

"Ne haltlar karıştırıyor bu?" Mikrofonuma söyledim.

"Hiçbir fikrim yok."

Sonra Jaz, "Kapıda biri var galiba," dedi ama arkama baktığımda sadece Adam'ın karşı duvara yaslanmış olduğunu gördüm.

"Bir dakika," dedi Jaz. "Bakalım kim-"

Jaz'dan bir gümbürtü ve acı tıslaması geldi. Döndüm. Adam öne doğru sıçramıştı ve kapının önünde durmuş, parlayan parmaklarını kaldırmıştı.

Jaz içinden kıkırdadı. "Görünüşe göre kederden felç olmamışsın Hope. Sadece sıçan oynuyorsun. Aksini düşündükleri için aptallar."

Çoraplı ayakların yere sürtünmesi. Hope yatağa çekilmiş gibi bir şiltenin gıcırtısı.

"Evet, saldırını bozduğum için özür dilerim," dedi. "Benim üzerimde işe yaramayacağını bilmeliydin."

"Cehenneme git, Jaz."

Güldü. "Beni o kadar iyi tanıyorsun ki içimi görebiliyorsun-"

Bir itiş kakış daha, bu seferki daha yüksek sesle, sonra Jaz'ın sesi. "Kızgın olduğunu biliyorum ama bu halinle beni asla öldüremezsın."

"Seni öldürmeye çalışmıyorum. Sadece çeneni kapatmak için."

Tekrar güldü. "Touché. Karl yüzünden üzgün olduğunu biliyorum. Bence onsuz daha iyisin ama bu başka bir zaman konuşulacak bir konu."

"Piç" diye mırıldandım.

Adam kulaklığımdan cevap verdi. "Karl'ın hâlâ hayatta olduğunu söyleyeceğini gerçekten düşündün mü?"

Odanın içinde Jaz devam etti. "Şu anda önemli olan sensin. Sen ve bebek. Bu onun bebeği. Ondan geriye kalan tek şey bu."

"Bebeğim umurunda değil Jaz, o yüzden ben yardım çığlığı atmadan önce kapa çeneni. Eğer burada kılık değiştirdiysen, bu sen olduğunu bilmedikleri anlamına gelir. Tek bir bağırışımla bir sonraki hücrede olursun."

"Seni tamamen kurtaramayacağım bir yerde. Haklısın. Karl'ın veledi umurumda değil. Ama sen umursuyorsun ve ben de seni umursuyorum, bu yüzden eğer o bebeğin iyiliği seni buradan çıkaracaksa-"

"Dürtülmeye ihtiyacım var gibi mi görünüyorum? Şansımı bekliyordum. Eğer beni dışarı çıkaracaksanız, o zaman devam edelim."

Bir kahkaha daha, bu seferki bir öpücük şakası ve bir tokat şakası ile noktalandı. Sonra bir kahkaha daha.

"Adam hiç ipucu almıyor, değil mi?" Adam'ın yanına döndüğümde söyledim.

"Sadece onun kendisine karşı bir şeyler hissetmesinden memnun. Nefret bir duygudur."

"Evet, kadının onu başarılı bir şekilde boğacağı noktaya kadar kendine bunu söylemeye devam edebilir. Ben yardımcı olacağım."

İçeride, Jaz'ın kapıyı denediğini duyduk. Tokmağı tıkırdattı. "Seni içeri kilitledi, değil mi?" Hope söyledi.

"Kolayca çözülebilecek bir sorun. Bana bir dakika verin."

Tekrar tıkırdattı, sonra nefesinin altından fısıldadı.

"Kapıyı açın çocuklar."

Beslememden onun kulaklığına tıkladım. "Kimin açtığını söyledikten sonra."

Düğmeyi tekrar salladı.

"Yalnız beyaz atlı prensi oynamak işe yaramayacak," dedim. "Burada olduğumuzu bilmesi gerekiyor, böylece işler ters giderse kime koşabileceğini bilir."

"Gordon hâlâ orada mı?" Giles köşeyi döndü. "Ona dokunmamış olsa iyi olur."

"Sadece konuşuyor gibi görünüyor, efendim," dedi Adam. "Sanırım birkaç dakikaya daha ihtiyacı var-"

"Çok kötü. Gösteri başlamak üzere. Siz ikiniz görev yerlerinize dönün."

Giles kapıyı açtı. "Bakıyorum uyanmış. Güzel. Kendini daha iyi hissederse bu daha çok işe yarayacaktır." Bize döndü. "Hâlâ burada mısınız? İçeri girip onu bağlayın o zaman."

İçeri girerken Giles bize ip uzattı.

Adam içeri girerken, "Sizin büyük bir hayranınızım, hanımefendi," dedi. Kadının önünde durdu, sırtı Giles'a dönüktü ve onun görüşünü engelliyordu. Sonra parlayan parmaklarını kaldırdı ve sırtıttı. "Gerçekten büyük bir hayranınızım."

Parmakları da olabilirdi ama her şeye bahse girerim ki Adam'a çok benzeyen sırtıtıydı. Hope hızla başını salladı ve bakışlarını indirdi. "Teşekkür ederim," dedi.

Ellerini bağlamak için arkasına geçtim. Adam Giles'ı engellemeye çalıştı, böylece ona fısıldayabilecektim, ama Giles, "Ayakları, Smith. Ayaklarını tut" dedi ve Adam eğilmek zorunda kaldı.

Lanet olsun. Ona Karl'ın hayatta olduğunu söylemek istemiştim. Ama bu mümkün değildi. Bu yüzden ellerini bağladım. Çok gevşek yapmaya cesaret edemedim. İşimiz bittiğinde Giles kontrol etti. Ona biraz hareket alanı bırakmışım. İhtiyacı olursa yeterli olur muydu? Bilmiyordum.

Giles köşeden bir tekerlekli sandalye çekti ve Umut'u ona bindirdik.

"Güzel," dedi Jaz. "Her şey hazır. Şimdi, hazırlanmak için sadece yirmi dakikaya ihtiyacım var-"

"Yeterince zamanınız var. Seyircileriniz sizi bekliyor."

"Ee, hayır, yapamam-"

"Hazır değil misin?" Giles döndü ve yüzü Jaz'ınkine yaklaştı. "O zaman belki de hiç gitmemeliydin. Senin tiyatroya ihtiyacım yok Gordon. Sadece oraya git ve gösterini yap."

Jaz tartıştı. Ben bile denedim, belki uzlaşabilecekleri ve ona on dakika verebilecekleri önerisini dikkatlice araya soktum.

"Kimsenin sana sorduğunu sanmıyorum," diye tersledi Giles. "Şimdi görevinin başına dön."

"Özür dilerim efendim, öyle demek istemedim-"

"Sana iki kez görev yerine dönmeni söyledim Walker. Şimdi oraya geri dön."

"Efendim?" Adam dedi ki. "Kapılarda insanlara ihtiyacınız olduğunu anlıyorum ama gerçekten izlemek istedim-"

"Görev yerlerinize dönün!" Giles kükredi.

Toplantı odasına doğru ilerleyen bir grup durup baktı. En yaşlısı, Giles'ın beni kaçırdığı zamanki liderlerden biri olduğunu hatırladığım bir adamdı.

"Bir sorun mu var, Giles?" diye sordu.

"Hayır," dedi Adam. "Kusura bakmayın. Sadece biraz kendimizi kaptırdık. Gösteriyi buradan izleyebileceğimizi umuyorduk. Ama sanırım birinin nöbet tutması gerekiyor ..."

Giles, Hope'un tekerlekli sandalyesini iterek Jaz'ı aldı ve bizi diğer adamlarla birlikte ayakta bıraktı.

Adam Giles gidene kadar bekledi, sonra fısıldadı, "Kattaki tüm korumalara ihtiyacımız var, ama arka odada video yayını var. Giles gidene kadar bekleyin."

"Oditoryumun arkasındaki oda, değil mi?" İlk ziyaretimden hatırlayarak söyledim.

"Aynen öyle. Ama seni yakalarsa . .

." "Bu senin fikrin değildi."

Adam gülümsedi ve elini omzuma attı. "Şimdi izin verirseniz, yetişmem gereken bir gösteri var."

Keşiflerimden iyi bir şey çıkmıştı, boş ve kilitli olmayan bir oda bulmuştum. İçeri girdikten sonra Adam kapıyı kapattı ve ben de büyüyle kilitledim.

"Lucas?" Dedim. "Oradasın, değil mi?"

"Evet," dedi kulaklığımdan. "Sadece dikkatini dağıtmak istemedim. Her şeyi duydum. İçeri giriyoruz."

"Özür dilerim. Biz-"

"Farklı yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Önemli olan sen ve Adam'ın içeride olması ve Jasper'ın Hope'la birlikte olması. Onu Hope'a geri vereceğine güvenmesem de bizi, onu güvende tutacağı konusunda ona güveniyorum."

"Garajın içindeki korumaların değiştirildiğini sanmıyorum."

"Değillerdi, bu da bize bir tampon sağlıyor. Şansımız varsa, dışarıdaki ikisini etkisiz hale getirebilir ve kimse fark etmeden içeri girebiliriz."

"Kapıdaki kızı çıkarabiliriz."

"Hayır, onun yerini iki silahlı koruma aldı."

"Lanet olsun."

"Fark etmez. Seni ve Adam'ı orada istiyorum. Videonun olduğu odaya gidin. Oradan izleyin. Orası sahne arkası, değil mi?"

"Evet, öyle. Giles ve Jaz'ın arkasında olacağız."

"Güzel. Korumalar dışarı çıkarıldıktan ve adamlarımız yerlerini aldıktan sonra, sen ve Adam içeri girip Giles'ı indireceksiniz."

Başımı salladım. "Şansımız yaver giderse, Giles gözaltına alındığında ve seyirciler arasındaki çocuklar etraflarının Kabal'ın taktik fedailerıyla çevrili olduğunu fark ettiklerinde teslim olacaklardır."

KIRK BEŞ

Tkulis kapısı kilitli değildi. Kapıyı itip açtığımda odanın da boş olmadığını gördüm. Tek bir sandalyede genç bir adam ve kadın oturuyordu. Kafalarının arkasından bile onları tanıdım.

Önce Sierra döndü. "Özel izleme odası, ahmaklar. Görevinizin başına dönün."

Sonunda az önce konuştuğumuz adamın adını hatırladım. "Chris yardıma ihtiyacınız olursa diye buradan izlememizi söyledi."

Sierra homurdandı.

"Peki," dedi Sierra. "Otur ve çeneni kapat o zaman."

Odaya yavaşça girdik. Adam kapıyı arkamızdan kapattı. Seçebileceğimiz bir sürü sandalye vardı. Sierra Severin'in kucağındaydı.

Sandalyelerini ekranın tam önüne çekmişlerdi. Bu berbat bir görüş açısına sahip olduğumuz anlamına geliyordu, ama aynı zamanda birbirimize fısıldarken arkalarında oturabileceğimiz anlamına da geliyordu.

Pek fısıldaşmadık. İkimiz de kulaklıklarımızdan Kabal'ın ilerleyişini dinlemekle meşguldük. Video yayınında Hope'u izlemek ve yardım edemeyeceğimizi bilmek çok sinir bozucuydu. Ama süvariler geliyordu.

Giles'ın planı Hope'u tehdit edip babasını koşturmaktı. Pek çok filmde izlediğim bir sahneydi. Klasik şeytani kurban. Masaya bağlanmış genç ve güzel bir kadın, üzerinde bıçak duruyor, koyu renk bukleleri kurlsızca dökülüyor, kehribar rengi gözleri dehşetle açılmış ve parlıyor

iplere karşı kıvranırken gözyaşlarıyla. Kara büyüğü işkence pornosu.

Ya da ben öyle hayal etmişim.

Giles hiç de öyle yapmazdı. Muhtemelen söz konusu kadın genç bir bakire olmadığı içindi. Seyircilerin çoğunun tanıdığını düşündüğü ağır hamile bir kadındı, sırlarını güvende tutarken onları güldüren esprili *Gerçek Haber* muhabiriydi. Onu bir masanın üzerinde kıvranırken, kocaman karnının üzerinde bir bıçak dururken gerçekten izlemek istiyorlar mıydı? Tabii ki istemiyorlardı. Bu yüzden Giles onu tekerlekli sandalyede tutuyor, durumunu daha az belli etmek için bol bir elbise giydiriyordu.

İlk olarak, halkına Umut'a hiçbir zarar gelmeyeceğine dair güvence verdi.

"Lucifer buna izin vermez," dedi. "Bu onun hayatta kalan en büyük çocuğu. İlk torunu. Lord iblislerin yavrularını korumak için nasıl müdahale ettiklerini daha önce gördük. Eğer bir lord iblis torunu için Thomas Nast'ı öldürecekse, Lucifer de kendi torununu korumak için yeri göğü birbirine katacaktır. İblis kılığına girebilir ama o bir melektir. Cennetten kovulmuş ama ruhu saf. Merhametli ve iyi."

Gerçekten mi? Giles buna inandı mı? Buradaki herhangi biri buna inandı mı? Yine de ekranda seyircilerin ilk sırasını görebiliyordum ve yüzlerinden inandıklarını anlayabiliyordum. İstediler ve yaptılar.

"Lucifer'in kim olduğunu hatırlayın. Düşmüş melek. Melekken şeytana dönüşen. Sorguladığı için cennetten kovuldu. Çünkü o siyah ve beyazı görmüyor ve bu nedenle bu mücadeleden çekildi. O yapamaz hangi tarafa ait olduğundan ya da hangi tarafın haklı olduğundan emin değildir. Daha önce yanmıştır, bu yüzden ateşten kaçır."

Adamın iyi olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Bugün yaptığımız şey Lucifer'i tehdit etmek değil. Bu dine küfür olur. Hayır, yapacağımız şey tam olarak haftalardır yapmaya çalıştığımız şey. Onu bir toplantıya davet edin. Ona ölümlü, şeytani, göksel herkes için neden doğru seçim olduğumuzu gösterme şansı verin. Davetlerimize kulak asmadı, bu yüzden bu üzücü önlemi almak zorundayız. Bir kez geldiğinde, tehdit olmayacak. Saygısızlık olmayacak. Durumumuzu açıklayacağız ve o da gerçeğimizi görecek. Lucifer davamıza katılacak."

Büyük bir tezahürat ve alkış tufanı koptu. Elbette saçmalıktı. Hiçbir iblis ya da melek bunu şantajdan başka bir şey olarak yorumlamazdı. Yine de yalan, Jaz sahnenin ortasına geçip çağırma için hazırlanırken sessizce oturmaları için yeterliydi.

Lucas'ın sesi kulaklığımdan geldi. "Şu anda garajdayız. Dış videoyu bir saat öncesinin görüntülerini gösterecek şekilde yeniden yönlendirmeyi başardık ve girişimizi gizledik. Dışarıdaki iki muhafız etkisiz hale getirildi. Elena ve Clayton'ın onları taklit etmesini ve bir sonraki güvenlik noktasını aşmaya çalışmasını sağlamak için cazibe büyüleri kullanacağız."

Az laf, çok iş, demek isterdim. Ama Lucas stresliyken, Lucas açıklar. Bu yüzden o bitirene kadar çenemi kapalı tuttum, sonra da "Kulağa hoş geliyor," diye fısıldadım.

Jaz'ın kulaklığındaki yayına tıkladım. "Yerleşkeye girildi. Durdurun."

Hiçbir şey söylemedi ama alaycı bir homurtu duyduğumu sandım. Kimsenin ona oyalanmasını söylemesine gerek yoktu. Acele etmenin Hope'a da ona da faydası olmazdı.

"Başlamadan önce . . ." Jaz söyledi. Seyirciler arasında bir sabırsızlık hışırtısı yayıldı. "Yapmak üzere olduğum şey kendim, Giles ve Bayan Adams için çok tehlikeli. Bu yüzden tüm dikkatinize ve sessizliğinize ihtiyacım olacak. Ayrıca, odada diğer büyücülerin de olduğunu biliyorum. Sizi uyarmalıyım. sen . . ."

Bunu evde denemeyin çocuklar, mesajının özü buydu. Bu ve yaptığı şeyin standart bir nekromantik ayin olmadığını ve bu nedenle aşına oldukları hiçbir şeye benzemeyeceğini açıkça belirtiyordu. Başka bir deyişle, saçma sapan sahte bir ayin düzenleyebilmek ve bunu mümkün olduğunca uzun süre sürdürebilmek için kışını kolluyordu.

Kötü adamlara yaratıcılıkları için kredi vermekten nefret ediyorum. Kendimi zihinsel olarak not alırken bulduğumda daha çok nefret ediyorum.

Jaz konuşmaya devam ederken Adam ve ben Lucas'ın güncellemelerini dinledik.

Elena ve Clay merdiven boşluğuna girmeyi başarmışlardı. Alarm çalmadan korumaları etkisiz hale getirmişlerdi. Yirmi kişilik bir taktik ekip şimdi garaja girmişti. Elena ve Clay son güvenlik noktasına yaklaşıyorlardı.

Lucas'ınkinin arkasından başka bir ses geldi, boğuktu, hızlı konuşuyordu, panik sınırında bir acelesi vardı.

"Ne oluyor-?" Ben başladım.

Lucas iletişim bağlantısını kesti. Adam'a baktım.

"Sorun yok," diye mırıldandı. "Küçük bir hıçkırık. Kulak misafiri olup paniğe kapılmamızı istemiyor."

Harika, ama sessizlik beni daha da panikletti. Tekrar video ekranına baktım. Jaz bir masanın üzerinde mumları yakıyordu. Onları çok yavaş yakıyor, karanlık ve aydınlık güçler ve denge hakkında saçma sapan şeyler söylüyordu.

Giles öne çıkıp ışıklandırmaya yardım etmeyi teklif etti ama Jaz ayini tek başına yapması gerektiğini söyleyerek onu kenara itti.

"Lucas?" Fısıldadım. "Kimse yok mu? Neler oluyor?"

Sierra tekrar bana baktı. "Eğer siz ikiniz fısıldaşmaya devam ederseniz,

Kışınıza tekmeyi basacağım."

"Özür dilerim," dedi Adam. "Sadece sabırsızlanıyorum."

"Severin? Sierra?" Masanın üzerine bırakılmış telsizden bir ses duyuldu. "Bir ihlal var."

"Kahretsin!" Ayağa fırladım ve bir anlığına erkek sesimi kullanmayı unuttum.

Sierra fark etmedi. Ayağa fırladı ve telsizi kaptı. "Sierra tamam. Tekrar ediyorum."

"Yerleşkeye girdiler. Bu bir Kabal. Ya da tüm Kaballar. Bilmiyorum." Genç adam konuşurken sesi yükseldi.

Sanki daha iyi duymaya çalışıyormuş gibi arkasına geçtim. Adam da onu takip etti.

"Sakin ol," dedi Sierra. "Kapıları çalıştırdınız mı?"

"Şimdi yapıyoruz," dedi telsizdeki adam. "Kapılar Minibüs geliyordu ve düzinelercesini gördüler ve haber verdiler ama sonra Kabal'ın adamları onları gördü ve ateş açtı ve hepsi öldü. Hepsi öldü!"

"Tamam, yapman gereken-"

Telsizi kaptım ve Adam Sierra'yla arama girerken geri çekildim.

Sierra'nın havlamasını taklit ederek, "Rahatla," dedim. "Rahatlanan gerek. Her şey kontrol altında. Bunların hepsi planın bir parçası. Giles'in sözünü kesme."

Bir acı çılgılığı. Başımı kaldırdığımda Adam'ın Sierra'yla boğuştuğunu gördüm, parmakları parlıyordu. Severin sandalyesinden fırlamıştı. Yere düştü.

"Ne-?" diye başladı diğer uçtaki ses.

"Ateş etmeyin," dedim. "Her şey kontrol altında."

Severin Adam'a doğru koşarken telsizi kapattım. Bir bağlama büyüsü yaptım. İşe yaramadı. Güç dalgalanmasını hissedebiliyordum ama hiçbir şey olmadı. Oda korumalıydı. Büyülerimiz bozulmamıştı. Görünüşe göre, korumalı bir alanda büyü yapamıyorduk.

Severin'e doğru atıldım. Parmakları koluma yapıştı. Soğuk bir patlama hissettim. Sonra etim donmaya başladığında acı çektim. Karnına, onu bıraktıracak kadar sert bir yumruk atmayı başardım. Sonra ayaklarını altından tekmeledim ve-

Odanın öbür ucundan gelen bir gıcırtı sesi beni durdurdu. Oditoryumun girişinde kayan çelik bir kapı görmek için baktım.

New Orleans'taki laboratuvarı alarm çaldığında, reviri Jeremy'nin gücü ve Adam'ın ateşinin aşamayacağı sağlam bir çelik kapıyla kapatmışlardı.

Koştum. Hala geçmek için yeterli boşluk vardı-

Severin bacağını yakaladı. Beni aşağı çekti. Sonra beni orada tuttu, parmakları ısıırıyordu, soğuk o kadar dayanılmazdı ki inledim.

Adam Sierra'yla boğuşmayı bıraktı ve onu kenara fırlattı. Severin'in üzerine atladı ve bacağını yakaladı.

"Bırak onu," dedi, sesi gürliyordu, gözleri parlıyordu.

Severin'in nefesi kesildi. Ateşin alevlendiğini hissedebiliyordu. Bırakmadı ama Adam onu çekiştirirken, ateş buzu eriterek bacağıma geri döndü.

Severin'i tekmeleyip topallayarak kapıya doğru yürüdüm ki Lucas telsiz bağlantısına geri dönüp bana binada olduklarını söyledi.

Çelik kapı kapalıydı. Videoya bir göz attım. İçerideki izleyiciler kapıların kapandığını duymuştu.

Giles yumuşak bir sesle, "Korunmanız için," dedi. "Bay Scott ayine başlamak üzere."

Ne olduğunu biliyor olmalıydı ama bunun çağırma işlemini engellemesine izin vermiyordu. Lucas'ı hızlıca güncelledim.

Adam ve Severin ayağa kalkmış, karşı karşıya duruyorlardı. Sierra onlara doğru yaklaştı. Önüne atladım ve cazibemin düşmesine izin verdim.

Sierra bana ters ters baktı. "Seni aptal küçük sürük. Karışma konusunda dersini almadın mı?"

"Evet," dedim. "Balaam'a, Nast'lara müdahale *ettiği* için biraz ödeşme borcum olduğunu öğrendim. Müdahale edemedi önce sadık hizmetkârlarından ikisini ortadan kaldırarak *başlayacağım*."

"Ne kadar sinirleneceği hakkında bir fikrin var mı?"
Severin söyledi.

"Evet, var," dedi Adam. "Ama babam da en az onun kadar kızgın, o yüzden ikisinin kapışmasına izin vereceğiz."

Adam'a döndüler. Onun da büyüğü gitmişti ve parlayan ellerini kaldırdı.

Sierra bana saldırınca, ben de ona saldırdım. Bu onu hazırlıksız yakaladı ve kendini kontrol ederek bana ona çarpıp uçurmam için zaman verdi. Savurarak geri döndüğünde Clay'le olan dövüşünü, onun şablonunu, basit hareketlerini hatırladım.

En azından işe yarar bir şey yapıyordun, diye düşündüm Clay'in.

İlk darbesini savuşturdum. İkincisinden kaçtım. Üçüncüsünü yakaladım. Üçte iki fena değil. Tabii üçüncüsünde o kadar öfkeli olmasaydı daha da iyi olabilirdi, sanki bir buz patlaması ışınıyla vurulmuş gibi hissediyordum. Gömleğim soğuşun bir kısmını emdi. Aslında aniden dondu, omzumdaki büyük bir parça paramparça oldu. O deliğe bir kez bakmak -ve onun yerine derimi orada hayal etmek- beni çok daha dikkatli yaptı. Ve çok daha fazla öfkelen dim.

Bir tekme ve ardından bir aparkat attım. Bu onu yere serdi. Tekrar ayağa kalktığında, ona sağlam bir tekme attım. Geri uçtu. Üzerine atladım, bana dokunamadan ön kollarını yakaladım. Severin kız kardeşinin düştüğünü gördü ve Adam'la dövüşmeyi bırakıp onun yerine bana saldırdı. A

Yumruk onu durdurdu. Adam onun durduğundan emin oldu. Buz güçlerini etkisiz hale getirme zahmetine bile girmed i, sadece iki elini birden kavradı. Izgaradaki su gibi bir cızırtı oldu.

Bıraktığında, erimiş bir buz-iblisimiz vardı. Güçlerinin yeniden şarj olması biraz zaman alacaktı. Uzun bir süre, umarım.

Severin iyi bir dövüşçü olabilir. Hatta belki Adam kadar iyiydi. Ama güçlerine çok fazla güveniyordu ve onlar yok olduğunda benim gibi tepki veriyordu. O da

Dikkati dağılmıştı ve gerçek bir dövüş için kendini toparlayamıyordu. Adam onu bağladı. Sonra Sierra'nın buzlarını eritti ve onu kardeşiyle bağladık.

"Balaam'ın bizi zgr bırakacağını biliyorsun," dedi Sierra. "Komik. Henüz serbest bırakmadı," dedim.

"Sanırım sana yeterince iki şans."

"Asla," dedi. "Bizim için gelecek."

"Ne demek istiyorsun?" Geri çekilirken söyledim. "Seni ldrmemiz gerektiğini mi?"

Severin, "Hayır, demek istediği bunu düzeltmek için çok geç olmadığı, Savannah," dedi. "Balaam kazanacak. Senin de kazanıp kazanmayacağın onun tarafında olup olmamana bağlı. Hâlâ bir şansın var. Ona katıl ve-"

Ağzını tıkayarak onu susturdum.

EVE

ETrsiel hemen arkasında olduğu halde, öbür dünya adliyesinin merdivenlerini adımladı. Muhafızlar ona kapalı olduğunu söylemek için içeri girdiler. Sonra kılıcı gördüler - ve Trsiel'i - ve onu aramaya gelmediğini anladılar.

Bu sefer avukat sevgilisi. Geçmelerine izin vermek için ayrıldılar.

"Ukobach?" dedi onlar geçerken.

"Hücre 24-D," diye cevap verdi gardiyanlardan biri.

"Yapabileceğimiz bir şey var mı-?"

"Biz hallederiz."

Trsiel teşekkürlerini mırıldanmak için yavaşladı. Eve başını salladı. Sadece nezaket için değil, her zaman ardından gelen şey için de değerli zaman boşa harcanmıştı - muhafızlar, tam kanlı bir melek onlarla konuşmaya tenezzül ettiği için neredeyse secde ediyorlardı. En azından onun tam kanlı olduğunu fark etmişlerdi. Bazıları fark etmedi. Aslında bu onun kendi hatasıydı. Kılıcını sırtına takmış ve rahat, modern kıyafetler giymişti. Cildindeki soluk parıltıyı fark etmediyseniz, bir melek olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Ta ki konuşana ve o melodik, zorlayıcı ses onu ele verene kadar.

Trsiel kendini kurtarıırken Eve koridorda ilerlemeye devam etti. Mahkeme salonlarını geç. Sola dön. Merdivenlerden aşağı. Sağa dön. Bir sol daha. Trsiel yetişti. Artık tüm muhafızları geçmişlerdi, bu yüzden Eve bulanıklık büyüsünü yaptı ve Kristof yanlarında belirdi. İçeri girmesine izin verilmesi için ısrar edebilirlerdi ama bir avukat getirmeleri bir şeylerin peşinde olduklarını gösterirdi.

"24-D var," dedi bir hücreyi göstererek. "Ama biz gerçekten ... istiyoruz."

"32-B," dedi Kristof. "Raim'i 32-B'de tutuyorlar."

Raim'i görmek için geldiklerini söyledilerdi muhafızlar onları asla içeri almazdı. Lucifer'in sarayında bir konttu. Efendisinin nerede saklandığını bildiğinden emin olan Balaam'ın iblisleri tarafından sorgulanırken birkaç melek onu "kurtarmıştı". Şimdi bir savaş esiri olarak tutuluyordu, çoğunlukla iki taraf da Lucifer'i bulmak için onu kullanmasın diye. Kader bu özel efendi iblisin bu savaşın dışında kalmasını tercih ederdi.

Kristof eğildi, eli onun elini okşadı, sesi alçaldı. "Mümkün olduğunca çabuk Indiana'ya döneceğiz."

Başını salladı ve onun elini çabucak sıktı. Mesaj geldiğinde yerleşkede Lucas ve diğerlerine yardım ediyorlardı. Kristof'un muhbirlerinden biri ona Raim'in öbür dünya hücrelerinde tutulduğunu söylemişti. Trsiel bunu tek başına halletmeyi teklif etmişti ama sorgulama ona göre bir şey değildi. Eve'le geçirdiği yıllar Kristof'u hücrelere gizlice sokmakta ya da gidecekleri yer hakkında yalan söylemekte bir sakınca görmediği anlamına geliyordu ama Raim'den bilgi almak doğasının izin verdiğinden biraz daha fazla aldatmaca gerektirebilirdi. Bu yüzden Jaime'ye bir kriz olursa onları geri çağırmasını söyleyerek uzaklaştılar.

Eve 32-B'nin kapısını açtı. İçerisi bir dolaptan biraz daha fazlası gibi görünüyordu. Boş bir dolap.

"Hazır mısın?" dedi.

Kristof başını salladı. "Tam arkanda."

"Ben burada bekleyeceğim," dedi Trsiel, kapının dışında bir pozisyon alarak. "Ama yardıma ihtiyacın olursa beni çağır."

"Yapacağım."

Eve derin bir nefes aldı, sonra hücreye adım attı. Işık, kırık bir ampul gibi tekleyerek yanıp söndü. Zemin ayaklarının altında kaybolurken midesi bulandı. Sonra yere o kadar hızlı indi ki dizleri büküldü. Lanet olası boyutsal sıçramalar. En iyi zamanlarda bile sarsıcıydılar ama boyutsal tutma hücrelerine yapılanlar

En kötüsü, sanki Kader sadece mahkûmlara iyi büyü yapmak istemiyormuş gibi.

Biri çığlık attı. Eve kılıcını kavradı ve etrafına bakındı. Her şey hâlâ parlak beyazdı. Bir feryat daha; dehşet değil, kahkaha dolu bir feryat.

Eve ileriye doğru birkaç temkinli adım atarken gözlerini kırıştırdı. Işık azaldı ve yemek odasına benzeyen bir yer seçebildi. Oturma alanını yirmiye çıkarmak için katlanır masalar eklenmişti. Eşsiz masa örtüleri vardı ama bunun bir önemi yoktu çünkü her santimi tabaklarla ya da yiyeceklerle kaplı görünüyordu. Bir imps ordusuna yetecek kadar yiyecek. Hindi, dolma, tatlı patates, kızılıcak sosu . . .

Masa da tıka basa insanla doluydu. Kalıntılar - gerçekte orada olmayan, sadece bir döngüde tekrar eden hayaletler. Konuşan, tartışan ve gülen en az yirmi yetişkin, etrafta koşuşturan bir düzine çocuk ve havlayarak onları takip eden bir köpek.

"Şükran Günü," diye mırıldandı.

"İşkence, işte bu," diye gürledi bir ses.

"Pek çok insan seninle aynı fikirde." Eve bir adım öne çıktı ve yaşlı bir teyze ona sorular sorarken yüzü sıkıntıyla buruşmuş bir genci işaret etti. "Eminim öyledir."

"Eğlendiğinize sevindim," diye cevap verdi ses. "Kader, savaş suçlularına işkence etmenin ciddi bir suç olduğunu unuttu mu?"

"Şükran Günü'nün Cenevre Sözleşmesi kapsamında olmadığından oldukça eminim."

Etrafına baktı. İblis hiçbir yerde görünmüyordu. Aslında şaşırtıcı değil. Bu düzlemlerde nadiren şekil alırlardı. Ama Raim buradaydı. Onun varlığının sıcak rüzgârını hissedebiliyordu.

Raim, "Gürültü hiç kesilmiyor," dedi. "Konuşuyorlar, konuşuyorlar ve konuşuyorlar. Bağlıdıkları zamanlar hariç. Ya da çığlık attıkları zamanlar. Ya da ..." Sesi titriyordu, sanki ürperiyormuş gibiydi. "Gülmek."

"Hey, bloğun aşağısındaki boyutsal hücreyi almadığınıza şükredin. Orası bir sirk. Pandomimcilerle." Bir adım daha attı. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Eve, Balaam'ın kızı. Demek baban sonunda seni kendi tarafına çekti?"

"Hayır, her zamanki gibi hâlâ *kendi* tarafımdayım."

Yumuşak bir kıkırdama, "Eğer efendimi bulmaya geldiyseniz, size babanızın kölelerine söylediklerimi söyleyeceğim. Bilmiyorum-"

"Evet, biliyorsun. Ve bize anlatacaksın."

"Yoksa ne olur? Köpeğin daha yüksek sesle havlamasını mı sağlarsın?"

"Hayır. Eğer bize söylersen ve Lucifer'i bulursak, buradan çıkmaya yardım ederiz."

"Hapishaneden kaçış mı? Ne kadar büyüleyici. Tüneli kazacak mısınız? Yoksa bu Nast'ların işi mi?"

"Bu ortak bir çaba. Belli ki seni kurtaramayız. Ama bize Lucifer'i nerede bulacağımızı söylersen, Kristof senin davayı herhangi bir suçlama olmaksızın sunacak ve savunacak. Senin adına konuşacağım, önceki bir davada bana nasıl yardım ettiğinle ilgili bir hikaye uyduracağım, falan filan. Bu bir garanti değil ama alacağın diğer her şeyden daha iyi."

"Karşılığında ben de efendimi mi teslim edeceğim?"
Güldü. "Pek mümkün değil, ölümlü."

"Kristof ve ben sadece onunla konuşmak istiyoruz. Bu sözleşmeye yazılacak. Nerede olduğunu başka kimseye söylemeyeceğiz. Size geldik ve bu görüşmenin efendinizin çıkarları için en iyisi olduğuna karar vermenizi sağlayacak bir durum ortaya koyduk, siz de çok katı koşullar altında kabul ettiniz. İtiraf etmen için sana işkence ettiğimizi ona söyleyebilirsin."

Biraz daha ikna etmek gerekti ama Raim makul davrandı. Kristof'un çoktan hazırladığı sağlam bir sözleşme sağladıkları sürece yardım edecekti. Birkaç hızlı değişiklik, bir kan yemini ve Lucifer'in yerini öğrenmiş olarak yola koyuldular.

Trsiel'i geride bıraktılar. Plan bu değildi, en azından onun bildiği kısmı. Öfkelenenecekti ama yapılması gereken doğru şey buydu. Eve ondan zaten yeterince şey yapmasını istemişti. Eğer bundan bir sonuç çıkarsa, bu doğrudan onun omuzlarına binecekti.

Lucifer'e ulaşmak Eve'in beklediğinden daha kolaydı. Etrafı lejyonlarıyla çevrili değildi. İç saray tarafından bile kuşatılmamıştı. Bunun mantıklı olduğunu düşündü - bir orduyu saklamak zordu ve iç saray bile tüm görevlilerinin gelmesini beklerdi.

Bunların hiçbirisi yoktu. Sadece Lucifer, dağlarda tek başına.

"Nebo Dağı," dedi Kristof, teleport inişinden tırmanmayı bitirdiklerinde. "Uygun, sanırım."

"Öyle mi?"

"Musa'nın öykülerinden. İsraililer hâlâ dolaşıyorlardı ve suları tükenmişti. Tanrı Musa'ya bir kayayla konuşmasını söyledi. Musa hayal kırıklığı içinde kayaya vurdu ve ceza olarak Vaat Edilmiş Topraklar'a girmesi yasaklandı. Onu sadece Nebo Dağı'nın tepesinden görebiliyordu."

"Sence de biraz sert değil mi?"

"Lucifer şüphesiz aynı fikirde olurdu. Düşmüş melek. Tanrı'nın iradesine meydan okuduğunda kovuldu."

"Buna inanıyor musun?" Eve sordu.

Kristof omuz silkti ve ellerindeki kiri sildi. "Çoğu efsanenin gerçekte bir dayanağı olduğuna inanıyorum."

Dağın tepesinde kazılmış bir kilise buldular. Perdenin diğer tarafına geçerse buranın turistlerle dolu olacağından emindi. Ama kendi tarafları durgun ve boştu, rüzgâr fısıldayarak geçiyor, her esintide bir tutam kum serpiyordu.

İçeri girdiklerinde yalnız bir figürün yere çökmüş, mozaik kaplı bir su havuzuna baktığını gördüler.

"Huh," dedi Eve onlar yaklaşırken. "Kıyametle savaşmanın gerçekten iyi bir yolu nedir biliyor musun? Meditasyon yapmak."

Figür ayağa kalkıp döndü ve Eve'in nefesi kesildi. Arkadan bakınca, sık sık yaptıkları gibi insan şekline bürünmüş bir iblis olduğunu düşünmüştü. Ama sonra onun yüzünü, teninin ve gözlerinin soluk ışıltısını gördü.

Bir melek, diye düşündü. O gerçekten bir melek.

Yıkık yüzlü bir melek. Nefesinin kesilmesine neden olan da buydu. Lucifer'in derisi çukurlaşmış ve yara bere içindeydi; bazıları yaşlılıktan beyaz, bazıları ise kızgın kırmızıydı. Sadece gözlerinin etrafındaki deriye dokunulmamıştı.

"Lucifer," diye mırıldandı.

Gülümsedi ve bu garip bir gülümsemeydi, ne melekten ne de iblisten bekleyeceği bir şeydi. İçinde öfke yoktu. Öfke yoktu. Kibir yoktu. Ve bu onun dengesini gerçekten bozan şeydi. Tüm lord iblisler kibirliydi ve aynı şey çoğu melek için de söylenebilirdi.

Orada durdu, kılıcını kavradı, prova ettiği konuşma zihninden uçup gitti.

Eve sonunda, "Sana ihtiyacı var," diye geveledi. "Biliyorum."

"Hope, yani. Kızınız. O-" "Biliyorum."

Tekrar havuza doğru baktı. Kristof bir adım daha yaklaştı ve başını salladı. Eve de onu izledi ve ne yaptığını gördü: Bu bir kehanet havuzuydu ve derinliklerinde tekerlekli sandalyede, bağlı ve hamile olan Hope vardı.

Eve Lucifer'a döndü. "Ve sen sadece izliyor musun? Kızın -ve torunun- tehdit ediliyor. Gelmezsen ölümle tehdit ediliyorsun ve sen dağında oturup *izliyorsun öyle mi?*"

"Evet."

"Sen-"

"Başka ne yapmamı isterdin, Eve?" Lucifer dedi ki. "Oraya gidip Gilles de Rais'e istediğini vermemi mi? Yap

Benden ne istediğini biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

Belli belirsiz bir gülümseme. "O zaman ikimiz varız. Sanırım baban ve Asmondai gibi o da sadece bir figüran olarak onun yanında olmamı istiyor. Hatta bir maskot. De Rais'in halkı benim adımın biliyor ama diğer iblis lejyonlarının adlarını bilmiyorlar. Kudretli Lucifer ona boyun eğerse, bu onun çok güçlü olduğunu kanıtlayacaktır. Takipçileri hizaya girecektir.

Virüsü serbest bırakmasına yardım edecekler. İstediklin bu mu?" "Hayır. Onu durdurmanızı istiyorum."

"Nasıl?"

Ona doğru bir adım attı, kılıcını sıkarken parlıyordu.

"Nasıl?"

"Evet, *nasıl*. Kızımı tanıyorsun. Güçleri nedir?"

"İmgelemler. O bir kaos köpeği."

En ufak bir gülümseme iması. "Uygun bir tanımlama. Evet, bu onun gücü. Benimki de öyle, çok daha büyük ölçekte ve onun çektiği yan etkiler olmadan. Kovulduğumda melek güçlerimi elimden aldılar ve bana bunu verdiler. Şimdi söyle bana, Hope ciddi bir tehlike içinde olduğuna göre, güçleri ona nasıl yardımcı olabilir?"

Eve cevap vermeyince, "Onu uyarabilirler, ama bunun için çok geç, tıpkı benim onu uyarmam için çok geç olduğu gibi. Saldırı gücüne gelince, onun hiçbir gücü yok. Benim de yok."

Havuzun içine baktı. "Oraya gidip Jasper Haig'i ele geçirebilirdim ama o elinden geleni yapıyor ve ben daha iyisini yapamazdım. Elimden gelse Gilles de Rais'i ele geçirirdim ama ölümsüzlükle ilgili deneyleri onu bundan etkilenmez hale getirmiş. Kızıma sahip olabilirdim ama bu onu korkusundan kurtarmak dışında pek bir işe yaramazdı. Bunu yapardım, seve seve yapardım ama kafasında ben olmadan hayatta kalma şansı daha yüksek. Ona yardım etmeye çalışan diğer herkes gibi o da zeki ve becerikli." O

ona baktı. "Kızınız da öyle. Sizin öncelikli endişeniz de bu."

Eve tartışmadı. Hope'a hiçbir şey olmamasını istiyordu. -Ya da başkasını. Ama yalan söylemezdi. Savannah onun önceliği idi.

"Yapabileceğim hiçbir şey kızıma ya da sizinkine yardım edemez," dedi. "Sadece izleyebilirim ve çocuğuma güvenebilirim." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sen kendininkine inanıyor musun?"

"Evet."

"O zaman beni azarlayarak zaman kaybetme. Senin yerin aşağıda, çocuğunla birlikte. Benimki burada, benimkini izliyor."

Havuza geri döndü ve tekrar çömelip derinliklerine bakmaya başladı. Eve Kristof'a döndü. O da çenesini eğdi. Lucifer'in haklı olduğunu söylüyordu. Burada ilahi bir müdahale yoktu. Bu onlara bağlıydı - Hope'a, Savannah'ya, hepsine.

KIRK ALTI

A Adam ve ben Severin ve Sierra'nın güvenliğini sağlamayı bitirdiğimizde Elena ve Clay odaya daldılar. Hâlâ muhafız üniforması giymişlerdi ama Lucas tarafından görünmemeleri için kapatılan büyüleri gitmişti.

Kaballar tarafından vuruldu.

"Tam şurada konferans salonuna açılan bir kapı var," dedim, işaret ederek. "Ama mühürlü. Laboratuvardaki kapılarla aynı maddeden yapılmış. Adam onu yakamaz ve Jeremy de kıramaz."

"Ama duvarları yakabilirim," dedi Adam.

"İyi bir yer bul," dedi Elena, odayı geçerken Sierra'yı kenara iterek. "Giles'ın bizi görmeyeceği bir yere çıkmamız gerek. Yoksa *bunu* kullanır."

Parmağını ekrana kadar takip ettim. Giles, Hope'un yanında duruyordu. Sağ eliyle, seyircilerin göremeyeceği bir yerde sakladığı bıçağı tutuyordu.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadım.

"Henüz endişelenecek bir şey yok," dedi Elena. "Sakin davranıyor ve

- "Durdu ve burnunu çekti. "Bu da ne?" Clay içine çekti. "Bir çeşit kimyasal."

Havalandırma sisteminde bir çınlama. Sonra yavaş bir tıslama. "Kahretsin!" Dedim. "Lucas ne halt ediyor?" "Lucas hiçbir şey yapmıyor." Sesi benimkinin üzerine geldi.

Kulaklık. "Laboratuvar gibi oditoryum da bunu serbest bırakmak üzere tasarlanmış. Birisi o kapıları açmaya çalışırken aktif hale getirdi. Oraya girmeniz gerekiyor.

Hemen."

Adam ön duvardaki bir noktaya doğru koştu. Bakışlarımı ekranda sabit tuttum. Salondaki birinin dumanın kokusunu alması uzun sürmedi. Ve o kişinin en yakın kapıya koşması ve kapıyı hâlâ kapalı bulması sadece iki saniye kadar sürdü.

İnsanlar tökezleyerek yerlerinden kalktı ve işe yaramaz çıkışlara doğru koşmaya başladı.

Giles onlara sakın olmaları için bağırdı, sonra Jaz'a döndü. "Bitir şu işi."

"Deniyorum, ancak bu aceleye getirilemeyecek çok karmaşık bir süreç ve-"

Giles bıçağı kaldırdı. "Lucifer! Bizi duyduğunu biliyorum. Orada olduğunu biliyorum. Şimdi kışını kaldır ve buraya gel, yoksa orospu kızını boğazından karnına kadar keserim!"

İşte o zaman seyircilerin çığlıkları gerçekten başladı. Adam'a baktım. Parmaklarını açmış, duvara yaslanmıştı.

"Deniyorum," dedi, sanki onu izlediğimi hissediyormuş gibi.

"Biliyorum."

Onun gücü de benimki gibiydi; çok kullanırsanız dinlenmeniz ve yeniden şarj olmanız gerekir. Severin ve Sierra'yla dövüştüğü için gücü azalmıştı.

Clay kapıyı kırmaya çalışırken, Elena duvara vurarak kırmak için başka bir yer arıyordu.

Tekrar video ekranına döndüm. Jaz, Hope'un önüne geçmiş, Giles'a yaklaşmasını engelliyordu. Hope bağlarının içinde kıvranıyordu.

"Çekil yolumdan," dedi Giles.

"Ona dokunmayacaksın."

Giles hamle yaptı, bıçak Hope'un bacağına doğru parladı. Jaz darbeyi engelleyecek kadar hızlı değildi. Giles geri çekilirken Hope acı ve şokla sarsıldı, bıçağın ağzı kanla kayganlaşmıştı.

"Lucifer!" Bıçağı savurdu ve etrafa kan sıçradı. "Bir iblis efendi çocuğunu bu kadar kolay öldürmeme izin verir mi? Tek yapman gereken ortaya çıkıp benimle yüzleşmek."

Onu zar zor duyabiliyordum. Salonda bir kargaşa patlak vermişti; insanlar gazdan bayılıyor ve diğerleri tarafından eziliyordu. Dumanlar arka tarafta kalmış, sahnedeki insanları etkilememiştir.

"Lucifer! Beni sınama, iblis! İstedığımı elde etmek için bundan daha kötülerini de yaptım."

Seyircilerden gelen daha fazla çığlık dışında bir yanıt yok. "Lucifer!" Giles bağırdı, damarları patlıyordu. Hope'la arasında duran Jaz'a doğru döndü. "Çekil yolumdan ölümlü," diye hırladı.

"Hiç şansın yok."

"Kımıldayın!"

Jaz'ın yüzü dalgalandı. Kırışıklıklar düzeldi, yüzünün açıları yumuşadı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde Jasper Haig olmuştu.

"Dediğim gibi, hiç şansım yok."

Giles tekrar saldırdı, bu sefer doğrudan Jaz'a nişan aldı. Jaz hareket etmedi. Bıçak kolunu kesip açarken neredeyse hiç irkilmedi bile.

"Sana söyledim, hareket etmiyorum," dedi Jaz. "Delirdin mi sen?"

"Teşhis bu, gerçi ben de bundan hiçbir zaman memnun olmadım." Omzunun üzerinden baktı. "O ipi çözmeye yaklaştın mı aşkım?"

Hope, "Bıçak bende olsaydı daha hızlı olurdu," dedi.

Jaz güldü ve Giles'a döndü. "Kadınlar. Çok talepkârlar. Bana vererek onu şımartmak isteyeceğini sanmıyorum-"

Giles tekrar saldırdı, bu sefer Jaz'ın bacağına kesti.

Jaz sıkılmış dişlerinin arasından, "Sanırım bu hayır demek," dedi. "Ondan almaya çalışırdım Hope, ama bıçaklarla aram iyi değil. Görünüşe göre o iyi."

"Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?" Giles söyledi.

"Bence her şey bir oyun. Seni ciddiye almadığımı kastediyorsan, aynı fikirde değilim. Beni öldüreceğinden eminim. Ama önce..."

Hope ellerini serbest bıraktı ve bacaklarını çözmek için eğildi. "İlerleme var," dedi Jaz. "Şimdi, eğer bize bir tane daha dakika . . ."

Giles öfkeyle haykırarak bıçağı doğruca Jaz'ın göğsüne sapladı. Jaz dönünce bıçak yan tarafına saplandı.

"Henüz değil ..." diye soludu, kanı gömleğini ıslatıyordu.

Hope bacaklarını kurtardı. Tam Elena ve Clay duvarı delerken ve Adam bir deliği yakmayı başarırken sandalyeden kalktı. Ben de onu takip ettim.

Hope, Giles peşimizdeyken tökezleyerek yolumuza çıktı. A Kanayan Jaz yoluna fırladı. Giles'ın bıçağı göğsüne saplandı. Hope'u yakaladım. Adam, Giles'la aramıza girerken Elena ve Clay diğer tarafa geçerek Giles'ın kaçışını engellediler.

"İyi zamanlama, ha?" Jaz öyle dedi. Sonra bacakları tutmadı ve yere yığıldı, bıçak içine gömülmüştü.

Giles bıçağa davrandı ama Clay onu gömleğinin arkasından yakaladı. Etrafımızda kaos hüküm sürüyordu ama Hope ilk kez bunu hissetmiyor gibiydi. Sadece yerde yatan ve etrafında kan biriken Jaz'a baktı. Ona gitmeye çalıştığında onu durdurmadım, sadece destek olmak için elimi koluna koydum. Kanın içinde diz çöktü ve onun elini tuttu.

Jaz'ın gözleri açıldı ve tembelce sırtımayı başardı. "Gördün mü, beni gerçekten seviyorsun." Göz kapakları dalgalandı, sonra kapandı ve son bir kez nefes verdikten sonra başı yere düştü.

Hope elini onun göğsüne koydu. "Kimse yalnız ölmemeli," diye fısıldadı. "Sen bile."

"Umut?" Kanatlardan kaba bir ses geldi. Karl derme çatma bir koltuk değneğine dayanarak hızla ilerledi, Peşinden gelen bir muhafızı el sallayarak kenara çekti. Hope başını kaldırıp baktı. Sadece baktı. Sonra ben ona yardım etmeye çalışırken kanlar içinde kayarak ayağa kalkmaya çalıştı.

"Gümüş mermi kullanmayı unutmuşlar," dedi Karl. Nefes nefese kaldı ve ona doğru koştu ve-

Ayaklarım yerden kesildi. Hope'un da uçtuğunu gördüm ve ona doğru tutundum ama ıskaladım. Yere düştüm ve bir an için her şey karardı. Kulaklarımda bir şey yankılandı, tam olarak algılayamadığım bir ses gibi. Sonra bağırışlar başladı. Işıklar yanıp söndü ve yandı, etrafıma baktığımda kapı açıktı ve seyirciler dışarı akıyordu, taktik ekip üyeleri içeri akıyordu, iki grup birbiriyle boğuşuyor ve bağırıyordu.

"Bu bir bomba mıydı?" Sendeleyerek ayağa kalkarken söyledim. Adam'ın sıcak ellerini belimde hissettim ve kendimi sabitlemememe yardım etti.

"Bilmiyorum," dedi. "Ama bu da bir şeydir."

Aceleyle Hope'un yanına gittim. Hâlâ yerdeydi, şimdi karnını tutuyordu, nefes alıp verirken yüzü acıyla buruşmuştu.

Karl topallayarak yanına gelirken Jeremy koşarak yanına indi.

"Geliyor," diye nefes nefese kaldı Hope. "Bebek geliyor." "Ne getireyim?" Dedim.

Bunu söylerken etrafıma bakındım ve Elena'nın Clay'in üzerine eğildiğini gördüm. Hope'u bırakarak aceleyle yanlarına gittim, Adam da hemen arkamdaydı.

"Sadece bilinci yerinde değil," dedi Elena. "Ama Giles . . . Kendime geldiğimde gitmişti."

"Kahretsin!" Çılgınca kalabalığın içinde ondan bir iz aradım.

Sonra bir ses, "İşte. Şuradan geçti" dedi ve kanlı burnunu tutan ve sahne arkasını işaret eden genç bir kadın gördüm.

Adam ve ben çıktık.

Arka odadan çıktığımızda bir baskınla karşılaştık. Birkaç yüz genç doğaüstü insan

taktik ekiplerimiz onları toplamaya çalışırken yerleşkenin çıkışına ulaşmaya çalışıyorlardı. O çocukların her biri Kabal'ın yakalanmasının ölüm anlamına geldiğine ikna olmuştu. Bu yüzden karşılık verdiler ve biz de büyüler, itiş kakışlar ve sallanan silahlardan oluşan bir girdabın içine girdik.

Güçlerimi kullanmadan geçmeye çalıştım ama sonunda yolu açmak için geri tepme büyülerine başvurdum. Bir Kabal fedaisi bize silah doğrulttuğunda yaklaşık beş adım gitmiştik.

"Ellerinizi duvara dayayın," diye bağırdı.

"Savannah Levine. Adam Vasic," dedim. "Şimdi kaldır kışını."

"Daha da iyisi," diye bağırdı Adam gürültünün üzerine. "Gilles de Rais buraya geldi mi?"

"Onu gördüm," diye seslendi başka bir Kabal subayı. "Nereye gitti?"

Adam bir kapıyı işaret etti. Aceleyle gittim ve iterek açtım. Oda boştu. Ortada devrilmiş bir masa ve altında buruşuk bir kilim vardı. İçeri girdim, parmaklarımı Giles'a vurmak için kaldırdım. Sonra artık tanıdık gelen bir ses duydum. Çelik bir kapı kapanıyordu.

Masanın arkasında bir kapak vardı. Tırmanarak geçebileceğim kadar yer vardı ve ilerlerken bir ışık topu yaktım ve yan tarafta bir merdiven gördüm. Onu kaptım ve aşağı indim. Adam arkamdan zar zor geçebildi.

Merdivenden aşağıya, en alttaki bir odaya indik. Bir koridor yan tarafa doğru uzanıyordu.

"Gizli kaçış kapığı," diye mırıldandım. "Bugünlerde herkeste var mı?"

"Sizin için ajansa bir tane kuracağız."

"Güzel."

Lucas'la bağlantı kurdum ve nerede olduğumuzu söyledim. Kabal ekibinin yakın zamanda o çelik ambar kapısından geçmesine imkân yoktu. O da bize devam etmemizi ve Giles'ı takip etmemizi söyledi.

KIRK YEDİ

W

Giles'ı duyabiliyordum, ayakları çarpıyordu, nefesi sert geliyordu. Paniklemişti ve dikkatli davranmıyordu, koşarken el fenerinin ışıkları sallanıyordu.

Dikkatliydik. Tünelin sonuna benzeyen yerde onu görene kadar olabildiğince hafif koştuk.

Bir gizlenme büyüü yaptım. Döndü ve bize doğru baktı. Belki bizi duymuştu, belki de duymamıştı, ama el fenerini sallayınca yalnız olduğuna ikna olmuş gibiydi ve merdivene doğru ilerlemeden önce rahat bir nefes aldı.

O tırmanırken biz de ona yaklaştık. En tepede kapıyı iterek açtı ve tekrar aşağıya baktı ama örtü büyüü bizi hâlâ saklıyordu. Dışarı tırmandı. Biz de peşinden gittik.

Zirveye ulaştığımızda, kapağı mümkün olduğunca az açtım ve görmek için dışarı baktım

Mısır.

Bir mısır tarlasındaydık, uzun saplar etrafımızı sarmıştı. Kapağı tekrar kapattım ve Adam'a haberleri fısıldadım. Sonra kapağı tekrar açıp bulanıklık büyüleri yapmadan önce Lucas'a bir güncelleme daha yaptım, böylece Adam ve ben sürünerek dışarı çıkabilecektik.

Giles'ı yaklaşık yirmi metre ötede, iki büküm olmuş, nefesini tutarken bulduk. Adam bir oyun planı fısıldadı.

Hâlâ bulanıklık büyüünün etkisindeydik ve ayrıldık. Adam, Giles'ın diğer tarafına doğru daire çizdi. Zemin nemliydi.

ve ayak seslerimizi boğuyordu. Arada sırada Adam'ın ilerleyişini işaret eden mısır saplarını yakalıyordum ama Giles

fark etmek için. Adam'ın yerini aldığından emin olana kadar sallanan mısırları takip ettim. Sonra sürünerek ilerledim.

Giles'a bir metre kala durdum. Sanki orada olduğumu hissetmiş gibi sertçe başını kaldırdı. Büyüyü bitirdim. Beni gördü ve tam Adam saldırırken koşmak için döndü.

Giles, Adam'ın yolundan dönmeyi başardı ama ben onun yoluna atladım. Adam'dan bana baktı.

"Beni öldüremezsin," dedi. "Ben ölümsüzüm. Bunu biliyorsun."

"Ölümsüz, evet. Ama vampir değilsin. Sanırım damarlarında biraz zombi suyu dolaşıyor. Yani zarar görmez değilsin."

"Evet, öyleyim."

"Bu teoriyi test ettiniz mi?" Yüz ifadesini izledim.

"Eğlenmek için binalardan atladın mı?"

Giles tereddüt etti, sonra cebinden bir şişe çıkardı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" dedi.

"Tahmin edebiliyorum," dedim.

"Güzel. Yani bunun benim açmamı istediğin bir şey olmadığını biliyorsun." Durakladı. "Bryce nasıl?"

Sertleştim.

"Anladığım kadarıyla iyi değilsin. Panzehir ister misiniz?" Cevap vermedim.

"Adil oyun adına, bunu sana vereceğim. Bir hediye. Sanırım bir radyonuz var?"

Tekrar ediyorum, hiçbir şey söylemedim.

"Lucas Cortez'i ara. Ona ofisime gitmesini söyle. Kasa masanın en alt çekmecesinde. Kod 1429. Joan of Arc'ın yanında savaştığım yıl."

Yüz ifadesinden etkilenmemi beklediğini anlayabiliyordum. Tepki vermeden bilgiyi Lucas'a ilettim. O zaten Giles'ın ofisindeydi ve kasayı bulmuştu. Şifre onu açtı.

"Panzehir talimatlarla birlikte bir kesenin içinde. Kodla yazılmışlar ama karmaşık bir kod değil. Benicio Cortez bunu çözebilecek birini bulacaktır. Şimdi bunu yere bırakacağım." Eğildi ve şişeyi yere bıraktı. "Ve sen de gitmeme izin vereceksin."

Doğruldu ve yürümeye başladı. Onu bir bağlama büyüyle kilitlemeden önce yaklaşık beş adım gitmesine izin verdim.

Yanına gittim ve ceplerini yokladım.

"Evet, yedek şişe," dedim kumaşın üzerinden hissederken. "Sana içeri kadar eşlik etmeden önce bunu elinden alalım."

Ona uzandığımda, bir şey bana çarptı. İçerideki darbenin mikro bir versiyonu gibiydi. Tökezledim. Büyü bozuldu. Giles üzerime atladı. Yere düştüm. Adam hamle yaptı ama Giles çoktan üstüme çıkmış, beni toprağa yapıştırmıştı, bir elinde şişe, diğer eli saçlarımdaydı.

Giles başımı geriye çekti. Nefesim kesilince şişeyi dudaklarıma doğru itti. Adam Giles'ı boynundan yakaladı ve yanık et kokusu aldım. Bir bağlama büyü yapmak için çabaladım ama Giles şişeyi ağzıma dayamıştı ve kelimeleri çıkaramadım.

"Fırsatın varken gitmeme izin vermeliydin," diye homurdandı, gözleri acı içinde yuvarlanıyordu. "Şimdi tek yapmam gereken
-"

Adam onu üzerimden çekti. Ayağa fırladım ve ona vurdum. Neyle bilmiyorum. Acı içinde çılgılık attı ve karnını tuttu. Gömleğinin altında balonlaştığını görebiliyordum, sanki bir ateş topu yutmuş gibi derisi parlıyordu. Sonra patladı. Yere düşerken alevler yaladı, kıvranıyor ve inliyordu, kararmış bağırsakları parmaklarının arasından yuvarlanıyordu.

Adam bakakaldı. Sonra diz çöküp ellerini tekrar Giles'ın boynuna doladı ve onu bu acıdan kurtarana kadar sıktı.

Emin olmak için eğildim ve nabız kontrolü yaptım. Adam nefes alıp almadığını kontrol etti. İkisini de bulamadık.

"Evet. Ölümsüzlük ama zarar görmezlik değil," dedim.

"İyi karar. Ölümcül tutuşunun şişeyi kırma ihtimaline karşı şişeyi elinden dikkatlice almama izin verin."

Giles'in harap olmuş bedeninin üzerine eğildi. Giles'in gözleri birden açıldığında parmaklarını geriye doğru sıyırıyordu.

"İzle-!"

Giles şaha kalktı, Adam'ı yakaladı. Bir bağlama büyüü yaptım ve işe yaradı -işe yaradığını hissettim- ama Giles durmadı, Adam'ı bir bez bebek gibi kaldırıp kırbaçladı. Giles'a doğru koşarken ne göreceğimi biliyordum.

Parlak yeşil parlayan gözler.

"Balaam," dedim, kısa keserek.

"Çok iyi, çocuğum."

Uzandı ve kırılmamış şişeyi aldı. Sonra iki uzun adım attı ve ikincisini aldı. Bir bağlama büyüü daha yaptım.

"Büyün bende işe yaramayacak ufaklık," dedi. "İyi dövüştün ama teslim olma zamanı geldi. Git sevgilinle ilgilen. O yaralı."

Adam'a baktım. Yere yığılmıştı ama göğsünün inip kalktığını görebiliyordum.

"Sadece bilinci yerinde değil. İyileşecek."

Balaam güldü. "Ne kadar soğuksun. Etkilendim. Asmondai'nin oğlunun etkilenmeyeceğinden şüpheleniyorum."

"O zaman yanlış şüpheleniyorsun. Onun yanına koşmamı ve o şişeleri alıp gitmene izin vermemi istemezdi. Geri ver onları."

"Oh, peki, bu durumda ..." Onları uzattı, sonra başını salladı ve güldü. "Hayır, çocuğum. Benimle dövüşebilirsin. ama bir anlamı yok. Onları benden almayı başarsan bile, daha fazlasını bulabilirim."

"Eğer bu doğru olsaydı, bu ikisi için gelmezsiniz. Virüsün geri kalanı çoktan Kabal'ın gözetimine girmiş olmalı. Bu şişeler şimdiye kadar yaşadığınız en büyük kaos ziyafeti için son şansınız."

"Ve sen beni durduracaksın, öyle mi?" Gülümsedi. "Azmini takdir ediyorum. Cesaretini de. Sen gerçekten de benim kanımdan bir çocuksun. Ama benim pervasızlığımı miras aldın.

Ayrıca bu fevri tavrınızı dizginleyecek binlerce yıllık bir tecrübeye de sahip değilsiniz."

O kadar yaklaştı ki sıcaklığını hissettim.

"Benimle dövüşemezsin. *Edemezsin*. Eğer denemekte ısrar edersen, sana bir ders vermem gerekecek. Vermek istemediğim bir ders." Adam'a başıyla işaret etti. "Sevgilini al ve git. Sana söz veriyorum ki bu" -şişeleri kaldırdı- "seni etkilemeyecek. Onu serbest bırakmadan önce buradan çok uzaklara götüreceğim."

"Onu hiçbir yerde serbest bırakmana izin vermeyeceğim."

Yeşil gözleri parladı. "İyiliksever davranıyorum çocuğum. Beni sına."

Gitmek için döndü. Bir bağlama büyüü yaptım, sonra bir enerji şimşegi, sonra da çaresizlik içinde bir geri tepme. Yürümeye devam etti.

Ona doğru koştum ve sırtına atladım. Beni kenara fırlattı. Yere öyle sert çarptım ki toprakta bir çukur oluştu. Yine de ayağa kalktım ve peşinden koştum.

Döndü, kolumu yakaladı ve mengene gibi sıktı. "Seni uyarmıştım çocuğum. Beni sına."

Kolumu kırdı. Acı içimi parçaladı. Sonra beni sırt üstü yere attı ve üzerimde yükseldi.

"Belki de umursamazlıktan daha fazlasıdır. Kalın kafalı mısın, çocuk? Bir boğa kadar aptalsın, körü körüne saldırıyorsun ve bundan hiçbir fayda gelmeyeceğini biliyorsun."

Belki olmazdı ama diğerlerinin gelmesine yetecek kadar uzun süre dikkatini dağıtmaya çalışabilirdim. Bu düşüncenin aklımda yer etmesine izin vermemeye dikkat ettim. Okuyabildiğini çoktan kanıtlamıştı.

O dönerken ben orada yatıyor, nefes nefese kalıyor ve kırık kolumu kucaklıyordum. İki adım attı, sonra arkasına baktı. Hareket etmemiştim. Memnun bir homurtu. Yürümeye devam etti.

Yavaşça ayağa kalktım. Sonra ona tekrar saldırdım. Bu sefer döndüğünde geldiğini gördüm ve kaçtım. Arkasına geçtim, sağlam elimle saçını yakaladım ve ayağımı savurarak tüm gücümle çektim.

"Adam Giles'ın boynunu yakarak iyi iş çıkardı," dedim dişlerimi sıkarak. "Eminim yeterince sert çekersem, o lanet kafanı koparabilirim."

Döndü ve ben tutuşumu kaybettim. Sonra göğsüme o kadar sert vurdu ki kaburgalarımın çatladığını duydum. Uçtum ve tekrar yere düştüm. Kalkmaya çalıştığımda iki büklüm oldum, öksürüyor ve kan tükürüyordum.

"Seni incitmek istemiyorum," diye homurdandı yine tepemde belirirken

"Öyle mi?" Hırıldadım. "Bunu yaparsan neler olacağını görmekten nefret ediyorum."

"Kafanı boynundan ayırırdım ve bunu yaparken seni canlı tutardım." Eğildi. "Bu bir ders, çocuğum. Seninle gurur duyuyorum. Şimdi yenilgiyi kabul et ve geri çekil."

Yeşil gözlerinin içine baktım. "Yapar mıydın?"

Cevap vermedi.

"O zaman dürüstçe söylüyorum," dedim ve elini tuttum. Sağlam elimle saçımı tekrar tuttum ve var gücümle sıktım.

Bana elinin tersiyle vurdu ve ben uçtum. Yere düştüğümde nefes alamıyordum ve bu yüzden orada yatıp kan kusarak öksürdüm. Sonra yavaşça ayağa kalktım.

"Dersi kabul etmeyeceksin, değil mi çocuğum?" Balam dedi ki. "Kendi acın senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Ama ben canını *yakacak* bir ders biliyorum."

Adam'a doğru yürüdü ve elini uzattı. Adam sarsıldı ve soluk soluğa kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı, acıdan kör olmuştu.

"Hayır!" Bağırdım.

Bir rüzgâr mısırları parçaladı, saplar kırıldı ve bir kenara uçtu. Balaam bile tökezledi. Bana baktı.

"İlginç. Ama yeterli değil, çocuğum."

Adam'a geri döndü. Gözlerimi kapadım ve sahip olduğum her şeyi büyüye döktüm, sözcükleri haykırdım. Bağırışlarım ve rüzgârın uğultusu arasında Balam'ın sesini duydum.

"Beni kovmak mı?" Tekrar bana doğru gelirken sesi yaklaştı. "Sanki önemsiz bir ruhmuşum gibi mi? Yapamazsın-"

Büyüyü bitirdiğimde kısa bir süre durdu ve gözlerimi açtığımda, Giles'ın vücudu sallanırken yüzündeki şaşkınlığı gördüm.

"Belki yapabilirim gibi görünüyor," dedim.

Gözlerimi kapattım ve büyüü tekrar başlattım. Bana vurdu. Bana fiziksel olarak mı vurdu yoksa bir enerji dalgasıyla beni uçurdu mu bilmiyorum, tek bildiğim ayaklarımın yerden kesildiği ve yere öyle sert düştüğümdü ki acıdan bayılmıştım. Ama kendime geldiğimde kelimeler hala dudaklarımdaydı.

Gözlerimi bile açmadım. Sadece büyüü bağırdım. Sözlerimi bitirdiğimde baktım, benden bir adım ötedeydi, yüzü öfkeyle buruşmuştu ama sanki Giles'ın bedeni üzerindeki hakimiyetini kaybediyormuş gibi olduğu yerde donup kalmıştı.

Bana tekrar vurmak için yumruğunu geri çekti. "Hey!" dedi arkasından bir ses.

Balaam, Adam'ın sendeleyerek ayağa kalktığını görmek için döndü. "O da en az senin kadar inatçı ve dik kafalı," dedi.

"Seni gerçekten kovacağından korkmuyorsan, onu incitmenin bir anlamı yok."

Balaam cevap olarak hırladı, kelimeleri bile oluşturamayacak kadar öfkeliydi. "Peki o zaman, onu durdurmak istiyorsan, ihtiyacın olan kişi benim. incitmek için."

"Hayır," dedim.

Adam dinlemedi. Tekrar deneyebilmem için Balam'ın dikkatini dağıtıyordu. Yapabileceğime inanıyordu. Yapabileceğime dair hayatı üzerine bahse girdi.

Gözlerimi kapattım ve daha önce elimden gelenin en

iyisini yaptığımı düşünmüş olsaydım bile, şu anki çabamın yanında hiçbir şeydi. Büyü devreye girdiğinde her şey kayboldu. Bu

Her şey vardı; kelimeler, güç, irade, çaresizlik.

Eğer başarısız olursam - başarısız olursam ne olacağını düşünmek bile istemiyordum. Ama düşünmek zorundaydım, çünkü sahip olduğum her şeyi bu işe vereceğimi kesinleştirecek tek şey buydu. Başarısız olursam Balaam Adam'ı öldürecekti. Başarısız olursam Balaam virüsü serbest bırakacaktı. Başarısız olursam dünyam ve içindeki herkes yok olabilirdi.

Başarısız olma. Tek seçenek buydu.

Büyüyü okudum ve sonra tekrar okudum ve sonra-

Omzumda bir el. Kulağımda bir ses. "Her şey bitti Savannah. O gitti."

Adam'a baktım. Koluna girdim ve kendimi yukarı çektim ve ancak o zaman Balam'a baktım. Ama o Balaam değildi. Sadece Gilles de Rais'in mısır tarlasında yatan harap olmuş bedeniydi.

Sağlam elimle şişeleri aldım, kendimi yere bıraktım ve orada oturdum, onları kucakladım, Adam yanımda kollarını bana doladı.

KIRK SEKİZ

T Kabal ekibi yaklaşık otuz saniye sonra ortaya çıktı. Anlaşıyor, değil mi?

Lucas ve Paige'e telsizle bizimle salonda buluşmalarını söyledim. Ekip üyelerine göre yeni gelmişim, orada bir şey olmuştu. Gerçekten görmek istediğim bir şey.

Geri döndüğümüzde önce Elena ve Clay'i gördüm. Elena gömleğimdeki kanı fark etti ve koşarak yanıma geldi, ama ben onu elimle uzaklaştırdım.

"O burada mı?" Ben sordum. "O iyi mi?" Elena gülümsedi ve başını salladı.

"O iyi."

Adam bana yardım ederken sahneyi geçip Hope'un yerde yattığı, Jeremy'nin onunla ilgilendiği, Jaime'nin elini tuttuğu yere gittim. Ve Karl. . . Karl bir bebek tutuyordu.

"Nita Elena Adams Marsten," dedi Hope gülümseyerek. "Evet, biraz ağız dolusu bir isim ama zamanla alışacak."

"Çok güzel," dedim. Öyleydi de; siyah saçları ve masmavi gözleriyle babasına bakıyordu.

"Ona büyü yapıyor," dedi Hope. "Buna ihtiyacı olduğundan değil. Birisi zaten babamı parmağında oynatıyor."

"Annesine çekmiş," dedi Karl.

Herkes güldü. Ben sadece oturdum ve Nita'ya baktım. Bebekleri pek sevmem, gerçekten. Ama bu farklıydı. Bu . . . Mucize demeyeceğim, çünkü çok klişe olur. Ama sonra

Yaşadığımız onca şeyden sonra bu yeni hayat mükemmel görünüyordu.

"Daha erken gelemediğim için özür dilerim," dedi Karl. "Ne?" Hope gözlerini kırıştırdı. "Hımm, eğer daha önce

Esir alındığınızda neredeyse ölmek üzereydiniz, yani-"

Durdu. Karl aşağıya, Nita'ya bakıyordu. Şimdi başını kaldırdı ve gözleri parıldadı. Bir iblisinki gibi turuncu ya da yeşil değillerdi. Aratron'unki gibi sadece parıldamıyorlardı. Binlerce renkten oluşan noktalarla yanardöner bir şekilde parlıyorlardı.

"Oh," dedi Hope.

Yüz ifadesini sakın tutmaya çalışırken ellerini kaldırdı. Adam bebeği ona geri verdi ve kadın Nita'ya sıkıca sarıldı, bakışları o gözlerden hiç ayrılmadı.

"İzliyordum," dedi. "Ama müdahale etmemek en iyisi gibi görünüyordu."

Sadece başını salladı ve mızızlanmaya başlayan Nita'yı kucakladı. "İblislerin torunları onların güçler," dedi. "Ama ben bir iblis değilim."

"Hayır," diye fısıldadı Hope. Nita'ya baktı ve gözleri yaşlarla doldu; sonra tekrar ona baktı ve şiddetle, "*Hayır*," dedi.

Hope'un alnındaki terli bukleleri itti. "Kaos açlığı ona miras kalmayacak. Bu ..." Başını yana eğdi. "İblislerin arasında yaşamamanın bir sonucu. Ona miras kalacak olan güçler, yani görüler ve diğerleri. Bu kolay olmayacak ama daha kolay olacak. Daha da önemlisi, senin için daha kolay olacak. Senin gücünün bir kısmını aldı. Bu onu sulandıracak ve açlığını azaltacak. Bu yardımcı olacaktır."

Hope ona baktı, hâlâ başını sallıyordu. "Lütfen, hayır. Bunu istemiyorum. Hepsi bende kalacak. Lütfen."

Lucifer cevap vermedi.

Boğazımı temizledim. "İmgelemlerle başa çıkmak kolay değil, eminim. Ama onlarla çok iyi şeyler yaptın.

Onlarla çok iyi şeyler yapacaktır. Ve eğer kaos açlığını azaltırsa ..."

"Bu iyi," dedi Elena, diz çöküp Hope'un kolunu sıkarak. "Bu senin için hayatı kolaylaştıracak, bu da onun için kolaylaştıracak."

Hope başını kaldırıp Lucifer'a baktı, "Başka seçeneğim var mı?" "Hayır."

Yutkundu. "O zaman bununla ilgileniriz."

"Elbette yapacaksın." Lucifer eğildi ve onu alnından öptü. "Her zaman yaparsın."

Kalçalarının üzerine yaslandı ve gözlerini kapattı. Açıldıklarında yine maviydiler, Karl başını salladı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Hope sadece gülümsedi ve kızını ona uzattı.

Miami'ye döndüğümüzde, bir doğumdan sonra şimdi tam tersiyle karşı karşıya olduğumuzu keşfettik. Bryce ölüyordu. Vücudu virüse uyum sağlayamıyordu. Yaşam destek ünitesine bağlıydı.

Ama panzehirimiz vardı, değil mi? Giles'ın son bir oyun oynaması dışında. Bize panzehiri ve şifreli talimatları vermişti, biz Miami'ye dönmeden önce deşifre edilmişti. Ama mesele sadece panzehiri Bryce'a vermekten ibaret değildi. Takip edilmesi gereken bir ritüel vardı, kritik bir bileşen gerektiren bir ritüel.

Bir vampirin hayatı.

Cassandra toplantı odasında volta atarken, "Dramatik olmayı bırak," dedi. "Vampirce bir yaşam gerektiriyor. Bir vampirin ölümsüzlüğünden vazgeçmesi ve insan olmaya geri dönmesi.

Benimkini sunmak pek asilce değil. Ben ölüyorum. En iyi ihtimalle sadece birkaç yılım kaldı. Bana ölümlü hayatımın geri kalanını verirsiniz bana iyilik yapmış olursunuz."

Aaron başını salladı "Ritüel sana insan hayatını garanti etmiyor Cass. Vampirlikten vazgeçersen böyle olacağı teorisi var. Tek bildiğimiz, üç yüz yıllık bir toz yığının dönüşeceği."

"O zaman ölü yakma masrafından kurtuldunuz, değil mi?"

Ona ters ters baktı. Toplantı odasında sadece birkaç kişiydik; ben, Adam, Paige ve Lucas. Cassandra, Sean'ın da orada olması gerektiğini düşünüyordu -kardeşinin hayatı söz konusuydu- ama Sean buna karşı çıkmıştı. Bryce'la alt katta kalıyordu. Bu onun etkilemeye cesaret edemediği bir karardı.

Cassandra bencillik yapıyormuş gibi davranabilirdi ama risklerin farkındaydı. Bryce'ı kurtarmak için son yıllarını veriyordu.

Aaron başka bir vampir bulmak istiyordu. Mutlaka bir yerlerde bir Kabal hapishanesinde, meşru bir suçlamayla kilit altında tutulan, işlediği suçlar ölüm cezasını hak eden bir vampir vardı.

"Bu zaman alır," dedi Lucas. "Bryce'ın zamanı yok. Ancak burada daha büyük bir sorun olabilir. Cassandra'nın vampir hayatı sona yaklaşıyor. Bu . . . yeterli olmayabilir."

Bunu daha fazla tartışma izledi. Aaron bir sandalyeye çekildi ve "Ya iki vampir hayatı olsaydı?" diyene kadar orada oturup baktı.

Hepimiz ona döndük.

"Ya ikimiz de kendi teklifimizi sunarsak?"

Cassandra ona doğru yürüdü. "Vazgeçmiyorsun-"

"Hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim," dedi sessizce.

"Asla bir vampir olmak istemedim. Bunu biliyorsun."

Başını kaldırıp ona baktı. "Bu ikimizin de yeniden insan olması için bir şans. Sen değilsen ben de vampir olmak istemiyorum."

"Ya başarısız olursa?"

Onun bakışlarını tuttu. "O zaman sen değilsen ben de burada olmak istemiyorum."

Cassandra'nın cevabı boğazında düğümlendi. Orada öylece durdu, yüzü ona, sırtı bize dönüktü ve konuşmaya çalıştığını duyabiliyordum ama konuşamıyordu.

Paige uzandı ve elimi sıktı. "Hadi gidelim," diye fısıldadı.

Sürünerek çıktık ve onları yalnız bıraktık.

KIRK DOKUZ

A Birkaç saat sonra Kabal'ın yeraltı ayin odasındaaydık. Bir üç saat daha geçti. ayin tamamlanmıştı. Bunu başarmak için Paige, Lucas ve benden oluşan bir büyü ekibi gerekmişti ve o zaman bile birkaç yanlış başlangıç yapmıştık.

İşimiz bittiğinde Benicio diğerlerini kovdu. Kalıp işe yarayıp yaramadığını görmek istediklerini söyleyebilirdim ama bir sonraki bölüm herkesin izlemesi için değildi. Bu sonraki bölüm, iki arkadaşımızın kardeşim için -ölümlü ve ölümsüz- hayatlarını feda ettikleri anlamına gelebilirdi.

Cassandra ve Aaron ritüel çemberinin yanındaki minderlere uzandılar. Kalp atış hızı monitörlerine bağlanmışlardı. Onlar son büyüye kadar bilinçleri yerindeydi. Sonra hareketsiz kaldılar, gözleri kapandı, makineler karanlık ve sessiz kaldı.

"Ne kadar sürecek?" Ayini denetleyen Adam'a mırıldandım. "Bir şeyler oluyor olmalı, değil mi?"

Sağlam kolumu ovdu ama hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyebilirdi ki? Bu ritüel onun kitaplarında yoktu. Kimsenin kitabında yoktu.

Cassandra'nın minderinin yanında diz çöktüm. "Hadi Cass," diye fısıldadım.

Onun solgun, hareketsiz yüzüne bakarken kalbim küt küt atmaya başladı. Ya uyanmadıysa? Ona veda etmemiştim. Sanki bunun başarısız olabileceğini düşündüklerini itiraf etmeye cesaret edemiyorlarmış gibi kimse etmemişti. Eğer o gittiyse, biz bile

Jaime aracılığıyla onunla iletişime geçti. Vampirler öldüğünde kimse nereye gittiklerini bilmiyordu. Kimse bir yere gittiklerinden bile emin değildi ve vampirlik onların öbür dünyası *değildi*. Hayalet olarak geçirecekleri sonsuzluk, dünyada geçirecekleri birkaç yüz yılla takas ediliyordu.

"Hadi Cass," diye fısıldadım. "Lütfen."

Makine bipledi. Zıpladım ve baktım. Tekrar bipledi. Sonra tekrar.

Cassandra ayağa fırladı, gözleri şak diye açıldı. Etrafına bakındı. Sonra göğsünü tuttu, gözleri irileşti.

"Ne-?" Ayağa fırlayarak başladım. "Birisi-" Cassandra'nın nefesi kesildi. Yavaşça gözlerini kırıştırdı, Neredeyse çekingen bir şekilde nefes alıp verdi.

"O kısmı unuttun, ha?" Adam sırtarak söyledi. "Evet, şimdi nefes almalısın Cass."

"Bu çok uygunsuz," dedi.

Gözlerini biraz daha kırıştırdı, sonra ritüel çemberine doğru uzandı ve bir bıçak kaptı.

"Hey!" dedim. "Ne-?"

Ben onu durduramadan bıçağı avucunun içinde gezdirdi. Kan fışkırdı. İnceledi, sonra yumruğunu kapatıp açtı. Yara kanamaya devam etti.

"Bu *çok* rahatsız edici." Aaron'a doğru döndü. "Umarım tatmin olmuşsundur. Nefes almayı unuttuğum için muhtemelen uykumda öleceğimin farkındasınızdır. Ya da unuttuğum için bir kurşunun önüne atlayarak-"

Durdu. Aaron orada yatıyordu, makinesi sessizdi.

Ayağa fırladı ve ona doğru gitti. Onu omuzlarından sarstı.

"Aaron?"

Cevap vermedi. Daha sert salladı, panik yeşil gözlerini aydınlattı.

"Aaron!"

Bize doğru döndü.

"Orada öylece durmayın. Ona bir doktor getirin. Doktorlar nerede? Allah kahretsin! Senin için hayatını tehlikeye attı ve sen doğru düzgün bir doktor bile sağlayamıyorsun-"

"Onu canlı istediğine emin misin?" dedi Cassandra'nın arkasından bir ses.

Aaron'un gözleri açıldı. Esnedi. Cassandra'nın bakışları hâlâ karanlık ve sessiz olan monitörüne kaydı.

"Ayın senin için işe yaramadı mı?" dedi. Aaron uzandı ve monitörle oynadı, gizlice altındaki bir şeyi çekiyordu. Makine çalıştı.

"Hayır, işe yaradı. Makine sadece çuvalladı." Benicio'ya baktı. "Biri baksa iyi olur."

Cassandra ona ters ters baktı. "Bunu bilerek yaptın."

"Beni kızgın bir kadınla bıraktığın için uzun zamandır ertelediğim bir intikam olarak.

Romanya'daki mafya mı? Bu benim için küçük bir davranış olurdu."

Gülümsedi ve onu yanına çekti. Kız kokladı ama minderde onun yanına oturdu.

"Yine de," diye düşündü, "eğer seni korkutmak istediysen, muhtemelen geçmişteki kötü muameleler için özürler duymayı umduğum içindi. Ya da en azından sonsuz sevginin içten beyanlarını. Prosedürün uygun tıbbi gözetimini sağlayamadıkları için arkadaşlarına küfretmeyi değil."

"Cass 'seni seviyorum'u böyle söylüyor," dedim.

Sırıttı. "Sanırım öyle." Onu bir öpücüğün içine çekti ve arkasından hepimize gitmemiz için el salladı.

Yaptık.

Yakınlarda çağrılmayı bekleyen bir doktor vardı. Neden sadece bir tane? Çünkü diğerleri ayın iksirini Bryce'a yetiştirmekle meşguldü.

Bir anlık paniğime rağmen Cassandra ve Aaron'ın iyileşmesi neredeyse anlık olmuştu. Bryce öyle değildi. Onu tedavi ettikten sonra beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Hayati bulguları sabit kaldı ve önemli olan da buydu.

Doktorlar ilk otuz dakika boyunca etrafta dolandılar. Sonra biri hariç hepsi ayrıldı. İki saat dolduğunda hepsi başka hastalarla ilgileniyor, her on dakikada bir Bryce'ı kontrol etmek için dönüyorlardı.

Sean ve ben onunla oturduk. Adam da kaldı, önce sadece benimle oturdu, sonra yemek almak gibi ayak işlerine koştu.

"Dışarı çıkıyorum," dedi Sean Vietnam yemeklerimizi yerken. "Los Angeles'a döner dönmez, her şey sakinleşene ve bir karara varılana kadar beklemenin politik bir davranış olacağından şüpheleniyorum - ayrılık kalıcı olsun ya da Josef Amca ve ben bir anlaşmaya varalım."

"Ancak bu anlaşma CEO'luk tacını ona vermenizi de içeriyorsa," diye mırıldandım.

"Muhtemelen. Ama Kabal'ı dağıtacak kişi ben olmayacağım. Pazarlık yapmaya hazırım. O istemiyorsa, öyle olsun. Tüm bunların sona ermesini bekleyebilirim. İş açısından bu akıllıca olur. Ama adil değil. Eğer Cabal bölünmüş kalırsa, Josef Amca ve ben çalışanların sadakati için kampanya yürüteceğiz. Onlara karşı dürüst olmalıyım."

"Ve eğer şimdi yapmazsan, daha sonra yapman daha da zorlaşacak," dedim.

"Biliyorum. Kurşunu ısır. Risk al." "Her şey iyi olacak."

Omuz silkti ve ifadesinden Josef'le bir anlaşmaya varma konusunda onun kadar umutsuzca iyimser olduğumu düşündüğünü anladım. Ben aynı fikirde değildim. Elbette birkaç çalışanını kaybedebilirdi ama çoğu için cinsel yöneliminin bir önemi olmayacaktı ve olsa bile onun için çalışıyor olacaktı, onunla evlenmeyeceklerdi. Yıllardır bir şirket lideri olarak kendini kanıtlamıştı. Nast Cabal'a ya da Nast Cabal'ın yarısına liderlik etse de bunu yapmaya devam edecekti.

Cep telefonu çaldı. Telefona baktı ve içini çekti. "Bunu gerçekten açmam gerekiyor," dedi.

"Benim de birkaç işimi halletmem gerekiyor," dedi Adam. "Yakında döneceğim."

"Acele etmeyin," dedim. "Uzun bir gece olacak gibi görünüyor."

Gittiler. Dergimi elime aldım. Daha ilk makalenin başındaydım ki yataktan gelen bir inilti beni yerimden sıçrattı.

Bryce yüzünü buruşturuyordu. Elini kaldırmaya çalıştı ama eli bağlıydı.

Parmaklarını sıktım. Ben daha konuşmadan, "Su" diye mırıldandı.

Su şişemi Bryce'ın çatlamış dudaklarına doğru kaldırdım. İçti, sonra gözlerini açtı. Sean'a hızlıca mesaj attım, sonra Bryce'a döndüm.

"Hey," dedim.

Kaşlarını çattı. "Savannah?" Tekrar elini kaldırmaya çalıştı. Sonra bağları görmek için başını çevirdi. "Ne . . . ?"

Onları çözdüm. "Özür dilerim. İyi görünmüyor, değil mi? Ben buradayken yatağa bağlı uyanmak. Merak ettiğin buysa, seni ben kaçırmadım. Sanırım her şey biraz bulanık ama-"

"Hayır." Gözlerini kırıştırdı. "Evet. Biraz bulanık. Ama hatırlıyorum. Laboratuvarı. Deneyi. Patlamayı. Çukur." Durakladı. "Sana borçluyum."

Omuz silktim.

Bakışları kolumdaki alçıya kaydı. "Ne oldu?"

"Fazla değil. Giles'ı öldürdüm. İfşa hareketini bozdum. Panzehirini aldım. Balaam'la savaştım ve onu cehenneme geri gönderdim."

Hafif bir gülümseme. "Tek başına mı?" "Biraz yardım almış olabilirim."

Gülümsemesi büyüdü ve bir şeyler söylemeye başladı, ama tam o sırada Sean nefes nefese odaya koştu.

"Hey, kardeşim," dedi Bryce.

Sean yanına gitti ve onu kucakladı. Odadan geri geri çıkmaya başladım ama Sean kolumdan tutup beni çekti.

bitti.

Bryce'a "Ölümden döndükten sonra hoş geldin," dedi.

"Aslında o bir ölümsüzdü. Ama ölü gibi hissettim. *Yine de*

ölü gibi hissediyorum." Yüzünü buruşturdu ve suyuma uzandı. şişe. Şişeyi ona uzattım. Bir yudum aldı, sonra da "Larsen ve ailesini buldular mı?" diye sordu.

"Onlar yaptı. Bunu daha sonra konuşacağız. Eminim telafi etmeniz gerekecek ama bence zaten yeterince cezalandırıldınız."

"Telafi edeceğim," dedi Bryce. Bana döndü. "Bir sürü var."

ELLİ

Adam'ı aramak için üst kata çıktı. Arşivde değildi ve telefonuna da cevap vermiyordu. Kafamı uzattım. Lucas'ı en son gördüğüm salona girdim. Kanepe yine yerindeydi. Ve doluydu. Lucas bir uca oturmuş, Paige de ona doğru kıvrılmıştı. İkisi de mışıl mışıl uyuyordu.

Benicio, Lucas'ı Kabal'daki yerini alma zamanının geldiğine ikna etmek için geçen haftaki olayları kullanmaya başlamadan önce Indiana'dan yeni dönmüştük. İsteksiz bir varis olarak değil. Yarı zamanlı yönetici olarak değil. CEO olarak. Dünyamızın karşılaştığı en büyük tehdidi önleme görevini üstlenmişti. Benicio'nun mücadelecı piç oğlunun ülkedeki en güçlü Kabal'ın dizginlerini elinde tutabileceğini herkese kanıtlamıştı. Şimdi yumuşak bir geçiş için fırsatı değerlendirme zamanıydı.

Hakkını yemeyelim, Lucas gülmedi. Birkaç yıl önce olsa dönüp gideceği gibi dönüp gitmedi de. Önlenen bu felaketin ardından yapılması gereken işler vardı. Alevlenmeden söndürülmesi gereken küçük yangınlar. Ama kendi yerinin Portland'da, Paige'le birlikte ajansı yönetmek olduğunda ısrarlıydı. Burada elinden geleni yaptıktan sonra bizimle eve geldi. Benicio onu bir hafta daha tuttu. Ondan sonra, Cabal'daki telekonferans ekipmanı birinci sınıftı. Son birkaç yıldır olduğu gibi idare edeceklerdi.

Lucas hiç Cortez Cabal'ın CEO'su olur muydu? Olabilir. Zamanla. Ama Benicio hâlâ sağlıklıydı ve

Dışarıda, mazlumların koruyucusu Lucas'a, Kabal'ın CEO'su Lucas'tan daha çok ihtiyacı olan doğaüstü varlıklar vardı.

Onlara baktım -arkadaşlarıma, patronlarıma, koruyucu aileme- kanepede kıvrılmışlardı. Sonra gülümsedim, geri çekildim ve kapıyı büyüyle kilitledim.

Adam'ı tekrar arıyordum ki tanıdık bir ince topuk sesi duydum ve başımı kaldırıp Jaime ile Jeremy'yi gördüm bana doğru geliyor.

"Sizin çoktan kaçtığınızı sanıyordum," dedim. "Denedik," dedi Jaime. "Belli bir adam tarafından durduruldum. talep eden usta manipülatör."

"Benicio."

"Hayır, Kaderler. Kaballar bu pisliği temizlerken annenin sözcülüğünü yapmamı istiyorlar. Bu da bana seninle konuşmak istediğini hatırlattı. Baban da öyle. Sanırım Kaderlerle kendi aralarında bazı manipülasyonlar yaptılar. Perde tamamen kapanmadan önce son bir kez yüz yüze gelebilirsiniz."

"Bayan Vegas?" Genç bir adam koridorda aceleyle ilerledi. "Bay Vegas.

Cortez'in ihtiyacı-"

"Biliyorum, biliyorum." Bana döndü. "Bana bir saat ver."

"Bekle, önce Adam'ı gördün mü?"

Jeremy, "Sanırım Elena'yla birlikteydi," dedi.

"Onlar ..." Koridordan aşağı baktı. "Seni oraya götüreyim."

Jaime gülümsedi, kolunu sıktı, sonra da memuru takip etti.

Jeremy ve ben ters yöne gittik.

"Miami'de Hope ve Karl'la mı kalıyorsun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hiçbirimiz gerekenden daha fazla oyalanmak istemiyoruz. Jaime'nin işi biter bitmez Rusya'daki diğerlerine katılacağız."

Antonio ve Sürü'nün geri kalanı, buradaki sorun sırasında yer değiştirmiş ve

Rus Paketi.

Jeremy sözlerine şöyle devam etti: "Bir bebeği kıtalararası bir uçuşa götürmek pek akıllıca görünmüyor, özellikle de ebeveynlerden biri hala doğumun, diğeri de ölümün eşiğinden dönmüşken.

Ama Karl Hope ve Nita'nın Miami'den gitmesini istiyor, Hope da gitmek istiyor. Benicio bizi bir doktorla birlikte özel jetle gönderecek."

Görünüşe göre Karl, Elena ile olan sorunlarını çözmüştü. Bundan hiç şüphe etmemiştim. Yalnız kurdu oynamayı seviyor olabilirdi ama artık bir ailesi olduğuna göre ilk içgüdüğü karısını ve çocuğunu sürüsünün güvenliğine götürmektir.

"Rusya'da uzun süre kalacak mısınız?"

Başını iki yana salladı. "Birkaç hafta içinde eve döneceğiz, eğer bu yaz Stonehaven'da biraz zaman geçirmek istersen. Birkaç yıldır bunu yapmadın."

"Hayır, yapmadım. Sanırım seni bu konuda ikna edeceğim." Köşeyi dönerken ona baktım. "Sanırım tüm bu kargaşa içinde yakın zamanda Alfa'lığı bırakmayacaksın."

"Aslında, yapacağım. Elena hazır. Hazır olduğunu zaten biliyordum. O o kadar emin değildi. Ama artık hiç şüphe yok - bunu yapabilir. Zamanı geldi."

"Ona söyledin mi?"

"Henüz değil. Rusya'ya vardığımda haberi vereceğim. Alfa olmaya hazır." Çarpık gülümsemesi büyüdü, gözleri parladı. "Ve ben de Alfa *olmamaya* hazırım. Belki hâlâ tadını çıkarabilecek kadar gençken birkaç maceraya atılabilirim."

Kapalı bir kapıya vurdu. Elena seslendi, "İçeri gel!"

Kapıyı itip açtığımda onu Clay'le birlikte gördüm, sandalyeler bir masaya çekilmişti, ikizler büyük bir monitördeydi.

"Savannah!" Kate bağırdı. "Savannah'ı görüyorum!"

Kate kardeşini kenara iterek kameraya yaklaştı. Onlar tartışırken Jeremy'ye baktım. Kapının arkasında kalmıştı ve şimdi geri çekiliyor, Elena'ya çocuklarla daha sonra konuşacağını işaret ediyordu.

"Akıllı adam," diye mırıldandı.

Logan ekranın yarısını yeniden ele geçirmişti ve öne doğru eğilmiş, kaşlarını çatıyordu. "Savannah'nın kolunun nesi var?"

Alçıyı kaldırdım. "Aptalca bir şey yaparken kırdım."

"Kaya tırmanışı mıydı?" Kate söyledi. "Söz vermiştin bize öğret."

"Bu yaz geleceğim. Sen döndükten sonra ziyarete geleceğim."

Kate bir çılgılık attı. "Kolumu kırmak istiyorum, böylece bir alçı yaptırıp herkese imzalatabilirim."

"Bu çok aptalca," dedi Logan.

Onu itti. "Sen aptalsın."

İkizler yuvarlanarak gözden kaybolurken Elena'ya "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Aslında ben sadece Adam'ı arıyordum."

"Koridorun sonunda bir kaç telefon görüşmesi yapıyor. Ben seni götürürüm."

"Evet, yapabiliyorken kaç," diye mırıldandı Clay. Ekрана doğru eğildi. "Çocuklar! Yatmadan önce beş dakikanız var. Eve ne zaman geleceğimizi bilmek ister misiniz?"

"Şimdi!" Kate ayağa fırlayarak bağırdı. "Seni hemen burada istiyorum."

"Işınlanamazlar, aptal," dedi Logan.

Kapıyı kapatırken Clay, "Eğer ona bir daha öyle seslenirsen-" diyordu.

"Çocuklar sıkılıyor mu?" Elena beni uzaklaştırırken söyledim. "Hayır, çocuklar onları meşgul ediyor.

Onlar sadece

Annem ve babam bu çılgın dünyayı kurtarma saçmalığını bıraksınlar ve bu hafta sonu onlarla kampa gidelim."

"Önceliklerimiz olmalı," dedim.

Birkaç adım daha attık.

"Anladığım kadarıyla Malcolm için endişelenmiyorsun?" Dedim.

Başını iki yana salladı. "Başka bir gün için başka bir macera. Bir molaya ihtiyacımız var ve son gördüğümüzde Nast'ın gözetimindeydi." Yarı açık bir kapıyı itti. "Ve işte Adam."

Döndü ve cep telefonunu işaret etti.
"Teşekkürler," diye fısıldadım Elena'ya.
"Oh, ve
Tebrik ederim." "Ne
için?"
Sırıttım. "Öğreneceksin."

Ofise girdim ve Adam telefondan çıkarken kapıyı yavaşça kapattım.

"Demek bu yüzden aramalarımı görmezden geliyorsun."
"Görmezden gelmek . . . ?" Mesajlarını kontrol etti.
"Kahretsin. Ben de
Beklemedeydim. Bip sesini bile duymadım." Bana doğru
yürüdü. "Bryce mı? O-?"

Onu durdurmak için bir elimi kaldırdım. "Uyanık.
Doktorlar onu kontrol etti. İyi görünüyor. Ona Sean'la biraz
zaman veriyorum. Ona Thomas'tan bahsetmesi gerekiyor."

"Doğru." Başını iki yana salladı. "Bu uyanmak için
boktan bir şey."

"Bu yüzden onları yalnız bıraktım. Geç olduğunu
biliyorum ama işin bittiyse seni bir şeyler içmeye ikna
etmeyi umuyordum."

"Çalışmıyordu." Yazıcıya doğru yürüdü, birkaç sayfa
çıkardı ve bana uzattı. "Senin için. Küçük bir 'bildiğimiz
dünyayı kurtardığın için teşekkürler' hediyesi. Bir de tişört
geliyor ama biraz zaman alacak."

"Tişört mü?"

"Evet. 'Lord Demon Balaam'ı yendim ve elime geçen tek
şey bu berbat tişört oldu' yazıyor."

Güldüm. "Elime geçen tek şey buysa kendimi şanslı
sayacağım. Hâlâ ortaya çıkıp *postumu* gömlek olarak
kullanmasını bekliyorum."

"Yapmayacak. Çok aşağılayıcı. Her şeyi berbat ettiği
için Gilles de Rais'i suçlamak daha iyi." Çarşaflara el
salladı. "Şimdi oku."

İlk sayfaya göz attım. "İsviçre'ye kayak gezimiz mi?"

"Benim paramla. Hem de çok pahalı bir para. Orası ucuz bir yer değil. Ama sen buna değersin. Benimle helikopter kayağına gelmeni istediğimde bunu unutma."

"Hiçbir şekilde kayak yapmayacağım." Alçımı kaldırdım. "Bir şey mi unuttun?"

"Rezervasyondaki tarihleri kontrol ettin mi?" İki ay sonrası içindi.

"Oh."

"Evet, 'oh.' Sanırım bu sana iyileşmen için zaman kazandıracak." "Bir daire bulmak için de zaman. En kısa zamanda taşınacağım.

Portland'a döndüğümüzde."

"Güzel. Dairemde boş bir yer var." Ben konuşmadan elini kaldırdı. "Benim *apartmanımda* yani. Birlikte yaşamaya hazır olmadığını biliyorum. Kendi başına yaşamalısın. En azından bir süreliğine." Kolunu omzuma doladı ve beni odadan çıkardı. "Bana bir içki ısmarlamaktan bahsetmiştin?"

"Söylediğimi sanmıyorum-"

"Evet, eminim öyledir. Double yapmak isteyebiliriz. Son zamanlarda ofis e-postalarını kontrol ettin mi? Görünüşe göre, biz onu kurtarmakla meşgulken dünya durmamış. Bekleyen bir sürü iş var."

"Bekleyen bir sürü *macera* var."

Bana doğru sırtıttı. "Her zaman bir sürü macera bekliyor."

Ve öyle de olacaktı. Son birkaç hafta içinde bazı şeyler olmuştu. Büyük şeyler. Hatta belki de dünyamızı nihai olarak değiştirecek şeyler. Ama bir şey değişmeyecekti. Her zaman yapılacak işler, yenilecek tehditler, yaşanacak maceralar olacaktı.

Başka türlü olmasını istemezdim.

KELLEY'DEN SON BİR NOT. .

Böylece Öteki Dünya sona eriyor ve Savannah bir ömür boyu sürecektir maceraları dört gözle bekliyor. Bitirmek için garip bir not gibi görünebilir, ama ben her zaman böyle bir son hayal etmişimdir. Karakterleri emeklilik yıllarını geçirmeleri için sallanan koltuklarına göndermiyorum. Bunun mümkün olduğu bir dünya bile yaratmadım. Hepsinin sonsuza dek huzur içinde yaşamasını sağlayacak nihai bir zafer yok. Ama Savannah'nın dediği gibi, başka türlü süreni istemezlerdi. Onlarınteki tehditler, zorluklar ve evet, maceralarla dolu bir hayat. Bu benim için onların sonsuza dek mutlu yaşamı.

Okuyucular gelecekteki bu maceralara ortak olacaklar mı?

Evet. Anlatacak daha çok hikayem var. Ve bunlardan bazılarını, ilki 2014 yılında yayınlanacak olan üç kısa kurgu antolojisinde anlatacağım. Hatta bir gün, doğru zaman geldiğinde, daha büyük bir hikayeyi paylaşmak için geri dönebilirim.

TEŞEKKÜRLER

Sadece bu kitabın değil, tüm Öteki Dünya serisinin hayata geçirilmesine yardımcı olan bazı kişilere teşekkür etmek istiyorum.

Başından beri yanımda olan menajerim Helen Heller'a teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, Öteki Dünya diye bir şey olmazdı; sadece bodrum katında çalışan ve ara sıra yazmayı çok sevdiği o eski kurt adam romanını özlemle anan bir yazar olurdu.

Random House Kanada'dan Anne Collins ve Little, Brown İngiltere'den Antonia Hodgson'a teşekkürler, onlar da başından beri benimleydi. *Bitten*'ı satın almadan önce Anne'le yediğim ilk akşam yemeğini hatırlıyorum; o zamanlar her şeyi berbat edeceğimden çok emindim ve Anne proje konusunda çok nazik ve hevesliydi. Antonia Hodgson'ın okyanusun öte yanından gönderdiği ilk notları da hatırlıyorum; *Bitten*'ın biraz daha kanlı olabileceğini önermişti, ben de sevinçle bunu sağlamıştım.

Editör yardımcılarım Amerika Birleşik Devletleri'nde biraz daha çeşitliydi. İlk olarak Viking'den Sarah Manges geldi.

Bitten and *Stolen*, ve bir seri başlattı. Bantam'dan Anne Groell bu seriyi aldı ve çok satan bir seri haline getirdi. Sonra Dutton'dan Carrie Thornton son üçleme için devreye girdi ve tamamlamama yardımcı oldu.

Ayrıca serinin büyük bir kısmında metin editörlüğümü yapan Faren Bachelis'e de teşekkür etmek isterim.

Dilbilgisi kusurlarımın çoğunu görmeme yardımcı oldu, ancak görünüşe göre kısa çizgilerin doğru kullanımı benim kavrayışımın ötesinde kalmaya devam edecek.

Kendi ekibime de teşekkür ederim.

Alison Armstrong'a, sık sık ortalıktan kaybolan dağınık

bir ablanın nankör asistanlığını üstlendiği için

Gelen kutusuna binlerce yarışma başvurusu ve kapısının önüne yığınla düzenleme işi... gelmekte olduğu konusunda onu uyarmayı unutarak.

Aynı derecede nankör bir pozisyon olan "her işin sanatçısı" pozisyonunda hizmet veren, grafik hikayelerde benimle işbirliği yapan, romanları resimleyen, ekstra kapaklar ve swag için sanat sağlayan Xaviere Daumarie'ye. İtalyan erkek modellerin üç fotoğrafını, bazı belirsiz ve karışık talimatları alıp bana Nick'in resmini verebilen bir sanatçı, ağırlığınca altın Sharpies değerindedir.

Beni (burada itiraf edemeyeceğim kadar utanç verici olan) bazı muazzam hatalar yapmaktan alıkoyan beta okuyucularıma. Ang Yan Ming, Danielle Wegner, Raina Toomey, Terri Giesbrecht ve yine Xaviere Daumarie'ye, bu kitapta ve ondan önceki birçok kitapta bana yardımcı oldukları için ve *On Üç* için aramıza katılan Tamara Warden'a teşekkürler.

Bunun gerçekleşmesine yardım ettiniz, çocuklar. Bunu unutmayacağım.

Yine de yeni yarışmaları duyurmadan önce Alison'ı uyarmayı unutabilirim.

KELLEY ARMSTRONG, Women of the Otherworld serisinin yanı sıra *New York Times*'ın 1 numaralı çok satan genç yetişkin üçlemesi Darkest Powers'ın çok satan yazarıdır. Yeni genç yetişkin üçlemesi Darkness Rising'in ikinci kitabı olan *The Calling*'i henüz yayımlamıştır. Ailesiyle birlikte Ontario kırsalında yaşamaktadır.

www.kelleyarmstrong.com

AYRICA KELLEY ARMSTRONG TARAFINDAN

Öteki Dünya Serisi

Isırıl

mış

Çalın

mış

Dime Store Magic

Endüstriyel Büyü

Perili

Kırık

İnsanların Dahil

Olmadığı Kişisel İblis

Ölülerle Yaşamak

Frostbitten

Büyülü Cadıyı

Uyandırmak

Omnibus

Kurtadamlar Birinci Kitap: Isırıldı, Çalındı, Başlangıç

Nadia Stafford Serisi

Çıkış Stratejisi

Kırılmak İçin Yapıldı

En Karanlık Güçler Serisi

Çağırma Uyanış

Hesaplaşma

Karanlık Yükseliyor Serisi

Toplanma Çağrı

Hikaye Koleksiyonları

Öteki Dünyanın İnsanları

Öteki Dünyanın Hikâyeleri

V/ SIT PENGUIN CO/v\

Hakkında daha fazlasını arıyorum
okuduğın kitap?

Bir sonraki harika
kitabınızı bulmak için
yardıma mı ihtiyacınız
var?

ViSlt

PENGUIN.COM/WELCOME

bool' recoinmend.ations,
l'Cading group giiiclc.o, vidcos,
atithor interviews and ntore
için.

PENGUIN.COM/WELCOME

